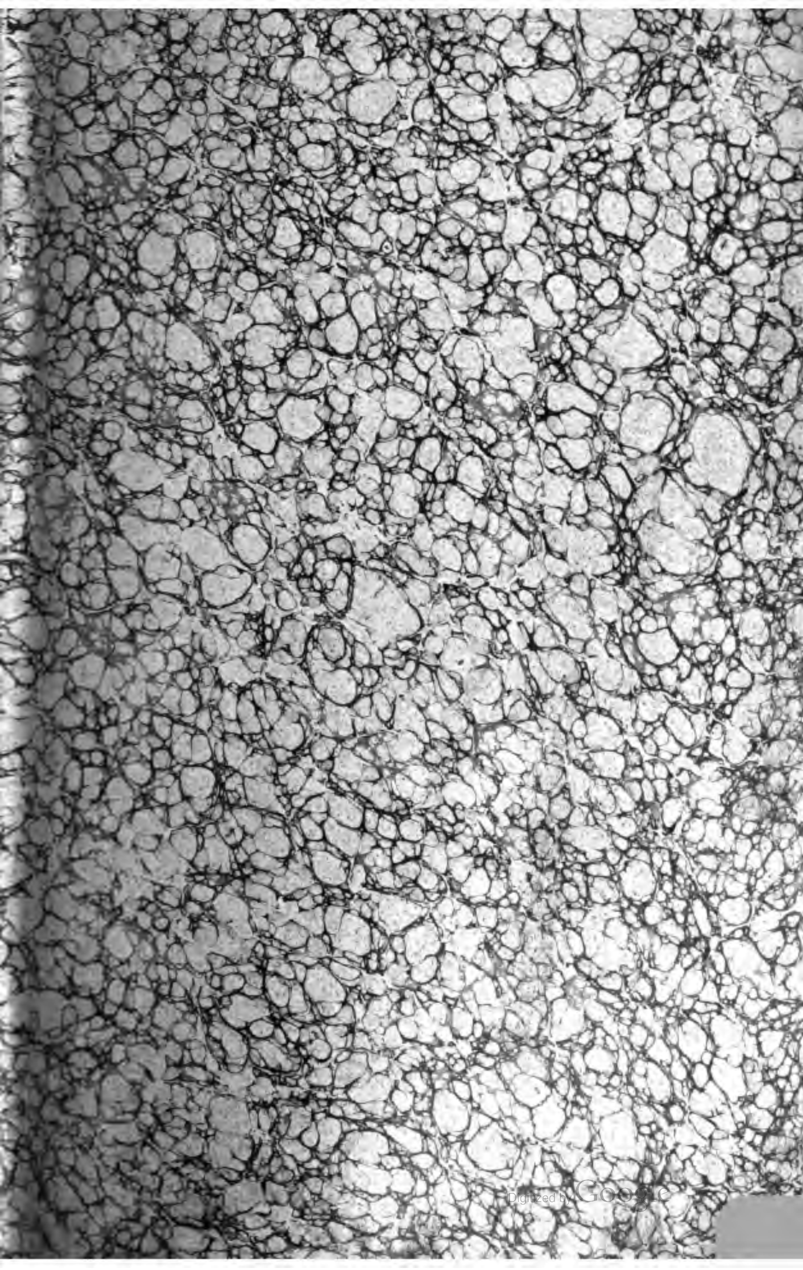

Jens Baggesens
danske Værker.

Anden Udgave.

Ved

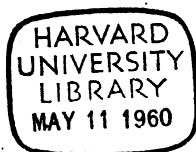
August Baggesen.

Første Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
MAY 11 1960

Forord.

Det literaire Publicum modtager hermed en ny Udgave af Digteren **Jens Baggesens danske Værker**, efter at den ældre Udgave fra 1827—1832 er udsolgt, og Forlæggeren af nærværende Udgave har ønsket en ny foranstaltet.

I alt Væsentligt er denne Udgave aldeles liig den ældre, ved hvilken sammes Medudgiver, den i vor æsthetiske og ethiske Literatur hæderligst bekjendte Digter; **C. J. Boye**, havde den virksomste Andeel.

Men fordi der i denne Udgave ere optagne de samm poetiske og prosaiske Skrifter, i samme systematiske Orden og i det samme Antal Bind, som i den ældre Udgave, saa har dog nærværende Udgiver ikke undladt at foretage nogle smaa Forbedringer og Rettelser i samme, der skyldes et senere erhvervet nøiere Bekjendtskab til hans Faders Liv og literaire Virksomhed. Saaledes ere enkelte Digte komne paa en mere rigtig Plads, især med Hensyn til Tiden, hvori de digtedes, og findes bag i hvert Bind enkelte oplysende Anmærkninger.

En yderligere Oplysning om Digterens betydeligere Arbeider, hvad enten disse ere optagne, eller ikke optagne i denne Udgave, findes i Digterens Biographie, der er at betragte ikke blot som et selvstændigt Værk, men tillige som et Supplement saavel til den nyere som ældre Udgave af disse hans danske Værker, samt til Udgaven af hans „poetische Werke in deutscher Sprache."

Endeligen bemærkes, at, da de meddeelte Skrifter oprindeligen ere trykte til forskjellige Tider i den lange Periode fra 1783 til 1825, maatte man, for at følge en og samme Orthographie igjennem det hele Værk, stundom afvige fra den Orthographie, som Forfatteren, især i ældre Tid, har betjent sig af. I nærværende Udgave er den Orthographie taget til Følge, som formeentligen for Tiden bruges af de fleste bedste danske Stilister.

Kjøbenhavn, i Decbr. 1844.

Udgiveren.

Poetiske Skrifter.

Første Deel.

Poetiske Fortællinger.

Indhold.

☞ Tegnet *, foran et Ord i Texten, henviser til en nærmere Oplysning, der findes i Anmærkningerne sidst i Bindet.

Forfatterens Liv og Levnet

af

hans Fætter.

— At eo quid magis ridiculum? —

Tanaqu. Fab. cap. IV, de futilitate Poetices.

Af alle Tanker, som en Pen
Har af et Blækhorn henslængt paa Papiret,
Mig ingen synes saa bemærkelig som den,
Hvormed min Kallundborgske gode Ven
Sin Bog om salig Paars har ziret:
„Vort Levnet er kun kort! det er mod Evighed
„Som liden Landsby mod en stor og mægtig Sted."
Ak! at jeg med en Hammer denne Tanke
Dybt ind i Manges Pander kunde banke,
Som op og ned i Buegangen spanke,
Og sommetider, hvor de burde gaae,
Til Andres Qval aldeles stille staae;
Som fra det ene til det andet vanke,
Smaa Glutter mellem Dukketøier liig,
For, som de kalde det, at more sig.
Og faae, med Narreriers Drengesvøbe,

Den dovne Tidens Hest til i Galop at løbe!
Ak! at jeg kunde banke den i Hver,
Som finder Tidens Traad for lang ham er,
Og møisom stræber, den at lægge sammen
I Gjestebud, Aviser og Tobak,
Balletter, Kanefarter, Kort og Snak,
Og stive Søndags-Selskabs tvungne Gammen!
Ak, at jeg kunde banke den i Hver,
Som paa forvovne, nattegamle Vinger
Sig feiendes mod Evigheden svinger;
Som troer, paa gjennembidte Gaasefjær,
At svæve Lysets høie Throne nær,
Og mellem Sole med fortryllet Øre
Pleiadernes Musik til Engles Sang at høre;
Som hisset, i Begeistrings Maskepi
Med hine tidt prostitueerte Ni,
Forglemmer hvad paa Jorden er at gjøre,
Og drukner Tidens Muus i Sværmeri
Med Laurer, Lotter, Minner, Marianer,
Og i den himmelrene Sympathie,
Som smitter Sjæl og Krop med Raseri,
Suk, Selvskud, Hængsel, Afmagt, Agonie,
Og tusind andre jammerlige Vaner!
Ak! at jeg kunde banke den i dem,
Der Nat og Dag studere, gruble, svede,
Og møisomt efter det i Bøger lede,
Som, naar de vilde bruge deres Fem,
Er hos hver Klokker Nat og Dag tilstede,
Den sande, salige Philosophie,
Al Viisdom, Dyd, og Lykke stikker i:
At døse hen, fra Buggen og til Graven,
Bestandig efter Næsen, ligefrem,

Knap see paa Stjerner, siden tælle dem,
Og i hver Kamp, den være nok saa slem,
At sløife Hjernen og besætte Maven —
Ak! at jeg havde kunnet banke den
Ret dybt i Panden paa den gode Ven,
Hvis Levnet her, til gyseligt Exempel,
Jeg stiller frem i Eftertidens Tempel!*)
I Unge, som endnu har ei begyndt
Paa gamle Fero, tuli, latum, ferre,
Hvis Kundskabs Flødeskind endnu er tyndt!
O hører mig, og gjører Ondt ei værre!
Afskummer, mens I kunne, dette Skind,
Studering paa Fornuftens Melk udbreder,
Og troer, dens søde Melk jer Krop og Sind
Langt bedre føder, end den sure feder!
Flyer al Philosophie som Gift og Pest,
Betragtning, Grandsken, Pønsen og deslige;
Og nøies tarvelig med hvad en Præst,
Og høit en Provst om Dit og Dat kan sige.**)
Betænker, Eders Lives Tid er kort!
Og driver den ei hen i Taaget bort
Med det Unyttigste paa hele Jorden;
Opvoxer! spiser! drikker! sover! leer!
Og bliver, hvis I kunne, snart til fleer!

---

*) Læseren giør vel i, bestandig at erindre sig, det er en gammel Skoleholder, som taler.

**) Det er virkelig bedrøveligt at see, hvor meget Studering tager Overhaand i vore Tider, især i disse nordiske Riger. Ved hvert Skridt i de smaa Kjøbstæder møder man en latinsk Skoledreng, og hvor man seer hen i Kjøbenhavn, seer man en Student, hvis man ikke seer paa en Professor. Fremmede, som komme hertil, studse ved de mange blege, mørke, søvnige Ansigter, og tænke kun lidt paa, at hele Nationen studerer. Folkets Hang i gamle Dage til Umaadelighed i Mjød og Øl har forandret sig til Umaadelighed i Læsning og Grublen, saa at man virkelig kan klage med Seneca: Litterarum intemperantia hodie laboramus.

Og døer omsider i Naturens Orden!
Og troer, at denne Klokker-Lethargie
Er mere værd end alle lærde Møier,
End al den dybeste Philosophie,
Og hele Musechorets Trylleri,
Hvorved kun slet man sover og fordøier!
Med Andagt læser min Biographie!*)
Der findes hist og her en Deel deri,
Som i sit hele Lys min Sætning sætter.**)
O! speiler Eder i min stakkels Fætter,
Som, Himlen veed, dog ikke drev det vidt;
Men lidt af denne Suurdeig, meget lidt,
Er, om end nok saa lidt, for meget! hører:
„Vort Levnet er kun kort, det er mod Evighed,
„Som liden Landsby mod en stor og mægtig Sted!"
Og denne Sandhed Jer til Nytte fører!
Og spilder ei den Smule Tid, I har,
Paa Ting, som ene Spot og Uro bringe,
Og ængster ei jer Præst, og Moer, og Faer,
Ifald I slige har,
Med over Pøblen Jer at ville svinge!
For Eders Sundhed sørger, drikker Viin,
Og spiser godt, og sover, og fordøier!
Med Riden, Dandsen, Kyssen Jer fornøier!
Og bruger aldrig anden Medicin!
Forlader aldrig gode gamle Skikke,
Og lader Verden rulle, som den kan!
Mod egen sjeldne Kummer holder Stand,

---

*) Jeg kalder den min Biographie, forbi jeg har skrevet den. Saaledes siger man: Plutarks Biographier, uagtet man deri finder slet ingen Efterretninger om Plutark. F.

**) „Sætning sætter." Det klinger noget haardt Herr Fætter! V.

Og lader ingen Andens gaae Jer an!
Og, fremfor Alting, tænker, tænker ikke!
Men det er nok; thi Tiden løber bort,
Som Sophocles ret mærkeligen siger:*)
Og hvad du gjør i Verden, gjør det kort!
Den Regel aldrig nogensinde sviger.

Min Fætter Baggesen, med Fornavn Jens,
Er født et Steds paa Jorden
I Norden,
I et Slags Søflek, om hvis Existens
Frue Famas Dulcian har ingen Tone.
Hans Fader var en Mand, hans Moder var en Kone,
Den Sag er plat;
Men Hvo der havde dem paa Jorden sat,
Har Taushed skjult i Glemsels mørke Nat!
Grundlærde Pennes Myriader
Formode blot, at brave Lameks Søn,
Der bjergede, blandt andet, og vort Kjøn,**)
Herr Captain Noah var hans Stammefader —
Og jeg — jeg finder Hypothesen skjøn.
    Saasnart han kom til Lyset, blev han vranten;
Han vrippede den Gang, han først blev svøbt;
Han skreg forskrækkelig, da han blev døbt,
Og var fra den Tid af bestandig skranten.

---

*) Αλις ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος.
Sophocl. Aj. flagr. in fine V. 1423.

**) Det er bekjendt nok, at Noah bjergede i sin Ark mange flere Dyr end Mennesker. Herved falder mig en Dumhed ind, som mange store Skribentere have gjort sig skyldige i, ved at paastaae, at der ingen Fiske var i Arken; ligesom om Karper og Karusser kunde leve i salt Vand? F.

Man har fortalt, at efter Præstens Bud
Den onde Aand kom ikke rigtig ud,
Men at en Stump, til Barnets store Plage,
Af den Urenes Næse blev tilbage;
Og den Omstændighed var Aarsag i
Den megen Synd, paa Prent han siden øved',*)
Hvormed han Faer og Moer og Præst og Degn bedrøved',
For Folk at dysse hen, sig Søvnen selv berøved',
Og med Seline, Cypris og de Ni
Bedrev Afguderi,
Altsammen under Navn af Poesie.
Det være, som det vil. Enhver i Kirken troede,
At den urene Aand med Krop og Sjæl
Var ganske jaget ud af sit Hotel;
(At kalde Fornems Huus Hotel, er Mode,
Og Satan fornem er, det veed man vel.)
Jeg ei bedømme vil, hvorvidt den Snak er grundet;
Kan være, den af Nid er blot opspundet;
Endskjøndt det let kan træffe til engang,
At den, som af en Aabning la'r sig blæse,
Især naar Aabningen er trang,
Kan miste lidt i Flugten af sin Næse.
Det lille Noer opvoxte Dag fra Dag
Paa Faders Knæ, paa Moders Skjød, saa rolig,
Reed paa sin lille Kjephest nok saa trolig,
Og fandt i Pebernødder megen Smag,
Og meente, fra sin Faders lille Bolig
At kunne see bag Søen tydelig
Det Plankeværk, som er ved Verdens Ende,
Bag hvilket Sol og Maane skjule sig,

*) See alle de følgende Stykker i denne Samling. F.

Naar Engle Himlens mange Lamper tænde;
Og troede hele Verden var saa glad,
Som han, naar han af Moders Haand fik Mad.
Men dette glade Liv kun varte kort —
Ak! spæde Barndoms Dage snart henglide!
De sorte Haar med Aldren blive hvide;
Men Livets Hvidt med Aldren bliver sort.
Fem Aar var omme. Tanken i hans Hjerne
Begyndte meer og meer at spire frem.
Nu gad han vidst, hvor langt den næste Stjerne
Var fra hans Hjem?
Og hvad der var bag Plankeværket,
Som han bag Søen havde mærket? —
Og om man kunde did i fire Dage gaae? —
Hvor stor vel Jorden var? om fyrretyve Haver,
Enhver saa stor, som den, der tæt ved Huset laae,
Vel kunde til dens Størrelse forslaae? —
Om og Rhabarbra var Guds Gaver,
Og Ingefær, som han i Sirup fik
For Hoste? — hvorhen Solen gik?
Hvorledes den kom op igjen? hvorlunde
Den, uden Been, saa hurtig rende kunde? —
Hvor Storken havde faaet fat
Den lille Søster, han saa længe vented',
Og som den bragte ham forleden Nat?
Om alle Mennesker af Storkene blev hented'? —
Den Grublen og den Spørgen satte tidt
Hans Moder i Forlegenhed for Svar;
Hans Moster fandt, den gik for vidt,
Og frygted' det ei gode Tegn just var;
Hun leed ei denne Spørgen for sin Død,
Og stoppede hans Mund med Sukkerbrød.

Men Degnen derimod, Draklet der i Egnen,
Saae heri Glimt af Philosophen, Degnen;
„Jeg frit tør bande paa", saa lød hans Ord,
„At der i ham en Diaconus groer,
„En Philosoph, hvis Gud vil holde ham i Live;
„Det tidlig degne skal, der gode Degn skal blive."
Hans Fader skjenkede ved saadan Leilighed
Nok et Kruus Øl — og Degnen saa blev ved:
„Jeg selv, mens jeg var meget lille,
„Til Alting Grunden vide vilde;
„Nu spurgte jeg om Dit, nu Dat —
„Eet Spørgsmaal kan jeg godt erindre:
„Vi havde hjemme just en lille Kat,
„Der var saa stor, som jeg, maaskee lidt mindre,
„Den fangede, som andre Katte, Muus,
„Der vrimled' i min salig Faders Huus —
„Strax grublede den lille Petrus paa,
„Hvorledes det gik til, og spurgte saa:
„Hvi fanger Katten Muus? hvi fanger Muus ei Katten?
„Af slige Spørgsmaal gjorde jeg en Skok;
„Men ene dette synes mig er nok;
„Min Moder tænkte paa det hele Natten;
„Med Graad hun har mig tidt fortalt,
„Hvor vægtigt disse Ord paa hendes Hjerte faldt.
„Fra den Tid af man lod mig strax studere;
„Nu er jeg Degn, og kan med Tiden blive mere.
„Sæt Pogen", blev han ved, „saasnart I kan,
„I den latinske Skole,
„Og seer kun til, om ikke ogsaa han
„Med Tiden faaer engang den sorte Kjole!"

Man rigtignok fortæller, at vor Pog
Lod til at have Lyst til meer at vide,
End der behøves til at blive Drog;
Men paa Fortællinger man ikke stort kan lide.
Jeg er hans Fætter, jeg, og jeg bevidne kan,
At jeg hos Ynglingen, hos Barnet, og hos Noret
Har aldrig Tegn til noget andet sporet,
End til særdeles tarvelig Forstand:
Men dermed har man ogsaa nok — o ja!
Til Degn, til Præst, til Provst etcetera —
Fra denne Kant jeg Degnen Ret vil give;
Thi hvad kan ikke Degn og Bisp blive?
Og hvoraf gjør man ikke Provst og Præst?
Til Rang og Rigdom, svøbt i Troens Kappe,
Paa Kirkens brede, bolsterbløde Trappe
Man stiger snarest, mageligst og bedst.
„Slaae dig i Herrens Navn til Bogen
„Paa Degnens Ord!"
Udbrød omsider baade Faer og Moer —
Og glad blev Pogen —
Thi Hedninger maae sige hvad de vil,
Studering er dog bare Børnespil,
Og læse: Fero, tuli, latum, ferre —
Hic, hæc, hoc, hujus, horum, harum, horum —
Og alt det andet dumme Kakkelorum
Er intet andet end unyttigt Fjas,
(Der morer Børn, som anden Spas)
Om ikke det, som end er værre.
Med samme Vellyst derfor, som hver Anden,
Der menneskelig Hjerne fik i Panden,
(Og ikke tvungen bli'r dertil)
Min Fætter gav sig af med dette Spil,

Og, som man kaldte det, studeerte —
Det er at sige: læste graadig Alt,
Hvad prentet i hans Hænder faldt,
En Smule Klogt og meget Galt,
Og — det forstaaer sig — over Alt
Saa godt, han kunde, mediteerte.

Det gik i Førstningen ret godt,
Saalænge han sig holdt til Prækner blot;
Men siden fik han fat paa de fordømte Bøger,
Hvori paa hedensk Viis man efter Sandhed søger,
Og, om ei finder, dog den kommer mere nær,
End raadeligt i denne Verden er.

I disse Satans egne Hexerier,
Astronomier og Philosophier
(Det Eilschov bøde for!) han grubled' Dag og Nat.
Det nyttede kun lidt, at Degnen fik ham fat,
Og læste for ham — skjøndt, til Degnens Ære,
Man paastod, at han kunde, naar han gad,
Omvende hvem det skulde være —
Men det Fragment af Mørkets Aand, som sad
Fra Daaben af i Drengens Hals tilbage,
Forspildte reent Omvenderens Umage.

Jeg ei fortælle tør det Rama-Skrig,
Som i den hele By herover reiste sig;
Thi Pogen lod sig offentlig forlyde,
Naar han i Snak med Byens Lærde kom,
Med Meninger om Jordens Dreien om,
Om flere Verdener, om naadig Dom
Selv over Djævlene, naar Enden kom —
Om Salighed for Tyrk, saavel som Jyde,
Og meget andet sligt, som Gud forbyde!

Forgjeves Degn, forgjeves Præst
Forsøgte hver paa sin Maneer, som bedst,
Den unge Synder om at vende —
Omsonst forbød de ham at lade Jorden rende,
Omsonst de trued' ham med evig Soed,
Ifald han havde noget derimod,
At Zadigs Autor evig maatte brænde,
Omsonst de trued' ham med evig Ild,
Ifald han troede Vredens Gud saa mild,
At han den mindste Djævel af den Gryde,
Som evig lige stærkt skal evig syde,
Tog op igjen — „nei!“ raabte begge: „nei!
„Guds Vredes Flammer slukkes evig ei!“
Den arme Dreng forbauset og fortabt,
Paa Djævlens og Voltaires Vegne,
I Taarer udbrød: „Har da Gud ei skabt
„De mindste Djævle selv saavel som Degne?
„Og mon han ikke danned' til sin Ære,
„Og til Lyksalighed,
„Af ingen Ting den syndige Voltaire
„Saavel som Deres Velærværdighed?
„Og forudsaae han, at han skulde blive
„Til evig Tid forskudt,
„Hvi trak han ham af Intet frem til Live?
„Hvad havde han, før han blev til, forbrudt?“
Man nu for sildigen fandt ud,
At det var Synd mod Mennesken og Gud,
At lade slig en Pog studere
Mere.
For end, om muligt, dog hans arme Sjæl
At redde fra bekjendte Kløer af Satan,
Der raged' til sig Cora, Biram, Dathan,

Kong Achab, Zambri, Dronning Jesabel,
Pilatus, Judas, Mahomet, Voltaire,
Og fleer, som man ei værdiger den Ære,
At nævne, skjøndt man veed dem meget vel,*)
Besluttedʼ man, med eet at sige Stop
Til denne kjetterske Galop,
Før han med Krop og Sjæl (som oventil citeerte)
Midt ind i Djævlestalden galoppeerte.
Tolv Aar han havde fyldt i stakket Tid;
(Man veed, at Tiden som en Hest kan rende)
Da han Befaling fik Studeringen at ende,
For med desmeer Opmærksomhed og Flid
En Amtsforvalters Steg at vende,
Polere Fuldmagts Støvler, Krøller slaae
Paa gamle, vrantne, stridige Parykker,
Summere Tal — og Næsestyvre faae,
Naar hist et Nul var Feil, og her en Kop i Stykker.
Tungt gik en Tid paa denne Maade bort
Nedbøiet under Latris og Transport;
End tungere min Fætter gik i Tiden —
Og tungt han har bestandig gaaet siden.
Men, kjære Læser! jeg vil være kort —
Og ikke Pen, Papir og Blæk forøde
Med hvad en Skriverdreng kan møde;
I Vers, det veed vor Herre! klinger sligt
Kun jammerligt —
Gud lad os aldrig i vort Heltedigt
Saa stærkt til nationale Helte trænge,
At maatte søge dem blandt Skriverdrenge!
Jeg troer det Velanstændighed og Pligt,

---

*) J. Er. Socinus, Spinoza, og overhovedet alle Hedninger og alle Philosopher.

At springe dem forbi,
Naar man har mindste Væsen med de Ni.
Omtalte Fætter (hvis Biographie
Begynder nu mig selv at kjede,
Fordi der er saa lidt Besynderligt deri)
Fik Dag fra Dag til dette Maskepi
Med Bukler, Støvler, Tal, Stegvenderi,
Og Næsestyvre, meer og mere Lede —
Og samme gik saa vidt, at han — gik med,
Og fandtes ikke meer paa det benævnte Sted.
Man hørte Graad og Skraal og Skrig i Norden;
(Man husker han var født et Steds i Nord)
Man troede, han var ikke meer paa Jorden,
(O! hvad man ikke troer!)
Fordi man fandt ham ei paa tusind Skridts Distance —
Saa slutter Flox, at Alt, hvad her vi sandse,
Er blot Indbildning, lutter Drømmespil,
Og troer, at ingen Ting er virkeligen til,
Fordi han Intet til sin Slutnings Hinder
I hurtig gjennemledte Hjerne finder —
Man fandt ham endelig; og Hver, som græd, nu loe,
Især de To,
Paa hvilke Himlen blid hans Velfærd lod beroe.
Han bad om Lov til meer at læse —
Thi Sjælen havde sultet, som en Hund,
Mens paa Comptoirets Skjær han stod paa Grund
I blot Fadaise.
Og fik corporlig Straf, for hvergang i en Krog
Paa ferske Gjerning man ham fandt med mindste Bog,
Selv Hübners skjemtende Geographie,
Hvor Himlen veed dog lidt af Sundt og Sandt er i.
En Almanak, med Aftensang i Enden,

Og salig Søfrens Arithmetica
Var al den Læsning, som han uden Skjenden
Af Amts-Califen slap heeløret fra.
Lyksalig den, hvis tarvelige Hjerne
Kan af saa smaa Portioner blive mæt!
Ak! i min stakkels Fætters sultne Stjerne
Stod skrevet: Faae Bekomsten ei saa let!
I føie Tid han stopped' sig i Panden
Fast hele Sognets Sort paa Hvidt,
Og nød den ene Tome paa den anden
Med idelig forstærket Appetit.
Jeg een Anmærkning dog maa hertil lægge:
En Slughals i et Fad, en Slughals i en Bog:
De sluge begge,
Den Ene sig for mæt, den Anden sig for klog —
Det første Kroppen kun, det sidste Sjælen skader:
Jeg derfor mindre hiint, og mere dette hader;
Og meget heller her fortælle gad,
Hvis Sandhed ikke bandt mig Munden:
At Fætter stræbte meer i tilladt Fad
Med Skeen at randsage Bunden,
End i forbudne Bog at vende sidste Blad.
Den lærde Verden vil, til Fætters Ære,
Det veed jeg nok, af modsat Mening være;
Men ak! men o! Gud naade den,
Som kun den lærde Verden har til Ven.
Den, for det første, kun er meget lille,*)
Den, for det andet, er gemeenlig svag,

*) Man maa ikke formænge den lærde Verden med den studeerte Verden. Der er næsten ligesaa stor Afstand fra den Studeerte til den Lærde, som fra den Lærde til den Vise. F.

Den, for det tredie, sig gjerne holder stille,
Og, for det fjerde, gi'er min Fætter en god Dag.

Men atter til Historien tilbage —
(De Parentheser har Sieur Satan skabt!
Med dem kom ind i Verden Langheds Plage,
Og Kortheds skjønne Paradiis blev tabt.)

I Stabelstaden vare tvende Skoler,
Den ene lav, den anden høi;
I begge lærte man — at gjøre Støi,
Og mellem allehaande Caprioler,
At bande, kives, baxes, og lidt meer —
Paa gode danske Skolegangs Maneer.
Et hundred Børn, som Bier i en Kue, *)
Ommylred' i den Laves Stue,
Til riisbevæbnede Despot indtreen,
Og med en Degne-majestætisk Mine,
Som spaaede Næsen Puf og Bagen Pine,
Jog paa sit Sted, som Lynet, Hver og En —
Hvorpaa fra Fibelbrættet til de Stykker,
Velsalige Pontoppidan
Som Troens Grændseskjel har streget an
Og overladt til dem, Geniet trykker —
Religionens hele Theorie
I sammenblandet Skraal og Skrig og Knurren
Blev ramset uden ad og opædt inden i
Til sand Opbyggelse for Folk, som gik forbi
Og hørte denne Christendommens Surren;
Indtil det høistforønskte Bortgangs Bud
Adspredte Sværmen, der for Glæde reent af Lave

*) I Hulby og andre Landsbyer siger og skriver man Kue istedetfor Kube.

Paa Kirkegaarden, mellem Fædres Grave
Med brudne Been ombytted' Hovedbrud.
Aldeles anderledes var den Høie,
Hvor med den bare Tro man ikke lod sig nøie.
En halv Snees Drengebørn af Stand,
(Der i Korsøer er meget rare)
Hvis Mødre Fruer og Madamer vare,
Blev oplært her i Alt, hvad tænkes kan.
Pontoppidan,
Der hisset var Peripherien,
Var Centrum her; med mindre Hovedbrud,
End hist man til ham gik, man her gik fra ham ud
Til Sprogene, Geographien,
Historien, og selv Philosophien.
Det var et saligt Syn om Vinteren, at see
Med hvilken Mængde Bøger, spændt i Belte,
Om Morgnen efter nattefaldne Snee
Hver af Eleverne saaes gjennem Gaden ælte.
Min arme Fætter ofte saae det an,
Og allenstund derved hans Tænder løb i Vand —
„Ak!" tænkte han (og ak! jo meer de spanked'
Jo stærkere hans Hjerte banked')
„Ak! hvorfor er din Fader ikke rig,
„Hvorfor er dog din Moder ei Madamme,
„At denne Lod dig ogsaa kunde ramme?
„O Himmel! vilde du bønhøre mig,
„Og mild i denne Skoles Himmelglæde
„Ved et Mirakel, eller saa omtrent,
„Mig blot en tolvte Part tilstede!" —
Et sligt Mirakel var i Byen aldrig hændt;
Den Skole var, som hvert et Himmerige,
Tilgængelig alene for de Rige —

Naturligviis! for Intet Intet faaes.
For tvende Skilling høit, per Dreng og Pige,
Man i den Lave kunde slaaes;
I denne derimod det kosted' vel en Daler,
Foruden Bøger, Blæk, og Pen, og Linealer.
Til Lykke var den Skoles Precepteur
(Saa kaldte man ham i Korsøer)
En Mand af stort Genie og den Geniet egne
Point d'honneur,
Der ikke findes lettelig hos Degne;
Han fandt det under sig og sit Genie,
At lære Børn at læse, skrive, regne —
Som han for Resten var ei reent ukyndig i;
Men derimod Latin, Geographie,
Historie, Moral, Philosophie
Han ikke havde holdet mod sin Ære
Selv mindre voxne Børn at lære,
Hvis ei en lille Hindring, nemlig den,
At han det alt for længe siden
Aldeles havde glemt, og ei gad spilde Tiden,
Med nu at lære om igjen,
Ham havde nødt til den beqvemme Maade,
At lade Skolen selv sig raade.
En delicat Samvittighed
(Som Folk af Point d'honneur er gjerne plaget med)
Forbød ham midlertid, endskjøndt med frelset Ære,
Aldeles rolig i sin Mag at være;
Hver Mand af stort Genie sig nemlig føler tidt
Om just ei Patriot, saa dog Cosmopolit —
„En Smule", tænkte han, „var det og nok saa lidt,
„En Smule burde Børnene dog lære,
„At skrive for Exempel? jeg vil see

„Hvorledes jeg udfører den Idee“ —
Tænkt! sat i Værk — en Anden havde nøiet
Sig med den Selvbevidstheds søde Lyst,
At have klækket ud i cosmopolske Bryst
En Plan, som har det Heles Vel for Øiet,
Og ladet det ved sit Desidero
Beroe.
Men denne Statsmand*) var i dette, som i mere,
Just skabt til at realisere.
Der om min Fætters Skrift gik Ny
I begge Skolerne og i den hele By —
Hvor underlig sig Lykken dog mon føie!
Han pludselig blev hensat i den Høie.
Hvordan han loe, hvordan han sang,
Og hvor han græd, og hvor han sprang,
Og hvor han reent af overvættes Glæde
Gik fra sig selv og sin Forstand
Til dette de Korsøerske Musers Sæde,
Jeg ei beskrive vil, fordi jeg ikke kan.
Men derimod hvorledes han nu lærte,
Hvad han begjerte:
Den hele høiere Theologie,
Historie, Geographie,
Latin især, og hvad der hører til —
Med slig en Grundighed, at, før et Aar var omme,
Han fandtes udlært efter Alles Domme —
Jeg ei beskrive kan, fordi jeg ikke vil.

*) Min Fætter har Ret. En Skoleholder, og især en Skoleholder, som den her beskrevne, kan gjerne kaldes en Statsmand; med mindre man vil negte, at en Konge kan belægges med dette Navn. Jeg, for min Part, holder for, at det Ordsprog: Spørgsmaal om Kongen er Adel? særdeles passende kan paralleleres med det: Spørgsmaal om Kongen er Statsmand? B.

Men udlært i Korsoer ei vilde sige meget;
En kritisk Theolog af vores Rørbyes Værd
Man der endogsaa havde kaldet lærd
I Fætters Tid. Oplysningen er steget
Og, som man siger, dagligdags tiltager
Mangfoldig der, som andensteds;
Man Salomon fra Jørgen Hattemager
Og Klogt fra Dumt at skille nu begynder,
Og skal, som jeg har hørt, med mangen Arvesynder
Ei længer være nær saa vel tilfreds,
Som den Tid. — Jeg, for min Part, ei just ynder
Den overalt nu gængse Lysen op,
Men haaber med enhver gudfrygtig Synder,
Naar jeg betragter dens vanhellige Galop,
At man dertil i Tide siger Stop,
For det for sildig er, som snart kan hænde,
Og inden, før man rigtig seer sig om,
Den hele Christendom,
Med Moses, Arvesynd og andet Prent
I vores gode gamle Testament,
Pontoppidans og Augsburgs Confession,
Og Universitetets Fundation,
Samt al den øvrige Religion
Til Harm for hver dens Vægter og Patron,
I Bund og Grund bli'r løbet overende.
Oplysning er ret brav til Tid og Sted,
Naar der er Maade med;
Men, naar den gaaer for vidt, som hos de Tydske,
Naar Grublen, om det Sande selv er sandt,
(Man har jo noget sligt af — denne — Kant,
Der ingen Ting skal see saa grandt?)
Kort, naar Fornuft sig mænger deriblandt —

Saa skjælve bør hver Jydsk — og vi er' alle jydske.
Og sandelig det lader til
I vore Dage, eller vore Nætter,
Som om man efterhaanden glemme vil — —
Men hillemen! jeg glemmer reent min Fætter —
Han nu var meer ulykkelig end før;
Han havde smagt en Drypp af denne Kilde,
Hvis Væld man udtømt ham forsikkre vilde,
Fordi dens Brønd her virkelig var tør —
Men skjøndt han rigtignok i begge disse Skoler
Ei kunde lære meer, end alt han havde lært,
Fandt han det dog en Smule sært,
Om ei et Steds imellem begge Poler
Der skulde gives een endnu, hvor man
Dog i det mindste vidste meer, end han.
„Der gives saadan een, der gives flere;
„Men ak! der hører Penge til;
„Et fattigt Barn kan ikke strax studere,
„Fordi det vil —
„I Slagelse, min Kjære! for Exempel,
„To Miil herfra, er sligt et Viisdoms Tempel;
„Men Veien er dertil, som den til Ærens, lang
„Og trang.“*) —
„Den være, som den vil! man kan jo rende,
„Naar man har Mod og Lyst, til Verdens Ende —“
„Ret saa! men det er ikke dermed gjort!
„Betænk, min lille Ven! han har en Mave,
„Der ogsaa vil en Smule Næring have —“
„O! Vand og Brød dog koster ikke stort! —“
„Ret saa! Men for at finde, hvad han søger,

*) Den nye lige Landevei var dengang ikke anlagt.

„Behøver han, foruden dette, Bøger;
„Hvor faaer man uden Penge disse fra? —“
„Men der er dog Stipendier.“ .... „O! ja!
„Men deels man faaer dem ikke strax i Hænde,
„Et Prøve-Aar maa først gaae halvt til Ende;
„Deels gaae de fløiten til Logie, til Brænde,
„Til Pen, Papir, og Lys, etcetera.
„Lyd han mit Raad, og lad den Grille fare!
„For sildig han fortryder den engang!
„Den Tempel-Vei, som sagt, er alt for lang,
„For knudret, tornet, og for fuld af Fare! —“
Men ak! Exempler nok man har derpaa:
Naar eengang skrevet staaer i Skjebnen „Gaae!“
Saa byder al Fornuft omsonst os staae.
Forgjeves stræbte man, ved Faren at belyse,
At faae min Fætter til for dette Tog at gyse,
Anførte ham Exempler sidst og først*)
Paa Lærde, som krepeerte var' af Gjeld,
Poeter, som omkomne var' af Tørst,
Og Andre, som var' sulted' reent ihjel;**)
Og viste ham, som i et Perspectiv,
Sit hele følgende Studenterliv —
Omsonst! han trodsed' Alt; han havde lært at fryse,
Var vant til Sult og Tørst, og lod sig ikke kyse.
I Slagelse var gængs den ægte danske Skik,
(Jeg siger ægte danst; thi alle danske Skikke
Just er det ikke)
At give fattig' Børn, som der Oplysning fik,

---

*) Det skulde egentligen hedde først og sidst; men et Hysteron Proteron imellem gjør, efter mine Tanker, især i Poesie, en fortræffelig Virkning. F.
**) Historia Litteraria, saavel den nye, som den gamle, vrimler af slige Exempler. V.

Ved eget Bord at spise og at drikke —
Og vee min Fætter, om det ham af Minde gik!
Om ei hvert Smørrebrød, som gav hans Hunger Lise,
Hos Stolpe, Clausen, Andersen, og Glise,
End mindede ham tidt, naar Sjælland synes slem,
At dog Goddædighed har der sit sande Hjem!
O! vidste jeg, at det ham nogensinde,
Selv i det næste Sekel, gik af Minde,
Jeg slængte Pennen strax, og angred' hvert Minut,
Jeg havde spildt paa her, med Rimets Lage,
At salte hen til Verdens sidste Dage
Et Levnetsløb, som burde gaae caput!*)
I Tillid til, at han og kunde nyde
Sin Deel i denne gjestfrie Hjælpsomhed,
Og stolende paa, hvad der kunde flyde
For Resten af hans lærde Sved,
I Troen til det Forsyn, som fra Hunger
Beskjermer hjælpeløse Ravneunger,
Besluttede man endelig hans Ro
Med, efter meget contra, meget pro,
At skikke ham til denne sorte Skole,
For paa Latin at lære der den Tro,
Som hjalp saa Mangen i den sorte Kjole.
Man mærked' og, (imellem os!)
At Fætter egentligen var i Grunden
Langt mindre stærk i Næven end i Munden,
Et Slags Rhinoceros,
Som alskens Bøger kunde sluge,
Men ellers var til ingen Ting at bruge.

*) Nei! kjære Fætter! frygt ikke derfor. Altid skal mit Hjerte med Taknemmelighed erindre disse Velgjerninger. B.

Man læste af hans Physiognomie,
At Klogskab ei var det, som han stak dybest i,
Og at han neppe nogensinde
Paa Snildheds Vinge
Sig til den mindste Lykke vilde svinge;
Man læste af hans Handlinger og Ord,
At han sit eget Navn stod Fare for at glemme,
Og at han egentlig ei havde hjemme
Paa denne Jord;
Man læste af hans Helbred, at han ikke
Til meget Slid og Slæb sig vilde skikke;
Man slutted' af det Alt, tilsammenlagt,
At han var — et Rhinoceros, som sagt.
Nu er, til Lykke, brugeligt paa Landet,
At, naar et Drengebarn ei duer til andet,
Og intet Hoved har, selv ikke til en Læst,
Saa, for at danne det til Lærer eller Præst,
Man slænger det i den latinske Skole hen.
Hvad Jorden bruger ei, foræres Himmelen.
Det synes underligt: men det er intet Under;
Den Vedtægt sig paa gamle Støtter grunder:
Erfaring har os lært, at Hver, som gaaer paa To,
Selv den, som ei tilgavns kan vogte Sviin,
Kan lære Troen paa Latin,
Og vogte Kirkens Faar med samme Tro.
Hvorledes man nu rusted' ud min Fætter
Med nye Støvler og med nyvendt Kjol,
Med Kalvekryds og med Manskjetter,
Hvori han kunde skinne som en Sol
Imellem hine Sole,
(Jeg kalder Sol i aandelig Forstand
Enhver, som lyser op et Land,

Og a priori Hver, som gaaer i Skole)
Hvordan han Afsked tog, hvormeget Vand
Udgydet blev, med meer, jeg her fortæller ei —
Hvordan han endelig den trange Vei
Til Templets Port fik lagt tilbage,
Og ved dets blotte Syn forglemte al sin Plage,
Hvordan i dette Syn han strax fornam
Skinbarlig alle Muser hilse ham,
Og følte Phøbus selv, livagtig, op ad Dage
Med al sin Guddoms Ild og Kraft og Lyst
Beaande hans af Glæde spændte Bryst —
Jeg det og meer endnu beretter ikke heller;
Fortælle Hvo, der vil, deslige Bagateller.
Jeg springer Vei og Port til Templet reent forbi,
Og som Homer (den jeg i alle Stykker
Gad fulgt) har gjort for mig, min Læser rykker
Med Fætter i en Snup midt ind deri.
Der staaer han. Lad ham staae! Imidlertid
Vil Læseren og jeg ei tabe reent vor Tid,
Men see os for i Veien noget om
I dette Rectordom.
Latinske Skoler ere Monarchier,
Og deres sorte Hobe, som i meer,
I Dragt, i Sværmen, og i den Maneer,
De styres paa, fast Alt tilfælles har med Bier,
Paa tvende Smaating nær:
En Dronning,
Og Honning —
En Rector have de for hiin,
Og Honningen er her Latin.
Og denne Skole var et Despotie
Med Adel og Aristokrater i,

Af alle Former, hvori Tyrannie
Den arme Menneskehed fordanner og forqvakler,
Den værste! Selv aldeles Anarchie
Udklækker ei saa mange Stakler,
Kun Død er dennes Frugt; men hiins er *Slaveri*.

Regenten, som ved Konsten, trods Naturen,
Var bleven dens Tyran,
Var en *Pisistratus* — Censuren
Gik ham ærbødigen forbi, som Mand,
Som Rector, og som Lærd — men nødt til Sværdet
Af tusind Misbrug, som hans Formand lod
I Anarchiet fæste Rod,
Af Iver for sin Pligt han havde hærdet
Et Henri Quatre-Bryst
Til *Josephs* Lyst,*)
Og med en Strenghed uden Lige
Holdt i bestandig Zittren Skolens Rige.

Regjerte Mennesker til Vederlag regjere,
Og strengt Regjerede regjere strengt;
Tyrannens Slaves Træl vil og tyrannisere,
Trykt vil han trykke, dobbelt, trykke mere,
Hængt Mand vil have hele Verden hængt.
Man overalt sig kan til denne Svaghed stave:
Den strengeste Despot er just den *største* Slave.
Tyranniseer! tyranniseret vær!
Det kommer ud paa eet — saasnart man selv vil byde,

*) Joseph den anden, som nu skal være død, siger man. F.
Han er virkelig saa aldeles død, som man kan ønske sig, for over et Aar siden; men i Hulby har man de udenlandske Efterretninger meget sildig. B.

Maa man til Vederlag en Anden lyde,
Og den, som lyder hist, vil omvendt byde her.
Jeg veed det med mig selv, med hvilken zevsisk Truen
Jeg ryster min forældede Paryk
Og slynger Tordenriset rundt i Stuen,
Naar Præsten over mig har gjort sig alt for tyk.
Ham Provsten gav formodentlig en Snippe,
Irettesat af Bispen, der,
Høit over mig og Præst og Provst ophøiet, er
Den første Høg i dette Høge=Knippe.
Qvo jure nu den første Fyrste blev?
Qvo jure den, som ei regjeres meer, regjerer?
Der staae vi! Tusind Lærde skrev
Derover sig og tusind Gjæs ihjel
For og imod med lige Skjæl,
Og end, i Mangel af et Himmelbrev,
Man lige klog derover disputerer.

Jeg ei vil øge den Dispyt —
Jus pædagogicum — derover gad jeg skrive
En Bog; men over Jus divinum .... Pyt!
Det la'er jeg blive.

Det Skolarchie, som her jeg taler om,
Hvis Ark med al den Ret, som dydig Iver,
Retskaffenhed og Kundskab ene giver,
Til Sceptret kom,
Indvortes var i Bund og Grund fordærvet,
Og Sobradise selv er ikke meer udnervet
Af Politikens Utugt, end det var.
Nu er det Smørrebrød Pisistratus at være,
Naar man i et Athen kan styre, raade, lære,
Og naar en Solon man til Formand har;

Men i en Hellig-Anders-Skoles Rige,*)
Hvor salig Otto Rud i forudsalig Slum
Lod sem og syv bestandig være lige,
Og Peer, som Povl, bestandig være dum,
Man ei saa let i første Dieblik
Realiserer Platos Republik.

Blandt hundred andre Slendrianer,
Som der i Mørket havde fæstet Rod,
Urokket, endelig urokkeligen stod
Den Primret, som en Mesterlectianer
Gav Hals og Haand i Skolen over Hver
I alle mindre Classer. Fjern og nær
I vores, Pavens, og i Tyrkens Egne,
I hele Herskerrigets Allevegne,
Hvis Negerhelvedet**) man gaaer forbi,
(Og Hvo tør vove blot sit Blik deri?)***)
Omsonst man leder om dets Mage.
I dette Dieblik, skjøndt ikke saare fri,
Jeg i mit hersoms Slaveri
Dog tænker gysende derpaa tilbage.

---

*) Hellig Anders er Slagelses Patron. Han indreed alle Byens vidtløftige Marker i een Nat paa et nattegammelt Føl, og var saa hellig, at han kunde hænge sine Handsker paa Solens Straaler. Hans Begravelses Høi er endnu at see paa høire Haand af Veien til Korsøer. F.

**) Vestindien. Min Fætter har Ret. Det vil falde vanskeligt, saa aldeles at realisere Himmerig nogensteds her paa Jorden, som man virkelig her har realiseret Helvede. B.

***) Min Fætter bliver altid heftig, og taber undertiden al Fatning, naar han kommer paa denne Materie. „Forbandede være de Forfattere, som misbruge deres dialectiske Vid under Navn af Philosophie til at forsvare denne djævelske Handel og Behandling, som, naar alle Smaating engang ere kastede overbord i Lethe, og blot de større Masser blive bjergede i Historiens Baad, vil komme Efterverdenen til at gyse for de Aarhundreder, vi have kaldet de meest oplyste.“ Man maa ikke forbande Mennesker, kjære Fætter, sagde jeg. „Jeg forbander ikke Mennesker“, raabte han, „jeg forbander disse Forfattere.“ B.

For Risten herskede deri
Spil, Slagsmaal, Doblen, al Slags Blasphemie,
Og selv en lille Smule Tyveri,
Med meer, som man i alle Skoler hitter,
Og som dog alle Muser og Chariter
Gaae rødmende forbi.
    Saa var Forfatningen, om ikke værre,
Da den nysnævnte Rector kom,
Og fandt, at Alting burde støbes om.
Misbrugene var' allerede færre,
Da Fætter kom derhen;
Men der var fleer end nok igjen,
Desværre!
Primretten stod især med dobbelt barske Miner
Paa det nedbrudte Tyveries Ruiner.
    Min Fætter, som vi lode staae,
Blev strax ved Skolens Indgang lidt confuus,
Da han fornam, at Hver var med ham duus;
En efter Anden til ham sagde saa:
„Du er Notarius!"
Hans Hjerte skjalv af Glæde ved den Ære,
Som forekom ham ufortjent —
„Jeg ikke værdig er, men stræbe skal, at lære ..."
Begyndte han .... „Der er en Styver! hent
„Mig strax en Spegesild!" var Svaret —
„De spøger." — „Slyngel!" sagde han,
Som rakte Styveren, „nu spøger man
„Med slig en Slyngel? er du vel forvaret
„I Hovedet? gaae strax!" — „Men om jeg strax ei gik?" —
Et vældigt Ørefign i samme Øieblik,
Ledsaget af et Skrald af Strube-Torden,
Min arme Fætter lynede til Jorden.

Saa var hans Indtog. Jeg har blot fortalt
Den første Hilsen, som et kort Exempel
Paa Hofligheden i de Musers Tempel;
Den i et enkelt Træk os maler Alt.
Af denne Sort der gaves daglig mange;
Men jeg dem ikke her opregne vil —
Vær ikke bange!
Der vilde gaae for mange Gjæs dertil.*)

* * * * *

Aar Syttenhundrede og to og firsindstyve
Han endeligen ud af denne Skole slap
Til Universitetet — —**)

* * * * *

— — — — Hip som Hap,
Der efterlod sig en bestandig Slum,
Hvori han tog (i Drømme, som det hedder)
Med tredive Samvittigheder***)
Examen philosophicum.

---

*) Her følger i min Fætters Manuscript tolv Sider, som jeg, i det mindste ikke for denne Gang, vover at lade trykke. Ikke fordi deri findes det mindste, som jo alle Rescripter, om de end stode ved Magt, vilde, rigtig forklarte, tillade; men fordi den Lov, som er mig, om ikke min Fætter, helligere end alle Politimester-Kjendelser, forbyder mig det. Det er nemlig det store Bud, som rigtignok ikke staaer paa nogen af de mosaiske Tavler, men som er indskrevet, eller i det mindste burde være indskrevet i alle christne og hedenske Skribenteres Hjerter: Kjed ingen Læser til Døde. Jeg har frygtet, at dette kunde blive Tilfældet, hvis jeg længer underholdt mine Læsere med et Liv og Levnet, som begyndte skrækkeligen at kjede mig selv. Har jeg taget Feil, skal det være mig inderlig kjært; thi, uagtet jeg ikke selv har skrevet det, er det dog skrevet af en Person, der staaer i nøie Forbindelse med mig, og Blodet, som man veed, er, ihvor tyndt det er, dog altid tykkere end Vand. B.

**) Atter en Hiatus — af samme Aarsag.

***) Den praktiske Philosophie antager tredive Samvittigheder (hør Conferenceraad Obelitz's Coll. de XXX Conscientiis). Det er altid godt, og især hvad Sam-

Hvoraf han vaagned' op til alskens Ovide;
Nu fik han først tilgavns hvad Verden var at vide,
Og blev, af Satan tilskyndt først,
Af Hunger deels, og deels af Tørst,
Af Graad, og stundom selv af Latter,
Men først og sidst af Kjærlighed — Forfatter.
Man af hans Liv og Levnet kan
Udpine, hvis man vil, den Lære:
At et og andet i vort Land
Er ikke som det burde være,
Mindst det, hvorpaa det Øvrige beroer:
Opdragelsen. Ak, at jeg denne Tanke
Med Sandheds egen Hammer kunde banke
I alle Hoved-Hjerner i vort Nord:*)
At den er overalt det Vigtigste paa Jorden
Til Enkeltes og til det Heles Gavn!
Og hellig være hver den Ædles Navn,
Tre Gange hellig! hellig! hellig være
Den Borgers, Statsmands eller Fyrstes Ære,
Som virksom stræber at afhjælpe dette Savn,
Og derved skabe Lys og Liv og Lyst i Norden!!!

---

vittighed angaaer, at have noget at løbe paa. Man har, foruden denne faste Stok, endnu adskillige andre, f. Ex. Jordbrot-Samvittighed, Recensent-Samvittighed, Capellan-Samvittighed, den gode Samvittighed, som et von, o. s. v. giver. Den, Horaz taler om: Nil conscire sibi, nulla palescere culpa, er, hvis den ellers nogensinde har været i Brug, for længe siden af Mode. F.

*) Det er reent omsonst at ville banke den i dem, som have Hjerne blot i Maven. B.

Poesiens Oprindelse.

Engang i denne Verdens unge Dage,
En fem sex tusind Aar og fleer, ifald man vil,
Før du, min Læser eller jeg var til,
Og meget meer, som jeg ei vil umage
Dig eller mig med at opramse her,
Var Noget til, som ikke længer er,
Blandt andet Guder og Gudinder,
Hvoraf man, sandt at sige, bredt og vidt,
Kun overmaade Lidt,
Og næsten Intet nu omstunder finder.

En Fyr, som jeg og du, kan ofte raget blive,
Før han et tusind Maaneder opnaaer;
For Guder derimod er hele tusind Aar
Knap nok, til Skjæg paa Hagen dem at give.
Imidlertid, saa godt man vil forlange,
Man i vort korte Liv kan stundom kjede sig;
Vidtløftig kunde jeg, ifald jeg ei var bange
For at bevise det for tydelig,
Den Sætning demonstrere dig —

Men enten du nu troer den, eller ikke,
Saa slutter jeg deraf som saa,
At Guderne i disse Dieblikke
Sig græsseligen kjede maae.

Maaskee i et af disse, kjære Læser!
At Viin, Musik, og Piger bleve til,
Og Wessels de velsignede Fadaiser,
Og Holbergs Skuespil,
Og alt hvad andet Morende du vil:
Men dette, som du seer, jeg her afgjører ikke,
Det kommer heller ei min Fabel ved —
Nok at i et af disse Dieblikke
Blev skabt en vis Person, som Qvaser hed.

Sandt nok, min Autor taler ei et Ord
Om Kjedsomhed dengang paa Odins Slot.
Den Grund, hvorpaa jeg noget saadant troer,
Er den, at han var gjort saa overmaade godt;
Thi Guder, naar de andet har at gjøre,
Saa jaske de Personer ud i Hast,
Der kun som Biting til det andet Skabte høre:
Som, for Exemplets Skyld, saa mangen Qvast,
Hvis hele Væsen overflødigt er,
Hvis rette Navn og derfor, uden Skade
For Læseren af disse Blade,
Aldeles udelades her.
Paa dem, de gjøre, naar de have gode Stunder,
De derimod anvende mere Tid;
Blandt disse selv var Qvaser et Vidunder.
Han røbede den allerstørste Flid.
Blandt andre Gaver havde han den rare,

Som ingen Viis har havt i Grækenland og Rom,
Og ingen udenfor: Paa meer han kunde svare,
End tusind Tosser kunde spørge om.
Kort sagt: han havde alt det Vid i Panden,
Som Claus har uden omkring sin,
Og al den Kundskab, som (jeg nævner ikke Manden)
Sig bilder ind.

Sligt kunde visse Puslinger ei lide,
Hvis Pander ei saa vel møbleerte var:
Af dem besluttede derfor et Par,
At han herefter ei saa meget skulde vide;
Og, for at gjøre Sagen kort,
Tog de, jeg veed ei selv paa hvilken snedig Maade,
Hans hele Hoved bort —
Og Tingen gik og rigtig som de spaaede;
Thi med hans Blod flød al hans Viisdom i et Kar,
Saa Qvaser aldrig meer blev den, han var.

De tvende Dverge, som forstod,
At det, der flød af Qvasers Hals og Hjerne,
Var ikke simpelt Blod,
Men havde læst i en og anden Stjerne,
Hvortil det kunde bruges — skyndte sig,
Og, mens det end var varmt, saa snildelig
En Mængde Honning deri tyllet fik.
Af denne Blanding blev en saare herlig Drik,
Hvis underlige Kraft bestod deri,
At den, som drak deraf en Sopken, blev med eet,
Begeistret af dem alle Ni:
Poet.

Kort Tid derefter sad en Morgenstund
Gud Odin paa sit Lidskjalf (fra hvis Sal
Han seer hvert Hav, og Flod, og Fjeld, og Dal,
Som ingen Ting) med Piben i sin Mund —
Og saae paa Jorden, hist og her omkring
Fra Pol til Pol, saa mange Ting,
At, Læser, du var reent urimelig,
Ifald du vilde fordre her af mig,
At sige dig Alt, hvad hans Syn faldt paa;
Jeg vil kun sige dig, hvad Odin ikke saae.
Han sad i en udslagen Time der,
Han sad i to, han sad i tre,
Gned Glasset reent i femten Synsgevær,
Saae langs og tvers, paa kryds og qvær;
Men saae dog ikke, hvad han vilde see,
Sin kjære Qvaser. Asa-Lars maa vække
De Andre, som i Dynerne sig strække;
Men Ingen af dem kan faae Øie paa
Herr Qvaser. Freja selv, som ofte saae
Med ubevæbnet Øie meer,
End alle Guderne med deres Brillestuen,
For denne Gang ei mere seer.
Herved blev Odin heed i Huen;
Tyr rev sig i sit Skjæg; Thor i sin Ivrighed
Slog Odins Pibe sønder med sin Hammer;
Frey bandte; Balder sukked'; Frigga græd,
Kort sagt, der blev iblandt dem slig en Jammer,
Da deres Yndling borte var,
At siden Balders Død ei større været har.
„Jeg sværger", udbrød Odin, (Alle tav)
„Ved Frigges Sjæl og ved mit ene Øie,
„Ved Alt, hvad helligt er i Himmel, Jord og Hav,

„At før skal Dovre sig for Sydens Storme bøie,
„Før jeg uhevnet taaler denne Streg —
„Som ingen Anden, derpaa tør jeg sværge,
„Har spillet mig, end de fordømte Dverge." —
„— Ja! ved min Hammer!" brølte Thor, „skal jeg" —
„Saa sagte, kjære Søn! du kan dig let forgribe!"
Blev Odin ved, „vid, hvem jeg er og du!
„Nys slog din plumpe Tølper mig itu
„Min allerlængste, bedste Reiserpibe!
„Vær lidt forsigtig med din Hammer,
„Og see dig for herefter hvor den rammer!
„For Pibens Skyld, det var en Bagatel;
„Men lidt Respect! forstaaer du vel?"
„Min Odin", raabte Frigge, „spar din Thor!
„Hvor let kan saadant skee! — Befaler du
„En lille Koppe Chocolade nu?
„Glem Piben! hør mit Raad! saavidt jeg troer,
„Er Qvaser ikke død; men nedsend en Stafet
„Til Jorden, for at lede efter ham,
„Saa vedder jeg, man finder Mennesket."
Ved disse Frigges Ord blev Odin ganske tam;
Han kyste hende, drak sin Chocolade,
Og Alt blev godt igjen.
Paa Jordens Overflade
Imidlertid Hermoder springer om,
Og søger Qvaser allevegne
Omsonst. Tilsidst et Steds i Heklas Egne
Han til de tvende smaa Personer kom,
Som havde spillet Pudset. Da de kjendte,
Skjøndt godt forklædt, den himmelske Gesandt,
Saa vidste de, hvad de nu kunde vente —
Og derfor i en Hast den Løgn opspandt:

„At Qvaser — efterat han havde søgt
„Forgjeves mellem Dverge, Trolde, Jetter,
„Og Mennesker, i Byer, Bjerge, Sletter,
„Og Ingen fandt, som spurgte ham med Kløgt
„Saa meget, han jo kunde svare meer —
„Tilsidst, da ingen Mand hans store Klogskab vidste,
„At sætte den nødvendige Klisteer,
„Af Asa-Vittigheden maatte briste."

Hermóder kom igjen med den Besked
Til Asgaard. „Paa min Ære!" sagde Frigge —
„Ved Solen!" udbrød Frey — „Ved Mjølner!" meldte
Thor —
Og Odin negtede det ikke —
„Den Sag har meget stor Sandsynlighed!
„Vor Qvasers Viisdom var en Dødelig for stor!"
Hvorpaa de sloge sig igjen til Rolighed.

Saa let endogsaa Guder Tillid fæste
Til det, som selv en Blind kan see, er Digt,
Naar deres Stolthed kildres kun ved sligt —
Hvad skulle vi da sige, kjære Næste?
Men Odin svor alligevel en Eed
Ved denne Leilighed,
At siden vogte sig af alle Kræfter
Med Maalet paa Forstand;
Og for en Visheds Skyld — herefter
At spæde Menneskenes Blod med Vand —
Samt, for at standse Kundskab lidt behændig,
Som aaben stod alligevel Enhver,
Tillod han, at den reent blev unødvendig
Til at erlange gode Dage her —
Og at man kunde blive syv Slags Raader,

Og Excellentser, som en Bagatel,
Stiftamtmænd, Erkebisper, høie Raader
Og, kort sagt, hvad man vilde — meget vel,
Naar man kun eiede saa megen Sjæl,
Som var tilstrækkelig til Kroppen at oplive,
Og havde lært sit Navn (om ei med egen Haand
Dog med en Secretairs) at skrive —
Især, om man forsigtig lod sig gjøre
Til Søn af En, som bar et vist Slags Baand;
Thi saa var det endogsaa overflødigt;
Til Krig, til Dom, til Raad berømmelig at føre
Man neppe havde det, end sige Hoved, nødigt.
Ved den Idee faldt Odin paa en anden:
Og skabte med det samme Adelstanden.

De tvende Mordere, saa snart ei saae,
At man paa Asgaard ikke just var kræsen
Paa Grunde, men sig tage lod ved Næsen
Som ved hvert andet Hof, begyndte paa,
Med Puds at gjøre sig saa glade,
At det gik dem, som Gaasen, der saa tidt
Til Gilde kom, at hun omsider kom for Skade,
Og fik en Hals for lidt.
En Kjæmpe, som paa Spas sig meget lidt forstod,
Traf dem, Gud veed i hvilket Puds engang,
Og med en Arm tolv fjorten Alen lang
Greb begge Fyrene saa vældig fast
Ved Benene, at i en Hast
Den hele Lyvekraft dem pludselig forlod —
Hvorpaa Herr Suttung (thi saa hed den Mand),
Dem slængte paa et Skjær midt i den store Strand,

Netop saa stort, at de derpaa
Tre Skridt fra Livet af hinanden staae.
Det arme Dvergepar kom her
Med denne Bopæl i en heel fortvivlet Knibe;
Og, for at slippe bort fra det fatale Skjær,
De maae til deres sidste Redning gribe,
Og byde Suttung deres gjemte Drik
For Liv og Frihed. Middelet slog an,
Og i en Hast Akkorden kom i Stand:
Herr Suttung satte Dvergene paa Land,
Og hjem med sin Mixtur fornøiet gik,
Som han nedsatte dybt i Norges største Fjeld.
Sin smukke Datter bød han, som en Drage
At passe paa den der med Liv og Sjæl,
At Ingen fik deraf den mindste Dryp at smage.
Endskjøndt nu Kjæmpen holdte Sagen tys,
Saa fik imidlertid dog Asgaards Hof
Ved Fimbulfamber, paa en Maade, Nys
Om denne rare Drik — og derved Stof
Til mangen Prat, Raadslagning, og deslige
Ved Bordet under Asken Ygdrasil,
Hvor de maae samle sig, naar Veiret er dertil,
Ja selv, naar det er slet, som Nogle sige.
Der sad man — gjorde Planer, og drak Thee —
Holdt Raad i Dage to, holdt Raad i tre —
Og krølled' de guddommelige Næser,
Og Suttung først og sidst misundte vred'
Hans gjemte Kostbarhed —
Og jeg kan ikke negte, kjære Læser,
At jeg i denne Stund misunder ham den med.
Thor var saa reent forkyest i Ting, som angik Qvaser,
At han kun mumled' halvt i Skjægget om sin Hammer,

„Hvorledes Klipper revne, hvor den rammer,"
Og andet meer — kort sagt, det hele Raad af Aser
Fandt Drikken saare vanskelig at faae,
Og taug, da Kampens Gud brød ud som saa:
„Det koste hvad det vil! saa maa jeg Drikken have,
„Den ikke ligge skal, trods Suttungs Magt og Flid,
„I Dovres Huler skjult til evig Tid!
„Jeg vil mig selv til denne Reise lave,
„Og see hvorvidt min Guddom strækker sig —
„Det er dog, haaber jeg, et lille Stykke Vei!
„Sadl Sleipner op! — dog nei!
„Det ei gaaer an! saa kjender Suttung mig —
„Sadl Sleipner ei!
„Jeg vil til Fods! jeg sikkert mig skal skaffe
„Den ypperlige Drik! Min Frakke, Hat og Stok!
„Mit Fyrtøi og min Pibe! — det er nok!
„Lav mig nu først en stærk og god Kop Kaffe,
„Min lille Frigge! skynd dig lidt min Tøs!" —
Gudinden tripped' ud, og han blev ved:
„Jeg Reisen, saavidt muligt, skal forkorte;
„Men hold lidt artig Huus, imens jer Fa'er er borte.
„Og gjør mig Ingen af Jer Frigge vred;
„Thi hør' jeg det, saa bliver Fanden løs —
„Du, Thor, kan passe midlertid paa Huset!
„Men gjør mig ei mit gamle Hoved kruset."
Og nu kom Kanden frem paa Bordet, Odin drak,
Mens Freja fyldte Daasen med Tobak,
Saa gav han Frigge tre, de Andre hver eet Kys,
Dermed Adios.

Jeg ved hans Reise vil ei her opholde mig,
Kun kort og godt min Læser sige dig,

Han underveis slet ikke morte sig
Med smukke Koner eller smukke Piger,
Som hans Collega, salig Zeus, saa tidt
Paa sine Reiser bød, at bie lidt —
Og sinkede saa meget, som man siger —
Men satte een Fod frem, en anden foran den,
Og kom paa den Maneer bestandig længer hen —
Med slig en Fart, at, inden Sol gik ned,
Befandt han sig, omtrent tre hundred' stive Mile
Fra Hjemmet sit, paa et saa yndigt Sted,
At det hans hele Krop og Sjæl indbød til Hvile;
En Gud er let til Fods, som hver Mand veed —
I Græsset her, ved Rislet af en Kilde,
Hvis Nymphe ham i Ro maaskee betragte vilde,
Han dyssedes i Slum og sødelig sov hen.
Naar man har sovet ud, opvaagner man igjen.
Men, vaagnet, seer han paa den store Slette
Ni Karle, tæt ved Stedet, hvor han laae,
Med favnelange Segle, Korn at slaae,
Hver af dem lang og sver og haandfast som en Jette.
Ni slige Drenge var just ei at spøge med —
(Thi Nordens gamle Guder, notabene,
Var' ei saa mægtige, som Mange mene:
De havde himmelsk Kraft og himmelsk Salighed;
Men begge Dele var der Maade med)
Dog da de vogted' her et Sted,
Han skulde just nødvendigen passere,
Saa var ei andet for, ved denne Leilighed,
End dem derfra med List at praktisere.
En Gud er færdig strax ved slig Omstændighed;
Han snu tilbyder sig, at hvæsse deres Segle;
De sige Tak; og Odin een for een

Gjør i en Hast saa skarp, at, da paa deres Negle
Og siden Kornet de probeerte dem,
Fik de saa stor en Lyst til Mandens Hvættesteen,
At Alle klyngede sig til ham frem,
Og bød om Kap derpaa — da Odin kyler
Den i det samme op i Luften over dem.
Som naar paa gammel Torv den blinde Pøbel myler
I Klynger om det lykkelige Nummer,
Der bringer Femten Fryd, og femten Tusind Kummer,
For den Rigsort, der til Belønning udsat er
For den, som puffer bedst paa kryds og qvær —
Saaledes foer iblandt hinanden disse Ni;
Med skarpe Segle de saalænge sammenrendte
I Blinde, langs og tværs, at, inden Legen endte,
De myrdede sig selv i deres Raseri.

Herpaa tog Odin Fod i Haand igjen,
Og satte Reisen fort. Da han blev vaer
Det Sted, hvor han sig agted' hen,
Saa klædte han sig om, og laved' sig til Svar:
For, om man spurgte ham: hvorfor? hvorfra han kom?
Og hvem han var? og sligt, som der kan spørges om,
Han da ei skulde staae, som en Peer Erikſen.
Saaledes vel betænkt paa hvad der kunde møde,
Begav han sig, ved næste Morgenrøde,
Med Navn af Bolverk til Hr. Suttungs Broder hen.
Galt gik det, og vel var det, som det pleier.
Herr Bauge (saa hed Manden) netop var
De ni til Helheim nylig Sendtes Eier;
Og dette Tab ham dybt i Hjertet skar.
Det kunde have skaaret saa hver Anden —
Han derfor ei saae meget venlig ud;

Men tog imod sin Gjest, den kjære Gud,
Som imod Fanden,
Med Skjeldsord, Trudsel, Skraal og Skrig og Banden.
Men heraf Odin ei sig kyse lod:
„Retfærdig er (saa talte han) din Iver;
„Thi vee den Mand, som ei opirret bliver,
„Naar man fornærmer den, som tjener ham med Sved!
„Men her, min Ven, har ei din Vrede Sted;
„De selv, og ikke jeg, var Aarsag i,
„At de foer ned til Helheim alle Ni.
„De bad mig alle om min Hvættesteen;
„Jeg vovede mit Liv, ifald jeg gav den Een —
„Jeg gav den Alle, lod dem selv afgjøre,
„Hvem de blev enig om, den skulde reent tilhøre.
„Dog, da jeg, skjøndt uskyldig paa min Side,
„Er Aarsag i, dit Arbeid blev forsømt,
„Saa lover jeg dig her (at du maa vide
„Hvor falskt du om din Gjest har dømt)
„I meget mindre Tid, alene, at afmeie
„Hvad de forlod; og fordrer blot til Løn
„En Sopken af den Drik, din Broder har i Eie."
Hr. Bauge syntes, den Akkord var skjøn.
At faae saa meget gjort blot for en Sopken Mjød,
Er godt Kjøb, tænkte han, den være nok saa sød. —
Den gode Mand var langt fra Sværmeri
Med nogen af de helikonske Ni,
Og troede en Slurk Mjød og en Slurk Poesi
Var Hip som Hap.
Top! sagde han, afmei kun rap
Det Korn, du seer, til sidste Trave!
Og Sopkenen du sikkerlig skal have.

Herr Bolverk meiede til, Høsten var forbi,
Hvad der var levnet af de Ni;
Da Vintren kom, og Alting nu var færdig,
Saa fordred' han den Løn, han havde gjort sig værdig,
Og Bauge loved' ham, da han fornøiet saae
Sit Arbeid reent i Stand,
En Dag med ham til Suttung hen at gaae,
Og skaffe Sopknen som en ærlig Mand.
De gik, og kort fortalt, kom til Herr Suttung ind,
Og bød' god Dag, og satte sig paa Skind,
Og prated' først en Deel om Veir og Vind,
Om man fik Frost i Morgen eller Tø,
Og endelig begyndte peu à peu
Diskursen hen paa Sopkenen at snoe —
„Det gjør du nok, min Broder, vil jeg haabe?"
Herr Suttung loe:
„Ha!" raabte han, „ha! ha! stak Tingen der?
„Ja Pyt sa' Peer!
„Jeg svær ved Odin og den hele Gude-Hær,
„I faaer i Evighed af den ei mindste Draabe."

Der stod de i en Maade! aldrig har
Man seet en Gud at hænge saa med Næsen,
Som Odin her. Det fast paa Nippet var
Han glemte sit guddommelige Væsen,
Og græd af Ærgrelse, som rigtig nok
Han havde Aarsag til ved slig en Bok!
Der stod de begge med to lange Næser,
Saa lange som de var'!
Hvad var at gjøre her? Veed du det, Læser?
„Farvel, min Fa'er!"

Dermed var den Besøgelse forbi,
Som gjorde Odin reent confuus i sin Paryk.
Han udsvor i sit Raseri
En mægtig Eed med slig en Eftertryk,
(Skjøndt jeg begriber ei hvad sligt ham kunde gavne)
At hele Dovre skjalv, og Bauge trimled' om
Saa lang han var, og drat en tredsindstyve Favne,
Før han igjen til Fodefæste kom:
„At miste før sin Evighed, sin Frigge,
„Sin Guddom og sit Alt, før han, trods Suttungs Magt,
„Lod denne Drik urørt i Dovres Indvold ligge —
„Hør Bauge!" raabte han — men Bauge var, som sagt,
Lidt for i Veien. Bolverk fandt omsider
Den arme Kjæmpe, med forknuste Sider,
At ligge saa dybsindig, at det lod,
Som om paa første Vink han ikke strax opstod.
Men han fik Fyren op, og smurte hist og her
Med hvad han først fik fat (det fast utroligt er,
Den Styrke Guder har i Medicinen!)
Han neppe havde smuurt, før Bauge strax
Var frisk og heel igjen, og vever som en Lax.
„Hør!" sagde Bolverk da, „det lønner ikke Pinen,
„At gaae for langt herfra! vil, Bauge! du som jeg,
„Saa skal vi faae ved List, hvad vi ved Bøn fik ei!
„Du veed dog vel det Sted, saa noget nær,
„Hvor Suttung nedsat har den Drik, jeg søger her?"
„Ja, Herre!" sagde han, „men tør jeg spørge dig,
„Du er, saavidt jeg troer, ei nogen Dødelig?
„Din Eed, mit Puf, din Lægedom: kort sagt,
„Alt siger mig, du har en meer end jordisk Magt."
„Jeg være hvem jeg vil, en Anden eller Ingen",
Igjentog Bolverk, „det gjør Intet her til Tingen,

„Kun viis mig Stedet!“ — „Ja! det kan jeg let;
„Men Sagen er at gjennembryde det!“ —
Og derpaa førte han igjennem mange Huler,
Hvor Nattens Troldpak sig for Dagens Konge skjuler,
Herr Bolverk til en Plads saa mørk og gyselig,
At Miltons Helvede mod den er Himmerig.
„Her“, sagde Bauge, „dersom du kan slippe
„Halvanden Miil omtrent
„Dybt ind i denne gamle Klippe,
„Hvor Spor af Lys og Liv blev aldrig kjendt;
„Kort, hvis Umulighed er mulig for din Evne,
„Saa findes Drikken der.“ Istedetfor et Svar
Vor Bolverk midlertid en Jernstang frembragt har,
Hvormed han stødte til, hvor Klippen hulest var;
Umiddelbar derpaa man hørte Fjeldet revne,
Og hule Tordner over Toppen rulled'
I den forfærdeligste Storm,
Og i et Øieblik var Odin Orm,
Og vips i Hullet.
    Der kryber han en Tid omkring
I mange underlige Sving;
(Saa krøb engang for endnu længer siden
Hans Onkel*), gylden, rund, og glat, og liden,
Igjennem Sprækken af et Tag,
Ei for, som han, at stjæle Mjød,
Men for at glide ned i sin Tilbedtes Skjød)
Han kryber varlig frem, og titter for og bag,
Og endelig en Smule Lys opdager;
Han seer et Slags Gemak i Klippen hulet ind,
Og midt deri sit Kar, ved Hjælp af Lampens Skin,

*) Jeg har megen Aarsag til at troe, at Odin egentlig var en Søstersøn af Jupiter.

Og strax sin forrige Gestalt paatager,
Hvori han træder frem. Ved Lyden farer op
Af korte Slum den deilige Gunløde;
Bestyrtset skuer hun en menneskelig Krop
Paa dette Sted at komme sig imøde,
Og Bolverk eller Odin ligefrem,
Var ikke heller reent ved sine Fem.

Hvad Grækenland og Rom saae fordum i de Tre,
Som Haand i Haand omringed' Aphrodite,
Fik Nordens Zeus fuldkommen her at see
Forenet i en eneste Charite.
Forgjeves stræber svage Digter dig,
Min Læser, hendes hele Glands at vise,
Saa yndig, herlig, og guddommelig,
Som den fuldkommen kun kan tænke sig,
Der saae dit Smiil, livsalige Louise!
See Alt, hvad skjønt og blidt vor Jord frembar,
Den rene Fryd, som ikkun Himlen har
Forenet i Louises søde Mine!
See himmelsk Viisdoms, Godheds lyse Smiil
Og alle Dyders Glands i hendes Øines Ild;
Og tænk dig saa vort Nordens Erycine.
To Kinder, paa hvis smilende Ovaler
To Roser blomstre mellem Amoretter,
En lille Mund, hvis rødmende Coraller
I Yndighed med Morgenrødens trætter,
Et Øiepar, hvis Ild gjør Mørket lyst,
Hvis Smile skabe Dag i Dødens Grav;
En Hals, hvis Lilier ombølges af
To mørkebrune Lokker, og et Bryst,
Imod hvis Sneeglands Alabast er sort,

To trinde, hvide Arme og et Liv,
Hvor Alt er rundt og lokkende — hvor, kort,
Naturen tømte blid sit vellystfulde Bliv!
Alt dette skjødesløst bedækket med
En næsten gjennemsigtig Sølv-Moer-Sky
Forblinder Odins Syn. Nat, Hule, Eensomhed,
Umulighed i Hast at kunne flye!
Hvo af slig Fristelse sin Dyd kan redde ud,
Er ikke Menneske og mindre hedensk Gud.
 Han længe stille stod, som rørt af Lyn.
Jeg troer, en Kampesteen ved sligt et Syn
Blev selv, trods hele dens Ufølsomhed,
Saa henrykt, at den ei sig rørte af sit Sted,
End sige en Person, som var af Kjød og Blod;
Hvad Under ham lidt Sands forlod?
 En sød Forvirring, naar hans Øine hendes mødte,
De friske Roser, som derved udsprede sig
Paa hendes Kinders Snee, saa blussende, saa røde,
Som om Uskyldighed i deres Purpur døde;
En Zittren, denne kjælne Zittren liig,
Som hiin i Flugten efterlader sig;
Et ømt, halvbange, dybt fra Hjertet hentet Suk,
Som hæver op og ned det halv bedækte Bryst;
Et Skrig, kaldt frem af Skræk, og qvalt igjen af Lyst,
Og hvad, som Skjønhed selv gjør altid dobbelt smuk,
Den paradisiske Blufærdighed,
Hvormed i zittrende Forlegenhed
Det bange Blik mod Ynglingen fløi hen,
Og mere bange fløi fra ham igjen
Til Jorden. Dette tause Tryllespil
Hver Øieblik ham Munden aabne vil,
At sige smukke Ting, og atter binder;

Han leder efter Ord, men lutter Tanker finder;
(Man efter Tanker maaskee leder her,
Og finder Ord — desværr'!
Det sidste hænder mange Flere)
Men Tankerne tilsidst gaae fløiten med;
Han glemte reent sin skrækkelige Eed,
Sin Drik, sin Frigge selv, og Himlen veed hvad mere
En Gud kan glemme, naar han gaaer fra Viд.
Saaledes stod man der et Par Minuters Tid;
Hvorpaa man bukked' sig, og gjorde to Trin frem,
Og vips! kom Tanke, Sands og Ord og Alting hjem.
Han kysser tækkelig Gunlødes Haand, og hun
Begriber om en liden Stund,
At, naar og hvor det ogsaa er, en Mand
Er intet Andet end en Mand,
Trods Alt, hvad derom siges kan
I den og den Moral-Philosophie. —
Med Glædens Iil var Natten alt bortveget —
Hvordan det ellers gik deri
Min Læserinde finder streget —
Kort sagt; thi Korthed synes mig er smuk,
Især hvor Dit og Dat kan møde:
Uskyldighedens sidste kjælne Suk
I Bolverks Favn paa hendes Læber døde;
Sødtslumrende, med slynget Arm i Arm,
Laae Odin ubekymret, tryg og varm,
Ved Siden af den yndige Gunløde,
Og i besneete Dovres dybe Skjød
Den søde Søvn i qvægsom Hvile nød.
Forgjeves stræbte fra sin Rosenkind
Den nys opstandne gyldne Morgenrøde,
At liste sine første Straaler ind

Igjennem Dovres Rifter; brudte døde
De glimrende paa Marmorkjæmpens Bryst,
Som værged' Odins og Gunløds Lyst.
Forgjeves brød igjennem Østens Himle
Med usædvanlig Glands den kongelige Sol;
Hans gyldne Dag=Herolder, Pol til Pol,
For sovende Natur at vække, vrimle;
Een af dem trænger sig i Dovres Huler ned,
Seer knap vor Odins Fryd, før han er alt afsted,
Og derom Budskab sin Udsender bringer;
Strax ruster sig den lyse Dagens Gud
I al den Glands, hvormed han sprang af Chaos ud,
Fra flammebygte Slot paa Øieblikkets Vinger,
Titusind Trillioner sammenbringer,
Og dækker Solekredsen fjern og nær
Med sin til Kamp mod Mørket sendte Hær;
Forgjeves stormer den i lynende Galop,
Paa sin Befalers Vink, mod Dovres haarde Side;
Thi millionviis fra dets ætherkronte Top
De lyse Helte ned med Sneen knuste glide;
Usmeltet Dovre staaer, trods Ildens Konges Harm,
Og Odin ligger tryg i sin Gunlødes Arm.

For Stilens Hede lidt at svale
Og mere dagligdags at tale:
Den gyldne Sol var alt en Fjerdingvei spadseert
Paa Himlen frem, før Odin og Gunløde
Hinanden kyssende God Morgen bøde,
Og, efter lidt at have præludeert,
Bad han med Fynd, som kunde rørt en Steen,
Om blot at smage Mjøden — arme Pige!
Hvad vil din grumme Fader sige? —

Han sige hvad han vil, den Sag er reen,
At slig en Underholdning man ei kjøber
Paa dette Sted for en Drik Mjød;
Hvorpaa hun Odin Helligdommen røber.
Han drak; men Drikken smagte ham saa sød,
At paa sit ene Knæ han bad om nok en Sup,
Og bønhørt drak den anden (arme Pige!
Hvad vil din grumme Fader sige?),
Paa begge Knæe nedkastet Bolverk ligger,
Med Læber, Øine, kort: med Alting tigger,
Endog paa Riim, den tvivlende Gunløde
Om nok af dette vellystfulde Søde
En ganske lille bitte Sup
Hans længselfulde Læber at tilstede;
(O Elskov! Elskov! arme Pige!
Hvad vil din tigergrumme Fader sige?)
Hun siger ja — og Bolverk drak den tredde,
Og drak i den al Mjøden Rub og Stub.
Man har lagt Mærke til, og jeg vil ikke skjule
Hvad Fædre til Advarsel skrev,
At Amor næsten aldrig gammel blev
I nogen Hule.
Knap saae han Karret tomt, før omskabt til en Ørn
Han, som Æneas fra sin Didos Barm,
Fløi bort, af den Tilbedtes Arm —
I søde, unge Pigebørn!
Troer ingen Tid en Cavaleer,
Som spiller Elsker paa min Helts Maneer!

Troldkjæmpen Suttung har imidlertid
Ved visse Fandens Konster lugtet Krudtet,
Mens Odin med hans Drik var ud af Fjeldet smuttet.

Paa Troldmaneer i Hast han ruster sig til Strid;
Han lægger sine Arme bort,
Og gjør sin milelange Krop saa kort,
At i en Ørnehud han magelig den skjuler;
Vips! flyver han fra Dovres Huler,
Og hurtig, som en Vind,
Vor Odin haler ind —
„Stop!" brølte han — og høit hver Egetop,
Hver Klippetind fra Syden indtil Norden,
Hvor fordum aldrig Echo svang sig op,
Gjentog i Skrald, som rysted' hele Jorden,
Hans buldrende forfærdelige Stop.
Som i et Tordenveir, naar fra de brustne Skyer
Et Hav uventet styrter ned
Paa Bondens Huus, med stor Geskjæftighed
Familien af Stuen flyer
I Gaarden hist og her omkring,
En med en Spand, en anden med en Saa,
En med en Strip, og En med ingen Ting,
For Alle Regnvand i en Hast at faae
I alle Kar, endskjøndt de stundom Alle
Med Rædsel høre Tordnens høie Knald
I Luften mellem Lyn i Lyn at skralle,
Hver ventende sin Død i næste Skrald;
Saa vimse de dog Alle ud og ind,
Og Haab om anden Dags velkogte Ærter
Opliver deres skrækopfyldte Sind
Og skaber Mod i de forkyste Hjerter:
Saaledes foer af Himmelporten ud
Iblandt hinanden Asgaards bange Guder,
Mens Suttungs Torden-Stop i Luften tuder,
Og Slag i Slag af sorte Vinger

Dem Bud om Odins Knibe bringer,
Sees en Gudinde her, og hist en Gud
Omhyggelig af Asgaard ud at trippe,
Og bange for at Helten skulde slippe
I Kampens Hidsighed sin vundne Drik,
At sætte Tønder, Krukker, Baller ud
Og hvad de først i Hænder fik.

Det blev for langt, for kjedsomt og for stygt,
Om jeg, min Læser, her fra Hoved indtil Hale
Den Tvekamp vilde dig omstændeligen male,
Som satte Nordens Guder selv i Frygt;
I Hexametret sligt desuden kun kan klinge,
Og ei i Vers paa Riim, der trækkes ud og ind
Alt efter Musens løierlige Sind,
Som paa en Fjær af Klopstocks Vinge
Mig ingenlunde vil saa høit i Veiret bringe,
At Læserne maaskee mig fandt igjen
Nedtumlet i en Sump, som mangen anden Ven.
Kun kortelig jeg altsaa her vil sige,
Hvad jeg om denne Tvekamp sige kan —
Og ei forskrække nogen frygtsom Mand,
Og mindre nogen frygtsom Pige.

End gjentog Ygdrasil og Asgaards Mure
Troldkjæmpens tordenhøie Stop,
Som vækked' alle Guder op,
Og hele Skabningen begyndte taus at lure;
Da Suttungs Klo fik fat i Odins Krop.
Svøbt i en Storm udsender Thor en Torden
Mod Trolden; strax er hele Himlen sort,
Og høie Brag forsærde hele Jorden,

Sol, Maane, Stjerner, svinde bange bort;
Kun Suttung skrækkes ei ved al dens Bulder,
Med tunge Vingeslag han døver den,
Rundt om de Fægtende den langsom ruller,
Og flyer tilsidst til Asgaard hjem igjen.
Med Næb mod Næb og Klo mod Klo de' kjæmpe
Med lige Styrke; skrækkelige Slag
Af Vinger, Storm og Skrald, som kappes om at dæmpe
Hinanden i forfærdelige Brag,
Forkynde Jordens Børn den sidste Dag.
Af Ørn forvandler Odin sig til Løve
Med Vinger paa,
Og Suttung ligesaa;
Med større Kraft i større Kløer
Udrustede, de friske Kræfter prøve;
Men Seieren er uvis nu som før.
Nu seer man dem som to bevingte Oxer
Hinandens Hov'der stange Puf i Puf;
Nye milelange Horn Enhver af Panden voxer,
De stanges, Ingen vinder; i en Ruf
Man seer dem gloende, som tvende Drager
Med fjorten Hoveder, ethvert saa stort
Som Hekkenfjeld, og saa fremdeles fort,
I hvilke Skikkelser min Læser helst behager,
Nu som to Slanger, nu som et Par Bjørne,
Snart som to Katte, snart som Elephanter,
Bestandig som to lærde Disputanter,
Og endelig igjen som Ørne.
Gud Odin er tilsidst af denne Tvekamp kjed;
Jeg troer min Læser er det med.
Vidtløftig Snak om Huggen, Støden, Viden
I Sjælens Mave, man forsikkre vil,

Især naar den er ikke vant dertil,
Skal ligge meget tungt, og foraarsage Kriden.
For ingen lækker Sjæl at volde slig Colik,
Jeg derfor, hvad jeg mere kunde skrive
Om disse Puf og Stød og Stik,
Man fik og gav, og gav og fik,
Vil heller i mit Blækhorn lade blive.

Hvad Asgaards Guder frygted' om vor Kriger
Traf rigtig ind. I Stridens Hurlumhei
Saae han sig tvungen til, paa en og anden Maade,
For Næbbet des beqvemmere at raade,
At lade Driften gaae sin Vei.
Han valgte, siger Fablen, to;
Reent ud, o Muse! siig dem ikke!
Sligt kan sig ei for pene Piger skikke.
En Regel siger Nei, en anden siger Jo:
Naar man er uvis om, af yderlige to
Hvem man skal tro,
Saa gjør man allerbedst, naar man seer dybt i Tingen,
At troe slet Ingen.
Kort sagt, jeg ikke ret fortælle gad,
Hvordan i denne Sag Gud Odin bar sig ad.
Nok, at han Driften lod i Karrene nedglide —
Og den, som meer derom vil endeligen vide,
Kan læse det ret net og peent paa Fransk,
Naar han paa Siden, som i Noten*) staaer, vil kikke —
Det klinger ikke nær saa smukt paa Dansk;
Og, klang det og, jeg sagde det dog ikke.

*) See Monumens de la Mythologie & de la Poesie des Celtes, pag. 129.

I tvende Kar paa saadan Maade flød
Den af hiin Vises Blod og liflig Honning
Snildt blandede guddommelige Mjød,
Som før bevogtet af Uskyldighedens Dronning
Laae skjult i Dovres Marmor-Skjød.
Gud Odin saae sig ei saa snart fra Byrden fri,
Før krumme Næb beviser Suttungs Bryst,
At al hans Styrke, Snildhed, Kogleri,
Forgjeves er i Gudedyst;
Han hakker det saa dybt i Troldens sorte Lever,
At Blodet strømmer ud af lede Krop,
Og Bravo-Raab fra Asgaards Guder svæver
Til den guddommelige Seirer op.
Sol, Maane, Stjerner komme nu tilbage
Med festlig Gratulats for seierkronte Helt.
Forfulgt af Tordner flyer med tunge, svage,
Forknuste Vinger Trolden; huult og fælt,
Svøbt i en giftig Sky, med rædsomt Bulder
Han hylende bag Nordens Pol nedruller
I Pølen, som det Troldpak mylrer i,
Det Asgaards Guder fordum ei gad lide,
Og derfor slængte ned i hæslig Qvide.

See her Oprindelsen til al den Poesi
I Vesten, Østen, Syden, Norden,
Som morer, kjeder, nytter, skader Jorden!
I disse tvende Kar, det ene saare stort
Og let at komme til, det andet meget lille,
Laae nu Herr Suttungs Drik, deelt i forskjellig Sort,
Alt efter den forunderlige Viis,
Hvorpaa sig Odin fra den maatte skille,
For ei at give sig og den en Trold til Priis.

Den vise Qvasers Blod med Honning blandet lærer,
At Sundt med Sødt en Digter blande maa
I Bægeret, hans Sangerske frembærer,
Hvis han sit høie Kalds det store Maal vil naae,
Det store Maal, at danne, mens han fryder,
Det unge Hjertes Vox i Musens varme Haand,
Indmore Klogskab og fremkildre Dyder
Umærkelig i den beruste Aand.
Til dette Kald blev Digter-Mjøden blandet,
Og smagtes ingentid af den, der føler andet.
De tvende Gratier, som vogted' denne Mjød
Forened' i den yndige Gunløde,
Hvis hulde Gunst vor Eventyrer nød,
Før denne søde Drik hans Læber nøde,
Har vise Fædre malt som evig smukt Exempel
Paa Veien, man skal gaae til Poesiens Tempel.
Ved Foden af et Bjerg, hvis Top til Himlen naaer,
Det store Kar i lave Slette staaer,
Den Drik, som fylder det, kun deri ligner Mjød,
At den for hvem, som drikker den, er sød,
Forresten er den smudsig, sort og vandet —
Kort: saa modbydelig, at den, som fik
Kun mindste Drypp af den modsatte Drik,
Ei nævne kan, hvormed dens Gift er blandet;
I Taagen, som uddunster af dens Bærme,
Sees daglig Millioner Gjester sværme.
Men høit paa Fjeldets stjernekronte Top,
Hvor kun Natur og Konst med Flid kan klavre op,
Staaer i et lille Kar den ægte Digter-Mjød,
Klar, reen som Æther, ikke altfor sød:
En liflig, qvægsom Duft den rundt omkring sig spreder,
Som skaber Mod i unge Krigsmænds Bryst,

Og Dyd i Pigens Barm, og allevegne Lyst,
Reen, ubesmittet Lyst, som Viisdom selv tilsteder.
Men lang og steil og tornefuld og haard
Er Veien til den høie, lyse Throne,
Hvorpaa dens glimrende Erobrer staaer,
Og famler efter Evighedens Krone.
Uagtet Lamper glimre hist og her,
For Vandreren paa rette Vei at lede,
Saa kommer han dog tidt en Klippekant for nær,
Og, bumps, saa ligger han igjen dernede;
Hist strækker ham den lange Vei, som bringer
Ham til en ny, naar reent han troer den endt,
Hist Synet af hans Formands knuste Vinger,
Og hist og her en bitter Recensent.
Af et af disse Poesiens Kar
Har alle de Poeter, kjære Læser,
Som ere til, som komme, og som var,
Ofst Godt og Ondt, Moraler og Fadaiser;
En drak af dette, En af hiint,
Og En og Anden af dem begge to,
Adskillige drak saare fiint,
Og somme drak prestissimo.

See Grunden her til Forskjel paa Poeter,
Hvi sande store sees saa sjelden som Cometer,
Men sande slettes Navn er altid Legio;
Thi til det store Kar kan Alle komme,
Som veed paa en og anden Viis
At trodse Folks, Fornufts og Smagens Domme
Og Frue Kritikens Riis.
Af dette Kar har for og bag i Tiden
Bestandig drukket Millioner Mænd,

Hvis Navne, Værker krøb for længe siden
Ind i det Nul, som fødte dem, igjen;
Og Musen gyser ved dem Dag fra Dag at skue
Formered' i en rædsom Proportion
Det skjælvende Parnas med Undergang at true,
Hver stormende dertil paa sin Façon.
Faa, men des større, seer man deres Navne,
Som drak og drikke af det ægte Kar,
Som naae det store Maal, fornøiende at gavne;
Men iblandt dem, som deraf drukket har
Fra første Gang til nu, drak Ingen meer
End Evighedens straalende Homer;
Ham fulgte Grækenlands og Latiums de store,
Udødelige Mænd, hvis Værker nytte, more,
Hvis Læsning drager Fleer i samme Fjed
Paa Veien til den lyse Evighed.
Ei Musen vil i chronologisk Orden
Opregne Hver, som drak deraf især,
Hvis ærefulde Navnes lyse Hær
Fra Syden straaler mod vort Norden —
Kun Eder Tre, som drak af denne Mjød
Alene meer, end alle hine nød,
Hvis Minde Jorden evig hellig være:
Dig store Shakspear'! Britterlandets Ære,
Hvis mageløse Skaber-Phantasie
En digtet Verden fremgaae bød, hvori
Den virkeliges Himmel-Helveds-Syner
Med kildrende, med ængstende Magie,
Om Hjertet smiler og om Hjertet lyner;
Dig, Klopstock! som den tunge Støvets Træl
Til Lysets Throne laaner Engles Vinger,
Og lænkeløst den himmelrykte Sjæl

I Selskab med Udødelige bringer;
Og *Göthe! dig, som den beruste Aand
Til Skjønheds Helligdom paa Roser leder
I Gratiernes Dands ved Amors Haand —
Kun Eder, Digterfjeldets Fyrster! Eder,
Hvis Navne mørkne selv den glimrende Homer,
Saae Musen mellem nye Tryllerier
Omtonet af uhørte Harmonier
Deraf saa vældig drikke, at til Fleer
Der Intet skulde blevet nu tilbage,
Hvis ei den Egenskab var givet denne Drik,
At, liig et Hoved paa Alcidens Drage,
Ny Mjød sprang frem i samme Øieblik.

Og havde Skjebnen blot forundet mig
Det Halve af den Mjød, den gavmild skjenkte dig,
Min ædle Pram, de Danske Musers Ære!
Hvor vilde jeg da vis paa Digter-Krandsen være!

Katten

eller

Kjærligheds Triumph.

Endskjøndt der intet Land i Verden er
Saa ganske koldt og haardt, at hist og her
Jo en og anden nyttig Urt frempipper
Blandt giftigt Ukrud — selv blandt Grønlands Klipper,
Ifald os siger sandt den gode Herr Bomare,
Skal voxe deilig Kokleare —
Skjøndt intet Folk paa Jorden er saa dumt,
At jo en Enkelt man i samme hitter,
Der veed at skjelne mellem Ret og Krumt —
Endogsaa blandt de fordums Abderiter
Var En, der, hvis man skal Herr Wieland troe,
I visse Maader kunde gaae for To —
Epaminondas var en født Bæoter;
Og Anacharsis Gether eller Gother —
Zamolx, skjøndt gammel Scyther, var ret klog,
Og Peter, skjøndt en ny, var intet Fjog.
I Helved selv, hvor dog kun Ondt skal være,
Man finde kan Beviis for denne Lære;
Thi, naar i Tingen noget dybt man seer,

Saa findes selv i Miltons fule Brævel
Vel en og anden ganske dydig Djævel;
Blandt Klopstocks een saa godt som Engel er —
Blandt Munke var en Luther, og blandt Bonzer,
For Resten Bonzer, glimrer en Konfuz,
Dog troer jeg aldrig, at man mellem Monser
Vil finde nogen god og dydig Puus.
Jeg troer dem ei. Og skal jeg sige sanden,
Endskjøndt jeg i de Rødes og de Blaaes
Land= eller Sø=Slag stod, som der skal staaes,
Maaskee saa stiv, som nogen Anden,
I Slag mod dem jeg sikkert løb min Kaas;
Og Slag mod Slag, hvis endelig skal slaaes,
Jeg sloges hellere med selve Fanden.
Kort: disse lumske Dyr er ikke mine Folk.
Jeg skyer dem meer end Mørkets Ildkrabater,
End Østers, usiet Melk, og Mæcenater,
Og Vers af salig Agent Holk.
Tidt foretog jeg mig for denne Lede,
Som jeg i Grunden fandt en dum Antipathie,
Alvorligen mig at helbrede,
Ved Hjælp af Epiktets Philosophie;
Og sagde til mig selv: den Vise skræmmes
Af ingen Ting; om Himlen selv faldt ned,
Saa staaer han, som en Pæl, paa samme Sted,
Hans Mod af ingen Fiende tæmmes,
Hans lige Gang af ingen Skjebne hemmes —
Naturen raadner, Livets Opholdssted
Forvandler sig til Dødens; Uhumskhed
Og al optænkelig Afskyelighed
Omgiver ham i blodig Damp, han væmmes
Dog ei derved! —

Velan! vær viis, min Sjæl! og trods Naturen!
Gjør dig mod Alt og mod dig selv til Knud!
Som sagt, saa gjort: jeg trak mig Tænder ud —
Og læste Brægers Vers — og holdt det sjette Bud —
Og holdt hver Søndag selv Herr Brølers Præken ud —
Blot for at øve mig i Curen:
Omsonst! — Jeg klistrede, med Hvidt af Æg,
Udskaarne sorte Katte paa min Væg,
For mig, lidt efter lidt, at vænne til Figuren:
Omsonst! — Jeg skrev paa Pullen af min Hat,
Som hængte lige for min Næse: „Kat";
Og læste dagligen Artiklen i Bomare,
Til udenad jeg kunde den — Tarare!
Den første virkelige Kat, jeg saae,
Rev ned, med hvad saa megen Sved og Svien
Mig havde bygt Moralphilosophien;
Og modløs lod jeg ligge, hvad der laae.
Kun, Elskov! du kan Alting overvinde,
Din Tryllekraft gjør en Orlando gal;
For Omphale maa selv Alciden spinde;
En Dalila kan ene Samson binde;
Du tæmmer Kjæmpe, Løve, Grib og Hval,
Ja Guder selv. Saturnion nedstiger
Fra pigeløse Himmel hist og her
Paa Jorden, for at kysse skjønne Piger,
Til Spot og Spee for al Olympens Hær,
Foruden Hat, Paryk og Tordenspiger,
Snart som en Svane, snart som en Dukat,
Nu som en Stud, nu som en Abekat.
Lyksalig den, som Amor! du beskytter!
Han kan Alt, hvad han vil, og rundt omkring
Han Slotte, Bjerge, hele Verd'ner flytter

Paa Dieblikket, og som ingen Ting.
Den, du beskjermer, frygter ingen Fare;
Ham skrækker ingen Morder eller Tyr;
Han Penge til en Kaarde frit kan spare;
Ham Bester, Mennesker og Djævle flyer.
Men da min Muses Børn er' hidtil faa,
Kun lidt bekjendte, mindre deres Fader,
Saa, at min Læser mig desbedre kan forstaae,
Vil jeg oprigtig her tilstaae,
At jeg af Kjærlighed er ingen Hader;
Men i al Ærbarhed og Tugt
Saamænd endogsaa har en lille Pige,
Der ei fortryder paa den Smule Smukt,
Jeg hende kan imellemstunder sige;
Skjøndt det er ei saa smukt, som det Catull
Sin Lesbia tilnynned', og Tibull
Sin Delia, ved kjælentstemte Lire —
(Men dem hun kjender ei, og mig hun er lidt huld)
Og denne Pige, som for al Mongolens Guld
Jeg ikke bytted' bort, hun hedder her Semire.
Nu veed Enhver, som engang elsket har —
Og Andre veed det af Romaner
Og Skuespil — at mellem andre Vaner,
Der hænge ved den arme Elskovs Træl,
Som, for Exempel, tidt at slaae sig selv ihjel,
(For hvilken, Cypris, du mig allenstund bevare!)
Er i Besynderlighed den:
At hoppe, helst i Qvæl, til den Tilbedte hen,
Endogsaa med den allerstørste Fare.
En Elsker er bestandig Helt.
Cupido har, som Fader Naso siger,
Trods Generalen Mars sin Leir og Telt;

Og den, som løber efter kjønne Piger,
Er i bestandig Strid og Felt,
Saa godt som nogen anden Kriger.
De spionere Hver, paa Mark og Bal,
Hiin Fiendens Hær, og denne sin Rival —
Naar Mavors Søn en Fæstning hist beleirer,
Og throner paa nedbrudte Taarnes Gruus;
Saa denne bryder Vindver op, og seirer,
Og rask slaaer Lygter ind i lystig Ruus —
Hiin trygge Fienders Søvn er vel tilpas,
Med Slummer har en Elsker og sin Spas —
Kort disse tvende ligne saa hinanden
I alle Ting, som man kan see
Hos Naso nok saa godt, som hos en Anden.
Han gaaer i sligt ei blot for To, men Tre.
Jeg just saa ganske nøie veed det ikke;
Men han forstod den Sag til Punkt og Prikke —
Desuden Alt at sige, hvad man veed,
Med alt for stor Omstændighed,
Det er saa hvad det er. Paa mange Steder
Den gode Naso dette selv begræder.
Men, til Materien igjen at komme,
Jeg mangler, mærker jeg, en Smule Bly,
Og svinker noget meget. Maaskee Somme,
Der ikke vide, Pegasus er sky,
Vil finde min Maneer for ny;
Endskjøndt de selv dog, med Forlov at sige,
Saavidt man undertiden kan forstaae,
I Ting af større Vægt saa ganske lige
Just ikke altid gaae;
Men det er egentligen deres Sager,
Som mig i Grunden her aldeles ikke rager —

Og, for at komme til mig selv igjen,
Saa, da jeg har beviist, at Amors Ven
Er Helt, og sagt, at jeg har selv en Pige,
Saa følger deraf overmaade lige:
At jeg er ogsaa Helt. — Men Helt og Helt er To;
Gemene Heltes Navn er Legio.
At Efterverdnen mig bør blandt de sjeldne prise,
Vil, haaber jeg, mit Eventyr bevise.
For her at undgaae slem Logomachie,
Saa sættes: (Forord volder ingen Trætte)
At Heltemod især bestaaer deri,
At leve, naar man kan — og døe som Mette,
Som Grethe, Jesper eller Skræbderen:
Det er at sige: smukt staae op igjen;
Thi døe er ingen Sag — det kan jo paa min Ære
Hvem det skal være;
At leve derimod, see, det er Tingen!
Det kan i vore Tider næsten Ingen —
At sige, naar det gjaldt; jeg regner ikke den,
Som kan gaae i sin Seng, og kan staae op igjen,
Foruden Farlighed, og ei alene leve,
Men blive til To, Tre; og være tyk og feed,
Og tankeløs og ubekymret svæve,
Som Herremand, Bormester eller Greve,
I rolig Claussimplexist Salighed —
Det kommer ikke Sagen ved;
Men midt i Nattens Mørk, omlynet allevegne
Af blege Rædsler, og dog ikke blegne,
Hvor Øiet vendes, mødt af Helveds hele Magt,
See Djævel, Mørk, og Skræk med ligestor Foragt;
Med Øre, dirrende ved Zahras Løvers Brøl,
Kun høre: Kjæmp og vind! imellem hvert et Brøl;

Med Næse, lugtende kun Damp af Aadselkuler,
Som den, der stiger op af gamle Dragers Huler,
At fnyse kjæk, og selv naar Jordens Axel knak,
At tage sindigen sin vante Priis Tobak —
See det er Heltemod. Endskjøndt den hele Scene
Er, trods Anstrengelsen af min Camene,
Kun skildret mat —
Som Læseren nok selv vil finde, naar jeg siger,
At den skal forestille mig som Kriger
I Tvekamp med en Roland af en Kat.
Hver Elskovs-Atheist i slig en Scene
Vist havde spilt sin Rolle meget slet;
Kun Elskeren, kun Elskeren alene,
Skjøndt bunden, fanges ikke her saa let.
Hver Anden tabte Modet, som jeg tænker:
Kun Amors Slave kjender ingen Frygt.
Min Sjæl er kjæk i min Semires Lænker,
I hendes Slaveri jeg lever trygt.
Ei tynge disse Kjæder; men de lette
Med Lynildstraalens susende Galop
Min glade Aand høit over Jorden op,
Og den ved Siden af Kronion sætte.
Stolt skuer jeg paa Jordens Farer ned
Igjennem Glandsen af Semires Smile,
Og frygter ei den nære Tordenkile,
Om end min Sidemand var nok saa vred;
Tryg, om end alle Himlene nedtordned',
Jeg flytter ei en Fod, men bliver paa mit Sted,
Om for mit Øie alle Sole sortned'
Og alle Kloder under mig bortgled.
Saa mægtig er din Trolddom, Erycine!
Den, du fortryller, ingen Fare skyer,

For ham er Spøg, hvad Andre synes Pine,
For ham, skjøndt ubevæbnet, Ulve flyer.
Herpaa er jeg just ei det eneste Exempel.
Horaz stadfæster det: han kjendte Elskovs Magt
Saavelsom jeg, var Helt, Poet, og uforsagt;
Og snurrigt nok, vi to (Alt vel tilsammenlagt)
Har overalt saa godt som samme Stempel:
Han i Venusium var født, jeg i Korsøer;
Han levede paa Landet, jeg i Byen;
Han løfted' Cæsar og Mæcen til Skyen;
Før jeg gjør sligt, af Sult jeg heller døer;
Han kyste tidt tre, fire, fem, sex Piger;
Jeg een — og neppe det, som Somme siger;
Han slukkede sin Tørst med god Falerner-Viin;
Med Peblingsøens Vand jeg slukker min;
Han var en stor Poet — og jeg en lille:
Kort sagt, naar, uden Frygt for Aristark,
Jeg sammenligner os à la Plutark,
Saa kan man os knap fra hinanden skille.
Og Elskov gav os Mod, at trodse begge To,
Han den sabinske Ulvs, jeg Sjællands-Kattens Klo.
For nogle Dage, hvilken dog saa lige
Jeg ikke turde just med Vished sige;
Nok er det, at det var engang en Dag,
Jeg tog mig for, at komme, see, og vinde
Min hidtil demanthærdede Gudinde,
Som ikke var saa ganske let en Sag.
Man mærke vel, at jeg aldeles ikke
Er nogen Paris eller Ganymed,
Og ikke synderlig kan Fruentimmer stikke
I Øinene, saa vidt jeg veed;
Thi Alt, hvormed man Damerne behager,

Alt hvad det smukke Kjøn især indtager,
Smaabitte Fødder, og en smuk Frisur,
En smidig, let og ledeløs Figur,
Der i forunderlige Caprioler
Har Centrum Gravitatis hist og her,
Snart i sin Hat, og snart i sine Saaler;
En Vittighed, som, naar og hvor det er,
Kan ene, hele Timer, tækkelig,
Trods sund Fornuft, for hele Kredsens Næser.
Frembringe Myriader af Fadaiser —
Alt sligt har umild Skjebne negtet mig.
Og derfor er det ei at undre over,
Om jeg maa gjøre mig en Smule Flid;
Kun Hofmænd, Prindser, Guder Alting vover,
For første Gang — jeg bruger mere Tid.
Jeg er ei Mars, om hvem Ovid fortæller:
Han kom, og saae, og vandt sin Sylvia:
Hans Maade var desuden ikke heller
Heroisk, naar man regner Alting fra.
    Men, i min Rad igjen! Man saae mig før
Tæt udenfor min Herskerindes Dør.
Og, affagt Hader af de spanske Skikke,
Der blev jeg ikke —
Jeg smukt gik ind, som andre Mennesker,
Og hilste, satte mig — og saa var det ei meer.
Thi om jeg nu engang med Foden sagte stødte,
Vist uden Forsæt, paa den Skjønnes Fod —
Om mine Øine stundom hendes mødte,
Og hendes mine — om en Smule Blod,
Uvist hvorfor, ved slige Leiligheder
Op i de rosenhvide Kinder foer —
Og om der banked' noget, visse Steder,

Og hæved' noget vist, jeg veed ei hvor —
Om et og andet gjennem Sjælen foer —
Og om jeg svømmed' i et Hav af Glæder,
Og undertiden næsten drukned' heel
I Elskovs underlige Saligheder —
Det gjetter i det mindste for en Deel
Enhver forelsket Povel og Peder.
Men, een Ting gjetter Læseren dog ei:
At nemlig midt i denne Hurlumhei
Af Tryllerier, midt i dette Glædens Eden,
Var, som i hvert et Paradiis herneden,
En Slange skjult. Hvor findes varig Lyst,
Naar ikke selv ved min Semires Bryst?
Jeg sad i Himlen selv — jeg saae kun dig Semire!
Og saae kun Guders Syner i hvert Blik —
Jeg aanded' Ambra — hørte Solens Lire,
Og Sphærernes Musik —
Jeg holdt din Haand, og følte Evalds søde,
Henrykkende jeg veed ei hvad —
Jeg kyste den, jeg smeltede, jeg døde
Paa Stolen, som jeg sad,
I meer end Engles Salighed — jeg rørte
De høie Himles Himle med mit Haar —
Kort sagt: jeg aanded', følte, saae, og hørte
Alt, hvad en lykkelig Poet formaaer.
Jeg voved' selv et Kys — og nu svandt Jord og Himle —
Jeg Verden saae som lillebitte Nød,
Som Erter saae jeg Menneskene vrimle;
Og Skibe smaa, som Fingerbøller, flød
Paa Havet, der mig syntes ikke større
End en Kop Kaffe — men hvor godt jeg saae
Paa disse Ting, saae jeg dog ei, desværre!

En Kat, som tæt ved mine Fødder laae.
I Muser, som de høie Qvad indgive,
Du, Sult! og du, som burde nævnes først,
Poeters egentlige Moder, Tørst!
O hjælper mig pindarisk at beskrive
Dens Pine, Hale, Skjæg og fæle Klo!
Nu gjælder det! o! hjælper begge To,
At det en Smule høit og frygteligt kan blive!
Skjøndt alle Lignelser er' vist nok her for matte —
Med Katte kan kun sammenlignes Katte.
Som blodig Himmelriis, den flammende Comet
I Nattens Svælg — som Hvalen, naar den fnyser,
Og gjennem hækkenfjeldske Næse nyser
En Flod, saa stor som Styx, mod Himlen op,
Og Galliotten med sin Rumpe slænger,
Som liden Slyngesteen, fra Dybet af med eet
Op paa det svimle Teneriffas Top —
Som Ceilons Elephant, naar den ei længer
Vil leve, river Skovens Ege ned,
Som det var Kjeppe i et Erte-Bed —
Som afrikanske Løve, naar den brøler,
Og døver over tusind Tordners Knurr,
At Øret deres Skrald ei mere føler
End, naar det tordner, Sværme-Biers Surr —
Som naar Orlando furioso raser
I en Ballet — som salig Don Qvixot',
Naar han forbittret over Sanchos Phraser
Troer Hyre-Huus, og Kroe er hver et Slot,
Ta'er Møller an for Kjæmper, splitter, sprætter
Hver Vinge; dræber Geder, Faar og Sviin;
Og ynkeligen myrder alle Jetter,
Selv dem, hvis Liv er Lær, hvis Blod er Viin —

Som Loke sees med Tordentrin at trampe,
Svøbt i en tifold høi zemblaisk Storm,
I Udgaards Hulers edderfulde Dampe,
Imellem Fenris, Hel, og Midgaards-Orm —
Som Miltons Satan, naar han tungt fremtriner
Paa Tydsk, i Zachariæ tunge Vers,
Blandt Himmelmagters brændende Ruiner,
Hvis Echo tordner, brøler, hyler, hviner
I hele Helvede paa langs og tværs —
Som Døden — som den Sveizerske, der sidder
Ved Porten af det fandenske Hotel,
Den stygge Frue Peccatum, der saa vel
Er dannet oven til; men gjøer og bider
Med Hundegab i begge sine Sider;
(Den stygiske treslabbede Bulbider
Er ei saa slem) hun har et heelt Dosin
Af Hov'der til at skrue ud og ind,
Hvormed hun holder Vagt til alle Tider
Ved Demants-Porten. Siger Milton sandt —
(Og jeg veed ikke, hvad han vandt
Ved her at lyve) Satan selv en Smule
Perpler og heed om Øret blev den Gang,
Han hørte denne Helved-Scylla sang,
Og havde Møie med sin Skræk at skjule,
Da hun sig reiste fra det Sted, hvor hun er sat,
Og med et Brøl, som alle Helved-Gruber
Igjentog, spyede Ild og Gift af alle Struber —
Ei anderledes var at skue denne Kat.

Men jeg, som sagt, var Helt. Og skjøndt jeg vel, som Fanden,
Forskippet blev, saa tumled' jeg dog ei,
Som ofte før, paa Gulvet; men, som Manden,

Som Helten sad jeg kjæk, og gik ei meer min Vei.
See! det var Kraften af dit Smiil, Semire!
At jeg vel blev en lille Smule bleg,
Og glemte Lyden reent af Solens Lire,
Og Sphærernes Concert, og Guders Blikke,
Og al den hele Himmel-Leg;
Og at jeg i de første Øieblikke
Saae ikke meget synderligt
Til Erter, Fingerbøller, eller sligt —
Det negter jeg aldeles ikke.
Mig syntes tvertimod, at Alt blev ganske sort —
Semire saae jeg som en Sol i Natten;
For Resten saae jeg ikke stort;
Thi alt det Øvrige var rullet bort,
Saa nær som — Katten.
Jeg var desuden allerede før,
Som man har seet, i Hovedet lidt ør.
Imidlertid saa længe dette varte,
Semires Omsorg ingen Møie sparte
For at faae jaget Peis paa Dør;
Men denne Periander iblandt Peiser
Sig op paa begge sine Bagbeen reiser,
Og mod Semire selv udstrækker sine Kløer;
Med meer end djævelsk Grusomhed han ridser
Et blodigt: Op til Kamp! i kjælne Fingerspidser.
Mon Pyramus, da han sin Thisbes Blod
Indbildte sig at see — mon Lybiens Løvinde,
Naar hun saae stjaalne bort de Unger, hun forlod,
Saa rasede, som jeg i dette Øieblik,
Da jeg, Semire! saae dit Blod at rinde?
Titusind Løvers Mod umiddelbar jeg fik,
Og følte Styrke til at knuse Millioner

Langhalede, langøiede Neroner.
Med Lynets Fart jeg op af Stolen foer,
Som den opbragte Hval fra Zemblas Klippers Redder,
Naar man Harpunen i hans Nakke støder —
Og Tanken i min Sjæl var lutter Mord.
At skue var jeg vist forfærdelig;
Thi min forkyeste blødende Gudinde
Blev mere ræd for mig end for min Fiende,
Og flygted' i en Krog at skjule sig.
Forskrækket fløi Forræderen omkring
Paa Borde, Bænke, Stole, rundt i Salen,
I mange skrækkelige Spring,
Indtil jeg endelig fik Fyren fat i Halen.
Af Stentor ingentid man hørte saadant Skrig;
Ei trufne Krigs-Guds Brøl i den Trojanske Krig —
Ei Gunilds Kats, dengang Jens Blok paa ham fik fat —
Ei alle Tordners Skrald — ei alle Stormes Larme,
Var meer end Anes Skrig i Mester Jespers Arme,
Imod det Skrig, som foer af Struben paa min Kat.
Fortvivlet snoer hans myrdevante Fødder
Omkring min Arm med rædsomt Mjau i Mjau;
Den nøgne Finger i hans Strube bløder;
Men tvinger, trods den Gift, hans Bid indgyder,
Trods Strømmen af det Blod, som uophørlig flyder,
Af Helten ei engang Fragmentet af et Au!
Staalhandsker havde dog Prinds Jørgen paa,
Dengang han kjæmped' mod Lindormens Tænder;
Han ei med mig i Ligning her kan staae,
Som nøgen var paa begge mine Hænder.
Origenes holdt engang Haand i Ild;
Men deels er Ild kun Spøg mod Katte-Tænger —

Desuden holdt han Haanden ikke længer,
End til den blev for varm, som Nogle sige vil.
Matrosen, der med nys afhugne Hænder,
Holdt Svenske=Skibet fast med sine Tænder,
Trods alle Næsepuf, mig ligner heller ei;
Thi, reent ud sagt, han gjorde meer end jeg.
Omtalte Herr Jens Blok som jeg ei heller stod;
Thi Bogen siger, at han stod aldeles ikke;
Hans Tvekamp ellers min er liig til Punkt og Prikke,
Undtagen for saa vidt jeg flytted' ei en Fod.
Kun Samson — ja! kun Samson (notabene!
Som han i Kongens Have staaer
Med blottet Arm i Løvens Gab) alene
At ligne mig i denne Post formaaer.
Som Samson altsaa — dog, naar rigtig Tingen
Jeg overveier, stod jeg ei som han —
Som Herkules — ei heller det gaaer an —
Som, jeg veed ikke hvem — jeg stod, som Ingen —
Jeg stod, som Ingen havde staaet før
Af alle Verdens staaende Personer,
Trods alle Heraklider og Samsoner,
Med Katten i min Haand tæt ved Semires Dør.
Min fromme Læser alt begynder
At ynkes over, at jeg der saa længe staaer,
Og undrer sig, hvi jeg mig ikke skynder
Og Katten ud af Døren faaer?
Men, sandt at sige, stod jeg der ei længe;
Thi hvad er Mod foruden Sindighed?
Zeus selv sig skammed' ikke ved at slænge
Engang, da han blev stødt, Vulcanus ned.
Endskjøndt i mange Slags Omstændigheder
Jeg ikke skjøtted' om at være Zeus for liig,

Jeg fulgte hans Exempel; det, som klæder
En Gud, saa tænkte jeg, kan ogsaa somme mig;
Jeg derfor tog min Kat, som Jens tog Smed og Krykken,
Og hvirvlede ham ud af Stuen i en Ruf,
Endogsaa deri stor, at Fienden faldt paa Ryggen,
Og til min store Fryd, krepeerte af sit Puf.

See! det var Virkningen af Amors Pile!
O Elskov! hvad kan lignes ved din Magt!
O! hvad kan lignes ved Semires Smile!
De skabe Sjælen stor, og stolt, og uforsagt.

Ja, Elskov, det var dig, som skabte disse Helte,
Prinds Jørgen, Samson, Herkules, og mig,
Som Drager, Løver, Hydrer, Katte fældte!
Du gav os Mod; vi fældte dem ved dig.
Og evig derfor skal fra Harpens Strænge lyde,
O Elskov! din udødelige Priis,
Og Hymner om din Tryllemagt skal fryde
Zaharas Heder og Kamschatkas Iis;
Og Digt're skulle deres Penne spise
For at udfinde Ord, som rime sig paa umph,
Naar de dig vil i al din Høihed prise,
Og synge Eventyr om Amor i Triumph.

Jeppe.

Et sjællandsk Eventyr.

I ti Sange.

Første Sang.

Indhold.

Da følgende Fortælling er saa lang,
  Har man afdelet den i smaa Capitler,
Hvoraf ethvert af Spøg betitles Sang,
  Alene for at gjøre Nar af Titler;
For Læseren sin Møie lidt at lette
  Med Gjennemlæsningen, blev disse til;
Af samme Grund man ogsaa sætte vil
  Et Indhold foran hvert, som foran dette.

Jeg, som tilforn, med Piben i min Mund,
Om Vinteraft'ner i den mørke Stue,
Med Purken paa mit Knæ, saa mangelund
Sad i en huuslig Kreds for Kakkelovnens Lue,
Og lyttende Mama, Papa, og Purk
Fortalte gamle Spøgelse-Mirakler
Om Trolden Find, og om de tolv Spektakler

I Borreveile-Skov, og *Ridder Rød*, den Skurk —
Jeg om en stakkels Bonde her fortæller
Et pudsigt Eventyr, saa snurrigt som jeg kan,
I Vers, hvori min jordiske Forstand
Beleirer ingen af de himmelske Casteller,
Ved paa gigantisk Viis, i tydske Constructioner,
At dynge *Ossa*-*Ord* paa Udtryks-*Pelioner*.
Forstaaelig for mig selv og for Enhver,
Jeg stræber, mig og Næsten, at fordrive
Eet kjedsomt Dieblik, om ikke fleer,
Ved i ti, tolv Capitler at beskrive
Min *Jeppe* (det er Heltens hele Navn)
Hans Hest, hans Viv, hans Hund og Tog til Kjøbenhavn.

Apollo! *Pegasus*! *Camene*! *Sanggudinde*!
Pimplea! *Muse*! *Pieride*! kom —
Nei! kommer mig ei nær! — jeg ene dennesinde
Kan, uden Eders Hjælp, hvad jeg fortæller om,
Begynde, gjennemgaae, fuldende.
Jeg ei bønfalder denne Gang
Den mindste Gud, Gudinde, Nymphe, Pige;
Selv ikke *Tørst* og *Hunger*, disse tvende,
Som ellers tidt, trods andre Muser, tvang
Poeter til, vor Verden at berige
Med Fidibusser, og deslige.
I fordum Tid, da *Dannemark* var dansk;
Da Dyden agtet blev, endogsaa hos en Staader,
Og Laster skjultes ei bag Slør af høie Naader;
Man leved' ei paa Tydsk, og ei sov hen paa Fransk;
Da man i Kirke gik for Prækenen at høre,
Og ikke for Erobringer at gjøre;
Just Ingen *Irus* reent, og Ingen *Krøsus* var;

Da man ved Alchymie saa let ei kunde skabe
En Doctor af en Kat, en Raadmand af en Abe;
Da Hesten kaldtes Hest, og Junker Fix en Nar;
Da Liberi var ei den bedste Vei til Brød,
Og Mangel paa Patron just ei den visse Død —
I denne Fabel-Tid, som Holberg har beskrevet
Saa smukt i Paarses Bog — maaskee lidt overdrevet —
Lang Tid før Kalmar-Krig — om tusind' Aar, om tre?
En lille Feil deri man gunstig oversee!
I Peking og hos mig, Chronologie om Tingen
Staaer fast paa samme Fod og næsten paa slet ingen —
Jeg knap med Vished veed, hvor længe før min Død
Jeg selv blev fød
End sige meer — jeg gaaer mit Skud til Nød
I Tiden frem; men saare slet tilbage —
Kort: i den gode Tid, i Gubbens Ungkarls Dage,
Der var engang en Mand, og Jeppe Manden hed,
Som dog, uagtet de saa gyldne Tider,
Han leved' i, sig ønskte sommetider
Did, hvor man ønsker sig, naar man ei bedre veed.
Han Bonde var; og skjøndt han spared' ingen Møie,
Med i sit Ansigts Sved sin liden Jord at pløie,
Saa maatte han dog al den Nød og Trængsel døie,
Som Bonden lukker ved den Dag i Dag,
Og som er ei saa ganske skjøn en Sag.
Misvært slog ind; han selv, hans Børn, hans Heste
Blev syge; Skatterne blev ei betalt;
Den Smule, som han havde før til Bedste,
For Laanekorn til Herremanden faldt;
Og endelig — saa gaaer det — arme Manden
Blev i sin Sved og Graad fra Gaarden slængt.
Sligt Knæk har tidt forvoldt, at En og Anden

Sig selv tilsidst i tomme Lo har hængt.
Og mellem os, om jeg skal Sandhed sige,
Saa seer man vel vor kjære Pebling-Sø
Besøges tidt af mangen Karl og Pige,
Der ei har nær saa god en Aarsag til at døe.
Langt fra jeg noget Selvmord Bifald giver,
Endog det bedste var, og er, og bliver
En hedensk Heltedaad, meer Skam end Ære værd;
Men i sin hele Glands min Helt fremskinned' her.
Han stoisk bar, foruden Hjælp af Strikke,
Sin Herremands og Skjebnens Grusomhed
Med en forunderlig Bestandighed,
Hvis Lige Helten selv fra Uz fremviser ikke.

For heelt at fylde Mandens Modgangs Skaal,
Ham Skjebnen havde, som benævnte Helt, en Qvinde
Beskaaret, ret en ægte Djævelinde,
Der paa den arme Mand bestandig gjorde Kaal
I Velmagts Tid, men nu ham trak for Skjæver
I Modgang, ikke blot med Ord, men Næver.

Den Smule Haar, jeg har paa Hov'det, reiser sig
Ved at fortælle hvor medynkelig
Mo'er Birte mod den arme Jeppe foer,
Da Fogden borte var, hvis sidste Torden-Ord
I Stuen lød endnu: „Herud I Kjeltringtøi!"
De bange Børn omkring den arme Fader fløi,
Og spurgte grædende: hvorfor mon Fa'er dog græder?
„O! gid jeg kunde græde Jer
„Lidt Brød, lidt Brænde, Huusly, Klæder!
„Trøst dem, Mo'erlille, giv dem hvad her er!" —

Som sultne Bindehund fremspringer mod en Staader,
Mo'er Birte nu sprang frem, og tog til Ords,
Forfærdelig som Avind i Peer Paars,
Ei ulig Fandens kjødelige Moder:
„Nu har du det saa godt, dit dovne Drog!“
(I det et vældigt Drefign Mandens Øre
Saa døved', at han knap det Halve fik at høre)
„Hvad sagde jeg? du altid var saa klog!
„Nu har du det saa godt, din Dosmer, — gjorde jeg
„Din Ret, saa fløi dig nu en Træsko i hvert Øie,
„For mig du har holdt Huus! — nu kan du gaae din Vei —
„Det skal en stakkels Kone døie —
„En saadan Slyngels Dovenskab og Sviir!
„Og tænker du, jeg længer hos dig bli'er —
„Nei! du skal suurt og dyrt betale!
„Nu sidder du en kjøn! din Hanrei! og saa sandt
„Jeg hedder Birte!“ — længer i sin Tale
Hun dog ei kom: thi, Hoved indtil Hale,
Saa drøi han var, nu Konen Manden fandt.
Hvad enten Vægten af de mange Puf,
Der fulgte paa hinanden i en Ruf
Af hendes Haand i Heltens Næsebore —
Hvad heller Ordet Hanrei for vor Helt
Af egen Kones Mund klang alt for fælt;
Nok sagt, for første Gang hans Næver fore
Saa rask mod hendes Haand- og Mundgevær,
At hun ei svared' eet til Tusind meer.
Paa Gulvet tumled' om den hidsige Matrone,
For første Gang nedstødt fra kongelige Throne.

Men ak! der skrevet staaer i Skjebnens Bog:
Uhevnet ingen Mand sin Kone slog,

Især naar hun slog først! Man siden vil erfare
Hvor dyrt vor Helt den Seier kom at staae.
Hver Ægtemand sig derfor tage vare,
Hvis ham hans Kone slaaer, igjen at slaae!
Jeg haaber, den Moral mig vorde vil paaskjønnet
Af hele dyrebare, smukke Kjønnet.

Anden Sang.

Indhold.

Lidt meer om Heltens Tilstand. Et Par Ord
Om Venskab, og en Pythias blandt Heste;
Som nyt Beviis paa hvad Herr Pope troer,
At denne Verden er den allerbedste.
En Skov-Tildragelse. Vor Helts Maneer
At fælde Grene paa. Man seer Orakler;
Spaadomme, sorte Konster, og Mirakler
Forkynde slemme Ting, og volde fleer.

Saaledes endedes med en Rondó
Vor Ægteskabsduet. Sligt tidt desværre hænder.
Er Krybben tom, saa bid's endog fiirbeente Venner —
End sige Venner, som kun gaae paa To.
Kan Dyr i visse Fald sig ikke godt forlige,
Der i en evig Dumheds Ro
Dog endnu stedse leve, bygge, boe,
Hvad skal da Menneskene sige,
Der engang have spiist af Kundskabs Træ,

Og derfor ikke leve meer som Fæe
I Fred; men overalt philosophere —
Det er at sige: disputere?
Hvert Dieblik var næveblandet Kiv
Imellem fromme Jeppe og hans Viv.
Imidlertid den Kjævlen bragte Manden
Lidt efter lidt
(Som al Philosophie, der gaaer for vidt)
En lille Smule fra Forstanden.
Hans hele Herlighed bestod
I en elendig, lille, straatakt Hytte;
Hans Kone, som med philosophisk Blod
Han for den mindste Vogn-Hest vilde bytte;
Hans Born, hvis Nytte heel var negativ,
Da han ei havde Jord, de pløie kunde,
Men derimod de Stakler havde Munde,
Som kunde spise meget positiv.
Hans Hest, der paa sin Viis med ham sin Skjebne bandte,
En soleklar Copie af Rosinante;
En Vogn, en Oxe, lidt Taalmodighed —
Det var, som sagt, hans hele Herlighed.
At Ingen er til alletider,
Naar man betragter Alt fra alle Sider,
Fuldkommen lykkelig paa denne Jord —
Den Sætnings Rigtighed jeg troer
Enhver med begge sine Hænder
Kan tage paa, skjøndt han just ei er overklog;
Skjøndt Flaccus, Solon, Sirachs Bog,
Og Ægteskabets Skole han ei kjender;
Men, at der Ingen er saa reent ulykkelig,
At Lykken ham et Kys jo stundom giver —

Den Sandhed er lidt meer utydelig,
Endskjøndt den, hvor det gaaer, dog evig Sandhed bliver.
Den velbemeldte Hest beviser her min Sats,
Hvad Jeppes Tilstand angaaer. Al den Qvide,
Han maatte hos sin vrantne Kone lide,
Forsødede Peer Asen ham. Horaz
Ei elskte høiere de Smukke,
Mæcenas, eller sin Falerner-Krukke,
End Jeppe dette kjære Krik,
Som i sin Velstand han paa Eegskovs Marked fik
For rene tyve Daler. Ikke kjender
Historien to slige Venner;
Alt, hvad Poeter os om Pylades, Orest,
Om Nisus og Euryalus fortæller,
Om Damon, Pythias, og kort, hvad Fablen melder
Om Venner — spaadomsviis forklares bedst
Om vor forfulgte Helt, og om hans Hest.
Paa slig Bestandighed hos Venner
Jeg eet Exempel i Historien kun kjender,
Hiin Sancho nemlig og hans Rucio —
Ifald man ellers kan den Moor, Hamete, troe.
Hvad enten nu Peer Asens sædelige,
Sagtmodige Gemyt, som, sandt at sige,
For ret at skildre det i Hast,
Med Birtes dannede den sandeste Contrast;
Hvad heller det, at Ingen deelte mere
Med Jeppe hans Gjenvordighed,
End dette fromme Dyr, til denne Kjærlighed
Var Aarsag, vil jeg ikke decidere.
Om, muligt og, en Art af Harmonie
Imellem Sjælene, den Sympathie,
Der tales om af somme Pythagorer:

Som, for Exempels Skyld, om Jeppes Faders Sjæl,
Da den foer ud, foer ind i Føllets Næseborer —
Alt det kan passe sig til Tingen saare vel;
Men hvilket det nu var, jeg her randsager ikke,
Slig Grandsken kan sig kun for Philosopher skikke.
I Nøden føler man først Nytten af en Ven;
Hvis han ei hjælpe kan, saa kan han dog forsøde
Vor Sorg; hans Hjerte kan med vore Hjerter bløde;
Og fælles Lidelse bestandig lindrer den.
To bære meer end Een; derfor blev Ægtestanden:
Er Vennen ikke der, saa søger man en Anden.
Saa gik det Helten her. Af hver en Moders Sjæl
Forladt, behandlet af hans Kone som en Træl,
Af Stuen jaget ud ved hendes Tunges Rasen,
Han klagede sin Nød med Taarer for Peer Asen;
Og, mens han klapped' ham, og gav ham mavre Fo'er,
Vel stundom og et Kys, brød ud i disse Ord:
„O! du, min eneste, min sidste, bedste Ven!
„Peer Asen! hvordan lever du, min Broder?
„Du seer saa maver ud! din Stakkel svinder hen
„Af Sult og Sorg for mig! nu er jeg kun en Staader!
„Og ikke nok med det; men Qvinden — vidste du
„Hvordan hun holder Huus med mig Ulykkelige!
„Hun uophørlig skjelder, smælder nu
„Mig arme Mand; ei hør jeg hende sige
„Det allermindste trøstelige Ord;
„Kun Dosmer, Hanrei, Slyngel, og deslige —
„Jeg gaaer, Peer Asen, reent i sorten Jord.
„Du græder, kjære Beest! — o! gid du var min Qvinde,
„Og Birte Hest som du! o! gid det kunde skee!
„Som Dug for Solen seer jeg dig forsvinde,
„Og kan ei redde dig! o! vee os begge! vee!“

Saa klaged' han sin Nød i Stalden meget ofte,
Og tørred' Øinene med haarde Vadmels Kofte
Paa sig og Hesten, som han troede: græd.
Og rigtig nok Peer Asen stod og talte,
Medlidende, ved saadan Leilighed
Ei mindste Ord, som om hans Taarer Stemmen qvalte.
Det hændte sig, vor Jeppe var en Dag
I Skoven med sin Vogn og med sit Asen,
Og hugged' Brændsel i Buskasen.
Men hvordan det nu gik med denne Sag,
Saa kom han op tilsidst i en anseelig Bøg,
Og satte skrævs sig paa en Green af samme,
For at afhugge den tæt inde ved dens Stamme.
Nu var just Grenen tyk og drøi,
Saa han, for des beqvemmere at raade
Sin Arm og Øxe, satte sig
Just som en Anden aldrig satte sig
I lige Fald, paa meest forkeerte Maade.
Han bar sig derved underligen ad;
Kort: for at være sikker paa sin Rammen,
Han huggede just imellem sig og Stammen.
Til at faae Grenen af han altsaa havde sat
Sig ret beqvemt; men Følgen, at
Han vilde dumpe ned, naar denne drat,
Derom han drømte ingenlunde;
Men hugged' rask og ubekymret til
Paa Grenen Hug i Hug af Hjertens Grunde. —
Sligt var jo gal Mands Værk; det jeg ei negte vil;
Jeg langt fra ei hans nye Maneer berømmer;
Men kjære Læser, førend du fordømmer
Min Jeppe reent, saa tænk dig lidet om,
Og spørg dig selv, om du har aldrig hugget over

Den Green, du sidder paa? — Dog dette lader som
Moral, og ak! Moral man gjerne lover,
Og sover. —
Saa tænk om Helten Jeppe hvad du vil!
Nok, at han sidder der, og hugger trøstig til.
Imidlertid i samme Dieblik
Tre sorte Mesterlectianer,
(Forslagne Klipperter, Slaglosianer)
Spadserede forbi, og Die paa ham fik;
Men rolig han blev ved at hugge paa sin Bøg.
Uagtet Hjertet altid gjerne hopper
I Musers Sønner ved Spektakler og Spilopper,
Saa syntes disse tre det dog for slem en Spøg,
Om Manden dratted' ned og slog sig reent i Stykker;
De raabte derfor Alle: „Gale Mand!
Og Echo selv dem hjalp og gjentog: „Gale Mand!
„Skynd, skynd dig hurtig ned, før Grenen rykker
„Dig ned med sig — den knager alt — et Hug!
„Saa dumper den, og du vil ligge der en smuk!"
„Hvad," raabte Helten ned fra Træet, „Sludder Sladder!
„I vil nok narre mig, saavidt jeg seer;
„Pas I jer Bog, og lad mig være den jeg er!
„I er nok af de Sorte, som det lader!
„Men vil I lyde mig, det bedre var
„I gik paa Skolen, end at holde Folk for Nar."
Og han hug til igjen. — „Ja, ja! pas paa!
„At vi har spaaet dig sandt, du snart at see vil faae!" —
Hyp! hyp! — nu kommer den — hyp! hyp! — og krak!
Der laae vor Jeppe — Grenen knak.

Tredie Sang.

Indhold.

Skjælv altid, usle, svage Dødelige
For i de Ting, den vise Himmel bød,
At ligge skjult i Nattens sorte Skjød,
Til Held for dig, nysgjerrigen at kige!
Læs det Capitel i din Skjebnes Bog,
Som Viisdom selv at læse dig tillader,
Dit sorte Liv. At læse frem ad skader
Din Rolighed; og Døden kommer dog.

Halvdød af Puf og Skræk han laae et Par Minuter.
De Sorte fik ham endeligen op
Paa Benene. — „Det var et Pokkers Hop! -
„I sagde mig det nok, I kjære Substituter,
„Apostler, hvad jeg maa Jer titulere for —
„Jeg seer, at I tilgavns den sorte Konst forstaaer;
„Og I er sikkert alle tre Magister,
„Propheter, eller, naar jeg seer mig til,
„Hvis Fanden ikke har dermed sit Spil,
„Tre Fjerdedeel Evangelister."
„Ja, rigtig nok; men ikke vores Ord;
„Vi kan en Smule meer end netop Fader vor." —
„Ja, det har jeg havt Prøver paa, som svier!
„Jer Spaadom gav mig her et Pokkers Sting.
„Men gode Herrer! bier lidt, o bier!
„Da I dog veed desuden alle Ting,

„Saa kan I mig vel ogsaa sagtens sige,
„Naar jeg skal bort herfra til Himmerige?"
„Det er dog ei saa let," gjentog de Tre,
„Det koster Hovedbrud; men vi vil see." —
Tre Skridt tilbage de sig hummed',
Og toge Hver sin Bog af Lommen frem,
Slog Kreds med lærde Fagter, rømmed' dem,
Og endeligen huult og langsomt brummed'
Den Første Reglerne for Verbum Lamed=He;
Den Anden sang det fine Titemi;
Den Tredie tordned' ud Accentus Domini.
Vor Jeppe syntes alt at føle ganske bange
En Smule Død omkrybe hist og her
I Kroppen — Midlertid Oraklet færdigt er:
„Viid, Jeppe, paa den Dag, da Hesten trende Gange
„Paa Veien sukker, skal du sikkert døe!
„Giv Agt! Din Hest er Kjød! dit Kjød er Hø!"
Og borte var de Tre. — Forstenet Helten stod,
Som rørt af Lyn; det angestfyldte Blod
Løb løbsk fra Puls til Puls i Stenens Aarer.
Omsider brød hans Angest ud i Ord
Heel philosophiske; saavidt jeg troer,
Endog et Slags Moral for mange Daarer,
Der ønske sig, at see de Ting, dem forestaae.
Han, kortelig, brød ud som saa:
„O Jeppe! sand din Kones Spaadom var:
„Du altid var, og er, og bli'er en Nar!
„Jeg Dosmer tænkte, det var godt i Tide,
„For mangen Aarsags Skyld, at faae sin Død at vide;
„Nu seer jeg først for sildig, dumme Claus,
„At tvertimod det er det pære Snaus.

„Slig Videsyge kommer vist fra Fanden,
„Det tør jeg bande paa, fra ingen Anden,
„End fra den fule Aand, der, som vor Præst har sagt,
„Fik just Mo'er Eva derved i sin Magt.
„Nu fik han ogsaa mig; — o de fordømte Sorte!
„Ret som Gespenster kom, og stod, og blev de borte —
„Det hans Apostler var; det mærker jeg desværr'
„For sildig nu, da jeg forheret er.
„Jeg var ei plaget nok, jeg vilde selv mig plage!
„O! gid jeg var igjen i hine gode Dage!
„O! gid jeg var igjen i min Uvidenhed!
„Hvor lykkelig er den, som Lidt, som Intet veed!'
„Før gik jeg ligefrem; jeg tænkte, Døden kommer,
„Den kommer vist engang; men hvorfor just i Sommer?
„Hvorfor i Dag! hvorfor just Klokken halvgaa'n Et?
„Saa tænkte jeg den Gang, og tænkte meget ret.
„Sligt veed ei Provsten selv, sligt bør man ikke vide;
„Den lider lykkelig, som kan med Haabet lide,
„Og den har altid Haab, som ingen Vished har
„Om hvad der forestaaer, den Sag er soleklar.
„Hvis slige Ting for os at vide kunde være
„Til Nytte, havde nok, det troer jeg vist, vor Herre
„Sagt Præsten det, at han fra Prækestol igjen
„Os kunde sige smukt: du døer i Dag, min Ven!
„Nei! det er aldrig godt!... Her staaer jeg, skjælver bange
„For, som saa let kan skee, Peer Asen trende Gange
„Skal sukke — mindste Lyd, det allermindste Muk,
„I hvor det kommer fra, mig synes som et Suk.
„At døe dog altid er af alle Ting det sidste,
„Man gjøre bør. Tilforn, før jeg det forud vidste,
„Jeg tænkte sommetid, det var en herlig Sag,
„Naar Qvinden drilled' mig, om Døden kom i Dag;

„Men den Gang vidste jeg kun hvad det var at leve,
„Ei hvad det var at døe. Man begge Dele maa
„Forsøge, før man ret kan Liv og Død forstaae.
„At døe vel bittert er, at leve saa som saa;
„Men mellem Liv og Død, som jeg nu gjør, at svæve,
„Det er det værste, thi det er at lide
„Paa eengang begge Deles Qval og Qvide!“
I denne Monolog blev Helten ved;
Og midlertid var kommet op at age.
(En lille Parenthes ved denne Leilighed
Jeg ikke holde kan tilbage:
Det synes nemlig, at en saa enfoldig Mand,
Som hidindtil vor Helt os er beskrevet,
Hvis sidste Handling imod sund Forstand
Endogsaa turde synes overdrevet,
Umulig var istand, at føre sligt et Sprog?
Jeg studsed' selv derved i Førstningen; og dog
Er Tingen rigtig. Venteligt har Puffet,
Da han af Træet styrted' ned,
Saa lykkelig hans Hjerne truffet,
At den Forvredne kom igjen i Led.
Man meer end eet Exempel veed
Paa lærde Mænd, som visse Stød i Panden
Har skilt aldeles ved Forstanden;
Og Tosser derimod, som ved et Puf,
Er bleven Professorer i en Ruf. —
Man med Forklaringen til Takke tage,
Da i en Hast jeg ingen bedre veed).
Men ulyksaligste blandt alle Jeppes Dage!
Peer Asen gav et Suk. Den kolde Sved,
Den vaade Døds Herold, sprang ud af alle Kanter
Paa Helten, hele hans Peripherie

Blev overstænkt med zittrende Demanter.
Dog, tænkte han, velan! snart bli'er du fri
For Foged, Herremand og Qvinde!
Frisk Mod! Kom kun, o Død! din Mand du her skal finde;
Kom med din Lee, du lange Rad! kom! hug....
„Ja! brølte Døden i Peer Asens andet Suk —
Det var det næste Bud — Nu rokked' alt i Sædet
Vor Helt, hans hele Krop, af Angestduggen vædet,
Blev Iis; han Krampe, Sting og Hovedpine fik,
Klababbelser, Opstigelser, Kolik,
Koldfeber, Qvalme, Snue, Podagra,
Gigt, Drepine, Hoste — kort at sige,
Hver Sygdom, som er til, og ei er til tillige
I vor Nosologia danica.
Knap stønnede hans Suk: „O! Død! hvor er du haard!“
(Thi det er tungt at døe, hvordan det gaaer!)
„O Død! ifald du tør, saa spar mig dennesinde!
„Lad tredie Peer Asens Suk forsvinde!
„Tag heller, tag, o Død! med Glæde, tag min Qvinde!“ —
— Nei! tordnede hans blege Majestæt
I tredie Peer Asens Suk. Med eet
I det forfærdeligste Bulder
Den hele Verden bort for Heltens Øie ruller;
Han tumled' om: „Farvel, Peer Asen! Ak! jeg døer!
„Lev lykkelig, min Hest! meer lykkelig end før!“
Det var hans sidste Ord,
I det han ned
Af Sadlen gled,
Og neppe laae han paa Guds grønne Jord,
Før Sjælen ham af Kroppen foer —
Hvorhen skal Læseren herefter faae at vide.

Men først en Parenthes af det mig egne Slags,
For om den sande Storhed nutildags
Min Mening at fortælle ham i Tide:
At døe er ingen Konst. Claus Dumriel,
(I Graven hviler alt forlængst hans Sjæl)
Som aad og drak og sov, og paa det Sidste
Ei kunde det tilgavns engang,
Han tog sig for, da Tiden blev ham lang,
At redde sin Forstands og Kundskabs Ære:
Og vise Folk saa klart, som to og tre er fem,
De havde skammelig bedraget dem,
Ifald de troede, han ei kunde meer;
Og Manden døer saa pludselig, saa ganske,
At, trods hans allerværste Fienders Spot,
Hver tilstod, at han døde meget godt.
Kort, uden metaphysisk just at grandske,
Og uden Hjælp af logisk: Est quod est,
Man kan bevise, at den største Hest,
Endskjøndt for Resten den forstaaer ei mindste Smule,
Kan dog paa egen Haand, i Blinde, finde Vei
Til hans kjødløse Høihheds Hule.
Men at staae op igjen, det er den store Ting,
Hvorpaa man har kun faa Exempler;
Og de, man har, bær næsten alle Stempler
Af Overtroens Salomonske Ring.
Det er en større Konst end æde, sove, drikke,
Og blive fleer, og blive Støv af Nul:
Og denne Konst kan Clauser ikke,
Om og de kunde gjøre Guld af Kul.
Hvor stor min Helt seer ud fra denne Side
Faaer Læseren i næste Sang at vide.

Fjerde Sang.

Indhold.

En Herremand og Kudsk fremvise sig;
Nu Heltens Qval for Alvor først begynder:
I Helvede hans Sjæl befinder sig,
Og Kroppen prygles paa den arme Synder.
Omsider gjør han et saa vældigt Spring,
At *Nachtigall det knap vil eftergjøre;
Og mange fleer besynderlige Ting,
Som Læseren ret strax vil faae at høre.

Paa Veien udstrakt følesløs han laae.
Peer Asen længe stod og paa ham saae;
Men endeligen, da han fandt med Smerte
Sin Husbond ganske død, saa tænkte han:
Hvad nytter, at jeg staaer her ved den døde Mand?
Og gik sin Vei med høitbedrøvet Hjerte.
Dog gik han ikke hjem, han kjendte Birtemo'er —
For Resten veed jeg ei, om Syd, om Nord
Han Flugten tog, om Østen eller Vesten?
Jeg veed kun det, at bort løb Hesten.
I en Karreet umiddelbar derpaa
Selvherskeren paa Godset der fremkjører;
Og da han ud af Vindvet saae
Vor Jeppe ligge der, som Intet hører,
Han raaber til sin Kudsk: „hold! og gaae hen at see
„Hvad det er for et Sviin der ligger!“ —

„O! det er en fordrukken Tigger,
„Som vaagner nok, naar vi kjør' nærmere. —"
„Jeg siger: hold!" var Herremandens Svar,
„Hvem veed, om han er død!" Og ned fløi Kudsken.
En Anden havde først forsøgt med Rusken;
Men den Tyran saa mild ei var.
At bruge Pidsken var hans Liv=Methode,
Kun Smæk i Smæk, og Intet med det Gode:
„Vaagn op, dit Beest!" — et Smæk — „hvor tør du ligge
„I Veien for din Herremand, din Stud?"
— Et Smæk — „jo jeg skal lære dig at drikke,
„Og ligge her og snorke Rusen ud!"
Saa, under Smæk i Smæk paa arme Jeppe,
Hvis Sjæl var alt et dygtigt Stykke Vei
Fra Jorden, bliver Kudsken ved at skræppe:
Vaagn op, vaagn op! men Jeppe hører ei.
Med Slag i Slag han uophørlig banker
Den Armes næsten møre Krop —
Men Jeppe ligger der i andre Tanker,
Og giver ikke Tegn til mindste Hop.
Nu vender Kudsken til den tykke Ende,
Mens Herremanden blæser i sit Horn
En Jagt=Marsch; men urokket som tilforn
Vor Helt er død, og vil sig neppe vende.
    Omsider under uafbrudte Slag,
Og Stød i Hornet han med Suk udbryder:
„Jeg mærker nok, at det er Dommens Dag;
„Jeg maa herop! Basunen lyder."
Skjøndt mør af Skrup, hans Krop er ikke seen,
Men reiser sig og staaer paa begge Been!
„O! Døden den er haard; men Dommen den er værre!
„Saa bli'er jeg da fordømt, jeg arme Mand?

„O! siig mig, hvem af Eder er vor Herre?
„Og hvem den fule Aand? —
„Jeg er din Herre," svarte Herremanden;
„Men denne Gang jeg vil tilgive dig,
„Gaae hjem!" og derpaa atter han og Fanden
Med Latter bort begave sig.
Forundret stod min Helt igjen tilbage.
Forundringen brød ud i disse Ord:
„O! aldrig havde jeg i mine Dage
„Tænkt meer at komme her paa denne Jord;
„Men, hvor det gaaer, jeg vil dog heller være
„Her, end i Helvede; det, som jeg saae,
„Fornam, og hørte, kan mig noksom lære,
„Det ganske djævelsk være maa.
„Mig synes end at høre Satan brøle,
„Dengang jeg vaagned' op i Dødens Grav;
„Mig synes end livagtigen at føle
„De jammerlige Hug, han der mig gav.
„Jeg seer endnu hans røde Oine gløde:
„Jeg kommer det, desværre! vel ihu;
„Thi nær han havde pryglet mig til døde,
„Min Krop deraf er ganske mør endnu.
„Jeg knap kan gaae; dog midt i denne Nød
„Er jeg dog glad, at jeg slap fra den Slemme,
„Især om, som jeg haaber, Qvinden hjemme
„Imidlertid er død."
En Smule var min Helt fra Viddet før;
(Thi den Forstand, ham Puffet havde givet,
Forlod ham i Peer Asens Suk med Livet)
Men denne Hændelse fortumled' reent hans Fem.
Imidlertid han havde slæbt sig hjem,
Og stod og banked' paa sin gamle Dør.

„Luk op derinde," raabte han: „forbandet!
„Er alle maaskee døde her?
„I kan jo høre hvem jeg er!
„Mig hør dog Hytten til, om intet Andet —
„Luk op! jeg ellers reent omkommer her
„I denne Kuld' og Regn; et Par Minuter neppe
„Jeg kan udholde længer her at staae —
„Luk op! Nu veed jeg dog, I høre maae!
„Jeg er ei Tyv, ei Røver; jeg er Jeppe.
„Jeg kommer ei som Fiende, men som Ven;
„Vel er jeg død, men gaaer dog ei igjen.
„Jeg er ei noget Spøgelse, desværre!
„Jeg aldrig spøget har, det veed vor Herre!"
Ei Kudskens Pidsk, ei Herremandens Horn
Forskrækkede vor Jeppe saa tilforn,
Som dette Svar af Birtes Mund:
„Bliv staaende til evig Tid din Hund!"
Ved denne Lyd hans møre Krop blev stiv,
Han som en Støtte stod foruden Liv,
Den fæle Tanke: End din Qvinde lever!
Mørk som en Tordensky om Sjælen svæver:
„O! vee mig uhelbredelige Nar,
„Som ikke heller blev i Graven, hvor jeg var!
„Som ikke drukned' mig i en af Helveds Floder!
„Hvad nytter det at flye fra Satan til hans Moder?
„Hvi stod jeg op igjen? Hvi lod jeg Fanden
„Ei heller slaae mig reent ihjel?
„Gid Døden vilde nok engang min Sjæl
„Forsøge, ret at slaae for Panden,
„Saa skulde jeg ei være saadan Nar
„At reise mig igjen, men blive hvor jeg var!
„Jeg skulde ei staae op, før jeg skinbarlig saae,

„At Stjernerne faldt ned, og Solen ovenpaa,
„Og alle fire Elementer tændte
„Vor Jord, saa den i begge Ender brændte!
„Thi hvorfor har min usle Krop
„Vel nødig, fremfor Andres, at staae op,
„Før Tiden kommer? Hvi skal jeg tilbage
„Alene? Sligt kan Fanden ene mage.
„O! gid Peer Asen var her kun igjen,
„Og vilde bare tvende Gange sukke!
„Saa skulde jeg, som sagt, nok see paa den,
„Der kunde Gravens Dør igjen for mig oplukke,
„Før jeg paa Alting saae det var den sidste Dag;
„Thi saa, forstaaer sig selv, det var en anden Sag."
Saa talte Helten, og af alle Kræfter
Gjengjældte Døren rigelig de Rap,
Han fik af Rudsken, at den Arme knap
Sig kom i Aar og Dag igjen derefter;
Thi, sandt at sige, var det halvt hans Hu,
At slaae den reent itu.
Kjed af tilsidst at høre denne Trommen,
Frue Birte vælted' endelig sin Krop
Af Sengen, og for Jeppe lukked' op,
Som neppe før i Stuen ind var kommen,
Før han med ganske Sjæl og Krop
Sov hen som En, der sove vil til Dommen.
Gud glæde den Mands Sjæl, ihvem det ogsaa var,
Som Søvnen allerførst opfundet har!
For min Part, jeg og han er meget gode Venner.
Ved hans Medicament, til Maade brugt,
Jeg trodser alle Jordens Avicenner,
Og skaaner baade Pung, og Smag, og Lugt.
Og, Hvo du er, som sove kan, min Ven!

Skjøn paa din Lykke, og erkjendtlig priis
Den store Mand, hvis Godhed gav dig den,
Da han dig skabte Søvnens Paradiis!
Ja! Søvn! de Vises Steen, modtag min svage Lov!
Din Balmuduft min Sjæl i salig Fryd hendysser!
Naar i din bløde Arm jeg min Semire kysser,
Jeg bytter knap med Zeus, som styrer Skjebnens Plov.
Velgjørende din Balsam mig helbreder;
Den læger Sjælens Saar, og mild udbreder
Nye Kræfter i den Krop, som nys var Febrens Rov.
Bliv hos mig, til din gamle Broder kommer
Og vinker mig, til i en evig Sommer
At grønnes i Udødeligheds Skov!
Maaskee jeg Søvnen her saa kraftig lover,
At du, min Læser, allerede sover?
Jeg stopper altsaa. Jeppe sov.
„Hvor er Peer Asen? hvor er Vognen, Snøter?"
Men Jeppe hører ei et Ord:
„Hvad? svar mig! hvor er Brændet? hvor?
„Hvor har du været henne, Køter?" —
Saa blev hun ved i fulde tre Qvarteer,
Og endelig sov hen, da hun ei kunde meer.

Femte Sang.

Indhold.

Auroras Ankomst gjør en Hoben Vind,
Som man anstændig nok ei kunde sige
I Linier, som trækkes ud og ind,
Og derfor gjorde dem lidt mere lige.
Men siden gaae de deres skjeve Gang,
Og bringe Læseren til Heltens Hytte,
Hvor Birte gjør hans Kjæver Tiden lang
Med en Beleiring uden mindste Nytte.

Af østlige Sovegemak fra dunede Leie nu sprang,
I flagrende Purpur kun hyllet, Gudinden Aurore;
De vaagnende Blomster sig neie, mens Fuglenes yndige Sang,
Ledsaget af Echoer, hilser den Skjønne med tusinde Chore.
Omstraalet af Glands hun fremiler, og Stjernerne flye —
Undseeligen skjule de sig for den halv kun beslørte Gudinde;
Mens Phoebus, i hidsig Galop forfølgende, stræber at finde
Hvad Cephalus fandt—men omsonst; thi nu hun forsvandt i en Sky.
Alene staaer Dagens Monark; den i Flammer opluende Krop
Forkynder hans skuffede Plan, og at — Solen i Sjælland stod op.

Paa Jorden igjen jeg med Læserens Gunst vil nedstige,
Og springe forbi den lovsyngende Skov,
Ei lytte til Lærkernes Dirren og Plovmandens Hov!
Men ile til Hytten, hvor Jeppe saa sødelig sov,
At ingen Klokker i Verden før eller siden
Meer rolig har snorket sin Bas; skjøndt til Klokkeres Roes

Jeg tilstaaer — og Roesen er virkelig ikke saa liden —
At Klokker paa Snorke-Hoboen er stor Virtuos.
Mo'er Birte, som Hader af al Slags Musik,
Fandt ei i vor Jeppes udholdende Toner
Det ringeste Smukt. Liig andre huuslige Koner,
Med Solen af Seng og i Seng hun bestandigen gik;
Vor Helt havde hidindtil havt den samme velsignede Skik.
Men Alt er foranderligt. En, som er død,
Har andre Manerer, end den, som nylig er fød —
Det indseer Enhver; men det indsaae Birte dog ikke;
Kun dette begreb hun til Punkt og til Prikke:
At sove som Klokker sig ei for en Bonde kan skikke.
Hun derfor, efter først en Times Tid,
At have rusket Helten hid og did,
Og skreget: „Op!" til hun blev ganske hæs,
Samt smaaskærmydslet med hans Næse, Kinder,
Og hvad man ellers paa et Ansigt finder:
Beslutter, Klokken tre Qvarteer til Ni,
At løbe Storm imod hans hele Fjæs.
Til Uheld for vor Jeppes Kjæver,
Spadseerte just en Drøm hans Sjæl forbi,
Som stak, man slutter let hvori,
Netop paa samme Tid, som hendes Næver
Løb Storm imod hans Ansigt, Smæk i Smæk —
Men den fordømte Drøm, som, gid jeg havde her...
Tilhvisker ham: „O Jeppe! hold dig kjæk!
Hold fast ved dit Princip! lad dig ei narre meer!
Taal nogle Puf; hvis ei, da skjælv for mange fleer
Af Birte siden!" — O! Standhaftighed!
O! meer end menneskelig Tapperhed!
Min Helt udholder Stormen; Jeppe strækker
Ei mindste Been — istedetfor Gevær;

Paa ingen Maade Birte ham opvækker;
Haardnakket ligger han og tier qvær.
    Pral ikke meer, Julin, med al din Stoicisme!
Skjul dig, Leonidas, undseelig, du gjør vel!
Og Frederikshald, din Sol, Patriotisme!
Selv Kjøbenhavn! — og Cato — Bagatel!
Du, min Matros, som holder svenske Skibe
Med dine Tænder der! og du, Cosak,
Som Been- og Arme-løs hist trækker af din Pibe,
Blandt Lyn, og Brag, og Liig, et sindigt Drag Tobak!
Du, Regner! Regulus! Stærkodder! Jordens Helte,
Fra Leire stilled' op i Rad til Cambalu,
Hvis Mod ei Himlens knuste Hvælving fældte —
Jeg seer Jer ei: jeg seer kun Jeppe nu.
    Beskjæmmet Birte maa tilsidst ophæve
Beleiringen med stor Forliis.
Fem tappre Helte blødе paa hver Næve
Med sønderknuste Hjelme; kappeviis
De flye tilbage til det matte Bryst,
Liig Svensken i den fredrikshaldske Dyst,
Fra den uovervindelige Kjæve.
    Dens Sjæl er tung som Bly, hvis Stiil ei flyver
Ved sligt et Syn, saa hurtig som en Piil,
Op over Himlen et Par tydske Miil.
For en Fortælling her i simpel jordisk Stiil
Om denne Storm jeg ikke gav en Styver.
Min hele Sjæl bli'er Damp ved saadan Leilighed,
Min Stiil bli'er i en Snup en Luft-Fregat —
Liig en Montgolfier jeg seiler blandt Pleiader,
Og tager Jorden for min faldne Hat.
Naar Dampen er forbi, jeg atter synker ned. —
Deslige Digtersving paa rette Sted

Jeg haaber, Læseren mig ikke blot forlader,
Men skjønsom takker for; thi stille staae,
Paa Fire krybe, slentre, spanke, gaae,
Roe, seile, kjøre, svømme, kravle, klyve,
Ja hoppe, dandse, løbe selv — det kan
Hveranden jordisk Nar; deslige gaaer vel an
For simple Mennesker og Fæe — men flyve
Der hører noget mere til,
Det kan ei hver en Gaasefjær, som vil —
Det er et jordisk ei, det er et himmelsk Spil,
Der blev, med andre skjønne Rariteter,
Kun Fugle forbeholdt, og Guder, og Poeter.

Sjette Sang.

Indhold.

Et Billede paa Seirens stolte Fryd;
Et Sideblik paa det, man kalder Lykke;
Et slemt Problem om døde Strubers Lyd;
Af Birtes Oration et lille Stykke;
Lidt meer om Søvn; en lille Monolog —
Alt det vil den i mit Capitel finde,
Som skulde gunstig faae den Ting i Sinde,
At læse meer end Titler i min Bog.

Tre stive Timer nød min Helt med Sjæl og Krop
Den hele Fryd, han pilled' af den Tanke:
Nu skal til evig Tid dig ingen Birte banke,
Og ingen Djævel nøde at staae op.

Paa dette søde Haab, fuldkommen lykkelig,
Hans seierstolte Sjæl sig op til Himlen hæver —
Han glemmer Kudskens Pidsk, og Konens Næver,
Og føler ei, hvor mør hans Ryg end er,
Det mindste Spor af disses Haandgevær.
Han troer sig ganske død i Gravens Seng at ligge
Saa godt, som ligges kan — og meer han ønsked' ikke.
Skjøndt alle Sandser sammenklynge sig,
Og hviske til ham: du bedrager dig!
Saa troer han, hvad han troer; desuden Ordsprog sige,
At Sandser ere heel bedragelige.
Men hvad er Støvets Fryd og jordisk Salighed
I al sin Glands? Din hele Herlighed,
Hvor varig du den troer, min lykkelige Mand!
Er liig den Verden af Krystal, hvis Væsen
Udspringer af chaotisk Sæbe=Vand
Fra Pibehovedet ved Purkens Blæsen.
Selv, naar du favner os i al din Tryllekraft,
Hvad er dit blinde Kys, vildtflyvende Gudinde?
Saa ubestandig som September Maaneds Vinde,
Saa kort som den Moral: Min Læser, stjæl ei Taft! —
Jeg for din hele Gunst dig ikke gi'er en Daler,
Med mindre du igjen mig høflig to betaler —
Du borger Solens Lys; men, Sæbe=Solen liig,
Du svinder bort, mens man betragter dig!
Et Øieblik, og al din Flitterglands forgaaer,
Og er hvad Qvæders Vers er om en halv Snees Aar.
Man mærker her, at jeg og Lykken ei er Venner,
Endskjøndt jeg virkelig ei ret Personen kjender —
Den sande Grund dertil er Patriotiskhed:
Jeg aldrig komme kan, kort sagt, tilrette med
Et Væsen, hvem, og hvor det ogsaa var,

Som daglig holder brave Folk for Nar;
Og hvem i Verden gjør det meer end Lykken?
Desværr'! Exempler nok man herpaa har.
Enhver for Resten efter eget Tykken
Kan troe den, troe den ei — kun dette veed jeg vist,
At jeg bestandig bli'er dens Atheist.
Jeg dog for Spøg engang den ogsaa roste:
Paa Bordet for min Roes, den næste Dag derpaa,
En uqvitteret Skræddерregning laae —
Og siden den Tid — stop!
En umaneerlig Hoste
Var for min Helt hvad Regningen var mig:
En Vækker af den Fryd, hvori han drømte sig.
Kan man i andet Liv og hoste? Det var Knuden! —
Ulykkelige Tvivl! „Hvem veed, om her sit Spil
„En Djævel atter har, at naar jeg seer mig til,
„Er Død til evig Tid mig maaskee reent forbuden?"
Saa stønner stedse hostende min Mand —
I denne grumme Tvivl hans Sjæl sig hængte:
At der kan hostes i de Dødes Land,
Han ei i Hjernen bringe kan,
Skjøndt der var Rum deri for Resten til en Mængde.
Og rigtignok er Tingen problematisk —
Man veed nok om en Fyr, som, nylig død,
(Historien er ganske sand)
Ei hosted' blot saa høit, som hostes kan,
Men det, som værre var, sin Næse snød —
Dog denne samme Fyr, han døde paa Dramatisk. —
Og sligt var ei, desværre! Faldet her;
Vor Jeppes Tvivl derfor vel havde qvælt Enhver.
Ulykken aldrig er kun een, men to.
Den Ting, at Birte mulig kunde tænke,

At Helten just ei laae i Dødens værste Lænke,
Gjør Hosten endnu meer mal à propos;
Sligt gad han selv ei vide, meget mindre
Han hende gad derom erindre.
Hvad var at gjøre her? Du vise Mand,
Hvis Snedighed Homer i Snese Bøger roste,
Giv her et Raad, ifald du kan!
At skjule Hoste gaaer umulig an —
Her standser selv Ulysses — Helten ei.
Han seer den eneste, den rette Vei.
Han fatter en Beslutning: stands, min Pen!
Og spørg, min Aand, om du tør skrive den?
Stands Læser! Spænd din hele Tænkekraft
Og gjet den vise Plan, min Jeppes Sjæl har havt!
Saa viid da, hele Jord! at — han blev ved at hoste —
Med slig Utvungenhed, at Birte hørte det,
Trods Ertegrydens pidskende Rullader
Og Sextendeles Brum i Stegerset.
Og pludselig, i Ertegrydens Takt,
Bevise hendes stormende Tirader
Min Mand tilfulde, hvad ham Hosten alt har sagt:
At med hans Død det var ei ganske Fod i Hose.
Dog til hans store Lykke brugte hun,
Til at bevise det, kun denne Gang sin Mund;
Men deraf fløi og Ord med samme Høflighed,
Som en Travat-Complot af Æols klemte Pose.
Mit Bryst er ei af Steen, min Sjæl er ikke Staal —
Med ingen Slags Orkan jeg godt kan sobe Kaal —
Min Læser elsker jeg; vil derfor ikke byde
Ham noget, som jeg selv ei skjøtter om at nyde;
Og springer derfor løst den Storm forbi,
Som foer af Birtes Mund — og Himlen veed hvori;

Thi meget lidt deraf slap ind i Heltens Øre,
Som ei for lutter Lyd det mindste kunde høre.
Pindarisk rullede hun Ord, som Stene ned,
Og hendes Tunge løb, i Stormes Vingeslag,
Med intet mindre end med lette Torden=Fjed.
Man skulde sværge paa, det var den sidste Dag,
Naar Elementerne hinanden faaer i Haaret.
Som Nubiens Løvinde nylig saaret —
Det vil kun lidt forslaae — som Millioners Brøl
Blandt Myriader vrede Tordners Bragen,
I et vedholdende Lis'bonisk Jordstøds Knagen,
Samt alle fire Hjørne=Stormes Brøl,
Med Echo fra tolv, fjorten Dovre=Fjelde,
Og Drøn af alle Niagarers Vælde:
Ei anderledes lød Mo'er Birtes Oration.
Men til at male sligt er jeg en stor Kujon.
En Anden vilde Leiligheden gribe,
Og klopstocksk svinge sig blandt Orioner op,
Og tænde Geistens nylig stopte Pibe
Ved Solens egen nøgne Krop,
Og stjæle Takt fra Ring=Planetens Pole,
Og en Diskant fra *Miras Stormes Skrig,
Og Bas fra Tordners Brag i fjerne Sole,
For at udtrykke ret guddommelig,
Med alle Consonanternes Alarm,
I Vers saa lange som min Arm,
Den Solo, Birte spillede for Jeppe.
Men sligt er altfor høit for mig:
Jeg er ei stor Poet — og bli'er det neppe;
Min svage Røst er ikke Stentors liig.
Dog, vil min Læser endeligen have
Copien af den Lyd, som foer mod Jeppe hen,

Saa læs — ei Milton, Klopstock, Evald — men
En Miltons, Klopstocks, Evalds usle Slave!
Om Lyden altsaa nok. Og Meningen deri,
De Skjeldsord, Øgenavne, Skoser, Eder,
Den vrimled' af — jeg springer ei forbi,
Men over reent; thi lave Smudsigheder
Saa lidt, som svinet Svulst, behage mig;
En gaaer til Hovedet, og En til Halen,
Jeg Midten ene holder lykkelig
I alle Ting, og fremfor Alt, i Talen.
Paa Torden følger Pladskregn, og paa den
Omsider Solskin, kjære Ven!
Mo'er Birtes Bryst blev endeligen mattet;
Hun endte Præknen Klokken Eet!
Og Jeppe, som deraf kun lidet havde fattet,
Forlod hun triumpherende, men træt.
Knap var hun borte, før, saa hurtig som en Muus
I Flugten for den nære Kat,
Vor Helt er atter ude af sit Huus,
Og een, to, tre har Skoven fat.
Der sætter han sig, op til Stubben af en Eeg,
Dybt i dens skyggefulde Midte,
Hvis Vagt af Bøge til Dryaders Leeg
Forbyder Phoebus selv at titte,
Tre, fire Skridt derfra blandt Blomster rasler ned
Et Kildevæld, og Zephyr hist forfølger
En Sommerfugl paa smaa, men nette Bølger.
Hvem glemmer ei sin Sorg paa et saa yndigt Sted?
De muntre Vindes Dands i Toppens Grene,
Ved glade Fugles Sang — de grønne Skyggers Leeg —
Og Bækkens Raslen mellem spidse Stene
Hendysser Helten sødt ved Roden af hans Eeg.

Sex Timer flye forbi hans Sjæl som Dieblik;
Han drømmer ei om Død og Intets gode Dage,
For, vaagnet, mere tung at føle Livets Plage;
Men nyder al den Ro, en ærlig Mand kan smage
Og som til Skurken aldrig Adgang fik.
Søvn, som jeg før har sagt, er, naar og hvor det var,
Paa Brix, og Sopha, med og uden Magen
I Seng, i Stol, ret brav; men, hvor man Træer har
Til Omhæng, Græs til Pude, Duft til Lagen,
Med ubesvært Samvittighed og Mave,
Og ene — Himlens Allerbedste Gave.
Ved denne Balsam Heltens hele Krop
Blev lægt igjen; Hamadryader hele
Hans Pande, Næse, Mund med Kys; og Philomele
Omsider med sin Sang ham styrket vækker op.
„O!" brød han ud, imens en bøiet Finger
Af Diet jog, hvad Morpheus havde glemt,
„Den Søvn var god! og ved min Side springer
„Netop et Væld, hvorved jeg ganske nemt
„Kan slukke Tørsten, jeg opvaagned' til!
„Nu er jeg glad igjen. Man sige, hvad man vil,
„Vor Jord er ei saa slem, som Somme sige;
„Paa Alting kan vor Herre raade Bod;
„Om det just altid ikke gaaer saa lige,
„Saa kan en Blind dog see, at Gud er god."
Og derpaa gik han munter hen til Bækken,
Og øste med sin Hat, og drak,
Og satte sig igjen paa Ege-Stolen,
Og hørte paa Peer Oxes Frøers Qvækken,
Og Nattergalens Sang, og saae paa Solen,
Som gik i Seng; og vedblev med sin Snak:

„Her er saa smukt, saa smukt, at jeg tør sige,
„Sig Intet blidere kan tee,
„Deroppe selv i høie Himmerige —
„Og dette har jeg Usle Lov at see!
„Hør Fuglen slaae! see Solen hist nedsynke,
„Ei meer for Herremanden end for mig!
„Den hele Skov er glad, selv Ormen fryder sig;
„Og det var Synd, om jeg alene vilde klynke.
„Hvad mangler mig? min Tørst er nylig slukt,
„Jeg hungrer ei, og Søvnen var mig sød;
„Jeg er jo frisk, og føler ingen Nød,
„Og, hvor jeg vender mig, er Alting smukt.
„Sandt nok, jeg veed ei, hvor det siden gaaer,
„Ei hvor Peer Asen er, see, det er hele Sorgen!
„Men Gud skee Lov for nu; thi det, som forestaaer,
„Mig kommer ikke ved; han raader for i Morgen!
„Jeg veed ei selv hvordan, hvorfor, jeg veed ei hvad,
„Her er saa smukt, saa smukt, og jeg er ganske glad."
Saa blev han munter ved. Det Heltens Vane var,
At snakke med sig selv. Den har saa mange Helte.
Man seer deraf, han var ei ganske Nar;
Men kunde raisonnere, naar det gjældte.

Syvende Sang.

Indhold.

Et nyt Spilop, hvoraf man seer med Sorg,
Hvorledes Satan førte sin Snarer
I gammel Tid omkring ved Kallundborg,
Og vikled' Helten ind i tusind Farer.
Men Jeppe narrer Fanden dog tilsidst,
Og trodser alle Djævlenes Cabaler:
Den gamle Ven, han nylig havde mist,
Aftvinger han med Grimen tyve Daler.

Nu det var godt og vel; dog ei Altsammen godt;
Thi Fanden, som man veed, fast aldrig slumrer,
(Om ikke just han selv, vist En af hans Complot)
Vor Jeppes Fryd igjen endeel forplumrer,
Ved netop til det samme Sted at skikke
De trende Sorte, som var Aarsag i
Hans Død, og alt hans sære Raseri —
Hvorfor de og om Morg'nen alle Tre
Røg af med Sommerfeldts Geographie,
Og fik der' rene Skrup i Næverne,
Som, sandt at sige, skadte dem slet ikke.
Min Helt fik ei saasnart et Øie paa dem slængt,
Før han af Hjertens Grund et mægtigt Brøl lod slippe:
„Hør! I tre Spaamænd, som jeg alle hængt
„Gad seet i disse Træer vippe!
„Hvor er Peer Asen?“ —

„Kjære Fa'er! Naa, Naa!"
Gjentoge de, „vær ikke slet saa kjæk!
„Med Lempe faaer man Æg i Hummelsæk,
„Og med det Gode kan man Alting faae;
„Peer Asen siger I! Hvad han?" —
„Har Fanden taget." —
„For meget lidt, saamænd, han sig da har umaget!" —
„Og hvis I ei paa Stand mig siger, hvor han er —
„Jeg veed I kan! Jer Prophesie, desværr',
„Opfyldtes sidste Gang til Punkt og Prikke,
„Skjøndt, som I seer, i Graven blev jeg ikke.
„Sligt var ei Jeres Skyld; men spaaer paa Øieblikket,
„Og siger tydelig, hvor jeg kan finde Krikket!" —
„Ja tæm jer Vrede lidt, saa vil vi see vi hitte
„Den kjære Hest igjen et Steds paa denne Jord;
„Men I maa give Tid en lille bitte,
„Og ingen knubbed' Ord!"
Saa svarte ham de Tre. Ved saadan Leilighed
Det kommer vel tilpas, en Smule Græsk at vide;
Og (Tak skee Golinsses første Side)
Græsk hjalp dem ogsaa her af den Forlegenhed,
Hvori min Helt indviklede' deres Hjerner,
Som, Himlen veed paa hvilken Maade, drog
Saa tydeligt et Svar af denne lille Bog,
Som om det skrevet stod med læselige Stjerner
Paa Firmamentets Median=Papir.
Men Mage til de Tre var heller ei i Skolen,
Hvad enten det gik ud paa Læsning, eller Sviir —
Den Anders, som man veed, sin Handske hang paa Solen,
Var Een af dem, og netop den,
Som førte Ordet for dem alle Tre.
„Hør," sagde han til Jeppe, „kjære Ven!

„Din Hest er i Behold, saavidt vi see;
„Og, hvis du Tro til vores Spaadom fæster,
„Saa vær for Eftertiden uden Sorg!
„Thi vid: Peer Asen blevet er Bormester
„I Kallundborg.“ —
Endskjøndt nu Jeppe meer, end nogen Anden,
Var overtydet om Peer Asens store Pund
Til Dit og Dat, hvortil en Hest kan bruge Panden,
Og havde loddet tidt hans Viisdoms dybe Grund,
Hvorved han ofte fandt, at denne bedste
Blandt alle Heste,
Var en fiirbenet Seneka;
Saa drømte han dog aldrig om,
At han var stærk i Lov og Dom,
I Fas et Nefas, og Politika;
Og derfor blev han heel forundret ved at høre
Peer Asens Spring til Consul-Værdighed —
Og hvem, min Læser, maa vel ikke studse ved
De store Spring, et Beest kan undertiden gjøre?
„Ei!“ sagde han, „Ei! Ei!“ — og intet meer end „Ei!“
Fik Tungen Stunder til i Tankens Hurlumhei.
„Peer Asen Borgemester! Ei! Ei! Ei! —
Som Konen i et Huus, naar Nabo-Væggen brænder,
Vims flyver om fra et til andet Sted,
I Røg og Brand-Alarm, og ønsker sexten Hænder,
Og glemmer dem, hun har, i hendes Iverighed,
Og leder efter Alt, og efter Alting kiger,
Og famler efter Alt, og famler altid feil,
Indtil hun endelig (som *Brandens Autor siger)
Faaer paa en Alen fat i Stedet for et Speil:
Saaledes, naar en Ild af tragiske Affecter
Har stukket Hjernens Huus for hiin Poet i Brand,

Flyer Sjælen hist og her blandt Hovedets Effecter,
Og griber efter Alt, hvorefter gribes kan;
Og naar den længe nok har løbet til og fra
De Tanker, som møblere dens Gemakker,
Saa redder den omsider et Par Ak=ker
Et Dusin O=er og en halv Snees Ha! —
Saa gaaer det hiin i hans Tridrams Tirader;
Saa gaaer det Hymne=Manden hist og her;
Saa gik det ham, som skrev de skottiske Ballader —
Og netop saa det gik vor Jeppe her.

De Sorte mærkte nok, at Manden havde Trang
Til Sporer paa sin Tro, som her stod noget stille,
Saavelsom Tungen. Da de gjerne vilde
Dem begge see, igjen at faae i Gang,
Saa spørge de ham, om han ønsked' Audienz
Hos Herr Bormesteren, saa vilde de ham sige
Hvad Vei han skulde gaae til sammes Residents?
Hvor langt? paa hvilken Tid? hvorledes? og deslige?
Thi, som Herr Holk har sagt, skal man de Store søge,
Den Vei er værre snart end Veien ned til Kjøge.

„Ja," svarte Helten, „skaf mig ham herhid,
„Hvis ei, saa bring mig hen til ham paa Øieblikket!
„Thi Borgemester hid, og Borgemester did,
„Tilbage vil jeg have Krikket."

„Maaskee," gjentoge de, „kan det i Aften skee.
„Tag Fod i Haand, og spild ei mindste Drypp af Tiden!
„Gaae een Miil ligefrem, og een til Høire siden,
„Saalænge til I Kallundborg kan see;
„Men inden Klokken Ti maa I ved Porten være!
„Giv Vægteren den Pjes, vi Eder her forære,
„Saa viser han Jer strax tjenstagtig, hvor
„Bormesteren i Byen boer.

„Farvel! vi maae nu hen i Skoven at studere." —
Og borte var' de spaadomsfulde Tre.
    Min Læser barer sig med Møie for at lee;
Men Helten var fast færdig at krepere.
Af Skræk, Forundring, Ærgrelse, forgik
Ham Veiret i det første Øieblik.
„Peer Asen løbet bort! Peer Asen en Vormester!
„Nu staaer vel ikke længe meer vor Jord!"
Og dog til hine Sortes Ord
Han meer end til sit Skjønne Tillid fæster.
Han endelig forjager Skræk og Sorg,
Beslutter, Skjebnens Bud at lyde,
Og iler gjennem Skov, og Mark, og Hyde,
Med stærke Skridt til Kallundborg.
    Omsider (for at gjøre Reisen kort)
Han finder sig, veiledet af en Vægter,
Fuldkommen sund og frisk, om ei ved alle Hægter,
Tæt ved den ærlige Vormesters Port.
(Min Læser vilde gunstigen behage
At huske paa, det var i gamle Dage!)
    Han banker paa. Vormester kommer op
I bare Skjorten: „Hvem er der?" — „Luk op!" —
„Hvem er der?" — „jeg!" — „Hvad for en jeg?" —
„jeg, Jeppe!" —
„Hvad vil I?" — „Luk mig op!" — Han lukker op, og neppe,
Er Døren aabnet, før i største Hast
Vor Jeppe har hans Hals i Grimen fast:
„Peer Asen! hvor du dig forandret har!
„Hvor du er deilig feed og fyldig blevet!
„Man seer, at du har meget bedre levet
„End jeg, fra den Tid sidst vi sammen var!

„Siig, er du virkelig Bormester her i Gaden?
„Hvad? eller er det Løgn? Peer Asen! svar!“ —
— „Borgmester er jeg,“ skreg den Anden, „her i Staden;
„Men du? er du en Tyv, en Morder, eller Nar?“ —
— „Din Husbond er jeg! kjender du ei mere
„Din gamle Jeppe? gode Ven!
„Du saae mig rigtignok for nogen Tid krepere;
„Men seer du, jeg stod op igjen.
„Peer Asen! kom! du vil dog ei forlade
„Din Husbond og din Ven i hans Gjenvordighed?“ —
Vedblev han, mens den Andens Overflade
Frøs fast til Skjorten i den kolde Sved.
„Kom, kom, Peer Asen! følg mig med det Gode!
„Du aldrig fik af Svøben noget Slag!“ —
Den Anden stille stod, heel underlig tilmode,
Det hver Bormester blev i slig en kritisk Sag:
„Min kjære Ven, jeg er vor Byes Bormester;
„For Himlens Skyld! hvad har jeg gjort?
„I maa gaae feil. Led efter Jere Bester
„Et andet Sted, og ikke i min Port!
„Forklar Jer tydelig! Er det en Hest, I søger?“ —
„Netop,“ igjentog Jeppe, „netop dig!“ —
„Min kjære Mand! det er for slemt I spøger!
„Er jeg en Hest?“ — „Saa let du ikke slipper mig,“
Ham svarte Jeppe vred i Huen, „kjære Peer!
„Bormester hid, Bormester did,
„Følg med mig, eller tyve Daler her!“ —
Ledsaget med et dygtigt Ryk i Grimen
Faldt denne Grund saa eftertrykkelig
Paa den uskyldige Bormester, at paa Timen
Han for sin Modstand kjønt undskyldte sig;
Gik hen til sit Chatol; og, for at frelse Livet,

Ham tyve Daler talte rigtig til.
„Godt," sagde Jeppe, „gaae nu hvor du vil!
„Nu har du mig igjen, hvad du mig kosted', givet."
Saa tog han Grimen af, gav ham et Afskeds-Smæk,
Og dermed gik han glad fra sin Bormester væk.

Ottende Sang.

Indhold.

Vor Helt, trods alle sine tyve Daler,
Fra Kallundborg bekymret reiser væk.
En Djævlehær hans Angest ham afmaler
I Skoven, og han tumler om af Skræk;
Og ligger der til Morgenrødens Komme,
Og reiser sig med den, og gaaer sin Vei.
„Lyksalig er den Rige!" sige Somme —
Moralen af Capitlet siger: „Nei."

Nu laae ved Konens Bryst i liflig Varme,
Hver ærlig Bonde tryg i Søvnens Skjød;
Mens uforduiet Mad, Projecter, Frygt, og Harme
Fra Statsministeren den flygte bød.
Nu gjenlød Skoven af dens Sapphos Elegier;
Nu snorked' Klokker Claus sin tordenhøie Bas:
Nu svedte Mads for Riim til Kloders Harmonier,
Og svedte reent omsonst; ulykkelige Mads!
I Stedet for eet Riim, kom Creditorer femten
I Tanken (ak! saa gaaer det Fleer, min Ven!
Hvor mangt et herligt Riim fløi bort fra Den og Den,

Formedelst sliges græsselige Klemten!)
Nu drømte Elskeren sig i sin Elsktes Arm,
Mens hans Rival sig blot ei drømte det —
Og kort og godt, foruden meer Alarm,
Det Midnat var, og Klokken gik til Eet;
Da Jeppe tankefuld, bekymret, bange,
Forvildet i en tyk, uveisom Skov,
Af Frygt for Skjelmers, Dyrs og Djævles Lyst til Rov,
Forsøgte svedende til næste By at lange.
See! det er Frugten af at være rig!
Hver Daler i hans Pung hans Hjerte tynger,
Hver Daler Skrækkens Arm omkring ham slynger,
Hver Daler ængster ham, en Djævel liig.
O! Penge! Penge! raaber alle Mand,
O! hvis man bare havde Penge!
Saa havde man strax Hæder og Forstand,
Og stod ei mere til at trænge! —
Det Ønske jeg Enhver tilgiver let;
Jeg selv har mangen Gang tilladt mig det;
Og tilstaaer rigtignok, at Ære, Vid, Forstand,
Meer end fornøden er, for Penge kjøbes kan.
Men ikke destomindre, fordi Tingen
Er heel tilgivelig, er den just ikke ret;
Thi, sæt endog du eftergiver Ingen
I Rang, Forstand, og Vid, og Mynt; hvad nytter det,
Ifald paa samme Tid din Liigtorn falder paa,
Trods alle disse Ting, om daarligt Veir at spaae
Med slig en Eftertryk, at du derover glemmer
Alt, hvad dit Hoved og din Kiste gjemmer?
Fei Creditorer væk med dine gyldne Koste;
Jag Fienders hele Hær med Specier paa Flugt;
Forjag hver Piges Høviskhed og Tugt;

Men prøv med alt dit Guld at jage bort en Hoste!
Kjøb Navn af stor og god; kjøb Sceptret over Jorden
Og send en Mongolfier, at kjøbe Maanen med;
Kjøb Plads i Paradiis, naar i anstændig Orden
Du flytter bort engang fra Jordens Herlighed;
Kjøb alle Verdner op, og profiteer paa Kjøbet;
Og gjennemtænk, og nyd dit Gulds Almægtighed;
O! men din Rolighed gaaer uformærkt i Løbet!
En Verden af Dukater sammenstøbet
Dig kjøber ei een Dags Lyksalighed.
Til Huusbehov er Alting godt: og Penge
Man allermindst af Alt undvære kan;
Men disse blive plagende, saalænge
De ikke netop passe til vor Stand;
Hvad der er over, bort man burde slænge,
Som salig Sæbesyderen Johan.
Dog fra Johan igjen og til vor Jeppe:
(Jeg kom, som han, en Smule af min Sti,
Der let kan skee i Skov og Poesie.)
Nat, Mørke, Skræk og Død omgav min Helt
I Krattet, hvor han gik, saa gyselig og fælt,
At den, som sligt ei selv erfarte, troer det neppe.
Men hvad gjør ikke Frygt for tyve Dalers Tab,
Naar den, som eier dem, er neppe vant til fire?
I slig en Kikkert see vi Dødens spiilte Gab,
Hvor vi tilforn saae Livets Grøde spire —
Da bli'er os Konens Skjød, endog ved Lys, usikkert;
Og Helten Alting saae just gjennem denne Kikkert.
Hist stod et hvidt Gespenst, saa høit som Frue Spiir,
Ja! hvis jeg sagde dobbelt, løi jeg ikke;
Hist gik en hov'dløs Præst med gyselige Blikke,
Og læste hvidt Latin paa sort Papir;

Bag ham gik langsom frem en hornet Skare
I Kræmmer-Lignelser, som lutter Djævle vare;
Foran en Herremand, saa sort som Kul;
Men i sig selv var det Beelzebul.
Hist kom et rødt Geled af Folk med Hestehov'der.
Hist syntes ham, Mo'er Birte selv at see;
Men mærkte strax, at det var Fandens Moder,
Som sad og syede paa hans Jordeblee.
Nu hist, nu her han seer en blodig Røver
Med Morder-Øxen halvskjult i sin Barm.
Omkring ham brøle Bjørne, Drager, Løver;
Og Snoge, vel saa tykke som hans Arm,
Sig hvislende blandt Baselisker mænge —
Og Alle hyle de med huul Alarm:
„Kom hid, kom hid, kom hid med dine Penge!"
Udmale Jeppes Angst, det kan og vil jeg ikke.
Fra skrøbeligste Kant sin Helt at sætte blot,
Imellem os, min Læser, ikke godt
Sig for en Heltedigter monne skikke.
Men gjøre sligt, hvor man det ei har nødigt,
Er altfor stor en Skam og Spot:
Og her er Maleriet overflødigt.
Jeg derfor melder kun med et Par Ord,
Om over Heltens og min egen Ære:
Han laae saa lang, som En paa hans Statur kan være,
Taalmodig udstrakt paa Guds grønne Jord;
Og da han havde ligget der saalænge,
Til Nat, og Mørk, og Brøl, og Spøgeri,
Og Angesten derover, var forbi,
Saa reiste han sig op, og talte sine Penge;
Fandt dem i Pungen rigtig, een for een,
Og gik sin Vei igjen paa begge sine Been.

„Saa slap jeg dog fra den besatte Skov,
„Som vrimlede af lutter Helved-Drenge,
„Heeløret og med alle mine Penge,
„Trods deres velbekjendte Lyst til Rov!
„Nu lystig, Jeppe! heisa! frisk tilmode!
„Hvad skader dig? hvorfor dog skjælver du?
„Nu kan du jo paa al din Mangel bøde!
„Du kan jo være ubekymret nu!
„Betænk, du eier rene tyve Daler!
„Frisk, Jeppe! syng din gamle Vise! hei!" —
Saaledes han sig selv opmuntrende tiltaler;
Men Stemmen slaaer ham feil, og synge kan han ei.
„Gid jeg nu vidste, hvad jeg skulde gjøre
„Med disse Penge? hvad der var mig bedst?
„Maaskee, ifald jeg kjøbte mig en Hest,
„At ride paa til Byes i daarligt Føre? —
„Dog nei! hvem veed om, som Peer Asen før,
„Det ham og kunde gaae, at, før jeg saae mig om,
„Han fik sig et Bormesterdom
„I Nestved eller i Korsøer?
„Nei! jeg vil aldrig meer befatte mig med Heste! —
„Men, om jeg kjøbte mig en kjøn Karreet?
„Det, troer jeg, var det allerbedste! —
„Dog nei! saa blev jeg kun beleet;
„Thi man har næsten aldrig Nogen seet
„At kjøre i Karreter uden Heste;
„Og det desuden altfor meget praler.
„Jeg troer, jeg kjøber mig en Herregaard? —
„Nei, Jeppe, stop! for tyve Daler
„Man ingen Herregaarde faaer. —
„Saa er det ogsaa reent forbandet!
„Kan jeg ei finde da paa noget andet,

„Som disse Penge kunde bruges til?
„Thi ligge her i Lommen skal de ikke;
„Og reent dem slænge bort, jeg ikke heller vil!
„Men bie kun et Par Dieblikke —
„Tid maa der til!
„Forhastet Spekulering duer ikke.“ —
„Saaledes Heltens Tale lød.
Et trofast Næveslag
Fortsættelsen afbrød
Med et „God Dag!“
Han vender sig, og seer
Bag ved sig To:
Sin Nabo, Jydske Peer,
Og sammes sorte Ko.
Bemeldte Nabo lumskelig har hørt
Samtalen, Helten med sig selv har ført.
Den samme gode Mand hed ikke Jydske Peer
Omsonst, som snart min Læser siden seer.
Han tænkte, som en ærlig Jyde,
Her kan du nogle Daler snyde;
Og gav sig med vor Helt i Snak
Om Veiret, om den nye Almanak,
Om Præstens Kirsten, Vorby=Bro,
Og fremfor Alting om sin sorte Ko —
Kort sagt, tilsidst han dreied' om,
Jeg veed ei selv hvordan, det gik og kom,
Og kom og gik,
Saalænge til, før Helten saae sig om,
Han for sin Ko — de tyve Daler fik.

Niende Sang.

Indhold.

Man høster ikke altid, hvor man saaede.
Forfatteren opvarter ydmygst her
Sin fromme Læser med en Pustemaade,
Og ønsker, den maa vel bekomme Hver.
Vist Ingen, han maa være nok saa klog,
Hvori den Pusten stikker, vil formode —
Hvem gjetter netop paa en Episode,
Som Supplement til Saxos første Bog?

Jeg seer saa nødig, Læser, at du sover.
Hvordan min Helt kom hjem, hvordan han hilset blev
Af Birtemo'er, og sligt, jeg derfor ikke skrev,
Men sprang forsigtig over.
Tænk dig et Mellemrum af fire Dage,
Som han nu lykkelig har lagt tilbage,
Og gjet engang, hvor han befinder sig?
Ifald jeg ei bedrager mig,
Din Gjettekraft saa langt vist neppe naaer:
I Kongens Kjøbenhavn paa Gammeltorv han staaer.
Hvorledes kom han der? — Om du saa vil behage,
Saa gaae vi nu saa sagte lidt tilbage!
Saasnart han fik det før omtalte Nød,
Besluttede' han, at gjøre det til Kjød,
Og, for det med desmeer Profit at sælge,
Vort Kjøbenhavn til Markedsplads at vælge.

Mo'er Birte græd, og alle Bymænd loe;
Men han har engang fast besluttet det.
Besluttet, sat i Værk, er vel for Mange To;
Men for en Helt og Galning er det Eet.
Han trilled' derfor ud af Byen med sin Ko,
Som, deelt i fire blodige Capitler,
(Dog uden Overskrifter eller Titler)
Laae paa en gammel Hjulbør ganske net.
Nu kan vi gaae lidt frem igjen,
Om dig saa synes, kjære Ven!
Han længe stod paa Torvet med sit Læs,
Og raabte: „her er Kjød!“ til han blev hæs.
Men ingen Kjøber meldte sig. Omsider
En Slagterhund to Kammerater bød
Venskabelig til Gjest paa dette Kjød.
(Man mærke her, at i de gamle Tider
Var' Dyrene særdeles øved' i
Den skjønne Konst, man kalder Pantomime;
De gode Folk, som Fabler sammenrime,
Forsikkre, Ord endog tidt blandte sig deri.
Ovid endeel om denne Tid os melder,
Som meer til Usandsynligheden helder;
Æsopus la'er dem præke, hvor det gjælder.
Men det gaaer uden Tvivl for vidt;
Jeg holder for, det var kun mimiske Grimaser,
Æsop, Ovid, og Fleer har taget an for Phraser.
Forud for Dyrene vi dog maae have lidt.)
„Det lader til“, lød Heltens Ord til Hunden,
„Du har særdeles Lyst til Kjødet her;
„Du bli'er saa spids i Næsen, lang om Munden!
„Mig er det ligemeget, hvem det er,
„Som kjøber, kan jeg troe, naar han betaler

„Mit Kjød med rene sex og tyve Daler.
„For mindre sælger jeg det ei.
„Har du saa mange?“ — Hunden svarte: Nei! —
„Slet ingen?“ — Nei! — „Ja du kan faae Credit,
„Dog, notabene, kun paa fjorten Dage —
„Men hvis du ikke saa gjør kant og qvit,
„Saasnart jeg kommer her tilbage,
„Saa tager jeg dig selv med Hale, Sjæl og Krop!
„Paa disse Vilkaar kan du tage Rødet;
„Indgaaer du dem?“ — Top, sagde Hunden, Top!
Og gav sig strax ifærd med Kjødet,
I Spidsen af de Andre, som han bad,
Med al den Artighed, man kan forlange
Paa Torvet, tage Deel i dette Maaltid Mad;
Og Alle spiste som de kunde bedst.
„Ja! Ja!“ brød Helten ud, „byd du kun frit saa Mange,
„Dig synes, paa dit Kjød til Gjest!
„Jeg holder mig til dig om Penge:
„Farvel saalænge!“
Jeg nu vel ikke længer dølge kan,
At stakkels Manden
En Skrue havde løs i Panden;
Og dog — men nei! som sagt, det ei gaaer an,
At redde ham, i Hensigt til Forstanden.
De fjorten Dage gik; men hvor det gik i dem;
Hvad han sig foretog, da han kom hjem;
Hvordan for Kjødets Salg Mo'er Birte skjendte;
Kort, Alt hvad Helten i de fjorten Dage hændte,
Derom Historien er taus;
Jeg ligesaa. Jeg aldrig lyve gider
Af Angest for, at lyve snavs;
Paa Sandhed, ei paa Pegasus, jeg rider —

Jeg trækker sjelden fra, og lægger aldrig til.
Min Læser fylde selv det Hul, hvordan han vil.
Imidlertid det er en gammel Skik,
Som ikke synes mig saa dum:
At give Læseren lidt Pusterum,
Hvor Eventyret Huller fik;
Thi dermed er Enhver just ikke tjent,
At tænke paa, hvad der kan være hændt,
Særdeles Folk, som ingen Tænken lider.
Et saadant Pusterum bestaaer som oftest i
En Interims=Ansøgning til de Ni,
Hvis græske Navne jeg ei nævne gider,
Hvorved man sødeligen slumrer hen,
Og vaagner siden styrket op igjen.
Men Mange, for Exempels Skyld, Horaz,
Paastaae, den Pustemaade reent er Fjas,
Og raader til at fylde slige Huller,
Med Ting, som siges bør, men ikke før er sagt,
Og siden ikke godt foruden hæsligt Bulder
I Eventyret kunde blive bragt.
At læse noget nyt, man ikke kjedes over,
Det er den sande Pusten, kjære Ven!
Jeg den saa regelret just ikke lover;
Men dog, velan! vi vil forsøge den.
I gammel Tid var det i visse Maader
Meer tungt end nu at være kronet Mand,
(Med slig jeg mener En, som over Land
Og hvad der er i Landet raader)
Især mig synes een Gjenvordighed,
Som Kongerne var fordum plaget med,
Hvis man skal troe de skjønne Traditioner,
Der os i Livets Vaar tidt gjorde Søvnen sød

Paa Ammens eller Barnepigens Skjød,
At være nok til ei at ønske Kroner:
Den, at Hans Majestæt var sjelden fri
For en og anden himmelyndig Datter,
Der, altid vaad af sort Melancholie,
Paa ingen Maade tørredes ved Latter,
Fordi, forhexet af en Troldmand eller Fee,
Blandt alle mulige Fuldkommenheder,
Hvorefter man omsonst i vore Tider leder,
Hun ene mangled' den, at kunne lee.
Kong Dan var netop slig en høitbedrøvet Fader.
(Man heraf tydeligen seer,
Fortællingen er ældre, end den lader;
Saa gaaer det ventelig med fleer)
Kong Dan var Fader til en Datter,
Saa skjøn, for Resten, som en Datter være kan
Imellem os og Severambenland,
Men som det plat ud ei gik an
For nogen Ridder eller Riddersøn,
Om han var nok saa bold og skjøn,
At bringe til det mindste Skin af Latter.
Hun græd bestandig, hvor hun gik og stod,
Skjøndt Siegwart dengang ei endnu var trykt;
Saa mangen deilig Prinds af fransk og engelsk Blod,
Forgjeves gjorde sig for hendes Skyld forrykt.
Man læste for den grædende Prindsesse
Saa mangen vittig gallisk Petitesse;
Man læste om hver gammel Viis og Nar,
Som Aristophanes og Plautus skildret har.
Jeg troer, man havde paa den kongelige Datter
Forsøgt omsonst mit eget Antidot
Mod Graad: den salig Herr Cervantes Latter,

Hvis og man havde havt hans Donqvixot',
Som rysted' selv en Carl den Femtes Mave,
Der ikke letteligen kom af Lave.
Man havde Visen om Peer Paars,
Som tog en Reise for fra Kallundborg til Aars,
Og Paarses Sangers syv Bind Skuespil
Og kunnet læst omsonst. Til al Ulykke
Var Vessel dengang heller ikke til;
Det kjære strompeløse Sørgespil
Maaskee dog havde kunnet gjort hans Lykke.
Omsider, som man let formode kan,
Da, rørt af ingen Spøg, af ingen Glæde,
Prindsessen blev bestandig ved at græde,
Fløb hele Hoffet hen i bare Vand.
Hvad Kongen saarer, hele Folket saarer;
Hver ærlig Undersaat forgik i Taarer,
Og Glæden flygted' fra det hele Land.
Kort, Danmarks Tilstand var en sand Contrast
Af den nærværende; thi Velstand groede
Om næsten hvert et Huus; men Glædens Himmel brast,
Og Ørkner skabtes der, hvor Paradiser stode,
Da Kongen og Prindsessen græd.
Nu tvertimod, skjøndt Hver har sin Fortræd,
Skjøndt Penia man allevegne sporer,
I Spidsen af de grumme Creditorer,
At blande Splid i Giftes Kjærlighed,
Og Blod i den udtrælte Bondes Sved —
Og Streger i mit Vers snart paa hvert andet Sted —
Man Glæden overalt dog bygge seer
Sit Tempel mellem Skjebnens Tordenkiler,
Og Bonden, jeg, og hele Landet leer,

Fordi vor elskte Fredrik virksom iler
At bryde Lænker, skabe Mod og Lyst,
Og Frihed i hver flittig Landsmands Bryst,
Og fordi Du, Louise! smiler.
Man brugte al sin Vittighed og Konst,
Og meer end sin, som sagt; men Alt omsonst.
Kong Dan tilsidst til en Beslutning skrider,
Der klinger underlig i vore Tider:
(Til Gjengjeld mangen, som os synes ligefrem
I vort Aarhundredes oplyste Dage,
De Gamle, hvis man havde budt den dem,
Endnu langt mere havde turdet vrage.)
Han lader, kort sagt, gjøre vitterlig:
At den, som blev saa lykkelig,
At liste af hans melancholske Datter
En Latter,
Fik til Belønning, hvem han ogsaa var,
(Vel meget! — men hvad skal man sige?)
Prindsessen og det halve Kongerige.
Den hele Verden gjorde sig til Nar.
Prindsessen, og den halve Krone,
Stak alle Hjerner overalt i Brand:
Den første ønskte sig hver rørig Mand;
Den sidste ønskte sig hver rørig Kone.
Fra Vest til Øst, fra Syden indtil Norden
Lød Dag og Nat, og Nat og Dag,
Et samlet Bulder, som en blandet Torden
Af Pandeslag.
Man efter Indfald allevegne ledte;
Al Jordens smaa og store Hov'der svedte;
Matroser, Prindser, Paver meldte sig —
Men Ingen af dem blev saa lykkelig,

At faae det mindste Smiil, end sige Latter,
For deres jammerlige Hovedbrud,
Af Kongens reent i Sorg nedsjunkne Datter.
Saaledes saae det nu ved Hoffet ud,
Da Jeppe kom igjen til Staden,
Og traved' rundt omkring paa Gaden,
For at faae fat paa den omtalte Hund.
Nu puster man igjen en liden Stund.

Tiende Sang.

Indhold.

Den Læser, som har fulgt mig hidindtil,
Vil, haaber jeg, taalmodigen forsøge,
At følge mig til Enden; altsaa vil
Jeg ikke her Vidtløftigheden øge,
Ved ham at give nøiere Besked
Om hvor det Helten gaaer i mit Capitel.
Tak, Læser, Tak! for din Taalmodighed!
Tak! ogsaa du, som læste kun min Titel!

Med Grimen i sin Haand og Piben i sin Mund,
Fra Torv til Torv, igjennem Gader, Stræder,
Løb Helten hist og her, og ledte om sin Hund
Omsonst paa alle offentlige Steder.
Han mange høie, lange Hunde saae,
Hvoraf den mindste var i gammel gothisk Smag
Saa stor som den, der mødte Fritz ved Haag;
Nu seer man rigtignok, som oftest, smaa.

Men Hundene var' større paa de Tider
End nu; det saa med alle Danske gaaer:
Nationen bliver mindre Aar for Aar,
Jo høiere den bygger sine Tage:
Med større Pidske Folket mindre Haar,
Med større Hatte mindre Hov'der faaer;
Vor Efterslægt man kan med Grund beklage —
Endskjøndt den Grund har ikke megen Vægt,
Naar man, til Trøst for kjære Efterslægt,
Seer her og der lidt mere dybt i Tingen,
Saa spaaer Adskilligt os — aldeles ingen.
Men det vil vi nu lade staae!
Som sagt, han mange store Hunde saae,
Kun ei den rette. Creditorisk Sved
Begyndte slemt at fugte ham om Næsen —
Da han blev vaer et rødt fiirbenet Væsen
I Vimmelskaftet at spadsere ned.
Fast ingen Ting paa denne Jord
Man kan saa godt igjen erindre sig og kjende,
Som Yderdelen af sin Creditor,
Paa hvilken Kant han sig mon vende.
Et Glimt af saadan En i Gadens anden Ende,
Eet af hans Støvlehæles Spor,
Kan give ham, Gud veed hvordan, tilkjende.
En Hunds og Debitors Hukommelse er stor;
Og er man baade Hund og Debitor tillige,
Saa mærker man paa Timen, hvad og hvor,
Endog i en Distanz fra Creditor
Saa lang som den, hvori man tryg sit Bæ kan sige.
Saa gik det med vor Slagterhund;
Ned i en Kjelderhals han hurtig smutter,

Sig i en Sæk, der laae, forsigtig putter,
Og lurer der en liden Stund.
Men Helten, som har seet en lodden Knegt,
Og mærket, at han frygtsom, langs med Muren,
Til Kjelderhalsen satte Turen,
Fandt Fyren strax suspect.
Tys! her er Ugler, tænkte han, i Mosen;
Og listede sig hen til sammes Tilflugtssted,
Hvor han blev Fyren vaer at røre sig i Posen;
„Kom frem, Krabat! kom frem, ihvo du er!
„Hvad har du for i Posen der?
„Kom frem!“ Men Hunden ganske stille laae.
Sktup, tænkte Helten, jeg forsøge maa;
Og satte Tanken strax i Værk med Grimen
Paa Posen, og saa eftertrykkelig,
At Hunden Hovedet stak ud paa Timen;
Hvorpaa vor Seierherre skyndte sig,
Og fik ham surret fast: „Nu har jeg dig!
„Har du nu Penge?“ — Nei! — „Ja! saa følg med Krabat!
„Du veed Akkorden! kom, følg med, og bliv Soldat.“
Herr Hunden gjorde mange slemme Fagter
Ved denne Tidende. Paa natlig Sti
En Tyv med mindre Skræk betragter
Den hornede Person, som tramper ham forbi,
End Hunden Jeppe, som trods alle Noder,
Trods al hans Gjøen, Springen og Alarm,
Brød sig om ingen kjære Moder;
Men bandt ham fast med Grimen til sin Arm,
Og derpaa trak afsted med Knegten
Til Slottet.
Midt paa Holmens Bro
En skjægget Mand af Jakob Slægten

Sig bukked' ydmygst for dem begge To,
Og spurgte Helten: hvor han vilde hen?
Om Hunden der var hans? og andet mere,
Som jeg ei skjøtter om at repetere;
Og fik af Jeppe det til Svar igjen,
Som man har læst i forrige Capitler,
Og derfor ikke finder her.
Den Læser, som er kommen under Veir
Med meer end netop med de blotte Titler
I vor Historie, vil nok erindre sig
Beslutningen, Kong Dan lod gjøre vitterlig.
Den velbemeldte Jøde, da han hørte
Vor Helts pudseerlige Biographie,
Fik strax Idee paa Fiskeri
I Jeppes Vande, som ham syntes deilig rørte;
Han tænkte, som en god Israelit,
Profit! Profit! Profit!
Og fik omsider Helten til at gjøre
En edelig Akkord: at, naar han kom igjen
Fra Slottet, af Belønningen
Den fjerde Part ham skulde heel tilhøre,
Imod et deiligt Spanskrør, og en Ring
Besat med skjønne Stene rundt omkring.
Med denne Ring paa Fing'ren, Stok i Haanden,
Og Hund ved Siden, ganske glad i Aanden
Forlod nu Helten Jøden, og gik hen
Til Slottets Port, hvor han og Hund,
Hver sagde paa sin Viis: God Dag! til Sveitseren.
Den samme gode cerberiske Herre
Var just den eneste blandt Hoffets Folk, desværre,
Som ei var fiin og sød og punisk i sin Mund.
(For dem, som ikke veed hvad Puniskhed vil sige,

Det gjøres vitterlig her in parenthesi,
At med en punisk Mund jeg mener slig,
Hvori man ikke holder Tungen lige.)
Han Helten Jeppes og hans Fanges Buk
Gjengjældte paa en Viis, som ei var nær saa smuk:
Med hævet Stav han skreg i vrede tydske Sprog
Saa stygge Ting, at jeg min danske Bog
Med dem vil ingenlunde plette,
Men Meningen deraf blot oversætte;
Og denne var saaledes ongefær:
„Bæk, Oxe, med din Hund! hvor tør du komme her?"

„Nu! hvi saa bister, kjære Herre,"
Igjentog Helten, „hør mig ud!
„Jeg er ei nogen Stud, desværre!
„Min Fader gik paa To, min Moder ligesaa,
„Og til min Dødedag, vil Gud,
„Skal jeg deri dem ogsaa slægte paa;
„Jeg stanger ingen Mand; jeg tygger aldrig Drøv;
„Jeg er en Bonde, født i Vemmeløv;
„Mit Navn er Jeppe; denne snu Krabat,
„Som staaer paa Fire ved min Side,
„Har snydt mig, og skal sælges til Soldat;
„Han synes ikke Standen just at lide;
„Men Kongen ganske vist vil selv bifalde Dommen:
„Ham vil jeg tale med, og derfor er jeg kommen."

„Tys!" tænkte Sveitseren, „jeg lugter Lunten nu —
„Du med din Hund vil op til Kongen, siger du?
„Godt! men den fjerde Part, af hvad dig bydes der,
„Skal være min; hvis ikke, bliv kun her."

Vor Jeppe gav sin Haand og Eed derpaa;
Og Sveitseren lod ham og Hunden gaae.

De gik af Trapper op, de gik af trende der.
En Kammerjunker (det var dengang Mode;
Men Alt forandres paa vor løierlige Klode!)
Stod ved Monarkens Dør, og skildred' i Gevær.
Med ham kom Jeppe ligerviis,
Som før med Sveitseren, tilrette;
Og fik Tilladelse for den bevidste Priis
Sex Been i Forgemakket ind at sætte.
Der stod han med sin Hund, og saae
Paa Billeder, og Støtter, og deslige,
Som i det Forgemak har kunnet staae;
Men stod der neppe, sandt at sige.
Omsider blev han af den Skuen kjed,
Og Hunden med.
Den voved' et Vov! Vov! og han et Hem!
Paa hvilken Lyd en Stjernemand sprang frem,
Og spurgte ham: hvorfor, hvorfra han kom?
Hvem han og Hunden var? med hvem han vilde tale?
Til Spørgeskuffen blev omsider tom.
Ham Jeppe ramsed' op fra Hoved indtil Hale
Paa sin enfoldige bekjendte Skik,
Som for de Andre, hele Levnetsløbet,
Det Læseren har alt af min Fortælling købet.
Den samme Fordring samme Løfte fik:
For Summens Fjerdepart han og hans Hund
Blev meldt af Ridderen i samme Stund,
Og ind i Riddersalen gik.
Den kongelige Thrones Guld,
Hvorpaa med mørk og majestætisk Mine
De Danskes Styrer sad — den Erycine,
Som ved hans Side græd, og sorrigfuld
Udbredte Nattens frygtelige Stille

I hele Salen — hist den krumme Rad
Af Fruer, som ved Thronens Fodder sad —
Og hist en væbnet Helt ved hver en Marmorpille —
Og overalt den rædsomskjønne Glands,
Som straalede fra alle Kanter —
Især Prindsessens Taarers Diamanter,
Betog vor Jeppe ganske Sind og Sands.
Han stiv blev staaende paa samme Sted,
Og stirred' taus med Øysen tre Minuter
Paa denne Herlighed;
Omsider han dog modigen beslutter,
At faae sin Studsen og sin Standsen endt,
Og gjøre hvad man kalder Compliment.
Med Armene paa Brystet korsviis lagte,
Han i anstændig Hoviskhed,
Saa lang Naturen ham frembragte,
Paa Gulvet næsgruus styrter ned.
Han allerunderdanigst længe laae. —
Den, som jeg hørte først Historien fortælle,
Var sparsom paa det Ceremonielle;
Jeg ligesaa. —
Hvad Hofmarschallen, eller nogen Anden,
Ved denne Leilighed sig foretog med Manden,
Derom han ei har underrettet mig;
Og jeg, min Læser, har det virkelig
Ei meer med Fanden,
End nogen Anden.
De Mure, som til Evighedens Trods
Semiramis om Babylon opførte —
Det Taarn, hvis Spids, om ikke Himlen rørte,
Dog havde skullet rørt — den rhodiske Kolos —
Palmyra — Thebe — Hecatompylos —

Det Sprog, hvis Tonefald i Mæonidens Viser
Endnu henriver, smelter, tryller os,
Hvis blotte Ton d'apomeibomenos
Har selv for Jyders Ører mere Klang
End Evalds allerbedste Seraph-Sang,
Og Klopstocks Hymners høie Torden-Gang
Og Miltons Himmellyd i tvende Paradiser —
Methusalems, Stærkodders, Nestors Aar —
Den Tid fra Skabnings-Dagen til i Gaar —
Glyceres Dyd, skjøndt sytten Vintre lang —
Den Kjol', Herr Orgon fjerde Gang lod vende —
Ja selv — (o! hvad kan Tiden holde Stang!) —
Herr Jespers Præken sidste Aftensang
Fik Ende.

Saa gik det og med Jeppes Compliment —
Og hvad maaskee forlængst De gjerne saae,
Høistærede Herr Recensent!
Saa skal det og ret snart med min Fortælling gaae.

Paa begge Been reist op med Artighed
Vor Helt mod Thronen bukker sig, og taler:
„Her skuer Deres Velærværdighed
„Den Karl, der, som de selv nok veed,
„Mig nylig snød for sex og tyve Daler.
„Jeg beder, da det er en lang Krabat,
„Saa sund og frisk som jeg i alle Maader,
„Han allernaadigst blive maa Soldat,
„Hvis ikke bliver jeg til evig Tid en Staader.
„Mit Navn er ellers Jeppe, kan jeg troe...."
Paa denne Viis vedblev han fast en Time
At sige, hvad jeg har forsøgt at rime. —

Prindsessen smilte, smilte meer — og loe.

Maaskee har jeg for al min Flid,
For den fra Fibelbrættet stjaalne Tid,
Hvori jeg maatte mig til Et og Andet vænne,
Som smager endnu mindre Kjød og Blod:
Gigt, Baagen, Lysedamp og Nyserod —
Maaskee har jeg for hele denne Møie
Aldeles ikke naaet mit Diemed,
Den Fryd, den kildrende Lyksalighed,
Fra nogen sorgfuld Læserindes Die
Det mindste Smiil at have lokket frem,
End sige nogen Læsers fulde Latter.
Maaskee min hele Trøst sig deri indbefatter:
Aldeles ei at have skadet dem.
Men derfor er det ingen afgjort Sag,
At det gik ligerviis med Kongens Datter.
Det netop var vor Eventyrers Fag,
At bringe Hver, som saae ham blot, til Latter.
Saae du ham selv, du skulde snarlig troe,
Hvad du nu tvivler paa, fordi du seer kun mig,
At hans Fortælling var fuldkommen løierlig,
Og at Prindsessen, ved at høre samme, loe.
Som naar ved Solens Straalers Gjennembrud
De sorte Tordenskyer spredte svinde,
Saaledes svandt fra Jordens danske Gud
Den mørke Majestæt, ved Glædens lyse Bud
Fra den mildtsmilende Gudinde.
Prindsessen græd — den hele Sal var sort —
Prindsessen loe — og strax svandt Mørket bort.
Monarken i sin frelste Datters Arme;
De Glædesraab, som udfoer af hans Mund;
De Længe leve Kongen og Prindsessen!
Og Længe leve Kongen og Prindsessen!

Som skokkeviis fløi ud fra Hjertens Grund
Fra alle Hoffets Læber dennestund,
Jeg burde male her med Fynd og Varme;
Men jeg har lovet Enden snart,
Og derfor løbe maa med større Fart.
Desuden, hvad de sagde, veed jeg ikke,
Og det for sildig er til Muser Bud at skikke;
Jeg ene, for at gjøre Alting klart,
Mig selv maa hjælpe her, trods Syngen og trods Piben:
Henrykkelsen og Glæden var saa stor,
At den brød ud i Lyd, for overhaands til Ord;
Paa den Maneer man slipper bedst af Kniben.
Kong Dan omsider denne Taushed brød,
„Begjer“, saa mildelig hans Tale lød,
„Begjer, min Søn, begjer Alt, hvad du vil,
„Og, indtil Halvedelen af mit Rige,
„Skal, hvad du beder om, dig høre til!
„Min Datter bliver det vel ei saa lige?“ —
Ham svarte Jeppe: „Fader! hør min Bøn:
„Prindsessen er for mig for yndig og for skjøn,
„Om ikke for den bedste Kongesøn;
„Det halve Rige kan jeg ei regjere;
„Mig selv jeg ikke kan regjere ret —
„Det Eneste, jeg naadigst vil begjere
„Er firehundrede....
„Dukater? — Paa et Bræt
„Tidobbelt“ —
„Nei! men firehundrede
„Veltalte Stokkeprygl“....
Saa var dog Manden
Ei blot for Spøg, men Alvor fra Forstanden!
„Velan! du har mit Ord, og følgelig — det skee!“

Til dets Udførelse kom Alting strar istand.
Enhver bejamrede den arme Mand;
Kun han alene stod med roligt Blik,
Og endelig brød ud: „Jeg lovet har
„En Jøde Fjerdepart af hvad jeg fik,
„Hvad det endogsaa var;
„Den Regning saae jeg gjerne qvittet først;
„Man Jøder aldrig hastig nok betaler;
„Jeg kjender overalt ei større Qvaler,
„End Gjeld og Tørst.“

Flux Jøden Ephraim blev hentet op;
Af Glæde færdig at krepere
Sprang Sjælen rundt i Midten af hans Krop,
Og vidste neppe hvor den vilde være.
Men hundred' Stokkeprygl kan paa min Ære
Slig Springskhed reent fra Grunden af kurere;
Trods Millioner „wai mir“ fik han dem
Saa drægtige, som man kan ønske sig,
Imod Qvittering. — Kortelig
Een efter Anden hver blev kaldet frem
Af dem, som havde Part i Capitalen,
Og efter Ordenen fik hver Person
I hele Hoffets Paasyn mit i Salen
Sin rigtige Portion.

Hans Majestæt, Prindsessen, Alle bleve,
Fuldkommen morede ved dette Skuespil;
Til Løn for al den Spas blev Jeppe gjort til Greve,
Med Grevskab, Eqvipage, Penge til;
Og, hvad ham endnu meer end dette glædte,
Fik Lov at skille sig ved Birtemo'er,

Imod at han en Capital udstedte,
Som hun anstændig kunde leve for.

Saaledes vendtes om til Velstand Jeppes Nød.
Saa gaaer det, Læser, overalt paa Jorden.
Meer herlig Solen smiler efter Torden,
Og Rosen efter Regn fremblomstrer dobbelt rød.

Det fortvivlede Mord.

Hvad Ondt kan Spil dog ikke foraarsage!
Nys har man et Exempel seet;
I London, eller her, det kommer ud paa Eet;
Thi Tingen kan desværre sig tildrage
Saavel i Danmark som i Engelland,
Paa alle Steder, kort, hvor Polskpas spilles kan.
Jeg uden Omsvøb altsaa vil
Fortælle det til Skræk for Hver, som elsker Spil.
I Selskab med en Deel anstændige Personer
Af Fader Adams og af Moder Evas Kjøn
Befandt sig en Minervas Søn,
Hvis Sjæl og Krop med Kjolen og med Vesten
Etcetera, hvad han nu havde paa,
Var netop Overskud til fyrretyve Kroner,
En smuk, elskværdig, ung Person for Resten,
Men Polskpassist fra Top til Taa.
Theebordet bort. Man Spillebordet henter.
Hans Majestæt Kong Caro, Dronning Coeur,
Prinds Picq, og allermeest Træf Serviteur
Han venlig hilser, og af Glæde straaler

Hans Øie, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rom og Vand i store Skaaler
At blandes, liig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.
Han spiller, det gaaer godt, og endnu vældig
Er Glæden i hans Bryst; men ak! med Eet
Beet paa sin bedste Ven, paa Træf Valet!
Han spiller atter, er uheldig.
Hvo med de Første taber, siden vinder:
Opmuntrer Haab; men snart og det forsvinder.
O grumme Skjebne er det ret?
Endnu engang perdu paa Træf Valet.
Een efter anden Kronerne borttrille;
Fortvivlet bli'er han ved ulykkelig at spille!
„Forbandet!" — atter tabt — „Que Diable!" — intet andet;
Han taber — „Teufel!" — intet hjælper det,
Paa Dansk, paa Fransk, paa Tydsk, og altid reent forbandet —
Endnu engang, „fordømt!" en Beet paa Træf Valet.
Ulykken voxer, Raseriet stiger
Med den — hvert Kort, hans bedste Kort-Ven sviger;
Dybt synker Modet under Tabets Vægt —
De tyve Kroner gaae, trods Kløver-Knegt.
Halvparten af hans Værd, hans hele Sjæl
Er der, hvor Haabet selv sig ikke tør formaste
De runde flygtende Personer at antaste.
Ulykkelige Kortspils Træl!
Fortvivlet Rolighed sig paa hans Kinder maler,
Ei mindste „Diable" han udstøder meer,
Mørk som hans Sjæl er Øiet; men hans Qvaler
Man bedre nu end forhen seer.
„Hvad fattes Dem? — hvor staaer det sig, Bro'erlille?"
Man spørger. — „Herligt!" svarer han og leer.

„O! vi vil gjerne holde op at spille!
„Spil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
Mal a propos, Adagio! dens Toner
Forstemme reent hans alt forspændte Sjæl —
Perdu! hans Alt! hans fyrretyve Kroner!
Perdu hans hele timelige Vel!
Vildt stirrer Øiet; tre til fire Gange
Spadserer han paa Gulvet op og ned,
Som En, der grunder dybt, med gyselige, lange,
Uregelrette, tunge Fjed.
Nu holdt man op at spille; men desværre
For sildig! alt udrustet er hans Sjæl
Til Mord. „Hvorledes er det fat, min Herre?
„Maaskee befinder De Dem ikke vel?“
„Lidt Hovedpine,“ svarer han, „kan være
„At den forgaaer i Kjølingen;
„Jeg gaaer et Øieblik, og strax skal ha'e den Ære
„At være her igjen.“
Og dermed gik han ovenpaa. Man troede,
Han vil vel kjøle sig paa Kammeret;
Og man imidlertid Diskursen snoede
Til noget Andet — længe var'de det;
Men Ingen kom igjen. Og nu man mumled'
Om hvor fortvivlet han gik ud,
Og man blev heed om Ørene, og tumled'
Paa Gulvet om ved — Knaldet af et Skud.
Selskabet stormer op iblandt hinanden
Til Salen, hvorfra Knaldet lød;
De see Geværet slængt paa Gulvet, tæt ved Manden
Med brustne Øine, bleg og stum og død.
Man føler Puls, man kniber Næse, Hage:
Omsonst! en Smule Liv paa et og andet Sted

Tilsidst de bange Damer dog opdage.
Men der er altid Liv i hvad de røre ved.
Af Jis-Forældre den maa være fød,
Som ei, berørt af dem, lidt Tegn til Livet giver,
Med mindre han er overmaade død.
Omsider det ham og et Øieblik opliver;
Men ak! han aabner kun sin Mund,
Og siger stammende: „jeg traf dig dog din Hund!"
Imidlertid han stirred' hen et Sted
Paa Væggen ligefor; det hele Selskab vender
Sig om, og tænker: hvad betyder det?
Igjennemskudt man der omsider kjender
Den ulykfalige — Herr Træf Valet.

Forsag alt Spil og Mord; men, om du det ei kan,
Min Læser! da gaae bort — og gjør som han.

Constance

eller

Amors Hevn.

Paa Yderdelen bør man Ingen troe.
Tidt bærer Viisdom Dumheds Stempel,
Tidt, hvad man leder om i Folio,
Staaer i en Duodez. Cupido, for Exempel,
Hvis man kan lide paa de Krøniker, vi have
Om hans Spilopper, Rænker, Strikker, Skud,
Saa, skjøndt Personen paa Charlottenborg seer ud
Som En, der nylig har begyndt at stave,
Beviser han, trods hver langskjægget Gud,
Med tusinde Mirakler Almagts-Evner,
Hvoraf hans Velærværdighed
Boccaccio særdeles mange nævner.
Hos ingen Gud, saavidt jeg veed,
Man finder mere Skaber-Styrke,
Og det er derfor ei at undre paa,
Skjøndt Ti, som han, paa hver en anden Gud kan gaae,
At næsten alle kloge Folk ham dyrke.
Men Størrelsen gjør meget lidt til Sagen;

En Oberon, en Boulemann-Sang-Hir,
Har tydeligen lagt for Dagen,
Man ei behøver i Statur at være Magen
Til Frue Spiir,
For i en Vogn, med Løver for, at kjøre,
Og ved Mirakler sig bekjendt at gjøre.
Cupido har, saa lille, som han er,
Omdannet flere Dyr til Mennesker,
End alle Skræddere paa hele Jorderige;
Og flere Mennesker skabt om til Dyr,
End den forfærdelige Fyr,
Som opfandt Adel, Punsch, og Bisop og deslige.
I gammel Tid det ofte var hans Vane,
At skabe Zeus endog nu til en Svane,
Nu til en Tyr, nu til en græsk Dukat,
Nu til, jeg veed ei hvad. Ungkarle, Koner,
Mænd, Piger sætter han, den konstige Krabat,
I hvad han vil for Situationer;
Af stive, Sæder heglende Catoner
Han bøielige Pudderdukker gjør;
Han snapper Hjerter fra de modigste Personer,
Og giver det til dem, som intet havde før;
Jorddrotter selv, naar disse skrive noget,
Som stundom skeer, i Veir og Vind,
Fast holde bedre Huus med Loven og med Sproget,
End han med Dødeliges Sind;
Han skjuler sig i Pompadourers Haar,
Og vender op og ned paa hele Stater;
Ved ham omdannes Clauser til Sokrater,
Ved ham omdannes Ulven til et Faar;
Med Kjæmper selv han tidt gjør kort Proces,
Som mangen Alderdommens Helt beviser,

Exempli Gratia, den store Herkules,
Og Polyphemus, den berømte Folkespiser:
Den ene sidder paa en Klippetind,
Som Theokrit opbyggeligt fortæller,
Og klager ynkeligt for Veir og Vind,
Hvorlunde han er brændt af Elskovs Næller.
For Gluttens Spøg, hvis underlige Sind
Slaaer paa den tappre Næse mangen Krølle,
Den Anden til en Vindepind
Forandrer sin forfærdelige Rolle.
Af den Slags Anecdoter har man nok;
Jeg kan, for min Part ene, fast en Skok.
Nysmeldte salig Herr Boccaccio
Fortæller en, som kunde gaae for to,
Den handler om Herr Simon; sandt at sige,
Jeg kjender faa saa mærkelige:
En ung, udannet Fyr, og smuk, som Elskovs Gud,
En Ganymed i Krop, men i Forstand en Stud,
Cupido faaer engang i Lære,
Og i et Øieblik
Paa Knegten sætter Skik,
Vips! er han saa galant, som En kan være.
Hvad gjorde det? to smukke Øine, Kjære!
Ved dem at have seet et Øieblik,
Herr Simon, hvad han før ei havde, fik,
Den Aand, det Vid, som Elskov ene giver;
Men, skjøndt det falder rigtig i mit Fag,
Er det dog ikke denne Gang min Sag,
Jeg til en anden Casus mig begiver.

I Rom, en By, som, hvis jeg havde Penge,
Jeg reiste til i Morgen, ei fordi
De mange gamle, vi'e, tappre Drenge,
De store Kjæledægger af de Ni,
De Paver, Keisere, hvis Cleresie
Man for det meste burde hænge,
Har boet deri; —
Ei heller for til Nordens Spot og Spee,
Det skjønne Syds Ruiner at besee —
Og allermindst for Stykker af vor Frue,
Og Jacobs Himmelstige at beskue;
Men for de smukke Nonners Skyld, som der
I større Mængde falde skal end her —
I dette Rom opholdt sig en saa yndig,
Saa velskabt, og beleven Glut engang,
At al Beskrivelse paa hende blev for lang,
Om ikke det, som end er værre, syndig;
Hvis, kort sagt, Nogen har Frue Venus seet,
Kan han sig tænke hendes Skjønheds Lige,
Det er, med andre Ord at sige,
Den kun er fattelig for en Poet.
Een Feil alligevel hun havde med alt dette,
Som Mange syntes om, men Fleer ei lide gad,
Hun var i næsten meer end tilladt Grad
Coquette;
Men stolt som Juno selv, og lidt urimelig,
Kort: ganske Fruentimmer i det Hele.
Den fjerde Part af Rom var lykkelig;
De øvrige tre Fjerdedele
Fast efterhaanden alle hængte sig.
Ministre, Cardinaler, og Baroner,

De mægtigste, de rigeste Personer
For hendes Fødder daglig laae;
Tre hele Sider vilde knap forslaae
Til alle hendes Slavers mange Navne;
Jeg holder altsaa, Læser, for som saa,
Du maa dem meget heller savne.
Nok sagt, den Ringeste, hun viste Gunst imod,
En Smule maatte være i Conclave,
Selv Helligheden, som var dengang Pave,
Hun ikke holdt for god.
Som man kan slutte, var vor Aphrodite,
Hvis Scepter hele Rom var underlagt,
Som Byens meest tilbedede Charite,
Den første blandt dens Damer og i Pragt.
Klædt med den meest udsøgte Smag,
Hvor hun fremviste sig, de glimrende Brillanter
Omskabte Nat til Dag,
Og Decans og Golcondas Diamanter
Med hendes Øine kappedes at blende
Den Sol, som i sin Middagsglands,
Mens Alle tabte baade Sind og Sands,
Misundelig bestraalte hende.
Cupido, som bemærkte den Alarm,
Hun grusomt voldt' i mangen Ynglings Barm,
Og saae, hvor høit hun satte Næsen,
Leed ei det Væsen:
Men svoer ved Bue, Piil og Vinge,
Den Skjønnes Stolthed reent at undertvinge;
Og holdt som ærlig Gud sin Eed.
En velskabt ung Person med alle Dyder,
Som velopdragen Ungdom pryder,
Han brugte til sit Øiemed.

Camillus, saa var Heltens Navn, engang
Constance, vor Heltinde, fik at skue,
Og vips! hans Hjerte stod i lyse Lue;
Camillus sukked', græd, og peb, og sang;
Som Elskere naturligviis maae gjøre;
Men Qviden er for stor, Beskrivelsen for lang,
Constance lod sig endeligen røre;
Men stilte sig dog som sædvanlig an,
Og skjøndt hun brændte nok saa stærkt som han,
Hun skjulte dog i dobbelt spodske Miner
Sin Kjærlighed! —
Hvorfor? Spørg Damer! sligt jeg ikke veed.
Camillus blev omsider kjed
Af ubelønnet Elskovs lange Piner.
Lidt Grumhed skader ei; men dog, alvorlig talt,
For meget og for lidt fordærver Alt.
Troer mig, forunderlige Piger! Ingen
Aldeles ubelønnet bliver ved
Bestandig over Eders Grusomhed
At sukke. Maade, Maade, det er Tingen!
O! troer mig! men hvis ikke, troer mig ei,
Mig er det ligemeget, sandt at sige,
Med Tyrannie befæster Eders Rige,
Saa længe som I kan, men husker paa tillige,
I komme siden til at gaae Constances Vei.
Saasnart var Elskov ei i hendes Hjerte
Een Maaned gammel, før dens hele Hær
Af Frygt, og Tvivl, og Haab, og Suk, og Smerte
Desligeste sig indqvarteerte der,
Og, hvad hos hende mindst man havde ventet,
Var Frygten den især, som førte Regimentet.
Den Stolte, som tilforn en Tigerinde liig

Lod hver uvaticansk og uconclavisk Herre,
Hvoraf der var endeel alligevel desværre,
Gaae hen og hænge sig
Af Elskovs Qvide, Klokken sex, syv, otte,
I Halsklud, Strømpebaand, ved hendes Dør,
I Peking, Philadelphia, Korsøer,
Kort: naar, hvordan, og hvor det ham befalde maatte,
Blev nu med Eet saa ydmyg, from, og tam,
Tak slee dig, o Cupido! som et Lam.
Den hele By det saae; Camillus ene
Dertil ei lagde mindste Notabene;
Endskjøndt Constance nu forsøgte paa,
At lade hendes Blikke sige,
Hvad hun ei vilde selv saa lige,
Lod han, som han slet Intet saae.
Da det ei hjalp, begyndte hun at sukke —
Nu mærker han det dog: men nei!
En Taarestrøm hans Hjerte skal oplukke —
Omsonst! han seer den; men forstaaer den ei.
Saaledes hengik mange Dage
Med Graad, og Hovedpine fulgte den;
Naar den gik over, Graaden kom igjen.
Saa mange Smile spildtes i den Plage,
At næsten ingen fleer hun har tilbage,
Og hendes Skjønhed, om ei tabte sig,
Blev dog alt meer og meer beskuelig,
Da Glædens Sol forsvandt, hvis Aftenrøde
Paa hendes taarevædte Kinder døde.
En Aften Selskab hos Camillus var
Af begge Kjøn, blandt andet ogsaa Kronen
For det saakaldte smukke, nemlig den
Jeg nævnte før, og nævner snart igjen;

Alting var muntert; thi det muntre Par,
Frue Venus og Herr Bacchus stemte Tonen,
Og ingen af de gode Damer der
Var synderlig beløbet i Moralen,
Og i Philosophien, som, desværr'!
Mangfoldigen hos os fordærver Talen;
Men Anecdoter, Borgere, Bonmots,
Og Viin, og Drikkeviser faldt i Mængde,
Og Alting drak, og spøgte, sang, og loe,
Og Ingen i det hele Selskab tænkte —
Constance kun var taus, og talte meget lidt;
Men tænkte destomeer. For ingen Ting saa tidt
Jeg bandet har, og bander, og vil bande
Cupido, som fordi han Dag og Nat
Sig morer med at bringe Dit og Dat
I godt Folks Pande,
Og fylder Pladsen, som var tom tilforn,
Med Tanker eller Horn,
Ting, som i vore Tider, paa min Ære,
Man meget gjerne kan undvære,
Især at tænke, som til ingen Ting er godt;
Det andet dog, i hvad man og vil sige,
Til Embed, Rigdom, Titel, og deslige,
Forfremmer undertiden mangen Sot,
Skjøndt jeg, for min Part, underdanigst takker,
Og siger i en lang Distance Bæ!
Til den Slags Cornu Copiæ;
Jeg uden Horn vil heller være Prakker.
Men til min Text igjen! Constance sad
Nedslagen, tankefuld, med Sorgens mørke Mine,
Og lod de Andre synge, spøge, grine,
Og være vittige saa meget, som de gad.

Tilsidst slog Klokken tolv, og gjorde Streg i Talen,
Selskabet efterhaanden skiltes ad,
Enhver tog hjem til Sit, og tom blev Salen.
Constance smutted' bort imellem dem;
Men ikke, som man tænkte, til sit Hjem;
En anden Vei hun lumskeligen tog,
Og skjulte sig i en afsides Krog.
Imidlertid befaler strax derpaa
Camillus sine Folk til Sengs at gaae,
Og ene bliver i sit Cabinet tilbage,
For med een Muse eller to
Den Velbehag en Times Tid at smage,
Som følger med Forfatteri;
Alt som han skriver, nynner han, og toner:
„Hvad? skuffer mig en henrykt Phantasie?
„Hvad? eller skuer jeg fra lyse Throner
„Den Himmelske, hvis søde Melodie
„Gjenlyder mellem Nattens Orioner?“ ....
Saavidt han alt var kommen i sin Sang.
Hvad enten nu Constance skinsyg blev
Paa Musen, han anraabte, mens han strev;
Hvad heller hende Tiden blev for lang;
Om hun maaskee ham vilde kyse;
Om hun maaskee for Tidsfordriv sig tog
En Priis, det veed jeg ei, men i sin Krog
Begyndte hun forskrækkelig at nyse.
At høre Muser gjøre sligt
Er næsten uhørt. At vor Helt blev bange,
Jeg derfor ikke finder underligt;
Jeg blev i hans Sted saa; saa blev vist Mange.
Tilsidst, da lidt han havde seet sig om,
Han sagde ved sig selv: jeg maa forsøge,

Om i min Sal de ni Gudinder spøge!
Man tænke sig hans Studsen, da han kom
Til Krogen hen, hvorfra den skjælvende Heltinde
(Let confundeert i Hast med en Gudinde,
Som før er sagt) kom frem!
Han løb tilbage, løb fra alle sine Fem,
Løb til igjen, og megen Irring
Umage, Skræk, og Pusten, og Forvirring
Fik endelig til Verden bragt et: Hem!
„Ih! men bevar os! De, Madame, her!
„Saa sildig, Klokken Eet!
„Altsaa har De bestandig staaet der?
„Hvo kunde drømme det?
„Hvo viste Dem den Krog,“ saa blev han ved,
„Hvordan? hvorfor? hvad drev Dem?“ —
— „Kjærlighed“ —
I det hun sagde dette, stod
Den hele Venus for hans Øie,
Saa rød som Blod.
Camillus kjendte just ei meget nøie
Den hele Konst, som salig Herr Ovid,
Var Doctor i for meget længe siden,
Det Himlen lønne ham! Imidlertid
Hans Kundskab var deri dog ei saa ganske liden,
At han jo gjettede sig til,
Den Skjønnes Hjerte ganske ham tilhørte,
Og at ei Hov'det blot i Krogen hende førte.
For længer at fortsætte dette Spil,
Og sig fuldkommen om Gevinsten at forvisse,
(Forsigtighed kun sjelden er for stor)
Lod han, som han aldeles ikke mærkte disse,
Og lod ei see det allermindste Spor

Af Glæde ved de mange kjelne Smile,
Hun spildte sukkende ved denne Leilighed;
Men tvertimod forsikkrede sig kjed
Af denne Scene, trængende til Hvile.
Constance leed i dette Dieblik
Foragtet Elskovs hele bittre Pine;
Hans ligegyldige, fortrædelige Mine
Liig Lynet hvergang mødte hendes Blik.
Jeg ei vil male hendes hele Smerte;
I Graad jeg ganske vist omsider faldt;
Hver yndig Dame, som har Hjerte,
Desuden græder alt.
O! gid Constances Tilstand maatte lære
Hver skjøn, men stolt og egensindig Glut,
En Smule mere medynksfuld at være,
En Smule mindre mut:
Fordi jeg elsker, som mig selv, min Næste,
Som hver retsindig Christen bør,
Ei for min egen Skyld jeg dette Ønske gjør,
I Skjønne! nei! men blot for Eders eget Bedste.
Tilsidst blev Qvalen hendes Sjæl for lang,
Og følgende fra hendes Læber tvang:
„Jeg veed, det maa forundre Dem, at skue
„Constance her, saa uformodentlig,
„For at opdage Dem sin Elskovs Lue,
„For at fortælle Dem, hvor lykkelig
„Et venligt Blik af Dem mig vilde gjøre,
„Hvis denne Rødme, dette Raseri,
„Den Lyst, den Angst, den Qval, jeg brænder i,
„Dem til Medlidenhed maa røre;
„Tilgiv min Dristighed! jeg maa, jeg kan,
„Jeg vil ei længer bære det; mit Hjerte

„Maa røbe sig; fortræffelige Mand!
„De først Constances Bryst at elske lærte;
„Jeg elsker Dem; jeg veed De spotter mig;
„Men jeg tilbeder Dig; min hele Sjæl er Flamme;
„O! spot mig! spot mig ei! det er det samme,
„Jeg brænder, og jeg er ulykkelig;
„Foragt mig, had mig, straf mig, knuus mit Hjerte,
„Gjør ved mig, hvad Du vil!
„Gjør mig til Offer for bestandig Smerte!
„Dig hører jeg for evig ganske til,
„„Camillus!“ — Med en Tone, med en Mine,
Hvori den hele Sjæl ham frygtsom fløi imod,
Udstødte hun hans Navn. Omsonst! han stod
Urørt ved hendes kjendelige Pine,
Og svarte koldt: „Madame! Spot og sligt
„Er ei min Sag; den Tale, De nu førte,
„Jeg med Forundring, sandt at sige, hørte,
„Og finder det heel ubegribeligt,
„At De, som Dame, sætte kan tilside
„Saa ganske den Tilbageholdenhed,
„Som Deres Kjøn er ellers prydet med,
„Og som tidt ene gjør, vi det maae lide;
„Men, ogsaa den tilsidesat,
„Hvortil den Heftighed? Paa denne Maade
„Man ikke lettelig faaer Hjertet fat;
„Vælg Dem en Anden, hvis jeg Dem maa raade!
„For min Part maa jeg sige Dem,
„Der bliver aldrig Koner af Constancer,
„Hvis alle gjøre, som nu De — Avancer,
„Forlad! jeg, som De seer, er ligefrem.“
Som rørt af Lyn den arme Pige stod,
Stum, rødmende, forvirret og beskjæmmet;

Men Elskov styrkede det faldne Mod:
Da lidt igjen sin Graad hun havde hemmet,
Udbrød hun atter: „Ja! jeg har fortjent
„Den Blusel, som paa mine Kinder gløder;
„Men ak! hvis ei min Skjønheds Vaar var endt,
„Forgjeves laae jeg ei for disse Fødder;
„Min Munterhed, mit Øies Ild,
„Min raske Gang, mit skjelmske Smiil,
„Og Roserne paa mine Kinder
„Er ikke meer. O! var jeg skjøn endnu,
„Den Taare, som nu spottet rinder,
„Da skulde kysses bort; men ak! jeg skrækker nu;
„De hæslig mig Ulykkelige finder;
„Maaskee er jeg det ogsaa; men den Ild,
„Den længselfulde, trøstesløse Smerte,
„Som brænder, som fortærer dette Hjerte,
„Har dræbt Constances muntre Smiil,
„Udslettet hvert et Spor af fordums Yndigheder,
„Forgiftet mine Dages Rolighed.
„Ak! jeg begriber det! jeg veed,
„Den er ei længer smuk, som sukkende tilbeder;
„Den har ei længer Vid, som ei er smuk,
„Derfor foragter De min Bøn, min Graad, mit Suk!" —
„Derom, Madame! kan vi snakke siden!
„Det er saa sildig! Klokken gaaer til To;
„Jeg ønsker nu, det er paa Tiden,
„En Smule Ro." —
„Men," brød han atter ud: „Jeg ikke kan
„Afklæde mig alene." — „Skal jeg kalde?"
Gjentog Constance. — „Ak! hvor kan De falde
„Paa den Idee? Det gaaer umulig an;
„Jeg i det mindste nødig vilde,

„At mine Folk Dem her, Madame, skulde see
„Saa silde.
„Det, seer De selv, kan ingenlunde skee.“ —
„For den Uleilighed at undgaae,“ Svaret lød,
„Jeg kunde skjule mig i Krogen —
„Dog heller — lad os ikke kalde Nogen —
„Jeg smutter i min Krog igjen.“ —
Og nu hun skyndte sig derhen,
Men kunde i sin Angst ei finde Krogen. —
Tyrannen gaaer i Seng; men Himlen veed,
Hvordan han bar sig ad ved denne Leilighed.
Jeg vil til Ære for Anstændigheden mene,
Han slukte Lyset først i denne Scene.
Den arme Pige taus sig sætter ned —
„Ak!“ siger hun tilsidst, og gyser,
„Hvor det i Nat forskrækkeligen fryser!
„Hvor skal jeg lægge mig?“
Camillus taug,
Og lod som han betalte Søvnens Krav,
Og snorkede — jeg siger det med Smerte —
Gud veed, hvor Nogen være kan saa grum.
Den yderligste Skræk ved den forstilte Slum
Betog Constances elskovsfulde Hjerte,
Og havde hun nu havt en Dolk — bevar' os Gud!
Det vilde ganske vist seet tragisk ud.
Tre Gange ledte hun i alle sine Lommer,
Men heldigviis omsonst, som ellers sjelden er;
Thi af sig selv en Dolk gemeenlig kommer,
Naar man vil stikke sig, desværr'!
Hun ingen fandt; og slaae sig selv ihjel
Med bare Hænder kan man ikke;
Sligt saae man hidtil ingen Moders Sjæl

At gjøre; mindst det sig for Damer vilde skikke.
Hun blev saa bleg af Angest som et Liig,
Og græd, og zittrede forskrækkelig;
Saae lutter Furier for sine Øine svæve;
Men blev alligevel bestandig ved at leve.
Hvi blev hun der, hvi gik hun ei? — jo, jo!
Gaae hjem i Mørke, midt om Natten, Klokken To,
Naar ingen Djævel, eller Fanden,
Endnu tilgavns har slaaet sig til Ro,
Men lurer overalt med Horn i Panden —
Desuden, hvordan slippe sikker ud,
Og ikke vække Nogen? Elskovs Gud
Kan vel imellem gjennem lukte Døre
Indbringe sine Folk; men ud igjen
Man næsten aldrig saae ham Nogen føre
Paa den Maneer. Og sæt, den gode Ven
Fik hende bragt paa Gaden; ak! derinde
I Pavedømmet, og i Rom især,
Er Politiet ikke nær
Saa høfligt, mine Læsere, som her!
Alt dette løb omkring hos vor Heltinde,
Og derfor blev hun der;
Alt Haab var overalt ei fløiet af hendes Sjæl;
Hun kjendte sin Tyran for vel;
„Han vil forsøge dig, hans Hjerte bløder
„Saavel som dit?“ saa smigrede hun sig,
Gik hen, og satte sig saa lempelig
Paa Sengen ved den Lykkeliges Fødder.
Man tænke sig Cupidos hele Seier!
Mon nogen Cæsar, Ziska, Tamerlan,
Mon nogen Alexander prale kan
Med en Triumph, som hans opvier?

Til dette Skridt at have bragt
Den Stolteste blandt alle Roms Coqvetter,
Hvis Skjønhed det ei stod i Wielands Magt
I fjorten Dage, fjorten vaagne Nætter,
Med al sin Konst, med alt sit Vid,
Trods uophørlig Sved og Flid,
At copiere andet af end Pletter!
Her seer man denne Gud i al sin Glands;
Mon alle Himmelens nedslængte Tordenkiler,
For at forstyrre glade Kloders Dands,
Naar halve Skabningen igjen til Chaos iler,
En Hevn saa kildrende kan bringe Jupiter,
Som den hans lille Søn nu smagte her?
Men glæder Jer igjen, I ømme Glutter!
Camillus, efter nogle faa Minuter
Sig sovende at have stillet an,
Den Tvang ei meer udholde kan.
Den Skjønnes Taarer, som i Strømme flød,
Med alle hendes Brøder ham forsone.
„Constance!" raaber han omsider med en Tone,
Som kunde vække Livet i en Død,
„Constance! det er nok! jeg ikke længer
„Med Dem at lide holder ud;
„Min længe hemte Qval til Lindring trænger;
„Kom, kom, min Sjæls udvalgte Brud!
„Kom, lær mig nu ved Deres Smiil at glemme
„Den Qval, jeg dobbelt leed
„Ved mine Følelser at hemme,
„Da Deres Ord og Handling sagde mig,
„Jeg elsket var og lykkelig —
„O! har De kunnet troe, mit elskovsfulde Hjerte
(Blev han med megen Varme ved)

„Var følesløst ved Deres Graad og Smerte,
„Og ikke tusind' Gange mere leed?
„Ak! i det Dieblik, da jeg afmalte
„Dem kold min Studsen ved at høre Dem,
„Da brændte jeg, Tilbedte, mens jeg talte,
„Og piinte voldsom hvert et Udtryk frem.
„Men nu jeg kjender Dem; men nu jeg kjender
„Constances ømme, milde, gode Sjæl,
„Veed, at for mig Lyksalige den brænder!
„Fra nu af er Camillus Deres Træl;
„Fra nu af ønsker jeg mig glad at binde
„Til Dem med alle tænkelige Baand;
„Hos Dem alene jeg Lyksalighed vil finde,
„Og ene skjenkes Fryd af deres Haand;
„Til Dem mit Hjerte nu for evig brænder;
„Elsk, had mig, dræb mig, gjør mig lykkelig!
„Mit Liv, mit Haab, mit Alt er nu i Deres Hænder,
„Som Elsker, Ven og Mand De nu besidder mig." —
Med Kys besvarede Constance denne Tale.
Man siger og at Amor nu kom frem
Af Krogen, hvor han skjult fra Hoved' indtil Hale
Alt havde mærket, som gik for sig imellem dem,
Og i Herr Hymens Sted, foruden Præst og Amen,
I al Uskyldighed, med megen Fryd og Gammen,
Dem viede sammen.
Det være som det vil! jeg blev for lang
I min Fortælling, hvis til Punkt og Prikke
Jeg ramsed' Alting op; det vil jeg ikke;
Mit Eventyr er ude denne Gang.

Tilbedede! saa mange som I ere
Paa hele denne løierlige Jord,

(Det er at sige, paa den Plet i Nord,
Hvor min Fortælling har den Ære,
Hoit af en Snees, at blive læst maaskee:)
O! holder ei saa grusomt Huus med Somme,
Der har den Feil, Jer Yndighed at see!
Den Tid kan saare letteligen komme,
Naar En og Anden sig har hængt,
Og Andre sig i Peblingsøen slængt,
At En tilsidst ten megen Grumhed kjeder,
Og, om han just ei gjør det virkelig,
Dog lader, som han kold foragter Eder,
O! troer mig! troer Jer ivrigste Tilbeder:
Bli'er Amor vred engang, han grusomt hevner sig.

Kirkegaarden i Sobradise.

Den hele Verden kjender Sobradise:
I dette Land var og en Hovedstad,
Og i den Hovedstad var til andægtig Lise
En Kirke, hvor man sang, og sov, og sad,
Og undertiden vel endogsaa bad —
Og ved den Kirke var en Kirkegaard,
Hvori man putted' alle Kirkens Faar,
At sige, efterhaanden som de døde —
Og over hver af sammes Grave laae
En mindre eller større Steen, hvorpaa
Man læste Faarets Navn, som her var Ormes Føde.
Jeg engang gik, som jeg saa ofte gaaer,
I Tanker over denne Kirkegaard —
Jeg faldt, og paa en Steen slog halv itu min Næse;
Og holdt det for et Vink ei længer bort at gaae,
Men stille staae;
Jeg stod — og gav mig til at læse:

†

Her ligger Kammerherren! Faae den Skam,
Der veed den mindste Smule meer om ham —
Han skrev en Bog, saavidt jeg kan erindre,
Men om den samme veed man endnu mindre.

Den Gravskrift syntes mig original,
Og dog ei ganske gal —
Jeg gik til næste Steen, nysgjerrig efter mere,
Og læste hvad jeg her vil copiere:

†

Vor Stads fornemste Digter Killevalle,
Som gjorde Epopeer,
Tragedier og meer
Paa fransk og tydsk Maneer,
Er bleven jordet her;
Bli'er han udødelig, saa blive vi det Alle!

Jeg tænkte ved mig selv, det var Umagen værd,
At gaae fra Steen til Steen, og undersøge hver.
Paa næste stod:

†

Stat stille Vandringsmand!
Og om du er til Hest, da hold den, om du kan!
Her ligger Byens hele Borgemester,
Mod Øster hans Paryk og Maven imod Vester.

Jeg sluttede mig til af denne Steen,
At der Bormestere kan gives
Ei uden Hoved blot, men ogsaa uden Been.
Jeg dreiede mig om til venstre Side,
Og fik ved næste Blik det Følgende at vide.

†

Forvandlet ligger her Magister Krog,
Som var en Bogorm før, og nu en Ormebog.

Jeg Ordspil lider ei, og til en anden
Jeg vendte mig og saae:

†

Her er da Manden,
Som alle Poster fik, een efter anden,
Men ingen fandt, som passede ham ret,
Og derfor alle, fra Karreetbag-Standen
Til den, hvori han lod sin egen Vogn forgylde,
Forvalted' slet,
Her er han da, som Staten ønskte det,
Omsider paa sin rette Hylde!

Vel langt! men videre:

†

Staae stille! læs og skjælv!
Den Helt, som ligger her! var stor i mange Krige,
Og det, som mere er, i Fredstid stor tillige,
En Ære for vor Jord, en Vellyst for sit Rige,
Kort sagt, i Eet og Alt aldeles uden Lige —
Som alle Tidender og dette dig kan sige —
Thi han har dem og dette skrevet selv.

Jeg studsed', gjettede, hvem kan dog dette være!
Af Fyrster kjender jeg kun Een,
Som skriver rigtig nok af Omsorg for sin Ære
Aviser selv — men han har ingen Steen —
Det maa dog være saadan En —
Men, hvem det ogsaa være eller ikke,
Slig Gravskrift maa nødvendig støde Hver,
Som føler hvad Respect man Fyrster skyldig er —
Saa tænkte jeg, og vendte mine Blikke

(Med en Fortrydelse, som den begriber ei,
Der ikke har en Ærefrygt som jeg
For Alt hvad helligt er) fra denne Pasqvinade,
Som aldrig skalde smittet disse Blade,
Hvis den ei havde givet mig saa god
En Leilighed, at ivre derimod —
I det jeg vilde gaae, det just sig hændte,
At Diet, i det samme jeg det vendte,
Faldt paa en Steen in Folio,
Der gjerne kunde gaae for to;
Jeg fandt den gik for fleer, og vilde neppe troe
Mit eget Syn i det jeg læste:

†

Kjære!
Her ligge tre og tyve Konger her,
Den fir' og tyvende er end i Vente,
For at faae udgjort een, som heel fortjente,
En Gravskrift, der det sjette Riim var værd.

Nei, raabte jeg, det lønner, paa min Ære!
Umagen ei at læse fleer
Af disse Stenes Inscriptioner;
Der skaanes Ingen fra Cathedrer indtil Throner!
Den Uforskammenhed gaaer alt for vidt —
Istedetfor af dette Krimskrams mere
At copiere,
Jeg af min Lomme tog et Stykke Kridt,
Og, for at hevne mig med bitter Latter
Paa disse Epitaphiers Forfatter,
Skrev paa en Steen, hvor ellers Intet stod
Hans egen Gravskrift:

†

Vandrer! vær saa god,
At læse dette strax, før Regnen det udsletter:
Her ligger endelig, trods alt sit Overmod,
I dette Selskab, for at gjøre Bod,
Min Fætter.

Orpheus og Eurydice.

Herr Orpheus var en Spillemand,
(Som hele vide Verden veed),
Der, naar han paa Fiolen gned,
Fik Træer i Skov, og Fisk i Strand
Til ingen anden Ting at sandse,
End Norske-, Polske-, Springe-Dandse.
Men ingen Ting paa Jorden her
(Som ogsaa hele Verden veed)
Er af bestandig Varighed.
Musik, hvor mægtig end den er,
Kan ham med Leen ikke standse;
Med ham Herr Orphevs maatte dandse.
Vor Virtuos var Enkemand;
(Som ogsaa hele Verden veed),
Han fulgte derfor villig med;
Du træffer hende, tænkte han,
Som kyste Dig, og bandt dig Krandse!
Saa kan du der med hende dandse.
Ved Tartarus han traf Apoll
(Som Faa, maaskee slet Ingen veed).
„Min Søn! kom ikke længer ned!

„Du maa gaae fri for Syndens Sold,
„Og faaer en Plads i Zeuses Rige!
„Som Gud du did med mig opstige."
Ja! svared' Orpheus henrykt, ja!
(Hvo sagde Nei til Himmerig?)
Hvis min Eurydice med mig
Maa komme der; hvis ei, Papa!
Jeg bliver heller i det Lave,
Hvor jeg kan hende hos mig have.
„Nei!" gjentog Phoebus, „Ingen kan
„I Himlen sætte mindste Fod,
„Hvis Puls ei slaaer af Guders Blod.
„Min Søn! det gaaer umulig an!
„For Bindingen af slig en Throne,
„Du maa forlade reent din Kone."
Forlade hende! brød han ud,
(Slig Ægtemand er rar at see)
Forlade min Eurydice!
Forlade hende! gode Gud!
For tolv Olymper jeg forlader!
O! du var aldrig gift, min Fader!
Ak! uden dig, Eurydice!
Som Gud jeg blev ulykkelig!
Jeg heller dele vil med dig
Et Paradiis i Helvede.
Kun, hvor du smiler, er min Himmel,
Selv midt i Eumeniders Brimmel.

Og vips — han fløi ad Trappen ned;
(Farvel, o! Zeus! Farvel, Papa!
Farvel Olymp, etcetera!)
Og kom i Hast til Styxes Bred;

Og seilte saa til hine Enge,
Hvor hun ham kjærlig vented' længe.
„O! hvor den Spillemand var gal!"
(Saa griner hist en giftet Skok,
Og hist en Pebersvende-Flok)
„Han havde vist en Perial!
„Tilsidesætte Guddom, Throne —
„Den Nar! — og Alt det for en Kone —
„En Kone, som, hvor smuk hun var,
„Var dog et Fruentimmer kun,
„Hvoraf der gives fleer end hun —
„Var det saa meget værdt? — den Nar!" —

De Stakler Aarsag har at grine;
De fandt dem aldrig en Palmine.

Drømmene.

Fortvivlelse! dig helliges min Sang,
Og den, som hænger sig, og den, som hang,
Og den, sig hænge vil, om han har Øre,
Han høre!
For nogle Dage siden drømte jeg —
Om paa Collegium, om ved Dispyt for Graden,
I Stuen, Kirken, eller midt paa Gaden,
Det husker jeg just ei —
Og, om det var om Natten, eller Dagen,
Gjør ogsaa meget lidt til Sagen —
Jeg drømte kort: jeg eiede en Pung
Af store Kobberpenge ganske tung —
Hvorfor just Kobber? Nu, min smukke Frue,
En Drøm mobleres ikke som en Stue,
Sligt falder som det kan, og ikke som man vil —
Dog gjetter jeg en Grund dertil:
Man drømmer, som De veed,
Meest om de Ting, man jevnligst omgaaes med,
Og Sølvmynt er nu fast saa sjelden her,
Som En af deres Kjøn, der ei nysgjerrig er.

Det altsaa Kobber var — men een Beskaffenhed
Ved Pungen, som desværre kun kan drømmes,
Gav dog min Drøm en lovlig Vigtighed,
Den nemlig: at den aldrig kunde tømmes.
Jeg vaagned' — greb i Lommen strax, og fandt,
At den var tom, som før — og Drømmen Tant.
Jeg ærgred' mig en Smule, som de Rige;
Men slog det hen,
Og blev i føie Tid saa glad igjen,
Som mine Lige.

Den næste Gang jeg drømte mig Poet,
Skjald, Barde, Digter, hvad man kalder det.
Som Alt skal komme ud paa Eet;
Men af den rette Sort — ei som saa mange Skjaldre,
Hvis Hymner høit som tusind Tordner knaldre,
Hvis Sange bølge sig uvist hvordan,
Som Oceanet eller Ossian,
Saa længe til de blive Fidibusser —
Nei jeg var sand Poet: exempli gratia,
Som han, der sang om Rolf, og Balders Død;
Som han, der sang den Ambolts Værk, hvorfra
Kom idelig Tata, Tata!
Som han, hvis Luth om Axels Elskov lød;
Og han, som sang Emilia —
Som een af Roms de tvende Publiusser.
Jeg vaagned' i en yndig Elegi —
Og gjorde Oder i mit Raseri;
Men slængte Pennen bort — og strax var det forbi.

Den tredie Gang jeg drømte mig til Viis —
Ei blot for Rimets Skyld, jeg her en Priis
Med Læserens Tilladelse maa tage;
Thi rigtig nok i vore Dage

Det lader, som om Lykkens Paradiis
(Hvorom saa jammerligen kriges)
Stod mere aaben for et Drog end for en Viis —
Og det er vist, til Lykkens Tempel siges
Indgangen trang — hvo intet Hoved har
Han smutter lettest ind; den Sag er soleklar.
Man altsaa let formoder, at jeg ikke
Ved denne Leilighed fandt største Trang til Strikke,
I det jeg vaagned' op og følte mig
Om ikke ganske hov'dløs, dog, som Andre,
Lidt meer beqvem til Lykkens Vei at vandre —
Der hører Viisdom til at hænge sig.
Naar kjedtes Tossen vel ved Livet? eller
Naar saae man vel en Claus ulykkelig?
Dog — ganske Claus er jeg just ikke heller.
Jeg siden drømte mig i Himmerig —
Og fandt mig der saa vel og à mon aise,
At jeg til evig Tid
Fast havde kunnet blive der, og blæse
Ad hele Verdens Kobber, Konst og Vid —
Sær slog Musiken mig — en Seraph sang
Ledsaget af Cherubers Harmonier
Den skjønneste blandt Schulzes Melodier
Til Davids egen Harpes Klang,
Fast bedre, end du synger den, Dorine!
Men da jeg saae mig om (hør Under stor!)
Opdaged' jeg i dette Himmelchor,
At denne søde Sanger var — Dorine,
Dorine selv! — hvad Støvets Ord
Kan male min Henrykkelse — jeg foer
Som Lynet hen i hendes aabne Arme —
„O Vellyst!" raabte jeg — men ak! hvor stor

Blev min Fortvivlelse, da, vaagnet, for Dorine
Jeg vinede en gammel Proserpine —
For Chor af Engle en Flok Valby-Gjæs —
For Schulzes Lovsang en afskyelig Hæs
Staccato-Skraalen: Flækkesild og Reier —
Kort sagt, da fra Olymp, som fordum Herr Vulcan,
Jeg pludselig faldt ned ved Gammelstrand.

Som sagt, og som beviist, for Bagatel jeg pleier
Just ei at hænge mig —
Pung, Poesie, Prudenz — og selv et Himmerig,
Hvor ei Dorine smiler — kan jeg miste
Og staae som Egen mellem faldne Qviste;
Men Himmerig med hende! dette var
For meget. Kjære Læser, om du har,
Og kan undvære den, og selv den bruger ikke,
Saa laan Forfatteren en Strikke.

Kallundborgs Kronike

eller

Censurens Oprindelse.

Den hele vide Verden veed —
(Ved hele Verden, notabene!
Poeter i Særdeleshed
Syv, otte gode Venner mene;
Jeg traver i Poeters Fjed,
Og altsaa:) hele Verden veed,
At for umaadeligen længe siden,
Da Kronprinds Humble selv var ganske liden,
En Hest i Kallundborg Borgmester blev,
Som Peer sig kaldte, Peer sig skrev;
Sit Tilnavn kunde han aldeles ikke lide,
Og Fornavn var paa den Tid ingen Skam —
Hvad om den hele Verden fik at vide
Lidt meer om ham?
    Det gaaer Skribenten, der gjør Verden Cour,
Naar Verden tier stille som en Muur,
Aldeles som en anden Frier:
Han troer, at man samtykker, naar man tier.

Den sidste feiler gjerne lidt;
Den første tidt.
Maaskee jeg og mig her for meget lover —
Men hvad? den vinder ei, som ikke vover.
Saa hør da min Fortælling, lille Jord,
Og ryst, og bæv med alle dine Throner,
Og alle disse Hof-Cameleoner,
Som vrimle rundt derom, fra Syd til Nord!
Thi stor er Tingen, som jeg taler om,
Og større Manden, fra hvis Bug den kom,
Da Kundskabs-Straaler i dens Skygge døde —
Jeg siger Bug; thi ingen Hjerne var
Vidtløftig nok, den Sag er soleklar,
Til dig, o Kjæmpe! dig, Censur! at føde!
Frygt ikke, Læser, denne Heftighed
Skal vare hele Tiden ved!
Det var et lille Glimt af Pieriden —
Ved en og anden Leilighed
Jeg bliver vel i Hovedet lidt heed;
Men kjølnes efterhaanden siden.

I Konning Dans for længst henfarne Dage
Var Kallundborg en ganske anden Stad,
Der var en mægtig Hob, jeg veed ei hvad,
Hvoraf nu meget lidet er tilbage:
Der gaves Folk, som kunde færdig Jydsk,
Lybsk, Holsteensk, Hollandsk, Flamsk, og Svensk og Tydsk;
Ja Kræmmere, som havde Been i Panden,
Og blot ei Horn — som kunde tvister med
Achill og Don Qvixott' i Tapperhed,
Og gave Lybeks sorte Tavle Fanden;

Pastorer, som holdt Troen reen og puur,
Og jog, ved Hjælp af Aandens Naade-Gave,
Hvert Kjættersviin af Helligdommens Have,
Som, for dens Peberrødder at opgrave,
Sig sneg deri saa lumsk omkring paa Luur;
Studenter, som for nogle faa Rosiner
Forklarte hele Curtius paa Jydsk;
Og Skriverkarle, som med lærde Miner
Endog Aviser tolked' ud af Tydsk;
For hvilke Læsning, selv i velske Bøger,
Var ingen Konst —
Ak! slige Folk man der vel nu omstunder søger
Omsonst.
Blandt mange flere Herligheder,
Som jeg vil springe reent forbi,
Var og i Kallundborg et Trykkeri,
Som den Tid fandtes næsten ingen Steder;
Ja, Somme holde for (og rimeligt det er),
Den skadelige Konst at trykke Bøger
Er egentligen først opfunden der
Af en fordømt Knapmager Tøger,
Som Fanden tog engang paa Veien til Korsøer,
Liig Doctor Faust en Tid derefter —
Og som ved slige Folk han altid gjør!
Beviis herfor er over mine Kræfter;
Jeg hader al Slags Klammeri —
Nok, at der den Gang var, som sagt, et Trykkeri.
Men Trykkeri er Eet, og Trykkeri er To!
I det Fald Kallundborg var et Geneve:
Man tænkte hvad man vilde, skrev i Ro,
Og Skrifter ubedømte trykte bleve.
Man derfor og fornam, at meer og meer

De gamle Hære svandt med deres Herre;
At Haandværksfolk blev efterhaanden fleer,
Og Tiggere hver Løverdag blev færre;
Thi Konster, Videnskaber voxte frem,
Og Klogskab i hver Næringsvei med dem;
Man boede mageligt i nette Huse,
Som, for det meste, stod i lige Rad;
Man spiste god, og vel tillavet Mad,
Og drak sin Mjød af skjønt glasseerte Kruse.
Aar efter Aar den meer oplyste Stad
Blev smukkere. Rundt om dens venstre Side
En Skov af Skibe saaes, opfyldte med
De fjerne Jordens Egnes Herlighed.
End skjønnere man saae, mod Østerside
Det velopdyrkte, rigdomssvangre Land
At prange, ligt et Strøg af lutter Haver,
Med alle Jordens moderlige Gaver.
Saaledes overalt paa Mark og Vand
I Husene, paa Torvet, og paa Gaden
Var nyttig Flid; og Ploven, Aaren, Spaden,
Knibtangen, Øxen, Naalen — Alt blev brugt
Med mærkeligen meer og mere Frugt.
Meer ordentlig gik Sagerne til Thinge;
Meer ordentlig i Kirken Sangen gik;
Man hørte bedre Byens Klokker ringe;
Kort Alt — endog de Halte bedre gik.
Men rigtignok man stundom fik at læse
En lille Vise, trykt i dette Aar,
Som rynked' hist og her er fornem Næse,
Vor Herre veed hvorfor —
Og rigtignok (thi lyve vil jeg ikke)
Kom ud engang en atheistisk Bog,

Hvori Forfatteren til Punkt og Prikke
Beviste, den var ikke rigtig klog,
Som troede, Jorden sad og Himlen rendte —
„Saa stor en Hoflighed" (Gud frie os! hvilke Ord!
En Gysen gjennem Præst og Præstedeien foer)
„Man ikke," sagde han, „af Himmelen maa vente."
Klog over det, som skrevet staaer,
Bør ingen from, retsindig Christen være!
Og trykke Bøger, hvor det gaaer,
Er egentlig dog intet Andet, Kjære! —
Saaledes raisonneerte Den og Den,
Som var i Troen nogenlunde kræsen:
Særdeles Præsten og Borgmesteren
Leed ingenlunde dette Trykkevæsen,
Som (sagde de) var Aarsag i,
At Vantro, Sviir, og Horeri,
Og Kjættermeninger og Poesie,
Logomachie, Astronomie,
Og, fremfor Alting, Atheisterie
Fik Overhaand i alle Byens Gader,
Ja selv i Herrens Huus, skjøndt det utroligt lader,
Saa stærkt, at Folk henslumred' mangen Gang,
Naar Prækenen var blot tilbørlig lang,
Endogsaa paa de lave Stolestader.
Imidlertid gik Pressen lige fuldt.
„Lad dem kun smøre, de profane Hunde!
Saa længe vi, trods deres tappre Sult,
I vore Kanapeer rolig blunde!"
Saa tænkte Byens Fædre — men, o Vee!
Vee! vee dig Kallundborg! din lærde Hæder
Skal snart fordunkles! Dumhed snart skal lee
Paa den Ruin, hvor alt Minerva græder!

En Dag (saavidt jeg veed, en Hundedag)
Borgmesteren sad i sin Stol, hvis Arme,
Hvis magelige Sædes lumre Varme
Min skrøbelige Geist er alt for svag
Til at beskrive ret. Elastisk hæved
Den kjælne Duun dens sikkebløde Barm;
En Duft, som slukte strax hver Glimt af Harm,
Omkring dens tause Damask døsig svæved —
Kort: dypped' jeg i Lethe Qvæders Pen,
Og skrev paa Valmu Dag og Nat med den,
Jeg kunde den ei søvnig nok afmale —
Desuden var maaskee min Stræben her
Reent overflødig; thi desværr'!
Maaskee min Læser ligger alt i Dvale.
O! skyd, i saa Fald, Skylden ei paa mig,
Men blot paa Stolen!
Med den dybe Mine,
Som for en saadan Mand kan skikke sig,
Hvis rummelige Mave faderlig
Maa gjemme hele Byens Fryd og Pine,
Sad den Velviseste. Den Rolighed,
Den philosophiske Dybtænksomhed,
Og overvættes store Sjælefred,
Man seer paa Dalens fede Konges Pande,
Naar han i Græsset sagtelig slængt ned
I Skyggen af et Træ, ved Kildens Bred,
I Dyssen af de musikalske Vande,
Med vigtig Taushed tygger Drøv,
Sad paa hans store purpurrøde Næse,
Hvor man med liden Møie kunde læse:
Sjæl! hold dig klogeligen i dit Støv!

Som Solen, naar den kobberrød fremstikker
Imellem tykke Skyer i taaget Rusk,
Saa fremstak af Parykkens Bukkel=Busk
Hans Ansigt i en Damp af Portorikker.
I slig Forfatning havde han for Skik,
At smøge sig i Slummer alle Dage;
Men hvordan det nu gik og ikke gik,
Saa vilde Søvnen ei i Dag behage
Paa Pibens Vink at nærme sig som før;
Han røg, og røg igjen, og røg sig ør;
Men intet Blund han fik, end sige Slummer —
Ak! ingen Dødelig er fri for Kummer!
Liig Kong Asverus lod han hente da
Den gamle store Stadens Chronika,
(En Bog, fem Gange tyve Vintre gammel,
Der ellers brugtes for hans Søn til Skammel,
Og for ham selv, at løfte til Motion)
Hvoraf hans Kone pleied' i slig Knibe
Mod Søvnløsheden Antidot at gribe,
Og forelæste ham saa stor Portion,
Som til forønskte Virkning at frembringe
Var nok. Som oftest var den Dosis ringe;
Thi deels Borgmesteren, for sin Person,
Til snart at slumre var utrolig nem,
Og deels var Bogen til at assoupere
Fast ligesaa beqvem;
Men denne Gang hun maatte læse mere:
Hvad Ord for Ord, aldeles paa et Haar,
Som det i samme gamle Krønik staaer,
Jeg her min Læser trolig vil levere.

* * *

„Den femte hujus døde Christen Smed,
Den hele By til stor Fortræd;
Han var en brav og nyttig Mand,
Beslog en Hest med stor Forstand,
Paa Laase gjorde mange Sving,
Slog Dine ud for ingen Ting.
Gid hisset han ei saa maa svede,
Som han har altid gjort hernede!" ....

* * *

„Endnu du sover ei, min lille Mand?"
Udbrød den standsende Borgmesterinde —
„Nei! læs kun meer," igjentog han,
„Det vil sig, haaber jeg, paa Timen finde;
„Jeg ei begriber denne Søvnløshed;
„Nu vel! læs meer! bliv ved!" — og hun blev ved:

* * *

„Vor Præst, som nylig var lidt svag,
Bli'er feed og fyldig Dag for Dag.
Han kan lidt meer end Fadervor,
Og maner stærkt, som Ordet gaaer;
Alligevel for Tyveri
Den stakkels Mand er ikke fri.
Forleden misted' han sin Hest —
Vor Herre skaane kun vor Præst!" ....

* * *

Borgmesterinden standsed' her igjen:
„Du slumrer ei endnu?" — „O nei! vist ikke!
„Jeg slumrer ei saa snart i Dag, min Fikke!
(Saa hed til daglig Brug Borgmesterskeu)
„Du nok kan mærke, naar jeg sover hen;
„Jeg snorker, som du veed; bliv ved at læse,
„Saa længe til du hør' Signalet af min Næse." —

Borgmesterſken begyndte da igjen;
Men ſprang tre fire Blade reent forbi,
Som der var alt for meget morſomt i;
Man derfor ene hende Skylden give,
Om Følgende lidt kjedſomt ſkulde blive:

* * *

„Den Tyv, ſom ſtjal Herr Nielſes Heſt,
Blev greben ſidſte Mortensfeſt,
Og bragt paa Stand for Magiſtraten,
Som arreſterede Krabaten.
Man kneb ham med ſaa megen Fynd,
At han tilſidſt tilſtod ſin Synd,
Blev foreſiunget, forelæſt,
Af den ſagtmodige Niels Præſt,
Og ſiden paa en Sluffe ſlængt,
Kjørt ud, vendt om, berettet, hængt;
Men, ſom man ſnart vil mærke det,
Altſammen overmaade ſlet.
Det henved Midnatstide var,
Og Maanen ſkinte ganſke klar,
Og mange Stjerner blinkte ned
Paa Marken, og paa Tyven med;
(Thi Maanen ſeer paa ſlig Perſon
Saavel ſom paa Endymion)
Da kom paa Heſten trap, trap, trap,
Jens Skovfog'd ridende ſaa rap,
Forbi det gyſelige Sted,
Hvor Djævle vogte, ſom man veed,
Trophæen for Retfærdighed.
Ret, ſom han rider bedſt, og ſeer
Ad Galgebakken til — hvad ſkeer?
En Røſt, liig den af Belzebul,

Saa rædsom, underlig og huul,
Han brøler ud fra Galgen: „Stop!“
Og vips! foer Kolden i hans Krop;
Han skjalv, som Esp, og i sin-Skræk
Forglemte han at spore væk,
For i Galop at komme bort,
Som jeg i hans Sted havde gjort.
Han saae, og lytted' nok engang —
Og nok et „Stop“! fra den, som hang;
Han slog et Kors, slog to, slog tre;
Men ligemeget hjulpe de.
Han takked' i en Bøn for Mad;
Men i hvor inderlig han bad,
Kom dog den samme Lyd igjen
Fra Fandens nylig hængte Ben.
Jens var forresten ei Poltron,
Og hidtil aldrig kaldt Kujon;
Han tog paa sin Samvittighed
Det allerstørste Vangeleed,
Og slog med det engang en Tyv,
Og kyste hele slige syv,
Som vilde plyndre lumsk hans Hjem;
Men der var ogsaa Liv i dem!
I denne Djævel derimod
Var Intet uden bare Blod,
Og ingen, ingen Moders Sjæl
Kan slaae tilgavns en Død ihjel;
Selv naar han Græsset maatte bide,
Al Fordeel var paa Tyvens Side.
Imens han raisonneerte saa,
Lod Tyven atter fra sig gaae
Endnu et Skraal, som vores Helt

Fandt mere liveligt end fælt;
Og som, hvordan det ogsaa var,
Den Ting ham gjorde soleklar,
At der var Liv, et cetera,
Hvor dette sidste Skraal kom fra.
    Liv altid var Jens Skovfog'd nok —
En levende Banditerflok
Han meget heller Spidsen bød,
End En, som, nok saa tam, var død;
Og derfor reed han, hop sa sa!
Did, hvor den Lyd af Liv kom fra.
    „Hvordan," udbrød han, „er det fat?
„Er du i Live Kammerat?" —
    „Ja, skjær mig ned, o christen Sjæl!
„Jeg ellers hænger reent ihjel!" —
    „Band paa, du lever, først, hvis ei,
„Jeg løber strax igjen min Vei!" —
    „Ja vist! i Djævels Skind og Been,
„Jeg lever! ja! den Sag er reen;
„Men lever bandsat, som du seer,
„Og døer, hvis — o! jeg kan ei meer" —
    Jens Skovfog'd tænkte lidt sig om,
Og snart til sin Beslutning kom;
(Thi det er dog særdeles sødt,
At bringe Liv igjen i Dødt.
Jeg troer, ved saadan Leilighed
Jeg og en stakkels Tyv skar ned.)
    Jens Skovfog'd tog sin Tælleknív,
Og raabte: „Løb og frels dit Liv!" —
Og ned sprang Tyven, liig en Kat,
Der lang Tid har i Tønden sat,

Naar Dragøes Helt med vældigt Drag
Den redder i et Seierslag. —
Liig en forrykt, beskjenket Mand,
Som Glæden jager fra Forstand,
Han takked' ham, som gav ham Liv
Ved Mod, og Kjærlighed, og Kniv —
Og Glæden af at gjøre vel
Betog vor Jenses hele Sjæl;
„Løb," sagde han, „af alle Kræfter!
„Og stjæl nu aldrig meer herefter!"
„Du gav mig Livet, gjentog han,
„Kun for at døe paa ny, min Mand!
„Hvor skal i Nat jeg Arme hen?
„Klyng mig i Galgen op igjen!
„Forvildet, saaret, bange, mat,
„Man faaer mig letteligen fat,
„Hvis jeg til Morgen ei hos dig
„Maa lidet vederqvæge mig.
„Troe mig, det er en egen Sag
„At have hængt den ganske Dag!
„Lad mig udsove denne Skræk,
„Og pille mig i Morgen væk!
„Hvis ei, saa heller, kjære Ven!
„Klyng mig i Galgen op igjen."
Jens fandt den Sag ret rimelig,
Og sagde: „Kom da hjem til mig!"
Og tog ham bag paa Hesten rap,
Og reed til Huset, trap! trap! trap!
„Min Kone sover," sagde han;
(En Helt er altid kjærlig Mand)
„Gjør derfor, Landsmand! ingen Larm;
„Men læg dig her, og sov dig varm!"

Og viste ham en opredt Seng;
„Sov vel! og ei i Drømme hæng!
„God Nat!" og derpaa begge To
Sig sloge meget snart til Ro.
    Jens havde med fra Marked hjem
To nye Støvler, hængte dem
Paa Sengestolpen, hvor han laae,
Og faldt i Slummer strax derpaa.
    Vor Hængte med sin lange Hals
Var Søvnen ei saa let tilfals.
De Støvler fik han Øie paa,
Og meer og meer paa samme saae;
Han saae saa længe, saae saa tidt,
At han til dem fik Appetit;
Han vel tillukked' Øiet; men
De Støvler lukked' op igjen.
Og hvor han vendte Synet mod,
De nye Støvler for ham stod;
De blanke var', og uden Meen;
Og syntes gjorte til hans Been —
Som Tyvs, hans egct gamle Par
I jammerlig Forfatning var;
Thi hvor kan Retten tænke paa
En Fyrs Forlegenhed som saa?
Man troer, gemeenlig, En, som hænger,
Af Alting mindst til Støvler trænger —
Han stirred' atter paa dem hen,
Og Rapse-Nykken kom igjen:
Naturam furca pellas ex,
Hun kommer dog igjen, den Hex,
Han saae paa dem, han saae paa sine,
Og tænkte: De skal være mine!

Som tænkt saa gjort! han listed' sig
Til Sengestolpen lumskelig,
Fik Støvlerne fra Knagen ned
Med al en Hængts Behændighed,
Og trak dem hurtig begge paa,
Og vilde netop til, at gaae —
Da Jens, som vaagned' ved den Larm,
Fik i ham fat med vældig Arm:
„Fordømte Tyv! som nylig hængt,
„Er end med Tyveri befængt!
„Kom du fra Galgen før i Live,
„Du nu for Alvor hængt skal blive!"
Saa sagde han, og trak ham med
Paa Marken ud: „afsted! afsted!"
Og puffede ham Puf i Puf,
Og puffed' af ham mangt et Uf!
Det gik saa tyst den hele Vei;
Thi skrige høit, han voved' ei,
Indtil de kom til Galgen hen —
Ved atter at beskue den,
Blev han, der Hest og Støvler stjal,
Som han var ganske bindegal,
Og slog omkring sig vildt og fælt —
Men Jens, som før er sagt, var Helt,
Gjengjældte Fyrens blinde Puf
Med sikkre Slag, og i en Ruf
Han styrted' ham paa Jorden ned,
Og bandt ham med Behændighed,
Og klynged' ham i Galgen op
Tilgavns med ganske Sjæl og Krop:
„Raab nu, saa tidt du gider, Stop!

„Forsøg, hver Lyd fra dig at give!
„Du tredde Gang ei hængt skal blive!"
Det meget over Midnat var,
Og Maanen skinte ganske klar,
Og alle Stjerner blinkte ned
Paa Marken og paa Tyven med,
Som hastig gav det sidste Suk,
Og mukked' siden ei et Muk.
Jens Skovfog'd gik sin Vei igjen,
Kom hjem, gik i sin Seng, sov hen,
Stod op, og Morgenen derpaa
Sig lod med ingen Ting forstaae.
Aurora mellem Østens Høie
Kom i sit røde Skjørt og Trøie
Med Gyldenstykkes-Hue paa,
Og ligerviis paa Tyvèn saae.
Ved samme Tid en sort Krabat,
Som fuldt sig havde foresat
I Dag at ville staae sig brav,
Fordi han slemt i Gaar røg af,
Kom, henrykt i Qvintilian,
Og rendte paa Herr Urian.
Han standsed', studsed', da han saae
Ham med to nye Støvler paa.
Og tænkte stirrende: mon Fanden
End efter Døden rider Manden,
At selv i Galgen han ei kan
Afholde sig fra Natteran?
Gud frie os! „Stjæle Støvler hængt
„Er før ei seet, ja neppe tænkt!" —
Med disse Ord han rendte hjem,
Og raabte høit, hvor han kom frem:

„Den Tyv, som hængt i Aftes var,
„Et nyt Par Støvler stjaalet har!“
Det hele Kallundborg kom ud,
Og saae det Syn; bevar' os Gud!
De gamle Støvler borte var!
I deres Sted han nye bar.
Man stirrede paa ham, som hang;
Man loe, man græd, man peeb, man sang;
Man gjennemgik Physik, Moral,
Og Hypotheser uden Tal;
Kort sagt: den hele By blev gal —
Men Ingen kunde dog udgrunde
Hvor hængt Mand Støvler stjæle kunde?
Man efter Præsten Nielses Raad,
Som selv begreb ei denne Daad,
Omsider Haabet reent opgav,
Om den at fatte nogen Tid,
„Før,“ som han sagde, „bag sin Grav
Man kom til noget mere Vid.“
Borgmester Ebbe derimod,
Som nok saa lidt deraf forstod,
Var ei saa rolig i sit Fag
Ved denne paradoxe Sag.
Han paastod fast med Mund og Pen,
At Tyven nok engang igjen
For dette Ran afstraffes skulde;
Thi Tyveri er Tyveri
Og Tyv bør ei gaae Ram forbi,
Fordi han ligger under Mulde.
I mangen Act in Folio
Man tvisted' contra, tvisted' pro;
Men kom med Sagen ei til Ende.

Man veed endnu med Vished ei
(Thi saare lang er Rettens Vei)
Til hvilken Kant den vil sig vende. —

* * *

„Hvad!" raabte vor Borgmester vild,
Og slog sin Pibe reent itu paa Kanten
Af Folianten,
„Hvad!" brølte han, „er det for en Pasqvil?
„Det mig skal ramme, som jeg hører —
„At lugte sligt, er ingen Konst!
„Nu, ved min Mave! den fordømte Smører
„Skal ikke have smuurt omsonst!" —
„O Himmel!" raabte hun, og slængte Bogen,
Saa langt hun kunde, hen i Krogen;
„Du drømmer slemt min lille Mand!
„Vaagn op, og kom igjen til din Forstand!
„Og lad den Fule, Smør, og Sild, og Lugt,
„Og alt det Andet fare! vaagn nu smukt!" —
„Hvad drømmer! drømmer! drømmer! nei desværre
„Jeg ikke fik et Blund, det veed vor Herre!
„For al den Skumlen, som du læste der —
„Det Frugten af den Hunde=Frihed er,
„Alt, hvad man vil, at kunne trykke!
„Fornam du ei, din Gaas! det hele Stykke
„Du læste der, var Skamskrift over mig?
„Men det skal hevnes! troe mig sikkerlig!" —
„Men, lille Mand!" gjentog med Smiil Madammen,
„Betænk, det er en grumme gammel Bog!
„Og det er trykt og skrevet Alt tilsammen,
„Før jeg og du blev født; betænk dig dog!
„Du har jo Støvler aldrig stjaalet!
„Du er jo hidtil ikke hængt, min Peer!" —

„Ja gammel hid, og gammel her,
„Den skal," saa bandte han, „paa Baalet!
„Du dig kun lidt forstaaer paa slige Ting;
„Jeg seer en Smule dybere; jeg veed
„Som Dommer, som Jurist, om sligt Beskeed:
„Han mener mig med hele Magistraten;
„Jeg rigtignok engang har hængt en Tyv —
„Trods ham, og al hans skammelige Praten,
„Jeg kunde hænge slige Syv;
„Og, hvis jeg havde ham saa sandt i Fælde,
„Ham selv i Midten, om det skulde gjælde.
„Hvem Anden mener han vel med den Mær,
„Som kom imellem nogle Høie
„Med guulrødt, eller bruunrødt Skjørt og Trøie,
„Og Gyldenstykkes=Hue noget nær,
„Hvem Anden vel end dig? Til Punkt og Prikke
„Han dig har malt, min lille Fikke!
„Hvem gaaer med Gyldenstykkes=Huer nu,
„Med røde Damask=Trøier, uden du?
„Og, troe mig! med den Sorte, det er reent,
„Som han beskriver saa confuus,
„Han har vor ældste Søn, vor Petrus meent,
„Som røg forgangen af med Nucleus." —
„Ja," sagde hun, „nu synes mig, min Peder!
„At jeg begriber, du har Ret.
„I Mænd dog Alting fatte kan saa let;
„Hvor er vi Koner dog kun Faar mod Eder!" —
„Desuden", blev han ved, „jeg længe har
„Mig ærgret over det fordømte Væsen,
„At kunne trykke frit i hvad det var —
„Hvad kommer der vel ud af al den Læsen?
„En Skrædder kan jo blive nok saa klog,

„Som jeg; kan mønstre mig og hele Staten;
„Kan trodse mig og hele Magistraten,
„Ved Hjælp af en og anden Bog?
„Spørg kun Herr Morten! han med mig vil sande!
„Jeg tidt har hørt ham Bogen at forbande:
„Han siger: det er lutter Satans Kram!
„Studeringer er blot for Folk, som ham,
„Der kan sin Hjerne styre selv og raade,
„Og veed med Pønskningen at holde Maade —
„Og overalt — hvad Kroniken især
„Betræffer, slig en Bog er ikke værd,
„At være mere til, om ei for andet,
„Fordi den mig har skilt i Dag
„Ved Middagssøvnen — blot for denne Sag
„Den være skal til evig Tid forbandet!"

Endnu før Solens Nedgang blev sendt Bud
Til Præsten, som var stærk Zelot i Sagen;
Og under megen Raslen, Knittren, Bragen,
Blev Kroniken opoffret Ildens Gud.
Med al Høitidelighed dette Væsen
I Borgemester-Gaarden foregik:
De tvende Byens Fædre stod' og saae
Med megen patriotisk Fryd derpaa,
Mens Røgen af den brændende Kronik,
Satyrisk selv i Dødens Øieblik
Dem begge To stak ondskabsfuld i Næsen.

Den næste Dag kom en Forordning ud:
„At alle Exemplarerne af samme
Opoffres skulde Hevnes vrede Flamme,
Som lige skyldige" — med nok et Bud:

„At Ingen, hvo det var, herefter mere
Til Trykken maatte nogen Ting levere,
Det være hvad det vilde, Klogt og Galt,
Philosophier, Eventyr, Moraler,
Ordbøger, Oder, Elegier, Taler,
Satirer, Fabler, Krøniker, Annaler,
Og andet Sligt — med eller uden Salt —
Paa Jydsk, paa Tydsk, paa Holsteensk, eller Flamisk,
Ja Græsk, Sverinsk, Franzøsk, Mesopotamisk,
Før det af Byes Borgmester eller Præst
Var nøie gjennembladet, gjennemlæst,
Og dømt, hvorvidt det Statens Tarv og Ære,
Og deres Bedste kunde tjenligt være."

Saaledes for een Mands afbrudte Slum
Opoffredes for evig hele Staden —
Man hørte i et sammentrænget Brum
Af Jammerskrig, hvorhen man kom paa Gaden:
„Ak! vi har mistet vort Palladium!"

Borgmestren var, som han er nys beskreven;
Som Censor kjender man hans Dygtighed.
Med Præsten Morten man, saavidt jeg veed,
Saa nøie hidtil ei bekjendt er bleven.
Jeg derfor af hans trufne Maleri
Vil give her, saa godt jeg kan, Copie —
(Originalen hænger i Peer Paars)
Han stærk og fyldig var, og lidt til Aars,
Særdeles Kjender, fremfor Alt, af Heste;
Men af sig selv, som Folk er flest.
Donat, og sligt, han engang havde læst,
Og glemt igjen; for Resten, som den Bedste,

Han brægede for Altret; præked' blot
Et maadeligt Qvarteer, og dog saa godt,
Som Rogen, fik sin Menighed i Slummer.
I Skriftestolen var han meget skrap,
Især mod dem, hvis Offring var lidt knap.
„Den rette Vei til Himmelen er Kummer!"
Hans Mundheld var — og, som en Sjæle=Ven,
Han derfor rundelig uddeelte den
Med Lovens Straf, og Prophetiens Varsler;
Og skruppede de Døende med Klem,
Til Lægen for hans Torden frelste dem —
Iøvrigt: aad for Fire, drak for Fem
Ved alle Bryllupper, Begravelser og Barsler.
Med disse Censor=Evner rustet ud
Han hjalp Borgmestren i at censurere
De sidste, svage literaire Skud,
Som Rectoren, Conrectoren, og Flere,
Hvis Navne jeg ei her opregne vil,
(Tildeels dog Calvinister) af og til
Bad skjælvende Borgmesters Pige, Rikke,
Igjennem Borgermestersken, Frue Fikke,
At presentere Borgemester Peer
Til naadig Dom.
Omsider meer og meer
Man kjedtes ved, tidt uden Frugt, at tigge
Til Trykken saadant Privilegium.
Man tabte Vid med Modet, og blev dum;
Og endelig man skrev aldeles ikke.
Bestandig meer og meer svandt Staden hen,
Thi Muserne Censurens Sæde skyede,
Og Handel, Konster og Fabrikker flyede

Med dem i Hast til andre Kyster hen,
Hvor Fred og Frihed trygt de kunde nyde.

Den hele By blev fyldt med Graad og Sorg,
Ja! græd, ulykkelige Kallundborg!
Vee! Vee! dig, arme Stad! din lærde Hæder
Er nu fordunklet! Maaskee Dumhed leer
Paa den Ruin, hvor Kundskab hungrig græder!

Ja og Nei

eller

Den hurtige Frier.

Man synger næstendeels om Alt paa Jorden
I denne gyldne Tid,
Da Digtergave her i Norden
Fast ligesaa almindelig er vorden,
Som Frihed, Velstand, Smag og Flid.
Trods Abbeden Du Bos, den Anti-Jyde,
Som uden ringeste Medlidenhed
Kom Folk bag Rhin og Fæe i samme Gryde,
Vi stakkels Danske kom dog ogsaa med
I Digtekonsten, som i alt det Andet;
Thi nu, hvorhen man lytter her i Landet,
Er lutter Harpeklang og Citharlyd,
Og hvor man vender Øiet hen, man skuer
Poeter overalt (o! søde Fryd!)
Som Fluer.
Man synger Kongens Priis, man synger om sin Pige,
Om Frihed, om Oplysning, og deslige,
Om Mod i Krig, og flittig Konst i Fred.

Om Vaaren, Borgerdyd og Ærlighed.
Og kort, om ikke syndig sagt saa lige:
Man synger, hvad man ikke gider sige,
Alt hvad man ikke har, og hvad man ikke veed.
Hvor er vel noget Nyt uqvædet for?
Hvorom har ikke Hiin og Den gjort Oder?
Hvad Tænkeligt fra Sirius til Smer,
Er ikke rimet, eller sat paa Noder,
I alle Byens Urteboder?
Og synge noget, som er reent forslidt,
Jeg ikke gider, og har aldrig gidt.
Min Muse har gesskjæftig, stakkels Pige!
Fra Klokken Fem i Morges løbet om
I hele Mulighedens Rige,
For at faae fat paa noget, som
Var værdt at svede for i Riim at binde.
Det Splinternye staaer ikke strax paa Pinde.
Omsider i Kong Jørgens Herredom
Hun fandt, hvad dennesinde
Min Læser, om han vil, kan ogsaa finde.
Fra Visen om Kong Edvard, god og from,
Hvis Sønner tre, for Fuglen at begjere,
Mod hvilke andre kun Canailler ere,
Til Dronningen af Saba kom,
Og til den Bog, hvori Tom Jones søger
Sin yndige Sophie hist og her,
Mod hvilken alle Verdens slige Bøger,
Hvad andre Fugle, mod Fugl Phoenix, er —
Har, siden jeg kun stak halvanden Alen
I Luften, ingen Eventyrer saa
Fortryllet mig som de, vi faae
Fra høire Haand ved Siden af Canalen.

I intet Land saa meget skeer.
Sandt nok, paa tusind andre Steder
Man snakker, synger, gifter sig, og leer,
Forelsker sig, er Pebersvend og græder,
Frembringer snart en Bog, et Barn, og saadant meer,
Dyr nu til Folk, og Folk til Dyr forvandler,
Bli'er, spiser, drikker, sover, drømmer, døer;
Sligt Russ og Dansk og Tydsk, og Flere gjør,
Som ingen Ting — men Engelskmanden handler.
Han gjør, som vi, desværre! meget galt;
Men gjør det galt tilgavns, originalt:
Han gjør, som vi, adskilligt viseligt,
Elskværdigt, godt, men og guddommeligt:
Han Alting gjør, som vi; men Alt med mere Fynd —
    Een skyder sig — o! ja! det kan man gjøre,
Naar Lykken bliver stundom alt for tynd;
Men, just fordi man Alt har paa det Tørre,
At skyde sig — det er en engelsk Synd.
    Man stundom hænger sig og Halsen knækker,
Naar Ynksomhed for vidt Ens Kone strækker,
Og Panden derved bli'er for liig en Skov;
Men gjøre sligt, fordi hun ikke vilde
Hvad Hver med Vexel tilstaaer dog er ilde —
Dertil har Engelskmanden ene Lov.
    For Elskovs Magt man allevegne bukker;
Man bliver heed om Hjertet, klager, sukker,
Man kommer efterhaanden reent i Brand,
Man hører lidt af Sphærers Harmonier,
Man brøler Oder, piber Elegier,
Og mister stundom hele sin Forstand,
En Bagatel, som oftest. Gaaer det længer,
Den Skjønne siger uophørlig Nei,

Saa bliver man vel og (at sige,
Naar det forresten er en velskabt Pige)
Tilsidst saa vred, at man sig hænger;
Man mister dog kun Livet i den Leeg,
Tidt og en Bagatel. Har man for store Fødder,
Og troer, det Tyranindens Øie støder,
Saa høit en Taa paa hver for Amor veg;
Men — kappe hele Benet, for at vinde
En umaneerlig stiv, træbenet Qvinde —
Det seer man strax, det er en engelsk Streg.
Sex Cinquer uophørlig, intet Andet!
Er, som Enhver maa tilstaae, reent forbandet;
Man fløiter, man skjær Tænder, bliver gal,
Og løber rasende rundt i den hele Sal,
For ei at pines af sin Modparts Latter,
Man bander Pine deux, trois, quatre,
Ja! tant que vous voulez! — men stille staae
Med Haanden skjult i Barmen hele Tiden,
Og pille langsomt Hjertet ud af Siden,
Saa stærkt kan Tab — en Engelskmand kun slaae.
Til mange Kneb kan Pengetrang forlede.
Af Frygt for grumme Creditorers Vrede
Een lyver Vid og Dyd paa sin Patron,
Og Een gi'er Snikfnak ud paa Subscription,
Og i en Sang, som tidt blev bedre hjemme,
La'er godt Folk høre paa sin hæse Stemme:
Ting, rigtig nok, som koste Hovedbrud
For een og anden ærlig Jyde —
Men hitte paa, at spille Skak med Gud,
For Erkebispen lempelig at snyde —
Det, tør jeg vedde To mod Een, ja Tre,
Var blot en fulten Engelskmands Idee.

Jeg kunde blive ved paa den Maneer
At ramse op fra nu og til i Morgen
Af Engellands Mirakler mange fleer,
Som for den Menings Grund, at der det meste skeer,
Tilstrækkeligen kunde være Borgen.
Men tag nu blot til Prøve disse fem,
Min Læser; man maa tænke længer frem,
Og holde varlig Huus med Tiden.

I London var for ikke længe siden,
Iblandt en Hoben andre Ting,
En Kjøbmand, som i Hast maa hedde King,
For ei med nye Riim at spilde Tiden.
Naar jeg faaer sagt lidt meer om Manden,
Man snart vil mærke, hvad han hed
Er af den mindste Vigtighed:
Navn er en Bagatel, det har hver Anden;
Men noget, som man kalder Vid, i Panden,
Og noget, meer end Vid, en Hoben Muld,
Som Andre kaldte fire Tønder Guld,
Var mere mærkeligt hos Manden;
Forresten var han virksom i sin Bod,
Var munter, vittig, artig, smuk og god;
Men hurtig i sin Dont, som bare Fanden.
Madam! for Himlens Skyld bliv ikke vred!
Da Korthed er min store Kjæledægge,
Jeg havde nær forglemt hertil at lægge
En vis Omstændighed:
Endskjøndt i femten Aar multipliceert med to
Han havde vaaget, drukket, spiist og sovet,
Var han dog ikke gift, og ei engang forlovet.

„Det var en Skam!“
Ja, hvis han Piger saae, som lignte Dem, Madam!
Man ingenlunde kan undskylde ham.
En Philosoph, hvis Navn jeg ikke lider,
Har ikke meget ziirlig sagt:
„Hver, som fornøiet leve gider,
„Maa skye, som Pest, Herr Hymens Pagt,“
Han siger endnu meget mere,
For at bevise det,
Som jeg vil ingenlunde repetere.
En anden Philosoph er meer honet;
Hans Ord om denne Sag saaledes lyde:
„Gift, eller gift dig ei, det kommer ud paa Eet,
„Du begge Dele vil fortryde!“
Vor Herre veed, om han har Ret.
Den Tredie meest Levemaade viser:
„Det være langt fra mig,“ saa taler han,
„At raade Nogen fra den gifte Stand!
„Nei, tvertimod, jeg dette Forsæt priser;
„Men det er altid dog et vigtigt Spring,
„Man gjorde derfor uden Tvivl ei ilde,
„Om man sin Livstid derpaa tænke vilde,
„Betænksomhed er en velsignet Ting!“
Om een af disse Misogyners Tanker,
Og Frygt for noget, som han havde hørt,
Gemeenligen med Ægtestanden vanker,
Til Pebersvendom havde ham forført,
Hvad heller, som jeg snarere vil mene,
Han mellem Vexler, Actier og sligt,
Forglemte reent, at han var ene,
Det veed jeg ei, og det er ei min Pligt,
At vide sligt.

Hans Slægt og Venner uophørligt plagte
Ham med Erindring om at gifte sig —
Dog sagte! sagte!
Der har jeg uden Tvivl forsnakket mig!
Til Ære for hans Slægt jeg den maa lade,
At Ingen af den samme derom bade!
Slig Commandeur af fire Tønder Guld
Bad ingen Slægtning om at fylde Jorden,
Med mindre Slægtningen var gal og fuld!
Det strider mod Naturens Orden.
Vend, hvo som lyster, op og ned paa den;
Jeg snakker meget heller om igjen:
Kun Venner bade ham, og neppe disse,
Thi hvis de alle havde bedt min Mand,
Saa havde han Anmodninger tilvisse
Casseret ind fra halve Engelland;
Da rundt omkring Enhver, der havde Mave,
(Som næsten alle Britter have)
Uftridigen var hans hengivne Ven —
Den rene Sandhed er, at et Dusin af slige
Bad ham bestandig, Fleer at gjøre lykkelige,
Og i en lille Slægt, naar han var sovet hen,
At leve paa en Maade op igjen
Ved Hjælp af en elskværdig, lille Pige.
„Top!" raabte han engang, „jeg vil forsøge det!
„Men Sagen er, hvor i en Hast saa lige
„Jeg træffe skal en vakker lille Pige?„ —
„Den kan du træffe meget let;"
Gjentog hans Ven, „sadl op i Morgen, Broder!
„Og rid tre, fire Miil herfra
„Til næste Herregaard, hvor en Papa
„Til tre ret vakkre vel opdragne Poder

„Af Evakjønnet boer. Hver af de Tre,
„Rød som en Rose, hvid som Snee,
„Uskyldig, munter, kjælen, vil henrive
„Din hele Sjæl, saasnart du faaer at see,
„Hvad jeg omsonst forsøger at beskrive,
„I Hver Modellen til en Gratie.
„Medgift jeg ei kan love dig i Penge;
„Men ellers Alt." — „Top!" raabte han igjen,
„I Morgen galoperer jeg derhen!" —
„Det er et Ord?" — „Et Ord! Farvel saa længe..,
Om Morgenen derpaa Herr King staaer op;
Sig munter i en Hast paa Hesten svinger;
Den fløi saa let som om den havde Vinger,
I susende, høitbølgende Galop
Til Herregaardens Port — og dermed: Stop!
Smaadrengen tager mod den, Herren dandser
Saa net, saa let ad Kjøkkentrappen til;
En lille Landsbypterne der ham standser
I Farten — thi man er som uden Sandser,
Naar man sig gifte vil,
Saavelsom naar man hænger sig, desværre! —
„Nei! hist er Stuedøren, gode Herre!
„Behag at gaae til den!" — og han gik ind.
Hans Pine fem Gestalter der opdage,
Hvoraf de tre
Undseeligen, i Landsby-Negligee,
Sig neiede, løb bort og rødmede;
Huusherren og hans Frue blev' tilbage:
„God Morgen!" sagde han, — „Velkommen!" sagde de.
„Min Herre," blev han ved, „jeg ikke har den Ære
„At kjende Dem, men ønsker, det at lære;
„Mig syntes ganske herligt om den Sag,

„At spise Frokost her i Dag;
„Og uden Hensigt syntes det mig ikke;
„De neppe denne gjette kan —
„Jeg altsaa Dem vil sige den; velan! —
„Dog! strax at sige den, kan sig vel ikke skikke;
„Lidt Frokost først! der gives Dit og Dat,
„Som uden Frokost ei fra Læben glider glat.“
Frokosten knap var endt, før Talen gled
Fra Frierlæberne paa denne Maade:
„Af Jordens Rigdom, Ære, Herlighed,
„Jeg har saa meget, som jeg vel kan raade;
„Saa meget, som jeg skjøtter om,
„Af Himlens Gaver er min Eiendom;
„Tre, fire Tønder Guld jeg eier, for det Første,
„Min Alders Kraft og Styrke, Nummer To,
„Og, for at fylde Tallet, Sindets Ro —
„Een Skat mig mangler kun, og det den allerstørste,
„En Kone, som i kjærlig Sympathie
„Vil dele med mig, til det er forbi,
„Det Tredie, det Andet og det Første.
„De trende Døttre har, og mellem disse tre
„Er een, som dette gjøre vil, maaskee;
„Vil De, saa lad mig faae dem strax at see
„I Negligee!
„Thi jeg har andet at bestille,
„End spilde Tiden, hvis de ikke ville.“ —
„Med Glæde! strax! i dette Øieblik!“
Igjentog smukke gamle Mand og Kone;
Ud smuttede den huuslige Matrone,
Og ind igjen med sine Døttre gik.
I landlig Dragt, med hvide Liin om Panden,
Hvorunder Haaret sneg sig bølgende

I brune Lokker ned paa Skuldrene;
Hver med halvdækket Barm, hvorpaa en Rosenknop
Forsøgte, skinsyg paa sin modne Ven,
Den lille røde Mund at lukke op,
For og, trods Sløifen, ret at kysse den;
Med korte Trøier, af hvis Ærmer stak
Et Armepar, hvis Mønster du, Seline!
(Thi hvad er rundt og hvidt og nydeligt som dine!)
Din Elsker dølger alt for tidt i Frak;
Med Skjørter, som i lette Folder gled,
Liig Sommerskyer forbi Maanen, ned
Forbi de runde Knæe til Fødderne,
Stod' rødmende, blufærdig smilende,
Og, som jeg ei kan sige det, de Tre,
Jeg glemte Rimet for — ved Siden af hinanden.
    Herr King, vor Frier, henrykt stod og saae,
Og saae, og gjorde Intet meer, end saae,
Og saae sig fast ihjel; thi Sjælen flyver
Ved saadan Leilighed igjennem Øiet hen
Til det, der blendende fortryller den.
Spørg Pastor Paris, om jeg lyver?
    Han længe stille stod og saae,
Og ønskte hemmelig hans hele Krop var Øie
Fra Top til Taa,
For ret med dette Syn at kunne sig fornøie.
„Ja! saadan kunde jeg nok længe staae,"
Udbrød han endelig, „men her er meer at gjøre!
„Jeg Een maa vælge; thi dem Alle maa
„Jeg venteligen ikke faae,
„Skjøndt det var nemt?
„Hvad mener De? Jeg Loven ei erindrer;

„Thi jeg har den og Alting glemt
„I denne Glands, som for mit Øie tindrer —"
I Engelland saa lidt, som her,
Man bruger den herkuliske Maneer,
At skabe Hustruer af trende Piger
I een og samme Bryllups-Nat;
Der, som i næsten alle Riger,
For slig en Heltestreg har Loven Punctum sat.
Herr King sig altsaa maatte lade nøie
Med Een;
Der gives stakkels Mænd, som nok maae døie
Med den;
Skjøndt samme stakkels Mænd jeg ei beklager,
Det deres egen Skyld gemeenlig er;
Thi Koner ere, som man Koner tager,
Det seer Enhver.
Men mellem disse Tre var Valget ikke let
For stakkels Manden,
Særdeles nu, han saae saa 'slet,
Og havde seet sig halvveis fra Forstanden,
Og Ting, som saare let kan skee
Ved Een at see,
Ja stundom blot en Halv, end sige Tre.
Hans Tanker dandsede Kehraus i Panden,
Som unge Russer med en lille Perial,
Paa et Examenaftens Bal,
Indtil de bleve ganske trætte.
„Gid Pokker tænke meer!" saa tænkte han,
„Mig alle Tre de lige vel staaer an,
„Og den, jeg faaer, er ventelig den Rette."
Med dette kloge Forsæt, blev han ved
Paa denne Viis: „Min Herre og Madame!

„Hvem af de Tre, jeg faaer, er mig det samme;
„Og derfor, uden meer Omstændighed,
„Lad den iblandt dem Konelodden ramme,
„Og faae mit Hjerte, Haand, etcetera,
Som først — hør efter, Smukke! — siger: Ja!"
Papa, Mama samtykte denne Maade,
Som Jupiter, ved Nik;
„Hør Piger!" sagde han, „I nu Jer selv maae raade!"
„Betænker," sagde han, „Jer egen Baade!"
Men et tredobbelt taust undseeligt Blik
Var alt det Svar, de fik.
Vor Frier stod og stirred' tre Minuter,
Og lytted' efter, hvor den første Lyd kom fra;
Men fra de tause purpurrøde Putter
Kom intet Ja.
„Saa vil De," brød han ud, „Dem endelig betænke?
„Nu, Herre Gud! den Ældste vil
„Jeg et Qvarteer dertil,
„Men heller ikke meer, taalmodig skjenke."
„Det er for lidt Herr King!" gjentog Mama —
„Ja! jeg kan ingenlunde længer bie;
„Nu Klokken alt er over Ti!" — „Ja, ja,
„Vi faaer at see!" Følg med, Marie!
(Saa hed den Ældste, og som virkelig,
Imellem os, Herr King helst ønskte sig,
Og, som jeg har min egen Grund at mene,
Han overalt i Grunden ønsked' ene;
Thi selv uvidende, hvordan det gik
I nysbemeldte Stirre-Lytte-Scene,
Hans længselfulde lange Blik
Sneg' sig saa lumskelig til hendes Barm alene,

Hvorpaa med synderlig Urolighed
Bouqvetten hævede sig op og ned.) —
Men, man er, frygter jeg, en Smule kjed
Af min langvarige Fortællemaade;
Tilgiv, o, Læser! o tilgiv i Naade,
Om hidintil det faldt dig lidt vel suurt!
Nu skal det gaae, som det var smuurt.
Qvarteret gik; og, vips! af Cabinettet
Mama kom ud igjen, og, som en Vind,
Fløi Frieren i hendes Sted derind,
At see hvad Tanker havde der udrettet:
„Nu! vil De have mig? saa skynd Dem!“ — „Nei!“ —
„Alvorlig?“ — „Virkelig!“ — „De vil det ei?“ —
Min Herre! — „Hvad?“ — „Min Herre!“ — „Vil De?“
— „Nei!“ —
„Ja, ja! saa rider jeg min Vei.“
Og dermed gik han hurtig ind i Stuen
Og bød Farvel til Herren og til Fruen.
De maatte lide denne Svigersøn,
Og bade ham indstændigen at bie:
„See! Veiret er jo smukt, og Veien skjøn!
„Bov et Qvarteer endnu!“ — Gak ind Sophie!
(Saa hed den anden Datter) — „Ja! lad gaae!
„Jeg denne Gang endnu forsøge maa!“ —
Qvarteret gik, som forrige, til Ende,
Og hurtig Frieren fløi ind til hende,
Det samme Spørgsmaal: „Vil De, eller ei?“
Fik trende Gange repeteret: „Nei!“
Vor Helt tilbage gik igjen i Stuen,
Og, sandt at sige, var lidt vred i Huen —
Een Kurv har mangen En i Hov'det Fluer sat;
Men to — Gud frie mig! jeg blev desperat —

Det blev alligevel Herr King dog ikke,
Han vidste sig i Kurve godt at skikke;
Det, som forvoldt ham stærkest Hjernevrid,
Var den uigjenkaldelige Tid,
Og derfor bandte han, med disse Kurvepiger
Slet Intet meer at foretage sig,
Endskjøndt Forældrene bad inderlig
Om et Qvarteer endnu. Men ak! som Wessel siger:
(Gud glæde ham for Alt, hvad han har sagt!)
„O! christen Sjæl! hvad nytter al din Banden
„Mod Kjærlighed, mod Skjebnen og mod Fanden?"
At trodse dem, især den første og den anden,
Vist ikke staaer i vores Magt;
Herr King nu skulde giftes, og — giv Agt!
    Den yngste Datter var endnu tilbage,
Som Henriette hed,
Og efter megen Beden og Umage
Vor Frier nok engang paa Krogen bed,
Og et Qvarteer endnu for hendes Skyld spendeerte,
Som ei saasnart var endt, før han igjen
Sprang ind, og kjæk den tredde Kurv risqveerte.
    Han syntes næsten alt at have den,
Og spurgte derfor i en rolig Tone:
„De vil vel heller ikke være Kone? —
„O! skynd Dem, at jeg komme kan herfra
„Med alle mine Kurve! Vil De?" —
                                        „Ja!" —
„Min Kone være?" —
                                „Deres Kone! Ja!" —
„Det er for Alvor Deres Hjertes Mening?
„Nu! Gud velsigne Dem og mig og vor Forening.

„Etcetera!“
Og dermed Arm i Arm de hopped' ind i Stuen.
Fornøiet Herren blev, og glad blev Fruen,
Som sluttede, hvad Læseren nu veed.
„Ja Sagen mellem os er i sin Rigtighed,“
Udbrød Herr Ring, „nu mangler os kun Præsten
„Og Kongebrev, som snart skal være gjort;
„Jeg svinger mig i største Hast paa Hesten,
„Og trap, trap, trap, igjen til Byen fort;
„I Morgen skal jeg have strax den Ære
„Med begge Dele her igjen at være.
„Jeg elsker ikke megen Snak:
„For Frokost Tak!
„De tvende Kurve vil jeg lade hænge;
„Farvel saa længe!“
Dermed vor Frier hurtig Afsked tog,
Og som en Piil afsted mod Byen jog.
Papa, Mama, Sophie, Henriette,
I Porten noget stod og saae derpaa,
Til Synet ham ei mere kunde naae.
Marie derimod — kan Læseren vel gjette,
Hvor hun imidlertid er smuttet hen?
Nu, Kjære! kommer først Historien.
Ei langt fra Gaarden, tæt ved Landeveien,
Laae mellem nogle Træer en lille Høi.
I Afskeds Hurlumheiens Støi
Med Bukken, Skraben, Haandtryk, Kyssen, Neien,
Hun sneg sig bort, og hen til denne Høi —
Af hvilken Aarsag, veed jeg ikke;
Hvad kan ei stundom unge Piger stikke?
Nok sagt, hun sad useet paa sammes Top,
Og kunde derfra mageligen skue

Herr King i sin ustandsede Galop,
Saa længe til han blev saa lille, som en Flue;
Og da hun ikke meer ham øinte noget Sted,
Steg hun paa Hældingen mod Veien ned,
Og satte sig i Græsset der, og græd.
Ulykkelige Kjærlighed!
Hvor kan du Hjernen ei paa Folk forskrue!
En Elsker sandser, husker ingen Ting,
Imens du tumler ham omkring
I Frygtens Sneefog, eller Haabets Lue.
Saaledes gik det denne Gang Herr King;
To Fjerdingvei han alt var galopperet,
Før han, med Eet, besindte sig,
At Brudens Fornavn var ham reent uvitterlig,
Som dog til Kongebrev blev reqvireret.
Han derfor vendte sig og Hesten om,
For hendes Navn i største Hast at hente,
Som havde sagt ham Ja. Men da han kom
Til Høien, hvilken Fryd! i det han kjendte
Den ældste Datter, som spadseerte der!
„Det sparte mig, ved Gud, et heelt Qvarteer,
„At De, min Smukke! just er her tilstede;
„Jeg glemte hendes Navn, som gav mig Ja dernede —
„Vil De behage her at sige mig,
„Hvordan det lyder egentlig;
„Thi jeg kan ingenlunde længer bie?“ —
„Min Herre! hendes Navn, som vilde gifte sig
„Med Dem? som elsker Dem?“ —
„Ja vist!“
„Marie.“ —
‘Saa hedder hun? det kan jeg lide paa? —“
„Som saa!“ ...

„Marie? — jeg skal rigtig Navnet gjemme."
„Marie, ja! ... Marie! — Hils der hjemme!"
Og bort han fløi;
Men mumled', uden et Minut at tie,
„Marie —
Marie — hyp! Marie — hop! — Marie!"
Tak skee dig, lykkelige lille Høi!
Det hjemme var en Praten om den Frier,
Om hans forunderlige Hurtighed,
Hans Skabning, Midler, Væsen, Narrerier,
Og mange flere Snurrepiberier,
Hvoraf jeg knap det Halve veed:
Papa holdt for, hans Hest var at beklage;
(Deri han havde megen Ret)
Mama fandt ud, at i hans unge Dage
Han havde været nok saa net;
Sophie paastod, han var altfor lille,
Og Henriette, han for gammel var;
De begge holdt den Ting for soleklar,
Han var en lille Smule Nar —
Marie blot taug ganske stille,
Og lod dem prate sammen, hvad de vilde.
Da Dagen var forbi, det blev omsider Nat;
Og Søstrene, som nu blev ene,
Fortsatte deres Snak — „Men hvordan er det fat,
Marie? hvi saa bleg? — jeg skulde mene,"
Var Henriettes Ord, „at det kun tilkom mig
At blegne her; thi, sandt at sige,
Dengang jeg sagde Ja, jeg arme Pige
Tog feil." — „Saa gik det netop dig,
Som det gik mig;
Dengang jeg sagde Nei, jeg egentligen vilde" ...

„Sagt Ja! —
„Ah! ha!"
Sophie stemmed' i, som tænkes kan: „Ha! ha!"
„Men hør engang, det end er ei for silde!
Bliv rød igjen!
Gaae du for mig til Brudeskamlen hen
I Morgen!" sagde Henriette —
„Kun Navnet! — hvis han kun ei havde dette?"
„Hvad Navnet angaaer," blev Marie ved,
„Det har sin Rigtighed."
„Nu det er løierligt", udbrød Sophie —
„Saa, Henriette, veed du hvad,
I Morgen vil vi pynte Søster Rie,
Hvordan vi bær os ad,"
„Ja! ja!" — det blev i Hast afhandlet og besluttet,
Og alle Tre;
Med hi! hi! hi! — ha! ha! — he! he! —
Sig ned i Dynerne (sov sødt, I Søde!) putted'.
Den næste Dag derpaa kom King igjen
Med Præst og Kongebrev. Til Bryllupsfesten
Var Alting færdigt, uden netop den,
Som skulde krone hele Resten.
Det varte to Qvarteer, det varte tre:
„Hvor længe kan dog ogsaa Bruden bie?"
Da man tilsidst fik pludselig at see
Imellem Henriette og Sophie
I hvide Bryllupsdragt den rødmende Marie.
Forældrene, som ei begreb
De trende Søstres overlagte Kneb,
Og alle Gjester studsede ved dette.
Men King, som troede, Bruden var den Rette,
Sig nærmede til den, som festlig pyntet var,

Og vilde have Sagen klar.
„Min Herre, det er ikke Henriette.“ —
„Nei det forstaaer sig selv.“ — „Nu det er underligt,
„Hvordan han meer end vi begriber sligt;
„Min Herre! det er virkelig Marie.“ —
„Ja hvem vel ellers.“ — „Hun, som sagde Ja,
„De vil jo have?“ — „Just! Men hedder da
„Hun, Bruden her, ei virkelig Marie?“
„Jo rigtig nok, men“ —
„Hvad skal dette Men
„Da sige? skal jeg nu frie om igjen?
„Hvorefter skal vi længer bie.
„Naar Bruden færdig er og Præsten, som skal vie?“ —
Man Kongebrevet saae, og see! der stod Marie.
Man studsede forskrækkelig derved.
Min Frier blev af al den Studsen kjed,
Tilsidst han blev endog en Smule vred.
Men endelig forklarede Sophie
Den hele Sag,
Til Rings, Papas, Mamas og Hvers Behag:
„Thi,“ sagde Henriette, „jeg kan bie.“ —
„Det haster heller ikke just med mig;
„Men det sig passer allerbedst for dig,
„Min Søster!“ lagde til den skjelmske Miss Sophie.
Historien de, kort sagt, Alle leed,
(Gid Læseren det vilde med!)
Og Ring blev viet og gift, og glad med sin Marie.

Moralen, som heraf kan pilles ud
Med overmaade lidet Hovedbrud,
Er meer end een; jeg kjender, sandt at sige
Kun faa Historier i Riim saa rige

Paa reen og fyndig, sand og sund Moral,
Som denne. — Fast af hver en Periode
Man lære kan Alt, hvad man lære skal,
Naar man har Takt for det moralske Gode.
Det vigtigste deraf for Brudgom og for Brud
Vil sikkerlig min Læser selv udfinde,
Naar han og hun engang faaer sligt i Sinde,
Hvortil dem skjenke Held den unge, blinde,
Bevingede, bekjendte lille Gud!

Thomas Moore
eller
Venskabs Seier over Kjærlighed.

Vee! tretten Gange vee det Dieblik,
Hvori jeg første Gang det Indfald fik,
At rime!
Vee! tretten Gange vee den Thyge Brahes Dag,
Da Noget (ganske vist en Djævel) lumskelig
I Øret hvisked' mig:
„At gjøre Vers er ingen Sag!“
Jeg siden ei har havt en rolig Time.
Jeg, som har røbet nys paa langs og tvers
Min unge Muses Vildskab, snart i lange,
Snart korte, snart i vide, snart i trange,
Og overalt i lovlig slette Vers,
Paa samme Farvand atter mig begiver.
En Sømand tidt i Havsnød sværger paa,
I Hastighed ei meer ombord at gaae,
Og næste Dag fra Landet atter driver.
Liig ham jeg krydser, driver, lægger bi;
Min Fabel er det Skib, jeg sidder i;

Mit Bildskab er den Vind, som blæser stik imod,
Og, om jeg paa mit Hoved stod,
Kan jeg dog ei til Skuden sige:
Gaae Skude! gaae mod Vinden ganske lige!
    Hvi vil jeg seile da? Spørg, Skjebnen, kjære Ven!
Man staaer mod alle Ting, kun ei mod den.
    Igaar jeg ganske fast mig foresatte,
At byde Skjebnen Trods, og svor, til evig Tid
At aldrig ville mindste Vers forfatte,
Knap Epigram engang, trods al den Flid
Hver Nar sig gjør, der gaaer forbi mit Kammer,
For mig at narre til at gjøre, Epigrammer.
I Dag, jeg veed ei selv hvordan, min Pen
Gaaer paa Papiret alt sin skjæve Gang igjen.

Der var en Mand i Engelland et Sted,
Jeg husker ikke hvad han hed,
Naturligviis han hed vel sagtens noget —
Dog, da jeg holder det for baade Synd og Skam,
At snakke om en Mand, og ikke nævne ham,
Saa sætter jeg, at han hed Lovingham,
For ei at snakke ganske hen i Taaget.
Den samme gode Mand var fri
For Bryderi
Med ellevte December, og Patroner,
Og Verter, som Herr Pips, der vil betales strax,
Og slige skrækindjagende Personer,
Som, for Exempel, de, hvis Vaaben er en Sax,
Som skabe Mennesker, men dræbe dem igjen
Med Regninger paa Skabelsen,
Og de, som springe rundt omkring paa Luur,

For reent, som oftest, at annihilere
Den sidste Stump af Skræddrens Creatur;
Han reent var fri for dem og mange Flere,
Der med og uden Skjæg
Saa mange Sjæle dividere —
Og levede som Blommen i et Æg.
Jeg ønsker meget hjertelig,
At det gik ligesaa med mig —
Nu, Herre Gud! det gaaer nu, som det kan!
Igjen til vores lykkelige Mand.
Maaskee man tænker, dette skulde være
Det hele Maleri paa hans Lyksalighed?
Man tænker feil; thi Penge ere
Aldeles ikke nok til Sindets Rolighed,
Og uden den — Farvel! Lyksalighed.
For Guld man kjøber galoneerte Klæder,
Og Hofmænds Buk, og knibske Pigers Skjerts,
Og Vittighed, og Dyd, og fine Sæder,
Og Himlen selv i fultne Skjaldes Vers;
Men, troe mig, aldrig, aldrig — rene Glæder.
For ei ham selv, (som tidt, desværre! skeer)
Men for hans Lykke her at krone,
Gav Himlen ham en meget deilig Kone.
Mærk vel, jeg mener her ved deilig meer
End alle Træk af Venus Erycine,
Det Deilige, som ikke taber sig,
Og ene gjør en Mage lykkelig,
Den ømme, gode Sjæl, som møder mig
I hvert et Blik af min Palmine.
Nu, som den Ene veed, den Anden slutte kan,
En Pebersvend af Guld bær ikke Vand,
Var han endog St. Pavens Trippel-Krone,

Imod en Mand af simpel Jord, som kan,
Fra Sol gaaer op, til Sol gaaer ned,
I uafbrudt lyksalig Kjærlighed
Omfavnes af saa elskelig en Kone;
Men ak! fra den Tid af, da vores første Fader
Bar sig i Paradiis netop saa daarlig ad,
Som Hver iblandt hans Afkoms Myriader
Fra Sem og til den Søn, jeg ønsker dig, Palmine!
Sig havde baaret ad,
Fra den Tid Roser groe blandt Torne, Fryd hos Pine,
Og nu, da Nøisomhed er reent fra Jorden veget,
Forjaget af de nye Nødvendigheders Hær,
Til ret at være lykkelig, desværr'!
Udfordres meget, overmaade meget.
Vær æret, viis og riig! tryk til dit Bryst
Den yndigste blandt alle Jordens Koner,
See hende lide, du er uden Trøst,
Viis, æret, elsket, Mand paa Millioner!
Døm aldrig nogensinde Den og Den
At være ganske lykkelig, min Ven!
Den rige Claus har selv imellem Hovedbrud;
Ei skue vi det Kryb i vore Haver,
Som volder, Planter, Blomster, Træer gaae ud,
Og Ingen seer den skjulte Orm, som gnaver
Dens Sjæl, hvis Klædebon med Diamanters Lyn
I Dandsens lette Sving forblinder Poblens Syn.
Hvor mange tunge Suk i skjulte Vraaer lød!
O! mange Taarer blot i Maanens Paasyn flød
Fra deres Øine, som med konstig muntert Smiil
I Selskab skjule maae, blandt tankeløse Daarer,
Den giftige, den dødelige Piil,
Som Hjertet uophørlig saarer,

Og saarer tidt saa dybt, at konstig Munterhed
I dyb Fortvivlelse for evig sænkes ned;
Vor Lod det engang blev paa denne Jord, at græde,
At blande Smiil med Suk, og vexle Sorg med Glæde —
Sandt nok, hvad før jeg troede, nu jeg veed:
Lyksalig Elskov blev fra Himlen sendt herned,
Som Støvets allerstørste Herlighed;
Men Himlen gav det naadig een endnu,
Som kappes om med hiin, hvem Prisen skal tilhøre,
Som, for min Mand ret lykkelig at gjøre,
Jeg her maa lægge til endnu:
Han havde det, omsonst saa Mange søge
Fra Kallundborg til Kjøge,
Og altsaa haaber jeg, til Sjællands Ære,
Hvor det skal være,
Det, som man næsten aldrig har paa Thronen,
Som Manden ikke altid faaer med Konen,
Den Skat, som alles Tab erstatter os igjen,
Kort: en fornuftig, dydig, trofast Ven.
Hans Navn er glimrende blandt mange store,
Og til vor Tid endnu bevar't;
Herr Bayle siger tydeligt og klart,
At denne Ven hed *Thomas Moore.

Herr Lovingham var Fader til to Piger:
Den yngste var saa smuk, at det, som Naso siger,
Var en formastelig Forvovenhed
At prøve paa, fuldkommen at afridse
Blot hendes allermindste Fingerspidse,
End sige hendes hele Deilighed.
Den ældste, Fanny, derimod —
Jeg siger ikke meer; jeg nødig vil umage

En Maaned eller to gik hen som saa.
Kjed af tilsidst sin Ven at plage
Vor Moore taug; men blev, som før, hans Ven;
En gammel Mode, som er nu af Brug igjen
I vore Dage.
„Tag, Himmel, tag igjen den Rigdom, du mig gav!
„Giv mig for dette Slot en usſel Hytte,
„Og Plads ved samme til en Grav!
„Jeg ønsker Intet meer; mig Intet meer kan nytte.
„Den Engel, du mig gav til Livets Lyst,
„De To, jeg faderlig saa tidt har kyst,
„Den Ven, jeg trykker tidt fortrolig til mit Bryst,
„Vist ville glade med mig alle flytte;
„Tag, gode Himmel, tag alt Andet, hvad du vil;
„Men giv min Datter, giv min elskte Mage,
„Giv mig den Ro, den tabte Ro tilbage,
„Som døde med min Fannys skjønne Smiil!"
Saa lød blandt Skovens melancholske Bøge,
Paa Steder, som man pleied' ei at søge,
Den ømme Faders Sukke; ofte nød
Han Lindring i, at bittre Taarer flød;
Tidt blandtes der hans Suk med Philomeles Klager,
Tidt gik han der, og sine Hænder vred.
Engang det Hændelsen behager,
At sende Moore hen til samme Sted.
Skjult hører han hvert Ord fra Lunden næst derved:
Tungt falder hvert paa hans venskabelige Hjerte;
Useet erfarer han nu Grunden til hans Smerte,
Og ubemærkt sig atter lister bort.
Men, da den ædle Tid sig lister ogsaa med,
Saa vil jeg nu for Alvor være kort.

Den næste Dag man Thomas Moore saae
Med splinternye Silkestrømper paa,
Med Chapeaubas, med Kaarde og deslige,
I Frierstilling for Herr Lovingham at staae:
„Min Ven! jeg kommer — og jeg har den Ære,
„At komme, saasom — eftersom — og“ —
„Kjære!
Hvortil de Complimenter? Hvi saa peen?
Dog, ha! jeg gjetter alt, hvad du vil sige —
Om her i Stuen var nok Een,
Min Datter, skadede vel ei saa lige —
Maaskee da Tungen bedre kom i Gang,
Og din Prolog blev noget mindre lang?
Jeg veed det alt; tænk ei at dine Blikke
Blev' ubemærkte! tænk og heller ikke
At dine Suk for hende ind i eet,
Og atter ud af andet Øre foere!“

„Min Ven, udbrød den ædle Thomas Moore,
„Det glæder mig, at du har seet,
„Hvad falsk Undseelse forbød mig før at sige;
„Jeg derved altsaa spare kan
„En Hoben Sving, og gaae lidt mere lige;
„Din ældste Datter har, jeg veed ei selv hvordan,
„Saaledes meer og meer mig rykket hen til sig,
„At jeg i Dag maa sige dig:
„Jeg kun ved Fannys Ja kan blive lykkelig.“ —

Man let kan tænke sig ved denne Leilighed
Herr Lovinghams Forundring, Studsen, Glæde;
Men ei saa let den Guddoms Fryd, hvormed
Vor Moore saae sit Værk. Saa fra sit Himmelsæde

Nedsmilte fordum Kjæmpernes Betvinger
Til Baucis og Philemons Fryd.
Kun den, hvis Sjæl sig op til Himlen svinger
Med stadig Flugt, og stolt og seierrig
Seer Mængdens Spot og Fordom under sig,
Kan tænke Datteren af dig,
Guddommelige Dyd!
Den himmelrene Lyst, at skue Brødres Glæde
Kjøbt med sin egen Qval. Kun Dydens Ven,
Hvis ædle Bryst var aldrig Lastens Sæde,
Kan tænke den.

Den sande Dyd til intet Fremmed trænger,
Den er, som Elskov, selv sin egen Løn
Til den Termin, da Had og Spot ei længer
Skal følge den miskjendte Søn.
Lad Dyds og Elskovs Følelser regjere,
Selv ubelønnede, bestandig i dit Bryst!
At elske, troe mig, altid sødt vil være;
At gjøre vel, vil stedse blive Lyst.

Men, ak! kun En og Anden Tillid fæster
Til denne Sætning. Tag Belønning bort,
Saa mister snarlig Dyden sine Gjester,
Dens Tempels Tilløb bliver ikke stort —
Den Mening har desværre mange Fleer.
For altsaa Mængden at faae tilfredsstillet
Ved min Historie, jeg burde vistnok her
See til at faae en lille Fee i Spillet,
Hvis een slog ikke til, den hele Hær;
Og saa ved sammes Hjælp, i sidste Scene,
Naar Helten med sin Brud fra Brudeskamlen gik,
Faae Englands Karschinn i et Dieblik
Forvandlet om til Albions Helene.

Men det maa være nok for denne Gang;
Der gaaer for megen Tid til de Spectakler.
Tilfreds med blot at have viist, i Sang
Jeg ogsaa kunde hitte paa Mirakler,
Jeg ender med at sige kortelig:
Frue Moore blev sig selv bestandig liig;
Men hendes milde Dyd, forenet med Forstand,
Den ømme Følelse, den takkefulde Varme,
Hvormed hun følte sig i sin Tilbedtes Arme,
Den Omsorg for ham idelig at fryde,
De hede Taarer, som i Strømme flyde,
Naar han er ikke glad, den Fryd, som hviler
Paa hendes hele Sjæl, saasnart han smiler,
Tid, Vane, disse sande Feer ene
Vor Fanny gjorde snart til en Helene,
Og Moore til den lykkeligste Mand.

Døden og Doctoren

eller

den sorte Pest.

Engang laae Døden (som sædvanlig bleg)
Natgispende ved Roden af en Eeg,
Hvorhen paa tynde Been, vor store *Thessen liig,
Den fra en Valplads havde slæbet sig,
Og færdig var at puste ud sin Sjæl,
(Figurligt sagt i Vers; forstaae mig vel!
I Prosa klang det alt for galt;
Thi Døden, egentlig og philosophisk talt,
Skal ikke være stærk i Sjæl)
Kort sagt: Hans Majestæt ei kunde mere,
Træt af at slaae ihjel,
Og laae paa Jorden færdig at krepere.

En Doctor gik forbi,
Og saae den ligge der, og tænkte: ved den Ni!

(Saa kalder man for Korthェds Skyld den Syge,
Hvorfor Tobias maatte ryge)
Det var en herlig Sag, o Himmelen skee Lov!
Om jeg nu snappede fra Herr Patronens Side
(Han troede Herr Patronen sov)
Den Lee, for hvilken Alt i Græsset strax maa bide,
Hvor vilde kjøre da min Plov!
Hvad er mod den al Verdens Laxativ,
Salt, China, Rottekrud, Recepter, Piller, Draaber,
Ja selv den Elixir, hvorpaa jeg ellers haaber —
Og alt det andet Antidot mod Liv?
En Bagatel! — Sandt nok lidt Tyveri
Der stikker i;
Men stjæle Medicin — og stjæle fra en Død —
Og naar man føler sig til Livets Meier fød —
Og overalt — langt heller eengang stjæle,
End uophørlig hæle —
Saa resonneerte han af Iver for sin Konst,
Og listede sig til at nappe —
Men Dødens Knokler blev paa eengang rappe:
„Herr Doctor," skreg den, „det er reent omsonst,
At prøve paa min Lee at snappe!
Thi, reent ud sagt, at stjæle den,
Og Køllen fra den gamle Jomfru-Bærger,
Og Livets Balsam fra min Fiende *)Berger,
Er lige muligt kjære Ven!
Jeg raader derfor venligst, lad den ligge!"
Den Doctor blev om Næsen ganske bleg,
Og skjalv og gyste, hommed' sig, og skreg,
Som En, der vil af Døden Livet tigge:
„Ak allernaadigste Herr Mors!
Tilgiv mig, at det syntes som jeg vilde —

Nei Himlen frie mig! Fra Ring-Ye til Aars
Er ingen Dødelig, som tidligen og silde
Med saadan Iver dyrker Dem, som jeg!
Jeg stjæle fra Dem! — ak tilgiv mig, nei!
Jeg Leen blot en Smule hvæsse vilde,
Den syntes mig lidt sløv." — „Nu er jeg død
I tredsindstyve Secler!" hiin udbrød,
„Men i min hele Dødstid aldrig Mage
Jeg fundet har til denne Nidkjærhed!
Blandt alle mine Svende, det jeg veed,
I nye Nætter og i gamle Dage
Har Ingen havt en halv saa mesterlig Idee!
Hvad siger jeg? jeg selv bekjender det med Spee,
Jeg selv har end ei havt den — Hør, min Herre!
Jeg haver Complimenter," blev den ved,
„Men denne ganske nye Opmærksomhed
Fortjener en Belønning — De begjere
Af Alt hvad Døden eier, hvad De vil,
Og, ved min Lee! det Dem skal høre til!"

Vor Doctor brugte næsten to Minuter
Til at betænke sig,
Og endelig brød ud: „Det græmmer mig,
At forefinde Deres Majestæt
Saa skrøbelig og træt,
At udaf Stand til Leen selv at bruge
De Deres Arbeid reent maa see forsømt
I næste Uge —
De allernaadigst mig en Gave har tildømt,
Tør jeg mig underdanigst blot udbede,
De denne Lee mig vil tilstede,
Saalænge til De kommer Dem igjen?

Jeg vist skal gjøre mig al tænkelig Umage,
For med en Eftertryk at bruge dén,
Som om det var Dem selv i Deres Ungkarlsdage."

Den kjære Død, iøvrigt ufortalt,
Har, siger man, med andre Potentater,
Hvis Blik maae gjennem-overskue Stater,
Et Syn tilfælles, som seer ofte galt —
Og ofte, naar man grandt betragtet har dens Væsen,
Man skulde sværge paa, den reent gik efter Næsen,
Som andre Fleer,
Der gaaer saa skjeveligen, som man seer —
Men Himlen frie mig fra dens Gang at ose!
Hver gaaer paa sine Been saa lige, som han kan —
Kun synes mig, at dens Forstand
Ved denne Leilighed var ikke just at rose —
Den burde bedre have kjendt sin Mand
Og hvad han førte i sin Pose.
Imidlertid den havde svoret saa;
Og Døden er en Mand, som man kan lide paa. —
„Velan," udbrød den, „tag den; men hold Maade
Med Brugen af dens skarpe Od,
Og levn dog lidt af Livets Traad!" —
„Lad mig kun raade!"
Igjentog Doctoren — og løb ad Marken hen:
„Om otte Dage sees vi her igjen!"
Han løb — og, for ei reent at spilde Tiden,
Hvor Intet var at meie, hvæssed' han,
Alt som han løb, den krumme Sabrian
Til ydermere sikker Viden.
Den arme Død saaledes laae paa Luur
Tre, fire, fem, sex, syv kjedsomme Dage;

Men uden Medicin ved Hjælp af blot Natur
Den ottende dens Styrke kom tilbage —
Den reiste sig — og savned strax sin Lee;
Thi uden den er gode Mors, hvad flere
Vor Verdens Herrer uden Scepter ere,
En Ræe, man er vant at see.
Den gyste for det Skridt, den havde vovet,
At laane bort sin hele Magt;
„Men,“ raabte den, „har jeg da sovet?
Jeg dumme Død, som ikke meer gav Agt
Paa denne Skjelms saa kjendelige Maske!
Hvor kunde jeg saa let mig lade overraske?
Hvor skal jeg løbe hen? mod Syd? mod Nord?
Hvo veed, hvor nu den Skurk omfeier?
Og, før jeg seer mig til, afmeier
Hver Livets Ager paa min Jord?„
Den længe raadvild løb mod Østen og mod Vesten,
Mod begge Poler, og, som sluttes let,
Blev atter træt.
Til Lykke fandt den ved et Gjerde — Hesten,
(Den gamle Blis,
Som tales om i Apocalypsis)
Paa dennes Ryg den endelig kom op
Og nu, hop! hop!
I Førstningen i Trav, og siden i Galop,
Fra Stad til Stad — i alle fandt den Pesten,
Og skreg sig hæs i lutter „Vee! o! vee!
See Virkningen af min misbrugte Lee!„

Den sorte Pest (saa har man kaldt det Væsen,
Fordi den Mand, der Alting meied bort,

Var mod sædvanlig Skik, ei bleg, men sort)
Stak Døden meest fra Norden af i Næsen —
Den efter Næsen reed, og endeligen traf
Vor Doctor Urian, klif! klaf!
„Ha!" skreg den: „Hid med Leen!" —
— „Pyt! Herr Rytter!
Den tages ikke saa! nu har jeg den;
Og i al Evighed du faaer den ei igjen!
Klif! klaf! din Trusel her til Intet nytter!" —

Den ellers Blege blev om Næsen dobbelt bleg,
Og al dens Virkekraft af alle Knokler veg,
Den faldt af Hesten, bnmps, saa lang den var,
Og Doctoren, klif! klaf! skreg: „Lig du der din Nar!"

Med Eet man ved et Skrald af Torden
Saae ryste Himmelen og bæve Jorden —
Et Lyn med usædvanlig Glands slog ned,
Af Lynet foer en Aand, saa skjøn og lys, som Livet,
Den raabte: „Mig blev Lægedommen givet"
Og Doctoren og Døden skjalv derved —
Den Leen greb — og i et Nu klif, klaf,
Fløi Doctorens Paryk og Hoved af —
„Der," sagde den, og rakte den til Døden,
„Jeg skjenker dig din gamle Magt igjen;
Men, hvis du nogentid misbruger den,
Saa skjælv, hvor og du er i Verden, for mit Møden!"

Min Winsløw! trende Gange Døden mig
Gik truende med Leen ind paa Livet;

Men for den lyse Aand den skjulte sig,
Og Sundhed blev din Ven tilbagegivet —
Nys trued' den tredobbelt frygtelig
Det Liv, som lærte mig at elske mine Dage —
Jeg skjalv — men see! den atter veg tilbage,
Og i min Skytsaand jeg gjenkjendte Dig.

Emma.

Et romantisk Eventyr i fem Sange.

Første Sang.

O! du, mit Haab, min Fryd, min Sang,
Min Sjæls tilbedede Veninde!
Siig, kan min Harpes svage Klang
En Adgang til dit Hjerte finde?
Kan Musens stille Harmonie
Dig, Elskte! haabe mildt at røre?
Vil du dens kjælne Sværmeri
Med sympathetisk Vellyst høre?
Kan den opfylde dette Bryst,
Hvor sig min hele Himmel hæver,
Hvorpaa min Tanke henrykt bæver,
Med Tusinddelen af sin Lyst?

Naar ingen Qval min Sjæl betynger,
Fordi du smilte til mig ned;

Naar om lyksalig Kjærlighed
Jeg, drukken af min Vellyst, synger —
Og drømmer mig i Glædens Hjem,
Imellem smilende Camener;
Og seer de høitidsfulde Scener,
Og fuld af Ild udmaler dem;
Og i hver yndig Elskerinde
Kun stræber at beskrive dig,
Naar skjøn, som Kjærligheds Gudinde,
Du med dit Smiil bestraaler mig —
Kan du da kjende svagt igjen
Et Glimt af dine Yndigheder:
Liig Duggens Blink, naar Solen spreder
Sin Glands paa Blomsterengen hen?
O! vil du see hvert Træk, hver Tanke,
Som sand og skjøn udmærker sig,
Og troe, Camenerne dem sanke,
Som Bier af en Blomst, af dig;
Og i hver rigtig Tone høre
En Gjenlyd af den Harmonie,
Hvormed du tryller tidt mit Øre
I Glædens egen Melodie;
Og vil du ei med Haan foragte,
Naar Tiden kjeder dig engang,
Den ubetydelige Sang,
Dig i sin Ruus min Elskov bragte,
Men venlig skjenke Bifalds Smiil
Til Sangerindens svage Toner;
Jeg ei min Løn bortbytte vil
Med alle Digtres Laurbærkroner!

I hine ridderlige Dage,
Hvis Eventyrer jeg med Flid
Mig kalder ofte fro tilbage
Fra spæde Barndoms Legetid —
For mig igjen om Alt at minde,
Som dengang sødt henrykte mig,
For, medens mine Taarer rinde,
At tænke, jeg var lykkelig!
Da Intet tyngede mit Hjerte,
Mens stolt jeg paa min Kjephest reed;
Og ingen Sorg, og ingen Smerte
Paa Kinden lokked' Taarer ned;
Da Hvælvingen og Kirkemuren
Var ene Grændser for min Ro,
Mens rundt omkring mig al Naturen
For Resten spøgte, sang og loe —
Der var engang i Tydsklands Rige
En Keiser, ædel, viis og god,
Som i særdeles mange Krige
Beviste vidt og bredt sit Mod;
Man kaldte ham den Store — Somme
Paastod, han kaldtes saa med Ret;
De havde Grund til deres Domme.
Mit Eventyr skal vise det.

Han hersked' over mange Lande
Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord;
Kort: Fjerdeparten af vor Jord
Bestyrede hans ene Pande;
Men i hans hele Herredom,
I alle dettes Slotte, Stæder,
Blandt alle disses Herligheder,

Saae man fra Hamborg indtil Rom,
Hvorhen man ogsaa vilde kige,
Dog ei hans skjønne Datters Lige;
Og den, som engang hende saae,
Lod Cøln, Paris og Pavens Sæde,
Naar han kun hende kunde faae,
I Jorden synke ned med Glæde.
Saa, naar i eensom Aftenstund,
Fordybet i sit Hjertes Tanker,
Ved Maanskin i den stille Lund
Din Elsker, o Seline! vanker,
Og med fortryllet Øie skuer
Den stjernefulde Himmels Pragt,
Mens Hjerte, Sjæl og Tanke luer
Ved evig Guddoms følte Magt;
Da sukker han: du store Skaber!
Den hele Jord maa være din,
Den hele Himmel glad jeg taber,
Lad kun Seline blive min!

Ved Keiser Carl den Stores Hof
Var tolv Aglaier og Thalier,
Som, hver, gav overflødigt Stof
Til Hymner og til Elegier.
Hver var uskyldig, hvid og skjøn,
Som Lilien i Blomsterdalen;
Og hver et Mønster for sit Kjøn.
Naar i en Rad i Riddersalen
Man disse tolv Chariter saae,
Man havde skullet sværge paa,
At det en Himmels Stjerner vare;
Men ligerviis som disses Skare
Ved Solens Ankomst ikke sees,

Saa, naar i denne skjønne Kreds
Med Glands, som Øiet neppe taalte,
Prindsessens Yndigheder straalte.
Fordunkledes, forsvandt enhver,
Og hende saae man ene der.

Derfor kom og af Paladiner
En mægtig Hob i Fred og Krig,
Og hver blandt Slottets Euphrosiner
Sin Dulcinea valgte sig.
I Mangel af en Aphrodite
De viseligen dømte saa,
Man nøies maa med en Charite,
Og takke Gud, man den kan faae.

Saa nøisom, ydmyg og beskeden
Haandskriver Eginhart ei var.
Der gives somme Folk herneden,
Som al Olympens Stolthed har.
Vor Eginhart i disse Sager
Af samme Mening var, som jeg:
Tag Gratien, hvo saa behager,
Naar Venus selv mig skjenkes ei.

Et Aar med stille Suk og Klage
For Eginhart henslæbte sig;
Hver af det næstes lange Dage
Blev meer og meer utaalelig.
Han skuer daglig sin Tilbedte;
Den Gunst han nød af Himmelen;
Men, naar den ikke meer tilstedte,
Hvo takkede vel da for den?

Ei Elskov blot vor Helt besjælte,
Og Pligten var hans Hjerte kjær;
Han sine Taarer eensom fældte,
Og sukked' aldrig hende nær.
Kun stille Skove saae hans Smerte;
Naar Maanen Skyen gjennmbrød,
Udøste han sit hele Hjerte
I Lundens melancholske Skjød:
„O! Emma! — Dødelige kaldte
Den Engel, han anraabte, saa,
Mens Suk og Taarer Stemmen qvalte —
„O! hvis du mine Qvaler saae!
„Men af min Elskovs rene Lue
„Skal brænde skjult, useet af dig,
„Du mine Smerter ei skal skue,
„De gjemte skal fortære mig!
„O! Emma!" — „Emma!" svarte Lunden,
Og Navnet døde qvalt paa Munden.

Saa gik den jammerfulde Tid,
Som han sig ønskte, Himlen blid
Ved Døden vilde snarlig ende.
Thi, ak! I Elskende! at brænde,
Og aldrig turde tolke sig!
Ei til sin Elskte turde sige:
Jeg elsker — jeg tilbeder dig —
Men, nærmer hun sig, selv at vige —
Flye hendes allermindste Blik —
Flye denne Guddom, hendes Øie
Saa lokkende til Knæfald fik —
Og ikke turde sig fornøie

Med blot, saa meget som man vil,
At skue den Tilbedtes Smiil —
O! siger I, som Elskov kjende,
Kan Dødelige gjøre meer?
Han gav titusind Liv for hende,
Og flygter, naar han hende seer.

Dog snart er dette Mod forbi.
Den helligste blandt alle Flammer,
Den reneste bli'er Raseri
I uophørlig trøstløs Jammer.
Naar dog et Blik, et venligt Smiil,
Et Haandtryk stundom vederqvæger,
Man elsker denne søde Piil,
Som ikke saarer blot, men læger.
Men, naar hvert Glimt af Trøst igjen,
Som Lynet, ved dets Komme, svinder;
Naar Taaren paa de blege Kinder
Omsonst, useete, tørres hen;
Naar hver en Længsel i vort Hjerte,
Hver Bøn, hvert Suk umærket døer;
Naar hver Nats Drøm vor bittre Smerte
Meer uudstaaelig voldsom gjør;
Naar, stræbende, vor Arm vil slynge
Sig om den Elsktes kjælne Barm,
Naar tæt vi sammen os vil klynge,
Med Bryst mod Bryst i fælles Arm —
Naar vi med voldsom Ilen stræbe
I Elskovs lykkeligste Stund
At trykke Læbe tæt til Læbe,
Udaande Sjælen Mund paa Mund —
Døe, qvalt i sympathetisk Flamme,

I Saligheder uden Navn —
Og afbrudt vækkes i det samme
Med — ak! med Puden i vor Favn,
For hele Dagen at begræde
Vor Drøms forsvundne Trylleri;
Hvo bytted' ikke da med Glæde
Et saadant Liv med Apathie?
Hvo ønsked' ei, at kunne skjenke,
I Skjødet af en venlig Grav,
Den Sjælens alt for tunge Lænke
Igjen til Jorden, som den gav?
Blot Aander — Aander maae vi være,
Hvis ei, dog i det mindste Steen,
For intet Jordiskt at begjere.

Hans Elskov hellig var og reen;
Men reen, som Dalens Lilie
Paa ubererte Jomfru-Stængel,
Han dog kun er et Menneske,
Og Mennesket er ingen Engel.
Borttag Støvdækket, du os gav,
Igjennem Livet her at bære,
O Gud! klæd vore Sjæle af!
Saa ville vi og Engle være.

Imidlertid Prindsessen var
Og ikke heller ganske rolig.
Vor Plato siger: Par og Par
Steg Sjælene fra Lysets Bolig!
Men skiltes ad paa Livets Bred,
Klædt' om som Mand og som Mandinde,
Og have stundom Møie med,

Sig paa vor Jord igjen at finde.
Og han har Ret. Hvor underlig
Seer man ei tidt fra fjerne Zoner
Et adskilt Par at samle sig,
Som sammenstemte Vexeltoner?
Hvad andet vel, end Sympathie,
Gjør, at de strax hinanden kjende,
At begge for hinanden brænde
Med lige Flammers Harmonie?

I Emmas unge kjælne Hjerte
En ukjendt Ild brød langsom frem,
Hvis Flammer hun uskyldig nærte,
Fordi hun ikke kjendte dem.
Hun Eginhart saa gjerne skuer:
Han er saa ydmyg, from og god —
Og mærker ikke selv de Luer,
Som hendes Blikke ham tilstod;
Og, naar hans Øie hendes møder,
Fornæmmer hun en bange Lyst,
Som hende til at sukke nøder,
Og hæver høit det kjælne Bryst;
Og, gaaer han, banker hendes Hjerte,
Som om det vilde følge med,
Som om den hele Sjæl begjerte,
At ile til hans Opholdssted;
Og, nærmer han sig, hvilken Glæde
Opfylder atter hendes Bryst!
Som om en Aand fra Lysets Sæde
Til hende steg med al sin Lyst.
Alt hendes hele Hjerte brænder,
Og, ak! den Ild ei slukkes let,

Da den Ulykkelige kjender
Ei Flammen, som fortærer det.
Naar hun i Haven eensom vanker
Omkring den blomsterkrandste Dam,
Og taus fordyber sig i Tanker,
Uvidende hun tænker — ham;
Naar hun i Søvnens Arme hviler,
Og synes i sin Phantasie,
At venlig Himlen aabnet smiler,
Er hendes Eginhart deri.
O! vidste du din hele Lykke,
Ulykkelige Eginhart!
Du skyndte dig med Lysets Fart
Din Emma til dit Bryst at trykke.
Men dydig Elskov frygtsom gjør,
Dens Trælle zittrende tilbede;
Vi skjælve foruden Elsktes Vrede.
Den elsker ei, som Alting tør.

Saa gik eet Aar, saa gik et andet,
Saa gik med sekelsene Fjed
Det tredie, hvis Evighed
Hans sidste Kræfter overmanded'.
Han samler alt sit Mod engang,
Han Emma seer i Haven ene.
Men denne høitidsfulde Scene
Fortjener for sig selv en Sang.

Anden Sang.

Den lyse Dagens Konge gled
Igjennem gyldne Purpurskyer
Sødt smilende bag Skoven ned.
I hist og her adspredte Byer
Lød Aftenklokkens dunkle Lyd;
Og Nattergalens første Toner
Indbød fra mørke Bøges Throner
Naturen til en stille Fryd.
Ved Dammens Bred, hvor Vestenvinde
Paa Bølgers rullende Krystal
Fra Floras Døttre Kyske stjal,
Sad, skjøn som Kjærligheds Gudinde,
Da nyfødt hun paa Cyprens Bred
Sprang op i al sin Herlighed,
Vor Emma. Smilende Violer
Omringede den spæde Fod;
Og Zephir Bækkens Sølv forlod —
Og Solen sænked' sine Straaler —
Og Sangerinderne fløi ned,
Fra Træernes forgyldte Toppe —
Og Stjernerne brød frem deroppe:
At skue hendes Yndighed.
Som Cynthia høitidelig
Til kjælen Vellyst Sjælen vinker,
Endymion! naar efter dig
Hun gjennem sølvgraae Skyer blinker

I al sin melancholske Pragt,
Sad hun i lette hvide Dragt,
Som spøgende med Zephir glemte
Den Vagt, hvortil man den bestemte,
Paa Blomsterbænken, hvor en Hær
Af Roser, Liljer og Violer
Henfalmede den Skjønne nær,
Som Stjernerne ved Lunas Straaler.

Med tunge Trin og mørke Blik,
Omspændt af haabløs Elskovs Smerte,
Vor Eginhart i Haven gik,
Hvis stille Fryd hans Kummer nærte:
„Synk, skjønne Sol! for evig ned
„I Vesterhavets fjerne Bølger!
„Spild ikke meer din Herlighed
„Paa mig, som Skræk og Død forfølger!
„Skjul, Luna, skjul dit skjønne Smiil
„Bag mørke, tordensvangre Skyer!
„Du, hende liig, min Længsels Ild
„Med mordrisk Trylleri fornyer!
„Tie med din søde Melodie,
„Du Lundens kjælne Sangerinde!
„Tie Zephir! — hele Skabning tie!
„Hvert Spor af Lys og Liv forsvinde!
„Tag, Echo, sørgelig igjen
„De klagelige Suk, du lærte
„Af Livets Fiende, Dødens Ven —
„Og skjælv, Natur! som dette Hjerte!"
Saa lød den sørgelige Lyd
Af vexelviis afbrudte Klager!
Da pludselig — o! Skræk! — o! Fryd!

Hans Øie Emma hist opdager.
„Vel!" — raaber han — „det er forbi!
„Jeg vil min Dom af hende høre!
„Og hendes Stemmes Melodie
„Min Dødsdom selv skal liflig gjøre!
„Min Qval kan ikke voxe meer!
„Og — om endog en ny jeg lærte —
„Mig ingen Qval kan qvæle meer;
„Kun eengang brister dette Hjerte!"

Han nærmer sig — og strax igjen
Han, som af Lynet truffen, standser —
Men Frygten dræbes af hans Sandser,
Og lynsnar iler han derhen —
Og neppe hendes Blik ham møder,
For han er alt for hendes Fødder!
„Min Dom, Tilbedede! min Død!
„Jeg elsker dig! jeg døer! jeg brænder!
„O! fik jeg den af dine Hænder,
„Hvor blev da Døden selv mig sød!
„O! lad mig høre denne Røst,
„Som tryller mig, idet den dræber,
„Den salige, den sidste Trøst,
„At høre den af dine Læber!
„Straf, dræb mig! men vær ikke vred!
„Fordi jeg saae den ædle, høie
„Den Glands af Guddom i dit Øie,
„Og hele Himlens Salighed;
„Fordi jeg voved', dig at kjende!
„For dig at leve, lide, brænde,
„Og trylles født af Guders Lyst
„I Drøm om Døden ved dit Bryst!

„Jeg saae Naturens Smile døde,
„Naar du var mørk, og Himmelen
„I al sin lyse Glands igjen,
„Naar du var blid — det er min Brøde.
„Men er det Brøde, dig at skue,
„Og i sin Vellyst tabe sig —
„Gud, saa er det og syndig Lue,
„At elske og tilbede dig!" —
Et Suk, i hvilket Sjælen stræbte
Til hendes hen at følge med,
De sidste Ord paa Læben dræbte;
Og Taarer kom i deres Sted,
Og Meningen deraf fuldførte.

Forvirret, bange, rød som Blod,
Prindsessen hele Talen hørte,
Og meget lidt deraf forstod.
Slet skildrer Tungen vore Qvaler:
Et Suk, en Taare bedre taler,
I dem strax Hjertet Mening seer;
Hiin svækker, eller overdriver;
Men disses sande Sprog henriver —
Af det forstod hun meget meer.
Af ukjendt Ild og Skræk og Glæde
Skjalv hele hendes skjønne Krop:
„Lev, Eginhart! hold op at græde —
„Jeg ellers græder med — hold op!
„Fat Mod! (saa lød fra hendes Læber
Den søde, frygtelige Dom)
„Er jeg saa skrækkom, at jeg dræber,
„Endogsaa naar jeg siger: kom! —
„Kom, Eginhart! her ved min Side,

„Og ingenlunde ved min Fod,
„Kom lad mig, som Veninde, vide,
„Hvad jeg har gjort min Ven imod!“

Saa vækkes op til uvant Glæde
En Fange, langt fra Dag slængt hen
I Hulen, ene med sin Kjæde,
Udløst ved kjække, kjendte Ven,
Som Eginhart, af Dødens Slummer
Vakt op ved denne søde Lyd,
Forglemte hvert et Spor af Kummer
I tifold salig Himmelfryd.

Tænk du, som kjender Elskovs Smerte,
Som veed, hvad Elskovs Himmel er,
Som har ei Hjerne blot, men Hjerte,
Dig ind i dette Optrin her!
Siig, ønsked' ei din Hevn at knuse,
Beskyttende Naturens Ret,
Den Daare, hvis forvovne Muse
Sig understod, at synge det?

Den fulde Forsmag af en Himmel
Den Lykkelige henrykt nød,
I alle Saligheders Brimmel,
Med denne Cypris paa sit Skjød,
Mens Munden paa den Skjønnes Læber
Indsuede de Kys, hvori
Cytheres bedste Nectar klæber
Med sødt berusende Magie,
Og, trykket tæt i hendes Arme
Til hendes halvbedækte Bryst,

Hans Hjerte, fyldt af Elskovs Varme,
Udvidedes til Guders Lyst,
For ukjendt Vellyst at fornæmme,
Naar hendes heftig mod det slog,
Og i sin Glædes Ruus at glemme
Hvert Suk, det før i Smerte drog —
Til denne Himmels underlige,
Ufattelige, søde Fryd,
For hvilken alle Glæder vige,
Har ingen Harpes Strænge Lyd.
    Natur! din Helligdom forlanger,
Som Isis, Taushed af sin Ven;
Til Lethe med den usle Sanger,
Som vover at afsløre den!

Tredie Sang.

Du dobbelt skjøn, fordi din Ild
Sig gjennem Savnets Mørke maler!
Som, naar bag Skyen Solen daler
Ei længer blindende, men mild;
O! kjæmp dig gjennem Natten hid,
Kom gjennem mange mørke Dage
Med al din Salighed tilbage,
Min Barndoms Himmels svundne Tid!
O! bortjag af mit knuste Bryst
Den Kummer, som dit Tab mig lærte!
Og fyld mit glædetomme Hjerte
Med — blot med Mindet af din Lyst!
At Tanken om en Andens Fryd,
Fryd, som mit Hjerte selv ei smager,
Skal ei forvandle Glædens Lyd
Til Sorgs kjedsommelige Klager!
En ny Natur, en anden Jord,
Et fremmedt Liv, en dobbelt Evne
Til Gud at kjende, dobbelt stor,
Og Følelser, som Ord ei nævne —
Et Nok, et Alt, som Ingen veed,
Som Elskende kan ene fatte,
Udfolded' alle sine Skatte
For Eginhart i — Kjærlighed.

Ved Emmas Arm, ved Emmas Side,
Meer straalende han Solen saae
Bag gyldne Purpursky nedglide
Paa Himlens dobbelt skjønne Blaa!
Ved hendes Bryst, ved hendes Fødder,
Var Blomsterleiet dobbelt blødt,
Var mere Ly ved Egens Rødder,
Slog Egens Sanger mere sødt;
Og ved et Blik af hendes Øie,
Og ved et Tryk af hendes Haand
Med dobbelt sikker Flugt hans Aand
Sig hæved' henrykt til den Høie.
Den Bæk, hvori hun speilte sig,
Blev renere ved hendes Blikke;
Den Torn, som kyste hendes Flig,
Om end den stak ham, saared' ikke;
De Roser, som paa hendes Bryst
Omplantedes, blev dobbelt røde,
Da først de blomstred' ham til Lyst,
Naar der de, qvalt i Vellyst, døde.
Hvor han opholdt sig, hun var med,
Og hvor hun gik, han fulgte hende —
Kun svagt adskiller Tid og Sted
To, som i lige Flammer brænde —
Vor Jord dem var en Himmel liig,
Elysium fra Syd til Norden;
Thi begge saae paa hele Jorden
Alene Kjærlighed og sig.

Ja Kjærlighed! Naturens Bliv!
Du evigyndige den samme!

Du var den Ild, hvis lyse Flamme
Antændte Millioner Liv!
Dig var det, som af Intets Øde
Vor Verdens Under kaldte frem!
Dig er det, som igjen de Døde
Vil kalde til et bedre Hjem!
Dig er det, som vor Jord tilbeder,
Og elsker, under Navn af Gud,
Hvis Skaberild ei slukkes ud
Af Millioner Evigheder!
O! Held os, at og Støvet fik
En Gnist af din tilbedte Lue!
At i din Helligdom vort Blik,
Opklart af denne, dig kan skue,
Og spore her ved din Magie,
Hvad Evigheden Engle viser:
Rundt om vort Øre Harmonie,
Rundt om vort Øie Paradiser!

I rolig Vellyst svunde hen
De nydte, deelte, blide Dage;
Hver Nat kom Drøm om Fryd igjen;
Hver Dag kom vaagen Lyst tilbage.
Uskyldigheden aldrig veg
Fra deres Side; Lunas Smile
Dem lokkede til deres Eeg —
Usaared' af Cupidos Pile,
De smagte, hvad Fornuft og Dyd
Dem hemmeligen ei forbøde;
Og Ønsket om en større Fryd
Forgifted' ikke den, de nøde.

Saa var for hine første To
Den Himmel, Kjærlighed dem skabte,
Før Nøisomhedens stille Ro
I graadig Lyst til meer sig tabte:
Saa høres Kilden klar og fri
Fra Vældet sødt og sagte suse,
Før Bække styrte sig deri,
Og lære den, som Flod, at bruse.
Kort, paa den hele vide Jord,
I alle dens adspredte Steder,
Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord,
Hvor Lykken sine Skatte spreder —
Fra der, hvor Overflod den Konst,
At drikke hele Landstrøg, lærer,
Hvor, for at mætte sig, omsonst
En Skok af Brødre Hver fortærer,
Til der, hvor nogne Vildes Flok
I femten Vintre bleve glade
Af det, som paa japanske Fade
Til hiins Souper blev ikke nok —
Var ingen Viis, var ingen Nar,
Var ingen Sultan, eller Slave,
Trods Klogskabs eller Dumheds Gave,
Saa lykkelig som dette Par.
Men ak! i Glædens Slummer svagt
Til Tidens Flugt vi Mærke lægge.
Klædt i en Maidags korte Dragt,
En Sommer sneg sig bort for begge,
Før Synet af dens blege Liig,
Paa de med Snee bestrøede Høie,
Trak Sløret fra det drukne Øie,
Hvis Blik med Eet opklarte sig.

Hun saae paa ham, han saae paa hende,
Og begge saae Naturens Død,
Og begge vaagned' og udbrød:
Hvor snart fik denne Dag dog Ende!
Hvorhen de vendte sig, var Spor
Af Vintrens Grumhed, Alt var øde.
Hvor før de sødt i Fryd henfløde,
En Gysen nu dem gjennemfoer.
Den Lund, hvorunder Egens Skygge
De slynged' til hinanden sad,
For Vidner, som for Solen, trygge,
Har tabt sit allersidste Blad;
Og alle dens symphonske Fugle
Er flygtede for Stormens Hviin,
Og Hylet af en eensom Ugle
Fra nære truende Ruin.
Den muntre Kilde, som sig snoede
Sødt rislende forbi dem ned,
Er størknet, og kun Tidsler groede,
Hvor før Violer, ved dens Bred.
De lette, flagrende Favoner,
Som spøgte mellem Blomstre her,
Fløi hjem til Sydens fjerne Zoner,
At aabne nye Roser der;
Afklædte Høies mavre Kroppe
Laae dækkede med Sneens Slør;
Og Echo tog fra nøgne Toppe
Ei deres Sang igjen, som før.
De Vidner til den Fryd, de nøde,
Som før dem mødte, hvor de gik,
Var' flygted', falmed', eller døde
Ved Vinter=Kongens mørke Blik.

Et ængsteligt Glimt af kjælen Smerte,
Mens han i Tanker tabte sig
Ved Synet af Naturens Liig,
Steg op i Emmas blode Hjerte:
„Min Eginhart! og om vi nu" —
Og ned paa hendes hvide Kinder
En Taare randt — „om Alt forsvinder —
„Min Eginhart! hvad siger du?
„Om jeg, om du, o! hvilken Tanke!
„Om een af os forsvinder med —
„Gud! midt i vor Lyksalighed
„Mit Hjerte holder op at banke." —
„Livsalige! du maa forjage
„Ved Elskovs lyse Vaaben kjæk,
„De mørke Billeder af Skræk!
„Omfavn mig, og de flye tilbage!
„Døe kun Natur! døe! (raabte han)
„Du savnes ei! min Emma lever!
„Din Kuld, iisvæbnede Tyran!
„Ei føles der, hvor hun omsvæver;
„Dræb hele Jordens Blomsterhær,
„Dens Dronning dog tilbageblivet;
„Alt, hvad der segner for dit Sværd,
„Sødt hendes Smiil igjen opliver." —
„Ja, flye min Sommer let og snart!"
(Saa lød den Skjønnes blide Stemme)
„Min Elskov og min Eginhart
„Skal lære mig dit Tab at glemme;
„Thi hvor en Vinter? hvor en Død?
„Kun der, hvor Eginhart er ikke;
„Et evigt Foraar paa hans Skjød
„Skal trylle mine kjælne Blikke!" —

Saa trøstede sig begge To,
Et uophørligt Nok hinanden,
Men ak! de stode trygt paa Randen
Af Livets altfor bratte Ro.

Fjerde Sang.

Mens Vintrens seirende Tyran
Paa Livets blegnende Ruiner
I Fjeld og Skov og Dal og Strand,
Af Nat og Død omgiven, triner,
Henslæbe otte Sekler sig
For Eginhart i otte Dage:
Mismodig blander han sin Klage
Med Skovens Suk og Stormens Skrig.
Han hører ikke henrykt meer
Sin Emmas vellystfulde Stemme;
Han dette Smiil ei længer seer,
Som lærte ham hver Qval at glemme;
Ei meer han vandrer Haand i Haand
Med hende gjennem Paradiser;
Ei meer hans glædedrukne Aand
I hendes Blik sin Skaber priser.
Hans Lykkes blide Sol gik ned;
Omsonst om Ro hans Hjerte leder;
Og fordum nydte Saligheder
Fordoble hans Elendighed.

Langt ude fra de blide Egne
Ved Jorderigets Østerkant
Var kommen paa sin Herres Vegne
En rig og glimrende Gesandt,
For Carl den Hilsen at frembære,
At Keiseren af Grækenland
Sig ønskte broderlig den Ære,
At blive snart hans Datters Mand.

Med natlig Dag i alle Gader,
Med Luft=Comedier af Ild,
Musik, og Dands, og Maskerader,
Og Jagt, og al Slags Ridderspil
Blev Grækeren af Carl den Store
Ved Hoffet moret keiserlig;
Men slige Ting ei Amor more —
Han taug, og græd, og skjulte sig.

Dog ak! Prindsessen maatte krone
Den hende dyre Herlighed;
Nødt til at holde samme Tone,
Den Skjønne overalt var med;
Thi hvad var Spil, og Dands, og Fakler,
Al Hoffets Pragt, hvor hun ei var?
Saa lidet som vor Jords Mirakler,
Naar Solen ei dem oplyst har.

Imidlertid vor Elsker lærte
Uheldig Elskovs sidste Qval;
Dybt i hans marterfulde Hjerte
Fortvivlelsen sig langsom stjal.
Han gaaer en Nat, mens Alle sove,
Prindsessens Værelser forbi,

Beslutter alle Ting at vove,
Og iler dristig ind deri.
Han gjennem to Gemakker zittrer —
I Mørket Elskov viser Vei —
Og skjøndt, som Torden, Echo knittrer,
Hensovne Vagt dog vækkes ei.
Han finder hendes Dør, og vover
Tre Gange kjæk at aabne den,
Og, da han frygter for, hun sover,
Tre Gange lukker den igjen —
Omsider Elskov Seier vinder,
Og hurtig, som en Vestenvind,
Han flyver ind, og Emma finder
I Graad, med Haanden under Kind.
Omsonst den Yndige forsøgte,
Mod Kummeren, som Hoffets Larm
Ei dæmpede, men meer forøgte,
At søge Trøst i Søvnens Arm.
De Taarer, hun om Dagen hemte,
Fløb dobbelt, naar den var forbi;
Hans Qval hun følte heel, og glemte
Tidt hendes egen Qval deri.
Det lyse Øies Ild forsvinder,
Naar Hjertets ei tør nære den:
Man Roserne paa hendes Kinder
Saae Dag og Nat at falme hen.
Den Munterhed, som hende fulgte
Bestandig før, veg ganske bort;
Og svagt hun Hoffets Blikke dulgte,
Hvad Konst og Tvang kun skjule kort.
Henkastet paa en Sopha stuer
Vor Eginhart den Skjønne her;

Og skjøndt hans Sjæl i Længsel luer
Sin vellystfulde Himmel nær,
Uskyldighedens Tryllerier
Dog standse ham — en Støtte liig,
Han staaer, og zittrer, seer, og tier,
Og i sin Skuen taber sig.

Ved Maanens Smiles blege Skimmer
I lette hvide Nattedragt,
I Graad, som Diamanters Glimmer
Paa Sølv kun efterligne svagt,
Utvungen, løst af Modens Lænker,
Alene med sig selv og Gud,
Saa blid, som Lauras Ven sig tænker
Blandt Engle sin forklarte Brud,
Saa himmelsk skjøn, som Dødelige
Det blot at tænke sig formaae,
Som intet Støvets Sprog kan sige,
Den lidende Gudinde laae.
De taareblendte Øine kræve
En Trøst af Himlen i en Bøn;
Og Luna syntes selv at bæve
I disse Speile dobbelt skjøn.

„Her er jeg Emma!“ — i det samme
Henrullede den hele Jord
Bort under ham — paa Lynets Flamme
Han hen i hendes Arme foer —
Og paa den Elskte's Læber døde
Det neppe heelt udraabte Navn,
Mens begges Sjæle sammenfløde
I begges Kys, i fælles Favn.

Snart vaagne de; thi Støvet taaler
Ei længe Salighedens Magt;
Til meer end Glimt af Himlens Straaler
Er Dødeliges Syn for svagt.
De stirre paa hinanden tause:
„For evig skal vi skilles snart“ —
Omsider bryder Eginhart
Den stille, frygtelige Pause:
„Skal dine Læber hefte sig
„Paa nogen Andens end paa mine?
„O! hvad er Smerte, hvad er Pine
„Mod denne Tanke: miste dig?
„Før døe min Sjæl i Nattens Skjød,
„I Millioner Plagers Brimmel!
„Thi hvad er Helved? hvad er Himmel?
„Foruden dig er Alting Død!
„Tal, Engel! lad din Tryllestemme
„I Trøstens egen Melodie
„Med Elskovs egne Toner hemme
„Mit Mismods vilde Raseri?
„Siig, Elskte! siig, hvad maa jeg gjøre —
„Hvad skal jeg?“ —
— „Flye, min Ven! o flye!
„O Gud! man kan din Stemme høre —
„Min Ven, min Fryd, mit Alt! o flye!“ —
— „Og det er fra min Emmas Læber
„Den eneste, den sidste Trøst?“ —
— „Ak! Eginhart! din Tvivl mig dræber!
„Kom dræb den, Grumme! ved mit Bryst!
„Bliv! — troer du, a din Emma bæver
„For sig? nei kun for dig, min Ven!
„Din Fare blot for hende svæver,

„Hun, troe mig, føler ene den.
„Dæmp denne Rasen, dæmp din Stemme,
„Af Ømhed for dig selv og mig!
„Kan Eginhart saa ganske glemme
„Sin Emma, Kjærlighed, og sig?
„Din er jeg! troe mig, ingen Keiser
„Skal stjæle dig din Eiendom!
„Hvi raser du? Gesandten reiser
„Tilbage did, hvorfra han kom.“ —
— „Og bringer?“ — raabte han — „Og bringer
„Sig selv, og nok en Bagatel,
„Din Emmas Nei.“ —
Paa Glædens Vinger
Foer Haabet i vor Elskers Sjæl,
Han, en Misdæder liig, sig skammer;
Han tier, seer forvirret ud;
Af Tak hans hele Hjerte flammer —
Som truffen af et Blik fra Gud,
Han styrter ned for hendes Fødder,
Og svømmer i en Taareflod;
Og Læben zittrer, brænder, bløder
I hede Kys paa hendes Fod.

Opløftet ømt i hendes Arme,
Han lever op i salig Lyst —
Al Tvivl og Frygt og Sorg og Harme
Forsvinder snart af begges Bryst:
Det blide Haab i Sjælen gyder
Sin Nectars himmelske Magie,
Hver Hindring let derved bortflyder,
Hver Fare druknes dybt deri.

I Haandtryk, Kys, og kjælne Blikke,
Og Favntag, blot af Maanen seet,
De Lykkelige mindes ikke,
At Tiden lyner bort. Med Eet
Den barske Morgenstund frembryder —
Den muntre Hane galer — tys!
Man synes bange, Noget lyder —
Og drukner Angesten i Kys.
Men Emma dog tilsidst erindrer,
At Tryghed blot er Elskovs Ven,
Mens Kjærlighedens Stjerne tindrer,
Og sympathetisk flyer med den.
„Min Eginhart! mens Alting sover,
„Flye, før Forræderen dig seer!
„Dit Liv, din Emmas Liv, du vover,
„Ved et Minut at tøve meer —
„Igjennem Haven, Elskelige!
„Du sikker end kan smutte væk;
„Lad dette Kys dig mere sige!
„Tag dette med! og nu, vær kjæk!" —

Til Vindvet, Arm i Arm, man iler;
Mildt tause Stjerner blinke ned,
Og Cynthia fortrolig smiler
Til deres skjulte Kjærlighed —
Men Gud! de blegne! — Begge vækkes
Til Helved-Angst, idet de see,
Den hele stille Jord bedækkes
Med Sløret af en falden Snee.

O! midt i deres Glædes Eden!
O! midt i Haabets sidste Havn!

Ak! hvad er Salighed herneden?
Nu døe de i hinandens Favn!
Dog nei! — En Morder dem skal rive
Til Pinsler fra hinandens Bryst! —
O! hvad vil deres Skjebne blive?
Nu smiler intet Glimt af Trøst —
De stirre paa hinanden stille,
Og taüse see hinandens Liig;
Og ingen Taarer mere trille —
Af Angst de neppe føle sig.
O! red dem! red dem! — men forgjeves
Er Mulighedens hele Magt!
Et Under her til Redning kræves —
Det skeer! I Elskende, gi'er Agt!

Mens, Amor liig i Psyches Arme,
Vor Elsker marmorstille staaer,
Som livløs, uden Aand og Varme,
Et Lys i Emmas Sjæl opgaaer.
En Rose paa hver Kind bebuder
Det høitidsfulde Øieblik,
Hvori en Tanke, værdig Guder,
Den Skjønnes Kjærlighed undfik —
Et Middel, som, for fiint, at spindes
I Hjernen af en Adams Søn,
Ved Elskov ene kunde findes
Af Mønstret for det smukke Kjøn.
„Endnu min Ven! trods Skjebnens Vrede,"
Saa taler hun, „er Alt ei tabt;
„Endnu et Middel er tilrede,
„Som Kjærlighed os blid har skabt.
„Fat Mod! din Emma dig skal bære

„Tilbage gjennem Sneen tryg —
„Min Elskov styrke skal min Ryg,
„Og let skal denne Byrde være!
„Snart bringer jeg dig sikker hen
„Til Muren hist ved Havens Ende;
„Du let dig svinger over den —
„Og mine Spor man kun vil kjende.“

„Mit Liv! mit Alt! min Lyst! min Brud!“
Er Alt, hvad han formaaer at stamme —
Mens, hævet af sin Elskovs Flamme,
Let, som en Engel, hun foer ud
Af Vindvet. Vips! paa hvide Dynge
Hun neden under færdig staaer:
„Min Eginhart mig ei kan tynge!“
Og rask afsted hun med ham gaaer —
Og under elskte Byrde glemmer
Dens Virkning i hvert kjælent Lem;
Og sine Suk udmattet hemmer,
At han skal ikke høre dem.

Mon Sang afbilder denne Scene?
Nei, stands! og hør ei meer! men see!
Thi den fortryllende Camene
Kan intet Andet her end — see.

Med dobbelt Reenhed Sneen skimrer
Ved Lunas dobbelt klare Smiil;
Den lyse Himmelbue glimrer
Med usædvanlig Æther=Ild;
Meer tindrende hver Stjerne blinker;
Og mellem idelige Lyn

Den ene Sol den anden vinker,
At see paa dette skjønne Syn.

Snart Kjærligheds Heltinde bringer
Sin Ven til Havens Ende hen;
Han over Muren frelst sig svinger,
Og glad hun flyver hjem igjen.

Femte Sang.

Som Vandreren, der mat af Sved
Op over Alpetoppe higer,
Troer, hvert et Bjerg, hans Fod bestiger,
Ham volder sidste Farlighed;
Men ei saasnart har vundet op
Paa Spidsen, før hans Blik opleder
En Hær af nye Farligheder
Paa Veien til det næstes Top —
Saa stønne Dødelige frem
Igjennem Livets Modgangs Hære,
Og troe den sidste der at være,
Hvor blot en større møder dem.
Mistænk den blinde Lykkes Smile!
Thi tæt ved Rosen Tornen er,
Og Modgangs Storm, o Ven! er nær,
Naar Livets Bølger tause hvile.
Nu slumre trygt de begge To:
De drømme sig i Glædens Tempe,

Ved Vagt af Kjærlighedens Kjæmpe,
I sikker Fred og salig Ro.
O! lad dem slumre! bange Muse,
Og væk dem ei! alt hører du
Orkanen over dem at bruse —
O Skræk! — men væk dem ei endnu!

I denne høitidsfulde Nat,
Hvori sin Seier Amor kronte,
Hvis hele Herlighed kun mat
Den svage Skjald bestyrtset tonte —
Mens Alt i Søvnens Arme laae,
Og Elskov, han og hun alene
I denne hemmelige Scene
Nærværende sig selv kun saae —
Formaaede Carls uhyre Magt
Ham ei paa Søvnens Silkevinge
Den søde Rolighed at bringe,
Som vaagen Fryd opveier svagt.
Var det en Finger fra det Høie?
Var det naturlig Sympathie?
Nok — Emmas Fader intet Øie
Den hele Nat fik lukket i.
Han stod omsider op, og ilte
Til Vindvet, aabned' det, og saae,
Mens Maanen ned i Sneen smilte,
Miraklerne paa Himlens Blaa;
Og tænkte: Carl! hvor er du lille!
Og raabte: Gud! hvor er du stor!
Slog Øiet ned i Nattens Stille,
Og saae Miraklet paa vor Jord.

Han saae en lille hvid Figur
En Mand igjennem Haven bære
Ud fra Prindsessens Jomfrubuur —
O Himmel! hvad mon dette være?
Med Graadighed han stirred' atter,
Og fik tilsidst bestyrst at see
Sin Skriver gjennem Havens Snee
Bortbaaren af hans skjønne Datter.

Som rørt af Torden stod han der —
Forundring, Kummer, Skræk og Vrede
Betog hans Sjæl; og meget nær
I Raseriets vilde Hede
Han havde raabt. Men endelig
Fik Hjernen over Hjertet Seier;
Han rolig atter lægger sig,
Og søvnløs Sagen overveier:
„Min Datter Emma? — Eginhart? —
„Min Skriver? og min egen Datter? —
„Jeg Sagens Sammenhæng nu fatter —
„Og dømmes maae de, dømmes snart!"

Den næste Dag det hele Raad
Af Bispe, Munke, Capellaner,
Som aarlig sov, og drak, og aad,
Og helvedstraffede Profaner,
Holdt Morgen-, Middag-, Aften-Bøn,
Opbrændte gamle, kloge Qvinder,
Omvendte Gøttriks Svigersøn
Og andre Christendommens Fiender —
Det hele hellige Senat
Blev sammenkaldt, og, som det sømmer,

Andægtig rundt om Bordet sat —
(Gud naade dem, som Andagt dømmer!)

I Midten Carl den Store sad,
Som Zeus iblandt Olympens Guder:
En vigtig Sag den hele Rad
Et Vink af Keiseren bebuder;
Han taler: „Hører mig, I Mænd!
„I Bispe! Munke! Capellaner!
„Som give Christne Himmelen,
„Og give Helvede Profaner!
„Et Syn i Nat jeg skuet har,
„Et Optrin, selsomt, uden Mage:
„En Jomfru paa sin Ryg bortbar
„En Mand fra sit Gemak tilbage."
Det hele Raad slog Øine ned
Ved dette Maleri — mens Somme
Bad alt om Himlens Straffedomme
For slig en Synd — og Carl blev ved:
„Hun gik, nedtynget, dog saa snart,
„Som om hun gik med Spøg og Latter —
„Og denne Mand var — Eginhart,
„Og denne Jomfru var — min Datter —
„Hvad dømmer Kirkens Lov herom?
„Hvor dyb er Vunden i min Ære?
„Hvad og hvor stor bør Straffen være?
„Carl byder — siger Eders Dom!"

O! havde svage Digters Sjæl
Lidt af den Evne her, som talte
Naturens Sprog i hvad du malte,
Guddommelige Raphael!

O! kunde jeg tilstjæle mig
Blot nogle Penselstrøg af hine,
Hvis Sandhed, Udtryk, egne Mine
Forraade, store Digter, dig!
Jeg skulde her en Gruppe male,
Hvis rædselfulde Hellighed,
Skjøndt taus, dog mere skulde tale,
End S v a d a selv at sige veed.

Electrisk foer en stille Gysen
Fra Skjæg til Skjæg i Raden om,
Andægtig Skræk, og hellig Frysen
I alle deres Hjerter kom.
Skjøndt de med Fagter Dommen fælde,
Med Øieløften, Haandslag, Suk,
Saa tydelig, at intet Muk
Dens Strenghed nødig har at melde,
Dog Keiseren dem atter bød,
Med høien Røst affige samme —
Een raabte: S v æ r d, en Anden: F l a m m e,
Og Hver — og Alle raabte — D ø d!
Og foldede, som det sig sømmer,
De fromme Hænder, med et Suk
Mod Himlen, og mod C a r l et Buk.
(Gud trøste dem, som Andagt dømmer!)

„Godt!" raabte C a r l, „man bringe frem
„Dem begge, deres Dom at høre!" —

Afsted gaae Vagter efter dem,
Og følesløse dem indføre.

Som tvende Marmorstøtter staae
De blege ved hinandens Side,
Og vente begge tause paa
Den Dødsstraf, som de snart skal lide;
Og stirre frem — og møde Død
I næste Nu med faste Blikke,
Som sige sig: o! den er sød!
Thi den adskiller os dog ikke.

Carl stille staaer, og seer derpaa —
Og ned paa Keiserkongens Kinder
En Fader-Taare langsom rinder —
Han nærmer sig, og taler saa:
„Du længe tro har ivrig tjent
„En Mand, min Eginhart, som skjønner
„Paa Dyd og Flid, og begge lønner;
„Min Datter og har begge kjendt!
„Vi begge her os nu forene,
„For med en Hertugs Værdighed,
„Og Stat, og Hertuginde med,
„Dig til Belønning at forlene.
„Og Du" — her tog han hendes Haand,
Og lagde den i hans — og sagde:
„O! du, som Elskovs kjælne Baand
„Et Offer som Heltinde bragte!
„Modtag den Mand, du nylig bar
„Saa rask paa dine Skuldre spæde;
„Og tænk dig, Emma, tidt med Glæde,
„At han din Faders Gave var!"

Hvo maler Glædens store Scene?
Hvo har til stumme Udtryk Lyd?

Hvor er den himmelske Camene,
Som tolker navnløs salig Fryd?
Mens pludselig vakt' op til Livet
De styrte for hans Fødder nu —
Nei! — male sligt blev Ingen givet!
Natur! det maler ene du!

Med Luft-Comedier af Ild,
Med natlig Dag i alle Gader,
Musik og Dands, og Maskerader,
Og tusinde Slags Ridderspil —
Med al den Vælde, Glimmer, Pragt,
Den halve Jords Monark kan give,
Og ingen Muse vil beskrive,
Blev Bryllupsfesten nu fuldbragt. —
Og Eginhart og Emma leved'
I Lykkens Skjød, i Glædens Slum,
Til begges Sjæle sammensvæved'
Fra Jorden til Elysium.

Theateradministratoriade.

Eller en ny og

Sandfærdig Chronica,

hvori

omstændelig fortælles, hvad paa den løierlige Klode, den Danske Skueplads kaldet, dagligen forefalder af Betydenhed for sammes Regent og Bestyrer, den administrerende Directeur, medens hvert fjerde Monarchie varer; paa Riim udsat i Sang, og

saare lystig at læse

for alle andre Kloders og Rigers Bestyrere og Monarker, især i anarchiske Stater og nye Republiker.

Begyndt, som alt andet Godt, for sildig af den sidste Theater-Directeur: Herr Jens.

Theater-Kronike

for Aaret 1799.

Januar.

Var Attenhundrede, minus eet,
I hvilket endnu er Intet skeet,
Jeg Janus Baggesen fra Korsøer,
Professor, og Halvprovst paa Regentsen,
Bagfjerding af Skueplads-Omnipotentsen,
Og administrerende Directeur
For Maaneden (Forgaars inclusive,
Og Kongens Geburtsdag exclusive)
Begyndte nærværende Chronica,
Hvori jeg for min Administrering
Af den mig overdragne Regjering
Regnskab aflægger, etcetera —
Med Nytaarsønske til hver især
Af mine høistærede Herrer Colleger,
Exemplet at følge jeg giver her,
Og fortsætte Kroniken maanedlig hver,
Om ikke med andet, saa dog med — Streger.

* * *

Min første Forretning var for Frue Heger,
Og Frøken Birouste, samt Jomfru Beck.
Jeg maatte dem Dit og Dat tilstede;
Ny Dragt, ny Dands, og mindre Skræk
Med mindre Børn, som mindre græde.
For Gratier gjør jeg Alt med Glæde,
Selv smaabitte Børn; men til nok saa smaa
Tre lange Maaneder ei forslaae,
End sige, tre fire korte Dage;
De spædeste fast et Aar medtage.

Jeg derfor heller bestilte eet
Hos Blankensteiner, som duede ikke;
Saa vanskabt Barn har jeg aldrig seet.

Jeg maatte til Peer og til Povel skikke —
Omsider et levende blev mig flyet,
Af en Skrædder, der, efter sit eget Tykke,
Det havde saa godt som for Rollen syet,
Og roste det, som sit Mesterstykke.
Jeg lod det paa Prøven strax probere;
Men fandt det, som Skrædderprodukter flere,
For tykt i Hoved, for tyndt i Laar,
For kort i Been, og for langt i Arme,
Og straalende, det sig Gud forbarme,
Og lignende Rungsted paa et Haar —
Det Haar var nok til at fælde Stykket,
Hvis hele Frisur er lidt forulykket.
Jeg maatte mig altsaa om andet see,
Der kunde sig mere maneerligt tee.
(Man Prøven af straalende Børn betaler,
Som andre Choristers, med een Rigsdaler.)

Der endelig bragtes mig endnu eet,
Som neppe jeg løselig havde seet,
Før mit æsthetiske Skarpsyn dømte:
Her har vi Subjektet, hvorom jeg drømte!
Et sandt Theaterbarn=Ideal!
Saa vevert og venligt og vel tilmode,
Som gjort i en Paaske=Perial,
Og født paa en Jule=Aftens Bal,
Det Alle mig ogsaa strax tilstode.
I Prøven, som strax blev gjort derpaa,
(Den bedste, jeg end paa Theatret saae)
Det røbede fleer Naturens Gaver,
End alle de nye, Theatret haver;
Vel sandt, kun en Spire, men alt som saa,
Meer værdt, end en Qvist med en Due paa.
Det qvækkede, græd, og taug, og loe
Til rette Tid; blev dets Rolle tro;
Men muntrede skjønsom Sørgestilen
I Stykket med Spøg og uskyldig Smilen.
Jeg roste det og af Hjertens Grund,
Beundrende høit dets store Pund,
For Faderen Foersóm at piqvere
Til ligesaa smukt at debutere.

Men Glutten overgik langt Papa,
Der synes lidt svag in vi comica,
Og ligned' i Stykket saa lidt en Fransk,
At Barnet endogsaa ham holdt for Dansk.
Og tilstod han ydmyg siden efter,
At Rollen var over hans svage Kræfter.
Da Rollen just ei er umaadelig svær,
Var denne Sandhed mig ikke kjær;
Men da den ei heller var synderlig moersom,

Beviser det egentlig Intet mod Foersom,
En Fyr, som jeg ellers kun det har imod,
At han til Theatret er næsten for god.
I øvrigt hvad angaaer dette Stykke,
Da gjorde det blot Emigranter-Lykke;
Man veed, at den samme er saare tynd;
Og sige mere derom var Synd.

* * *

Jeg ikke med Taushed kan forbigaae,
At første Gang jeg Birouste saae
I liden Entree, som derpaa fulgte;
Thi hvis jeg det samme Syn fordulgte,
Saa mistede denne min Chronica
En synderlig Pryd; thi alt det Andet
Er flaut, kjedsommeligt, plat og vandet,
Mod følgende Heisa! Hopsasa!

Jeg stod i Parkettet, og, næst Souffleurens,
I bedste Punkt, for i al sin Glands
At skue en nymphelig Solo-Dands —
(Den Herlighed er nu Directeurens:
At han i Maanedens Skuespil
Kan staae, bag Orchestret, fast hvor han vil —
I Dands han Orchestret misunder ikke —
De Stakler maae i deres Noder kikke)
Saasnart man Birouste fremflyve saae
I korteste Gratiedragt, jeg mindes,
Der syntes bestandig at vestenvindes,
Hver Faun sig ønskte, som jeg, at staae;
Men selv lidt Faun jeg vel turde findes,
Hvis Alt jeg beskrev, hvad her jeg saae.

O! du, som af alle de tre Gange tre,
Vort smagfulde Publicum meest tilbeder,
Som Alle henriver, som Povel og Peder,
En lige Fortryllelse vældig bereder,
Naar Peder og Povel og blot kunne see —
Du vevreste, letteste, mindste blandt Muser,
Som lettest af alle Fornuften beruser,
Og snarest forsikkrer dig Hjerternes Rov,
Paa Grund af Bevægelsens evige Lov,
Terpsichore! mal mig den deiligste Pige
Fra Top og til — rigtig, fra Top og til Knæer;
Julie Birouste — dig selv, vil jeg sige,
Dig selv, o Gudinde! paa Benene nær!
Men raser jeg? lader en Skjønhed i Flugten
Sig male, som en i en Stol eller Seng?
Man tegner en Høi, og en Lund, og en Eng;
Men Vindenes Flagren, og Skyernes Bugten,
Og Bækkenes Iil, og en Gracies Dands,
Man tegner kun maadelig her til Lands —
Med her til Lands mener jeg ei blot Norden,
Men hele den øvrige Deel af Jorden.
Jeg derfor standser Begeistringens Elv
Med Overlægs Frost; hvo mit Syn vil skue
I hele dets Glands, og i lyse Lue,
Gaae hen, og see Juliette selv!

Jeg lod hende nok engang entrere,
Da syge Dahlèner blev' altid flere.
Hun ene fast mod en Ballet gaaer op.
Jeg om hendes Been vil ikke trætte —
Jeg kommer med dem ret vel tilrette;
Men hvad jeg ei lide kan, er dette:

At hendes Sjæl har en dobbelt Krop —
Een, som gjør alle de smukke Hop,
Og een, som staaer i Coulissen stille,
Og aldrig sig la'er fra den Smukke skille,
Paa tredie Sted, hvor jeg ønskte den
Alt mangen en Gang i Paris igjen.

* * *

Om Søndagformiddag holdtes Noget,
Som Syngeprøve blev nævnt, endskjøndt
Der mere blev skraalet, end sjunget kjønt —
Paa nogle hundrede Feil mod Sproget,
Omhyggelig samled' i en Pjalt
Geburtsdagsvæv, Evelina kaldt.

Med Thaarup gav jeg mig til at rage
I denne nybagte Julekage,
Og pille den, som man piller Salat.
Vi fandt en Hoben for svage Tænder
For haardt, der hverken lignte Korender,
Rosiner, Mandeler, eller Sukkat.
Ved Omragen fandt vi hele Klumper
Af Deigtrugskorper, og andre Stumper,
Ja Spaaner, og Kul, og Steen, skjøndt smaa,
Dog alt for haarde at bide paa —
Af saadant der var en talrig Klynge,
Der sandelig ikke var til at synge.
Imidlertid var det dog nu engang
Rørt sammen efter Sarchini's Klang,
Og Kongen var meldt, han skulde smage
Paa sin Geburtsdag den deilige Kage.
Vi pillede, Thaarup og jeg, som sagt
Deraf, hvad Ingen vist havde smagt.

Vi pilled' i Dage, vi pilled' i fem,
Og blev dog ei færdig i alle dem.
Vi pilled' i syv, ja, vi pilled' i ni:
Men Kagen blev aldrig for Stene fri.

Jeg takker min Gud, at jeg slap den Ære,
Paa Høihelligdagen den at frembære —
Skjøndt Thaarup, trods Maanedens Slid og Slud,
Og trods Skrædderindernes Slidder og Sladder,
Har Intet sparet, for at pynte den ud —
Skjøndt Walterstorff selv dertil staaer Fadder,
Og putter lidt Slagsmaal og Død deri,
For Tingen at give lidt meer Værdi —
Og virkelig (derpaa tør jeg vedde)
Hvis Noget det kan, vil det den redde,
Og Thaarups romerske gode Smag,
Der kan bestaae til den yderste Dag —
Men trods det Alt, og end fleer Korender,
Trods alle de Daler, den koster vor Skat,
Trods alle de Lys, man om den tænder,
Det er og bliver en underlig Klat
Af Kage, hvordan man den ender og vender —
Da maa jeg dog sige, trods Frankenaus Smag,
Den Kage, jeg, forrige Fødselsdag,
Hans Majestæt saa godt som forærte,
Var derimod en ordentlig Tærte.

* * *

Af Syngeprøverne paa den Ting
Jeg gjorde som oftest et lille Spring
Paa Hoftheatret, hvor Dandsen prøves,
Og hvor lidt Tilsyn kan vel behøves.
Der stod man og stivned' i Timer to

Og vented' paa to Figuranters Komme —
„Det skal betales i dyre Domme!"
Jeg svoer ved mig selv, og blev Eden tro.
Jeg skrækfomt Exempel strax statueerte,
Og skjeldte paa Thielmann, og Staal mulkteerte.

Vironste dandsed' i denne Scene
En nydelig Solo for mig alene. —
Her fandt jeg i min Administration
Den høieste Herlighed, Lux kan byde:
Som Hoffet og Folket i een Person,
Jeg enevældigen Alt kan nyde —
Jeg lægger mig nemlig, saa lang jeg er,
Paa Hofkanapeen, som staaer der;
Og uden med Nogen min Pragt at dele,
Jeg magelig skuer derfra det Hele.
Jeg, der er Objektet for alle Fagter:
Hver Haand og hvert Been er mod mig strakt ud;
Hvert Øie saa kjælent hen til mig smagter;
Og kort, jeg er hele Theatrets Gud —
Man springer, og hopper, og rundt marscherer,
Og ender, og vender, og strækker sig,
Og fører til Toppen, og defilerer,
Og dreier sig rundt, og det Alt for mig —
Og Spørgsmaal, om ikke paa Prøven skues,
Hvad Ingen i selve Balletten seer?
Her mangen en Taille mindre knues;
Her mangen Bevægelse mindre kues;
Her Gratier i Negligee fremgaae —
Og Spørgsmaal, om Alle har Buxer paa? —
Jeg Sagen engang vil undersøge,
Alvorligen, som sig hør og bør!

En administrerende Directeur
Tillader sig ei med sligt at spøge.

*　　　*　　　*

Jeg springer over en Million
Details i min Administration:
Over Klager, og For- og Bag-Tiltaler,
Og Rester af løbende Qvartaler —
Over mangen Theater-Miß, og Kat,
Der mjavede mig om Dit og Dat —
Over Hansens Snak, over Nielsens Sladder,
Og Øegaards evige Pliddérpladder —
Over Knudsens sorte Melancholie —
Over Madam Birouſtes franske Vrævlen —
Over alle Statisternes dumme Kjævlen —
Og kort: over Alt, som der Intet er i.
Jeg gaaer i Beskrivelsen Meget forbi,
Hvorved jeg i Handlingen selv stod stille —
Og hvilken Postil blev ei for lille,
Hvis alt det Krams skulde staae deri?
Jeg haaber derfor, at Directionen
Tilgiver mig Streg — over ingen Ting;
Og Streg — over halve Prøvespring;
Og — Streg over hele Pyntekonen.
Man slutte just ei derfra til Hul
I Virkeligadministrationen!
En Streg, mine Herrer! er intet Nul.

*　　　*　　　*

Repertoiret i denne Maaned
Af Frydendahl skrækkelig blev forhaanet.
Hvad det mig kosted' for Bryderi —
Tre Aarsager lade mig springe forbi:
Den første: jeg kan det ei beskrive —

Den anden: jeg altfor beskeden er —
Den tredie: hver Directeur især
Veed, hvilket Himmelens Under det er,
At efter det Helvedes Kryds og Qvær,
Det voldte mig, jeg er endnu i Live.

* * *

Saa kom den syttende Januar
Med Fanden løs, som den gjerne pleier,
Med nye forbandede Hurlumheier,
Og gjorde, som flere, mig reent til Nar.
Dens Byrde faldt mig saa tungt paa Nakken,
At, med Matrosen i hiin Orkan,
Jeg, tordnende, bad den Onde ta'en,
Og sparke den ud af Almanakken —
Thi stedse brister hvad alt ei brast,
Et Ministerium, eller en Mast,
Paa denne usalige Dag, hvorpaa
Vor Verden vil sikkert engang forgaae.

For denne Gang traf den kun Souffleuren —
Men, skjøndt sligt Slag er et Fluesmæk,
Det indjog dog en forfærdelig Skræk
I administrerende Directeuren;
Thi Skuespilbaaden blev derved læk.
Dens Hul ei stoppes, som i en Skude,
Med bare Flesk eller gamle Klude.
En levende Prop maa puttes i,
Hvis ei, er den hele Seilads forbi —
Ja slig en Prop maa, paa min Ære,
Endogsaa meer end levende være:
Maa kunne læse baade Prent og Skrift,
Maa kunne passe paa mindste Vift,

Maa kunne høre, maa kunne see,
Og stedse dog bare sig for at lee.

I Prøven paa Barnlige Kjærligheden
Forsøgte jeg Oehlenschläger; men
Af Hullet han snart sprang op igjen,
Og Rosing kjærlig sprang ned isteden,
Men dermed var ene Prøven klar. —

Jeg skrev til Sønnichsen (hvæs han var)
Jeg skrev til den selvdimitteerte Hassing,
En Blæser, hvis Tab mig i Hjertet skar,
Og som jeg i Alt har meget kjær,
Paa Borteblivnet og Navnet nær,
Hvor Intet rimer sig paa, desværr'!
Undtagen to tredie Deel af Washing-
ton — hvilket saa godt som Intet er.
(Skam skulde dog alle de Fædre faae,
Der deres Børn lade døbe saa,
At Intet sig rimer paa deres Navne!
Af Daaben dog høstedes noget Gavn,
Hvis, med Formularen, den Lov blev givet:
At hvert et Foster i Kjøbenhavn,
Som vordede Kirkens Skjød indlivet,
Dog burde have et rimeligt Navn.
Men theologiske Faculteter
Sig bryde kun lidet om os Poeter —
Det egentlig og er Forældres Pligt
Langt meer, end deres, at see paa sligt!
Hvor mangen en Fader har skilt derved
Sin Søn fra al Udødelighed,
At han ham i Daaben et Navn lod faae,

Som selv ikke jeg kan rime paa,
Der dog kan rime paa selve Fanden
Saa godt som han selv eller nogen Anden!
Især burde Litteraturpersoner,
Fra Sangersker af indtil Pyntekoner,
Fra den, der souffierer fra Pindi Top
Ned ad, som Apollo det skal gjøre,
Til den, der souffierer fra neden ad op,
Med Navn i det mindste Noget gjøre,
Der gav os om Musers Konst et Vink!
Da lover jeg mig vor salig Link,
Der rimede godt med Svink, og Hink!
Da lover jeg mig vor gode Zinck,
Der rimer med ham, og paa Tydsk, med Trink!
Und klink! mein Brüderchen! kling! kling! klink!
Og ellers for Resten er meget flink!)

Jeg skriver staaende, lidt paa Skree —
Hvis Parenthesen for langt er rullet
Paa Skrivpapirets den glatte Snee,
Og Stregen derved, som let kan skee,
Er kommen en Smule for langt fra Hullet —
Skyd Skylden for det, som for meer, min Fa'er,
Paa bandsatte syttende Januar!
Jeg lider desuden meest derunder;
Vist Ingen i Verden har mindre Stunder
Til lang Parenthes, end en Directeur,
Der, medens han skriver om en Souffleur,
En Time før Stykket, der maa souffleres,
Skal Kongen og Folket presenteres,
Endnu har Ingen at stole paa,
Og Een dog endelig have maa.

Der stod jeg, og tabte Mund og Næse,
Pen, Blæk, og Papir, og gode Ord —
Den ei kunde Skrift — Den Prent ei læse —
Og Ingen Musik — og Alle hæse —
Og Tiden afsted, som Fanden foer.
I min Fortvivlelse vist jeg troer,
Jeg havde forsøgt det, selv at blæse —
Da endelig hørtes Noget hvæse,
Og Sønnichsen mig imøde foer —
Jeg foer ham imøde ligeledes,
Af Glæde vidste jeg ei at stedes:
Jeg næsten gik reent fra min Forstand,
Og vilde favne den gode Mand —
Men Skjebnen maatte det saa just vende,
At Frøken Birouste stod næst derved,
Og i Henrykkelsens Heftighed
Istedet for ham jeg favnte hende.
Jeg derfor syttende Januar
I min Almanak benaadet har.

*　*　*

I Barnlige Kjærlighed meest mig hoved'
Den første Scene, hvori blev sovet.
Den Digter, som ikke begribe kan,
Hvorledes hiint Ægteskab gik an
Imellem den yngste blandt Huldgudinder
Og Søvnens Gud, det forklaret finder,
Naar her i den slumrende Frydendahl
Han seer den samme Herr Guds Rival.
I hele min Maaned var denne Scene
Den skjønneste? Mener jeg det alene?
Om *Frydendahl turde jeg ellers mene,

Han sikkert blev stor i adskillige Fag,
Hvis sove var noget mindre hans Sag.

* * *

Skjøndt Skippere meget har udbasuunt
Om Polenes Kuld, i hvis frosne Pøle
Man let løber Fare sig at forkjøle;
Saa troer jeg det dog paa Spitsberg luunt,
Mod Kulden paa Kongelig Danske Theater,
Hvor evige Trækvinds Iis-Passater
Igjennemstryge, som Syl og Preen,
Coulisser, og Skjørter, og Laar, og Been.
Jeg stod saa længe med blotte Kjole,
Foruden Pels, og i bare Skoe,
Paa Høire eller Venstre af de to
Min comiske Klodes kolde Pole,
At jeg paa Halsen en Svindsot fik,
Med Snue, med Hoste, med Krampe og Kolik,
Hvorved jeg svandt hen, som Sol for Duggen —
(Jeg mener den islandske Dug eller Sliim,
Som ellers man ogsaa kalder Riim)
Og troede min Død mig vis i Gluggen —
(Jeg haaber, at Directionen ei har
Forglemt, at Glugmaaned er Februar)
I Christmaaned kunde jeg ei krepere;
Thi for at døe, maa man gaae i Staae,
Og jeg i nærværende Maaned maa,
Perpetuo mobilis, mig movere.
Tilsidst en erfaren Mand paastod,
Min Svindsot var intet Andet, i Grunden,
End Skuespildampen, man faaer i Munden,
Og som man kan kalde Svinesod. —

* * *

Nu hyppe sig mine Forretninger saa,
At det er ikke at tænke paa
Dem Efterverdenen at levere,
Ved her dem paa Riim at protocollere.

Hvert Stof til — være sig hvilken — Form,
Bli'er utaknemmeligt, reent udueligt,
Og Skjønhedsværket deraf umuligt,
Saasnart Materien bli'er enorm.
Man lettere trækker ud, end ind;
Og lettere kaages en Suppe paa Pind,
End Pind af Suppe, selv nok saa megen —
Naturen, der dog vel er mindst forlegen
I plastisk Dannen, som er den egen,
Tidt finder for meget Kjød til Kind;
Og nødes til, selv sig at forplumpe
Saa stærkt, at Ansigtet bli'er til Rumpe.
Jeg har Natur-Epopeer seet
I Dame-Cirkler, endog ved Hoffet,
Hvor Mund og Næse gik ud i Eet,
Og ene ved Overflod af Stoffet.
Jeg selv har skrevet en Opera,
Der, havde jeg taget i sammes Fabel
En fem, sex, syvende Dele fra,
Maaskee var bleven i Form passabel.
For meget er værre, end for lidt, og kort:
Vor Herre selv Verden ei havde gjort,
Hvis Chaos havde ham været for stort —
Jeg derfor det Gjorte vil ei berøre,
Før jeg faaer noget mindre at gjøre,
Og Krøniken smukt henlægge vil,
Til jeg faaer lidt mindre Stof dertil.

Jordens Kjærlighedshistorie

eller

Aarstiderne.

Ung og skjøn, med yndig Blomsterpragt
Smilende, som efter Almagtsblivet,
Då hun første Gang sprang frem til Livet,
Gik i Vaarens hulde Dragt
Gjennem lette Taagers spredte Brimmel,
Frem af Natten under aaben Himmel
Frøken Jord,
Hilst af samtlige Planeters Chor.
Trippende saa peent med sin Laterne,
Fulgte hende Fjed i Fjed
Hendes lille Jomfru Terne.

Fra det Fjerne
Stirred' paa Spadseregangen ned,
Mangen stor og lille Stjerne
Meer end gjerne;
Men i al Uskyldighed.

Kort kun var hun fremspadseert paa Veien
Barnligmunter, venlig, mild og from,
Med bestandig Hilsen, Smilen, Neien —
Ofte seende sig om
Efter Ternen,
Som bestandig fulgte med Laternen,
Om hun kom?
See! da nærmte sig i Morgenrøde,
Svævende paa letbevinget Fod
Hendes stille Gang imøde,
Fri og frank, og fro, og, som det lod,
Fuld af Munterhed og Mod,
Krands om Skuldren, Blomsterkost paa Hatten,
En elskværdig Yngling hen'mod atten —
(Foraar hed det unge Blod)
Med en artig Hilsen, og med Blikke,
Som hun egentligen ei forstod,
Men som dog mishaged' ikke,
Bad han, hende rækkende sin Krands,
Om en Dands,
Med den venstre spillende paa Sivet,
Mens den høire slyngte sig
Pludselig
Den Uskyldigrødmende om Livet —
Og hun slog det lyse Øie ned,
Mens den hulde Barm begyndte stige,
Bange næsten for den underlige
Hjertets søde Følelse derved —
Dog fortryllet snart af Krandsen,
Sødt beruust af dens Violers Duft
Og af Fløitens Hvirvelluft
Modstod hendes Zittren ikke Dandsen,

Engang rundt omsvungen i hans Arm —
Til hun endeligen svimmel,
I en fjælen ukjendt Himmel
Hvirvl't omkring
Med bestandig heftigere Sving,
Mat af Lyst og uden Aande,
Længselvarm,
Daanende, som i vellystig Vaande,
Sank til Ungersvendens Barm.

Fra det Fjerne
Blikte med Nysgjerrighed hver Stjerne,
Nærmere, paa Tæer, lempelig
Listed' sig
Hendes Terne,
Med den halvudslukkede Laterne,
For at see,
Hvad med hendes Frøken i al Verden
Vilde skee?
Hvordan Enden blev paa denne Færden,
Og Forklaringen derpaa?
Søde Smaa!
Vil I vide den? Her er den:
Af den hele søde Tummel nys
Blev et Kys,
Neppe trykt den Yndige paa Munden —
Var Forføreren forsvunden.

Frøken Jord, som Foraarsbrud,
Med sin Krands i Haaret, væn og prud,
Græd saa saare —
Skjønnere med hver en modig Taare —

Hvor hun saae velsignet ud
Dennesinde!
Op til Solen blikte hun saa mod,
Som i Blinde,
Halv som Barn, og halv som Elskerinde,
Uvis selv, paa hvilken Fod
Det med hendes lille Hjerte stod,
Uden ret sig i sig selv at finde.
Snart hun græd, og snart hun loe,
Vexelviis bedrøvet, fro,
Morende sig med at binde
Krandse med hvert andet Nu,
Som hun atter rev itu,
Medens hun lod sine Taarer rinde.

See! da steg fra Luftens Æthertinde
Ned i Lunden, hvor hun sad i Løn,
Fyrig, overvættes skjøn,
Høi og herlig, Solens anden Søn —
Sommer hed han. Med de Blik, hvis Straaler
Øiet i sin Vellyst neppe taaler,
Og som tørrer alle Taarers Flud,
Nærmed' han sig, liig en Gud,
(Triumpherende, som alt i Havnen)
Den forladte Vaarens Brud —
Og — hun sank ham snart i Favnen.

Bryst ved Bryst,
Mund paa Mund, med Elskovs hele Varme,
Og med hidtil ufølt Lyst
Krystet i hans Ynglingsarme,
Rosenknoppen blev til Rose kyst.

Ethergyldne Luer sloge sammen
Over deres Hjerters Flammen,
Og det stedse brændendere Kys,
Blev ei denne Gang en flygtig Klæben
Af et Nektarblad paa Læben,
Atter viftet hurtig bort, som nys;
Men en navnløs sälig Længsels Stræben
Til en dobbelt Himmel — Tys!

I det Fjerne
Skjulte sig beskeden hver en Stjerne,
Og vor Terne,
(Skjøndt hun titted' ellers gjerne)
Gik en Smule bort med sin Laterne —
Haabende jeg veed ei hvad
Af den lange Sammenkomst i Lunden,
Og i Grunden
Hjerteglad
Ved at see sin Frøken blive
Hvad hun selv engang og blive gad.
Ogsaa blev hun — vil man vide hvad?
„Brud for Alvor, som man kan formode,
„Snart med hendes Brudgom ægte Du?"
Ak! I Gode!
Nei! selv ikke det engang endnu!
Neppe — skulde man det ei forsværge?
Neppe følte hun i Løn
Elskovs hele Salighed, saa skjøn
Som den drømte hendes Jomfru-Bøn,
Før den seierrige Solens Søn
Alt var over alle Bjerge.

Frøken Jord — i Hjertet nu den Braad,
Som bedraget Elskov kjender,
Lynte vilde Blik, vred Hænder,
Hulkte, flød aldeles hen i Graad —
Vel i disse Smertens Raserier
Ei saa tryllende, som første Gang,
Da hun græd ved Nattergalens Sang;
Men dog altid yndig, liig en Engel,
Og, om ikke skjøn som Rosens Knop,
Dog som Rosen, der sig lukker op,
Paa sin trindtbetornte Stængel,
Naar den spreder ud sin milde Duft
I den aftenrøde Luft.

Da den første Storm i hendes Hjerte
Lidt sig havde lagt,
Og hun høit og helligt i sin Smerte
Havde sluttet med sig selv den Pagt:
Ingensinde
Meer af Skinnet sig at lade blinde;
Men for alle nok saa linde,
Milde, varme, kjælne Vinde
Vel at tage hvert sit Blad i Agt —
Saae hun frem paa Veien mod sig age
Med sex Heste, hver med Top,
I Galop,
Rundt omringt af en bevinget Trop,
Fulgt af andre, hop, hop, hop!
I et Optog uden Mage,
En anseelig Herre, vel ved Magt,
Klædt med Smag, og selv med Pragt,
Guld paa Vesten —

Noget solbrændt, men ret smuk for Resten —
Trods et enkelt graaligt Haar,
Mand endnu i sine bedste Aar.
Hele Veien var en Larmen
Rundt om Karmen:
Af de mange Rollinger, som sprang,
Naar han kasted' ud, og raabte: „fang!
„Æbler! Pærer! Kirsebær! og Blommer!“
Og som, mens de fyldte deres Lommer,
Raabte lydt med Glædens egen Røst:
Tak velsignte, gode, rige Høst!

Da han Frøk'nen saae med sin Pernille,
Holdt han stille,
Steg af Vognen — bød med Buk
Hende tage Plads i samme,
Venlig, men foruden dybe Suk —
Uden at forraade mindste Flamme
Med det allermindste Muk.
Her er, tænkte hun, vist ingen Fare!
Synderligen, da hun saae
Sidde paa Forsædet alt en Skare
Søde Smaa.
Træt af Gangen altsaa steg den Hulde,
Løftet i hans Arm,
I den næsten allerede fulde
Gylone Karm.
Han lod kjøre langsomt — og i rolig
Underholdning, der blev snart fortrolig,
Steg hans Tales stedse stegne Gang
Om et Venskab, evigen det samme,
Høit ophøiet over Elskovs Flamme —

Til Begeistring — og tilsidst til Sang.
Lutter Andagt først, og lutter Øre,
Smeltet hen i Sympathie,
Blev og hendes Stemme Melodie —
Og tilsidst Samtalen Harmonie.
Rask, i meer og mere deiligt Føre,
Rundt omsvævet af en Engletrop,
Lod Velsignelsernes Spreder kjøre
Frem igjen i susende Galop;
Over Marker, Enge, Haver,
Strødde det bevingte Chor
Overflødighedens rige Gaver
I den gjæve Brudhjemførers Spor.

I det Fjerne
Saae den høitidsfulde Fart hver Stjerne —
Og bag efter løb med sin Laterne,
Rask og let,
Aldrig træt,
(Thi den løber godt, som løber gjerne)
Frydbevingt den trohengivne Terne —
Sikker paa,
At det nu til Altret vilde gaae,
Og at de ved Kirken, som der laae,
Skjøndt lidt silde,
Snart paa Bredden af den nære Fjord
Holde vilde.

Men — o Skræk! o Jammer! — Frøken Jord
Steg af Vognen ud paa Sandet
Tæt ved Vandet,
Bleg, som Døden, mat, og uden Ord —

Haaret løst, forgrædt, med Blikke,
Der kun stirrede, men skued' ikke —
Selv lidt mager, og med visse Træk
Mindre runde,
Som i Speilet man gad stirre væk,
Hvis man kunde —
Kort: med nogle Tidens Aar,
Og ei meer saa deilig, som hun var.
Ak! den Brudgom, som i huldt bønhørte
Længsler i Galop til Bryllup kjørte,
Laae,
Midt i Haabets Ruus og Frydsalarmen,
Dagen før det skulde staae,
Død i Karmen.

Frøken Jord, nu Høstens Brud,
Stirred' vildt i Havet ud
Med forvirrede, med stive Blikke —
Vilde græde — kunde længer ikke:
Blodet selv i hendes Aarer frøs —
Hver en Taare blev Krystal i Vinden,
Perlende paa blege Kinden,
Medens hendes Hjerte gøs —
Ak! det blev saa mat i denne Gysen!
Længe Pulsen ikke slog.
Dog, med Tegn til Liv, et Suk hun drog
I et Smiil,
Da med Iil
Hendes bange Terne Lygten tog,
For at bringe dette Liv til Rysen,
Deels ved Pirren af det nære Horn,
Deels formedelst Lygtepraasens Lysen,

Ved at snuppe den et lille Korn.
Vakt, hun til sig selv vel kom tilbage;
O! men kun til Jammer og til Klage:
Dagens Lys var hende reent forbadt —
Solen, hun bad flye, bønhørte hende,
Og løb bort til Verdens anden Ende.
Saa — fortvivlet, og forladt —
Ene fulgt af hendes Terne,
Og af andre Kloder i det Fjerne,
Der gad vidst hvad der af hende blev,
Stod hun paa Naturens Overdrev —
Blot den lille Stjerne nær ved Polen
Troede stivt,
At hun dog tilsidst blev givt.

Ak! men svundet var med Solen
Hendes Skjønhed, hendes Liv,
Hendes hele Tidsfordriv —
Alle de smaa Blomsterbreve,
Hendes utro Træ til hende skreve,
Hvert et Blad, og hvert et Glemmigei,
Alle deres deilige Foræringer
(Lutter falske Kjærlighedserklæringer)
Smed hun hen paa den alfare Vei —
Krandsen, som til nu hun havde baaret,
Rev hun utaalmodig sig af Haaret,
Kastende den i en Elv —
Og, saa godt som nogen, og i Blinde,
Løb hun rundt omkring i barske Vinde,
Næsten ude af sig selv —
Indtil endelig i Tanke,
Da hun saae sig om,

Ved at see et Kloster paa en Banke,
Hende *Nonne-Sløret* kom.

Alt paa Veien til bemeldte Kloster,
Da hun alt
Af de tørre Bær et Paternoster,
Hængt om Armen, havde talt —
Og, som Nonne, svøbt sig i den sorte,
Skal man sige: Uldsærk eller Skjorte,
For at offre hendes Frøkendom
Institutet i det christne Rom;
Som hun gik i Glimt af Aftenstjernen,
Ved det blege Maanskin af Laternen,
Stille, taus, som til sin Grav —
See, da fremskred over Land og Hav,
Hendes Hengang til de Døde,
Ret som et Gespenst, imøde
En ærværdig Olding ved sin Stav.
Vinden sused' i de hvide Lokker,
Som i Sneens tynde Flokker;
Skjæggets frosne Tappe rakte ned
Over Brystet til hans Beltested:
„Smukke Frøken!“ raabte han, „staae stille,
„Gaae dog ikke denne Vei!
„Hvis og Alle dig bedrage ville,
„Som du seer mig her, jeg vil det ei.
„Laan mig kun et Øieblik dit Øre!
„Skue mig op i Øiet frit!
„Seer jeg ud som En, der vil forføre?
„Lad os snakke sammen lidt,
„Før du gjør paa Vei til Glædesgraven
„Hist i Nonnekloster-Haven

„Videre det mindste Skridt!
„Megen Fryd dig Livet end vil byde;
„Mangen Glæde kan endnu du nyde —
„Søde skjønne Lilievand!
„Du har nødig en erfaren Mand,
„Som paa Resten af din Ynde,
„Naar de lange Aftener begynde,
„Kjælen veed at spare med Forstand —
„Bryd dig ei om Skjægget og dets Tappe!
„Stakkel! du har ingen Kappe;
„Hyl dig i min Pels her i min Arm!
„Den er ei saa magelig og prægtig;
„Men dog vel saa luun og tryg og mægtig
„Som en silkebolstret gylden Karm!
„Kom, du søde Glut! lad ei dit Hjerte
„Fryse til i eensom Smerte,
„Varm det op igjen her ved min Barm —
„Uden er den kold, men inden varm!"

„Nei! jeg kan, jeg vil ei længer elske —
„Nei! jeg kan, jeg vil Jer aldrig troe —
„Bort I Mandfolk! I er' alle velske,
„Naar det gjælder Elskov!" —
„Elskov?" loe,
Hoit den Gamle — „hvem vel tænker
„Her paa Elskov? Vinter hedder jeg —
„Alskens Elskov jeg dig gjerne skjenker,
„Over min du og kan slaae en Streg!
„Ægteskab er hvad jeg har i Sinde:
„Bliv kun bare min Fru Gemalinde,
„Og jeg bli'er paa Stand din Herr Gemal!
„See, sig nærmer hist til din Betryggelse

„Ret, som kaldet, Præsten Boreas!
„Hør' du ikke med en Slags Opbyggelse,
„Midt i din betænkelige Kummer,
„Hvor han os imøde brummer
„Vielsens høitidelige Bas?"

Vor Vestale,
Enten saa hun peb nu eller sang,
Maatte see den Gamle nok engang
Op i Dinene, hvis Sølverblikke
Hun just ikke
Fandt fatale,
Fulde temmelig endnu af Ild,
Der var ikke brændende, men mild.
Da hun havde lidt betænkt sig, lagde
Hun med Eet sin Haand i hans og sagde:
„Slag da Pelsen om mig i en Hast,
„For jeg mig betænker alt for længe!
„Uden Elskov nemlig — det staaer fast!
„Og naturligviis, hvad angaaer — Senge,
„To —
„Vil jeg være dig en huld og tro,
„From og huslig, stille Gemalinde!"
Sukked' — sagde det — og krøb deri —
Nemlig ind i Pelsen. —

I det Fjerne
Studsede ved dette Syn hver Stjerne
Og den lille Mø med sin Laterne,
Lyset i det samme slukkes i,
Neppe sine egne Dine troede,
Da hun saae

Med den Gamle hendes Frøken gaae
Hen til Brudeskamlen med det Gode —
Hvor lidt koldt naturligviis,
(Da just Skamlen var af Iis)
Men desmeer alvorligt, med en Tale,
Der igjennembruste Fjeld og Dale,
De blev' vied' — og meget snart
Alting klappet var og klart.

„Hvordan det faldt ud?“ — I søde Poder
(Af det smukke Kjøn forstaaer sig; thi
Svar paa Dreuges Spørgsmaal mine Ni
Aldrig sig indlade i)
Hvordan det herefter gik vor Moder
I sit Ægteskab? hvordan det staaer
End den Dag i Dag med den Forening?
(Det er udentvivl Jert Spørgsmaals Mening)
Herre Gud! det gik og staaer,
I — som aftalt — tvende Senge —
Som det i de bedste Huse gaaer
Langt om længe —
Som i Fjor, saa i Aar.
Han er ei at laste, hun at rose —
Hun er stille, han er Fod i Hose —
Hun er huslig, han er Ven af Fred —
Af og til bli'er hist lidt murret,
Her lidt knurret;
Men, som sagt, det gaaer — og varer ved.
„Er hun da den Gamle huld — at sige:
„Har hun Godhed for ham — og deslige?“ —
Veed jeg det? — Hun falder vel iblandt
Lidt i Tanker, sidder taus og grunder,

Sværmer — drømmer selv imellemstunder
Om de Tre, som kom, og svandt —
Sladdrer ofte med sin Terne,
Som fortæller, og som hører gjerne,
Til langt ud paa Natten — — men
Trods dog alle disse Drømmerier,
(Som den Gamle kalder Poesier)
Huld nu, eller ikke huld,
Er og bli'er hun reen, som Guld.
At hun er en stadig Kone vorden —
At de ere begge To
Mønstre paa Bestandighed og Tro,
Føle vi — særdeles her i Norden.

Anmærkninger

til første Bind.

---

1. Forfatterens Liv og Levnet af hans Fætter, S. 1. Uagtet man, saameget muligt er, tager Hensyn til den Tid, hvori en Fortælling eller et Digt er fremstaaet eller udkommet, og denne Fortælling ikke er den ældste, meddeles den dog først, paa Grund af dens Indhold. Med denne Fortælling begyndte ogsaa Forf. sin Samling af Ungdomsarbeider, som udkom i 1791. Senere er den ikke udgivet af Forfatteren paany, og savner derfor paa enkelte Steder den finere Politur, som han stedse søgte at give sine Arbeider, naar de paany traadte frem for Publicum.

Det til denne Fortælling af Forfatteren vedføiede Real-Register er udeladt.

2. Poesiens Oprindelse, S 31. Optaget efter denne Fortællings tredie Udgave i „Eventyrer og comiske Fortællinger“, 1807. Første Gang udkom den i 1785, som den første af de „Comiske Fortællinger“; anden Gang i „Ungdomsarbeiderne“ 1791, med mange Forandringer og under Overskrift „Odins Reise til Dovre, eller Poesiens Oprindelse.“

* Göthe, S. 59. I første Udgave stod Voltaire, og i anden Udgave Wieland.

3. Katten, eller Kjærligheds Triumph, S. 60. Efter Udgaven i 1807, aldeles omarbeidet siden den første Udgave i 1785, under Titel af: Katten, eller Elskovs Magt.

4. Jeppe. Et sjællandsk Eventyr, S. 76. Efter Udgaven i 1807. Den første Udgave er ligeledes fra 1785, men ikke forandret i nogen væsentlig Henseende.

*Nachtigall, S. 93. I første Udgave stod Navnet paa en til den Tid bekjendt Dandser, Beile, istedetfor Navnet paa hiin, senere berømte Lærer i Gymnastiken.

*Mira, S. 106. Istedetfor denne foranderlige Stjerne nævnes i første Udgave Saturn.

*Brandens Autor, S. 112. Herunder forstaaes den bekjendte Forf. til Beskrivelsen af Kjøbenhavns store Ildebrand i 1728, C. F. Reiser.

5. Det fortvivlede Mord, S. 141. Denne lille Fortælling er allerede optagen i Ribers første Samling af Poesier, som udkom i 1785, og er saaledes et af de ældste af Forfatterens comiske Digte.

6. Constance, eller Amors Hevn, S. 145. Efter Udgaven i 1807, der er liig den i 1791. Første Gang udkom denne Fortælling 1785, i Minerva.

7. Kirkegaarden i Sobradise, S. 163; 8. Orpheus og Eurydice, S. 168; samt 9. Drømmene, S. 171, ere Fortællinger, der alle hidrøre fra Perioden imellem 1785 og 1787, og hvis anden Udgave er fra 1791, samt tredie fra 1807.

10. Kallundborgs Krønike, eller Censurens Oprindelse, S. 175. Efter Udgaven i 1807, der, paa Smaating nær, er liig den fra 1791. Den første Udgave er optaget 1786 i Mi-

nerva, og den første eller anden Udgave er oversat paa Svensk af Bergstrøm: "Kallundborgs Crønika, eller Censurens Uphof", Stockholm 1792.

I den første og anden Udgave findes som Efterskrift:
„Historien vist lære kan Enhver,
„At vi har Trykkefrihed her;
„For Resten seer jeg ikke, paa min Ære!
„Hvad Andet man af samme skulde lære!"
Men denne Efterskrift har Forf. udeladt i 1807.

11. Ja og Nei, eller den hurtige Frier, S. 197. Efter Udgaven i 1807. Første Udgave er fra 1786 i Minerva, og anden fra 1791. Denne Fortælling har Forf. udgivet i 1803 paa Tydsk: „Ja und Nein, oder der kurz angebundene Freier. Eine scherzhafte Erzählung." See: „J. B.'s poetische Werke in deutscher Sprache, 5ter Th."

12. Thomas Moore, eller Venskabs Seier over Kjærlighed, S. 217. Efter Udgaven i 1807. Den ældre Udgave er fra 1791, og den ældste fra 1785 i Minerva.

*Thomas Moore, S. 221. Under dette „glimrende Navn" har Forf. upaatvivleligen tænkt sig Navnet paa Englands berømte, Kantsler, under Henrik VIII., uden at ahne, at det senere ogsaa vilde glimre som Navnet paa en af Englands største Digtere.

13. Døden og Doctoren, eller den sorte Pest, S. 228. Denne lille Fortælling fremtraadte første Gang i Minerva, og derpaa, endnu i samme Aar, 1791, i Ungdomsarbeiderne, samt senere i Comiske Fortællinger 1807. Ifølge en streng chronologisk Orden burde denne Fortælling have været optaget efter den paafølgende.

*Thessen, S. 228. Navnet paa en kongelig Stuespiller, som tog det meget ilde op, at see sit Navn anbragt her. I Ud-

gaven for 1807 staaer derfor istedetfor „vor store Thesen“: „en gammel Sanger“, hvilket Forf. neppe selv har anseet for en Forbedring.

*Berger, S. 229, var den Læge, der, liig Winslow, S. 233, havde bragt „Livets Balsam“ til Digteren og hans Nærmeste.

14. Emma. Et romantisk Eventyr, S. 235. Dette Digt er et af Forfatterens tidligste Arbeider, og er første Gang trykt i det literaire Tidsskrift Minerva for 1786 og 1787, som dengang redigeredes af Pram. Det synes at være paabegyndt under Opholdet i Kjøbenhavn i Sommeren 1786, og fortsat i den paafølgende Vinter, da de tvende første Sange ere optagne i November 1786, og de trende sidste i Februar, Marts og April 1787. Digteren satte selv, og med almindelig anerkjendt Ret, megen Priis paa dette Digt, hvorfor han ogsaa oftere kaldte sig efter samme: Emmas Sanger. Dets anden Udgave var i Ungdomsarbeiderne 1791, og dets tredie Udgave i Comiske Fortællinger 1807.

15. Theateradministratoriaden, S. 273. Forfatterens eneste Udgave af dette comiske Fragment er fra 1807; men som et Uddrag af en i Januar og Februar 1799 ført „Theater-Calender“ paa Vers.

*Frydendahl, S. 286. Digteren har i sine Theaterkritiker, flere Aar senere, fuldkommen anerkjendt denne Skuespillers store Værd.

16. Jordens Kjærlighedshistorie, eller Aarstiderne, S. 289. Denne Digtning er fra en endnu sildigere Periode og er af Forfatteren ikkun udgivet paa Dansk i Paaskenummeret af Skuddagen, der henhører til den Samling af Literaturblade, som Forf. udgav i 1814.

Nogle Aar tidligere udgav Forf. dette Digt paa Tydsk: „Die Jahrzeiten“ (Poet. W. 2ter Th.) i hans „Heideblumen“, Amsterdam 1808; og derefter at dømme var det danske Digt en Oversættelse efter det Tydske. Imidlertid ere i ethvert Tilfælde begge Digte at betragte som originale Arbeider.

Jens Baggesens

danske Værker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.
1845.

Poetiske Skrifter.

Anden Deel.

Lyriske Digte.

Første Samling.

Indhold.

Hymner og Oder.

1787—1796.

Den eneste Gud.

Tier, alle Muser! Hellas Toner,
Romas Gjenlyd, tier for min Sang!
Lytter, alle Livets Millioner,
Til min gudindviete Harpes Klang!
Klippens Storm, og Skyens hule Torden,
Havets Brusen understøtte den!
Klippe, Himmel, Hav, og hele Jorden
Trefold høit gjentage den!

Rask, som Stormen, lydt som Bølgens Bruser,
Høi, som Tord'nens høitidsfulde Brag,
Mild, som Blomsterbækkens stille Susen,
Reen, som Morgenlærkens glade Slag,
Kjærlig, som en Moders blide Bønner,
Værdig, som en Faders faste Bud,
Tone den for alle Støvets Sønner
I Naturens Jubel: Gud!

Gud! — men zittrer ei de svage Strænge?
Tør en Orm i Støvet synge dig?
Bæver ikke Skove, Klipper, Enge,
Bæver ei Naturens Alt med mig?
Tør din mindste Skabnings ringe Læbe
Stamme dig i dine Værkers Favn?
Tør en Sjæl fra Jorden dristig stræbe
Til din Skygge blot, dit Navn?

Ja! — Fra Cherub til det Kryb, som taber
I et Blun sin Arts bestemte Liv,
Himmelbuens og Atomets Skaber!
Stamme alle Væsner fra dit Bliv.
Seraph deler, nær din lyse Throne,
Denne Adel med det skjulte Mid,
Himlen i sin Evigheds Æone
Med Insektet i sin Tid.

Middelkuglen ruller til din Ære
Evig om sin evige Magnet;
Alle Solenes utalte Hære
Juble rundt om den din Majestæt!
Over, under, om mig, Intet tier;
Alting toner Eet, din Almagt, ud;
Alt, i evig andre Harmonier,
Sammenudbasuner Gud.

I Orkanens Hvirvel, Zephyrs Svæven,
I de brustne Skyers døve Brag,
I Lavinens Dundren, Løvets Bæven,
Nattergalens Kluk og Lærkens Slag;

I det vilde Dybs oprørte Brusen,
Og i Bækkens Skvulp, i Lundens Favn,
Selv i Biens Surren, Myggets Susen —
Jeg omtones af dit Navn.

O! hvi bæve da de spæde Toner?
Svage Strænge, hvorfor zittre I?
Blander med det Heles Hymnioner
Eders spæde Lallens Melodie!
Med Cherubens Jubel, Tord'nens Knittren,
Mellem Bækkens og Orions Sang,
Med Insektets Surr og Løvets Zittren
Blande sig min Harpes Klang!

Svar mig, Echo! hvo har hvalt den Bue,
I hvis Hvælvings Inderste du boer?
Svar mig, Tordensky! hvo bød dig true
Med chaotisk Nat den bange Jord?
Svar mig, Nattergal! hvo bød dig fylde
Skovens Nat med Livets Længselklang?
Svar mig, Sol! hvo bød din Glands forgylde
Hele Scenen i min Sang?

Trefold Echo svarte; Solen daled';
Tordenskyen brast i Sydens Blaa;
Nattergalen slog, og Solen maled',
Synkende, den Egn, jeg stirred' paa.
Echos Lyd, et Slag af Nattergalen,
Solens nye Glands, og Skyens Brud,
Svarte mig, og svarte hele Dalen
I forenet Jubel: Gud!

Hellig! hellig! hellig! — Sjælen bæved',
Hjertet zittred' i sin Himmels Lyst,
Almagts Herlighed min Sjæl omsvæved',
Godheds Vellyst brused' i mit Bryst.
Hellig! hellig! — Salighedens Flammer
Tændte Følelsen i Læbens Lyd —
Hellige! men Ordet, som dig stammer,
Døer i Vælden af sin Fryd.

Alting tier; o men dette Stille
Taler meer end Tord'nens høie Skrald,
Meer end Nattergalens klare Trille,
Meer end Echos Svar i Fjeldets Hald.
Hele Jorden knæler og tilbeder —
Fald, min Aand, med Solen, ydmyg ned!
Skjult i Sløret, Nattens Mulm udbreder,
Tie din Vellyst! og tilbed!

Hellig! hellig! hellig! — men hvad toner
Hellig! hellig! hellig! over mig?
Gjenlyd, som fra tusind Millioner,
I gjentagne Jubler blande sig!
Hymner, i hvis Chor mit Øre glemmer
Jordens, Havets, Luftens Harmonie!
Englerene, høitidsfulde Stemmer!
Himmelske! hvor svæve I?

Hellig! hellig! hellig! Priis og Ære
Ham, som evig vorder, var, og er!
Takket og tilbedet evig være
Han, som overalt er fjern og nær!

Sammenstemmer alle Himles Himle
I foreente Jublers Harmonie:
Ham, hvis Bliv os bød af Intet vrimle —
Vores Skaber synge vi.

Her i Himmelrummet uden Ende,
Fra Begyndelsen til Evighed,
Tændes, slukkes, lyse, flamme, brænde
Vore Fakler til hans Herlighed.
Sammenbruser alle Himlens Luer,
Hæver i foreente Flammers Hav
Priis til ham, som Firmamentets Buer
Glimtet af sin Skygge gav!

Drei dig Middelkugle til hans Ære
Evig om din evige Magnet!
Alle Klodernes utalte Hære
Juble rundt om dig hans Majestæt!
Sammentoner alle Sphærers Sole
Under Eneherrens Thrones Fod,
Pole høit gjentage det til Pole:
Han er evig, stor og god.

Hvad er jeg, som vover dig at nævne,
Dig, unævnelige store Du?
Jeg — et Støv, hvis Magt er Ormens Evne,
Jeg, hvis Evighed er blot et Nu?
Jeg, hvis Blik i Lysets Orioner,
Som til Dybet fra din Throne faldt,
Skuer blot en Gnist blandt Millioner?
Jeg — et Intet mod dit Alt?

O! men hvad mit Blik, min svage Tanke
I min Læbes Stammen bæver ved,
Føler jeg i dette Hjerte banke,
Evighellige! din Kjærlighed!
Og! om end min Aand ei her sig svinger
Op til Sphæren, som erkjender dig,
Gav du dog mit Hjerte Dydens Vinger,
For sit Maal at nærme sig!

Styrt med dine Millioner Fakler
Svimmelhøie Himmelbue ned!
Knuus vor Jords utallige Mirakler,
Alle Speile for din Herlighed!
Knuus dem alle! lad et evigt Øde
Skjule mig endog det lille Straa,
I hvis Trevl Vanina, da han døde,
Præget af en Guddom saae.

Tifold Død, chaotisk, evigt Mørke,
Intets dybe Svælg omgive mig!
Ørk imellem Millioner Ørke,
Nat i tusind Nætter tabe sig!
Alt forsvinde for mit brustne Øie,
Sidste Drypp af Dybets mindste Elv,
Sidste Glimt af Straale fra det Høie!
Jeg har nok! jeg har mig selv!

Sjælens Høisang.

I dig lever og frydes min Aand, usynlige Guddom!
Du, som opfylder uendelig Alt!
I dig taber mit Øie sit Blik! dig søger min Sjæls Øie,
Aldrig opdagede Aandernes Sol!
Dig udgrunder ei Evighed selv; ei naaer til din Høihed
Tankens af Støvet opflyvende Gnist.
See! den svang sig i flammende Flugt bag Himlenes Himle
Over den øverste Stjerne, som veg,
End omhyllet af, Høie! dit Slør, af Rummet og Tiden,
Ned i mit Hjerte tilbage den sank.
O! hvor søger, Usporlige! dig, hvor finder min Sjæl dig,
Dig, som min Tanke fortvivler at naae?
Dig for store mit største Begreb! for lyse min Aands Blik!
Ak! og for rene min helligste Sang!
O! dit Væsen er evigen skjult, du Soles og Aanders
Salige Væld, i hvis evige Strøm
Tidens Fylde, Materiens Alt, henruller, en Boble —
Ak! og mit Jeg, og dets Stræben, deri!
Og dog føler sig gjennem en Skal af Verd'ner om Verd'ner
Hjertet, som svulmer andægtig, i dig!
Mig jeg finder, o Gud! i din Haand, naar høit paa dit Skrækbjergs
Tordenomrullede luende Tind,
Midt i Ætherens flammende Storm, jeg i døvende Skyskrald
Hemmelig ønsker det knusende Slag,
Som udløser af Støvet den Aand, som aner sin Frihed,
Gud! og de lettere Vinger til dig!
Dig jeg føler i mig, naar i Kamp mod egen Naturvold
Seieren over mit blødende Selv
Høit opløfter min mattede Sjæl i salig Triumphfryd,

Medens mit Jordiske synker i Grund,
Og af Bølgerne sluges det Vrag, som gjemte min Vellyst. —
Ofte jeg kjæmpe den salige Kamp!
Naar da Fienden, den jordiske Lyst, er svækket til Modstand,
Lægger sig Stormen, og Bølgernes Brud,
Og jeg finder dig, Aandernes Aand! og føler dig evig
I min Samvittigheds salige Fred.

Christi Død.

Skue hans Qvaler, Evighøie!
Vend fra Korset ei dit Øie!
Red ham! hør vort bange Skrig!
Gud! kan du dit Øre lukke
For den Frommes sidste Sukke?
See! han stirrer op til dig!

Og i Blikket fra hans Øie
Til det Høie
Hele Jorden hæver sig —

Og i Sukket fuldt af Smerte
Fra hans Hjerte
Stige vore Suk til dig.

Skaber! Dommer! Himles Fader!
Hans og vor og Alles Fader!
Red ham! hør vort høie Skrig!

Forgjeves! ak! det er forbi! — Vort Haab
Bortglimter i det Blik, som brister alt!

Snart slukkes i hans Smiil al Jordens Lyst!
Snart døer vort Liv i Jesu sidste Suk! —
See! falmer ei hans Ansigt? Stivner ei
Hvert Ledemod? O Skræk! det nærmer sig
Det rædselfulde Øieblik! — Hvor mat
Er dette lyse Blik, som smiilte Liv
Til Døden selv! Hvor svagt det Aandedræt,
Som aandte Salighed i Livets Ord!
Hvor krympe sig de gjennemborte Hænder,
Som signed' os! — O Angst! o Qval! o Gud!
Han gyser — bæver — sukker sidste Gang —
O strenge Gud! saa haver du forladt ham?

Gud! du har forladt den Fromme!
Almagts vrede Straffedomme
Ei formildes ved vor Bøn.
Hevnens Gud! du ham forlader —
Ak! du er ei meer vor Fader!
Ak! du har forladt din Søn!

Dog midt i Skræk, i Dybet af min Qval,
Og selv i Dødens Strube vil jeg haabe!
O! lyd paa ny du Røst, du Livets Røst,
Som kaldte mig og Alle til din Throne!
O, smiil igjen, o Smiil, som vinkte mig
Og Alle til din Glædes Tempel! — Tryl mig
I salig Tillid til dit Ord! Du lever!
Kan Livet døe? Kan Gud sin Ven undfalde?

Nei! tillidsfuldt endnu mit Øie
Skal taareblendt opstirre til det Høie,

Og Hjertet haabe til sit sidste Slag.
Min Jesus lever end; min Aand sig hæver!
I Smertens Mulm mig Salighed omsvæver
Til Dommens sidste Tordenslag!

Nei, nei! — det sidste Glimt af Haab er slukt!
Den sidste Torden ruller over Jorden —
Omsonst er Himlens Suk og Støvets Bønner —
Forgjeves rinder Blod i vore Taarer —
Gud vil hans Død, vil vore Synders Straf,
Og Jordens Undergang! —

O Rædsel! Himlen mørknes! Solen fortner!
Hør! Almagt kalder ham i høie Tord'ner!
Hør! „Fader!“ raaber han! „i dine Hænder
„Befaler jeg min Aand!“ Hans Hoved synker,
Og Jorden bæver under Korsets Zittren;
Hans Øie brister! Gud! han døer —
Han døer — han døer! det er forbi! — han døer!

Brist, Hjerte! brist med hans! o brister alle Hjerter!
Det reneste, det bedste slaaer ei meer.
Synk, Jord! forgaae, Natur, i Dødens Smerter!
Styrt, Himmel! Helved, triumpheer!
Ras, Storm! brøl, Torden! lyner, alle Flammer!
Alt knuses! styrte! døe i Intets Skjød!
Hyl, hele Skabning, i fortvivlet Jammer:
Den Hellige er død!

Den Hellige er død!
Ak, for vor, for Jordens Brøde
Lyset sluktes, Livet døde!
Ak! den Hellige er død!

„Hellig! hellig! hellig! —
„Død! hvor er din Braad? Helvede! hvor er din Seier?
„Triumph! Han overvandt! Han lever! —
„Priis og Tak og Ære ham, som var og er og bliver!“

O, hørte I de underfulde Stemmer,
De Lyd fra Gud, fra ham, fra Livets Kilde?
Lydt klang de gjennem Evighedens Himle;
„Han lever!“ klang det i mit kolde Hjerte,
Og varmt det slog paa ny, og slaaer af Fryd
I navnløs salig hidtil ufølt Vellyst!
O! følte I det Himmelske, jeg følte?
Han lever! lever evig, evig, evig!

Straal, Sol, igjen! og svind, o Torden!
Reis dig, Natur, af Nattens Skjød!
Min Jesus lever i sin Død!
O Trøst! o Fryd! o Fred paa Jorden!
O Glimt af Evighedens Lyst,
Du Haabets Himmel i vort Bryst!

Du straaler, Sol! du svandt, o Torden!
Vor Glædes Dag igjen frembrød.
Vor Frelser lever i sin Død!
O Trøst! o Fryd! og Fred paa Jorden!

Han lever! o Triumph! og Alt oplives!
Ei bæver Jorden meer! forynget blomstrer
Naturen op paa ny! vor Taare flyder
Igjen saa lindrende, som om usynlig
Han selv aftørred' den! — Bort, vilde Smerte!
Bort, Mismod! Græd, o Jord! men græd af Glæde!

Triumph! han overvandt! han lever!
Synd og Død og Helved tier,
Og Jorden jubler Fryd i Himles Harmonier.

Han lever! Priis i Glædens høie Toner!
Forkynder det, I Himlens Orioner!
Han lever! Høit gjentag det frelste Jord,
I Jubelchor!
Triumph! Han lever! Hellig, hellig være
Hans Liv, hans Død, hans Magt, hansÆre!
Triumph! Halleluja!

Til ham skal Støvets Aand opsvæve;
Med ham skal Sjælen evig leve!
O Salighed!

For Døden ei de Frelste grue;
Han kalder dem i den, at skue
Guds Herlighed!

Han lever! Priis i Glædens høie Toner!
Forkynder det, I Himlens Orioner!
Han lever! Høit gjentag det, frelste Jord,
I Jubelchor!
Triumph! Han lever! Hellig, hellig være
Hans Død, hans Liv, hans Herlighed, hans Ære!
Halleluja!

Skabningens Halleluja.

Bryd, o Støv, i Lovsang ud!
Lover Herren alle Zoner!
Lover alle Nationer!
Lover Gud!

Priser ham, den ene Store!
Priser ham i fulde Chore,
Himmel, Jord, og Hav!
Alt hvad aander, nynne, stamme
Ham, som tændte Lysets Flamme!
Ham, som Aande gav!

Høit i glade Jubeltoner
Bryde Livets Vellyst ud!
Alle Kloders Millioner,
Toner i foreente Toner,
Toner Gud!

Alt slumred' dybt i Mulighedens Skjød;
I Nattens Svælg var Tomhed, Mørke, Død;
Men gjennem Evighedens Chaos lød
Dit Bliv!
Og Verdener sprang frem af Intets Skjød
Til Lys og Liv.
Nyskabte Væs'ners Stubsen rundt brød ud:
„Halleluja! vi ere!
„Halleluja! du er, du var, og du skal være
„Vor Gud!"

Fra Lundens skyggefulde Ly
Seer vækket Liv, hver Morgen ny,
I Skov og Eng din Herlighed fremgrye!
See! Fuglen, fro, paa lette Vinger
Sig op i Luftens Purpur svinger,
Dens Lovsang dirrer høit i gyldne Sky!
Vidt straaler vorende din lyse Morgenrøde!
Og Duggens Blik, og Blomstrets Smiil,
Og Vindens Vift, og Bækkens Iil,
I yndig Kappen stræbe den imøde.

Du ruller bort Naturens Slør,
Du tørrer Duggens Graad, som Jordens Ansigt væder,
Din Himmel skjules ei, som før —
See! Dagens lyse Helt i fulde Glands fremtræder!
Han favner sin rødmende Brud,
Og tryllet af Lysets oplivende Glæder
Den hele Natur bryder ud:
Det er Gud!
Det er Gud!
Det er Gud!

Halleluja! vi ere!
Halleluja! du er, du var, og du skal være,
Vor Gud!

Jeg hørte Lærken slaae,
Og Rosen aabned' sig, og Løvet bæved';
Jeg Morgenrøden saae,
Og, vakt til Lyst, mit Hjerte høit sig hæved'.

Men ene var jeg, og mit Bryst
Fandt Savn i sin udeelte Lyst.
Jeg Roser fandt paa min bestraalte Vei.
De rødmede; men de forstod mig ei.

Da saae du, Skaber! mine Taarer rinde;
Og see!
Du sendte mig den smilende Mandinde!
Jeg sank i Fryd ved Egens Rod,
Og raabte: Gud er god!

Jeg Lysets Hære saae
Med Dagen i Triumph til Jorden stimle;
Jeg Solen seire saae,
Og Tanken tabte sig i Himles Himle.

Men ene var jeg, og mit Bryst
Fandt Veemod i sin halve Lyst.
Jeg iilte længselfuld hvert Træ imod;
Men intet Træ i Lunden mig forstod.

Da saae du, Fader! Taaren i mit Øie;
Og see!
Mit andet Jeg kom frem bag Skovens Høie —
O! Gud er god! saa brød han ud;
Jeg svarte: god er Gud!

Jeg Østens lyse Purpur saae —
Jeg stued' Dagens Helt fremgaae —
Men hvad er Morgenrødens Smiil?
Men hvad er Solens Straalers Iid?

Hvad er du, skjønne Jord —
Hvad er du, høie Himmel —
Mod Mandens Tankeblik?
Imod Mandindens Smiil?

O hvad er alle Herligheders Brimmel
Mod Flammen i vort Bryst?
Mod vore Hjerters Lyst?

O Kjærlighed! vi ere!
O Kjærlighed! du er, du var, og du skal være
Vor Lyst!

Vi love dig, vi takke dig, o Gud!
I Lysets Glands, i Livets stille Fryd.

Vi see dit Vink, vi høre dine Bud
I Nattens Mulm, og Skrækkens døve Lyd.

Din Throne mørknes, Solen flyer
Bag tykke Skyer;
Sig Dybets sorte Kjæmpe hæver;
Og Jordens lynildslagne Grundvold bæver.

See, Dale svulme! Høie synke ned!
Vildt flammer Ilden hen i Vandets Fjed!
Igjennem vidtadsplittede Ruiner
I høit opslagne Luer Stormen hviner!
Med Brag i Brag, og Skrald i Skrald,
I knuste Fjeldes Styrten, Klippers Fald,
Med bange Dundrens hule Rædselbulder
Din Dommervogn igjennem Himlen ruller!

Retfærdige, forfærdelige Gud!
Vi dybt i Støvet høre dine Bud.

Men, naar sig alle Livets Engle skjule,
Naar Døden paa dit Vink sig reiser af sin Hule,
I Morderslagets bange Nu
Vort knuste Hjertes sidste Suk er du.

Ja, Fader! selv i Dødens skumle Gru
Skal fra sit Støv vort Intet dig anraabe,
Og Ormen i sit Muld med Tillid haabe,
Du kommer den, som Seraph selv, ihu.

Thi, store Dommer! du er evig god!
Du gav vort Hjerte Kjærlighedens Vinge,
Vi trygge dig vor Tillids Offer bringe,
Du tager det med Velbehag imod.
Du seer med milde Faderblikke ned,
Naar barnlig fro vi Livets Bane vandre;
Du gav os her i Samfund med hverandre
En Forsmag af Serapheers Salighed.

O Gud!
Lad dine Hænders Gjerning slettes ud!
Lad Stjerner falde, Sole svinde hen!
Og Mørkets Afgrund aabne sig igjen!
Om Himmel, Jord, og Hav, og Alt forgaaer,
Du, Evige den samme, du bestaaer!
I Alt, i Nattens Øde, fjern og nær,
Du er!
Og Lys og Liv og Lyst er evig, hvor du er.

O Himmel i vort Bryst!
O Kjærlighed! vi ere!
Halleluja! du er, du var, og du skal være
Vor Lyst! —

Hellig! Hellig! Hellig!
Fald hele Skabning ned!
Nedbøi dig, Himmel, knæl, o Jord, tilbed!
Lovet være den Evige! den Almægtige! den Alvise!
Lovet være den Hellige! den Retfærdige! den Algode!
Halleluja! vor Skaber!
Vor Dommer!
Vor Fader!
Halleluja!

Saa nynne alle Støvets Melodier,
Saa synger Lysets Hær,
Saa tone alle Himles Harmonier:
Halleluja du er!

Og Havets Brusen, Lyn, og Storm, og Torden
Basuner over Jorden:
Du er!

Dig jubler alle Kloders Myriader
I Sphærers Harmonie!
Dig, Skaber, dig, o Dommer, dig, vor Fader!
Dig prise vi.

Høit, i Chor af Millioner,
Lyde vore Harpers Klang!

Toner alle Livets Toner!
Al Naturen være Sang!
Hav og Ild og Storm og Torden,
Sole, Stjerner, bryder ud!
Alt, hvad Aande har paa Jorden,
Love Gud!

Halleluja! vi ere!
Halleluja! du er, du var, og du skal være
Vor Gud!

Dannemarks Lovsang.

Vi love dig, Gud! i forenede Chor.
Du gav os de fage,
De rolige Dage,
Hvis Grøde velsignes af Dan og af Nor!

Du sendte din Engel til Rigerne ned!
Og Tillid og Tryghed og Orden og Fred
Opblomstred' i Engelens Fjed!
Gud! dit er Riget og Magten og Æren
I Evighed!

Fra de glade Tvillingriger
Rørte Hjerters Tak opstiger;
Dan og Nor er Harmonie.
Thi, mens Splid og Raseri
Trindt om fjerne Throner larme,
Trygt i Rolighedens Arme
Hvile vi!

Opstand, Kamp og Borgerkrig
Jorden rundt udbrede sig!

Hevnens vilde Kjæmper vækkes!
Templer knuses! Fængsler brækkes!
Alle Fredens Engle flye —
Graad og Blod i Strømme flyder!
Loven tier! Grumhed byder —
Ingen Redning! Intet Ly!

Her, men her, i sikkre Hegne
Blomstrer Flid i Glædens Egne,
Smiler Fryd i Trygheds Skjød!
Gud! til dig vor Tak opstiger!
Kjærlig over vore Riger
Fredens Olie du gød!

Henrykt prise vi dit Navn,
Fader! i din Godheds Favn!
Du, som Dannerkongens Hjerte
Folkets Held og Hæder lærte!
See! du bød ham ligne dig
Ved at styre faderlig!

Lydig hørte han dit Bud!
Borgerret i lige Skaaler,
Lys i Friheds fulde Straaler
Gik fra Thronen ud —
Mørket spredtes, Taagen svandt;
Kundskabs feire Dag oprandt!
Dagens Fader! Lysets Gud!
Dannerkongen lød dit Bud.

Held os! Vold ei meer udsuer
Folkets Kjærne, Landets Marv!
Dannerkongen henrykt skuer
Hegnet sin og sines Tarv!
Eiendom og Frihed ile
Til forarmte Trælles Stavn;
Frugtbar Flid og munter Hvile
Signe Dannerkongens Navn!

Over Oceanets Huler
Høit hans Faderstemme lød —
Og i Vestens Slavekuler
Sorte Brødres Aag han brød!
Billedet, som Sekler skjendte,
Som Europas Vold miskjendte,
Gud! dit Billed hædred' han!
Du, som bød ham dig at ligne,
Du velsigne
Christian!

Led fremdeles ved din Haand
Dans og Nors Bestyrers Aand!
Vore Dages Held og Fred
Voxe! blomstre! vare ved!

Gud! du bød! og Krigens Tordenthroner
Hæved' sig! og bange Millioner
Sank i Trældoms Grav!
Gud! du bød! og trykte Nationer
Reiste sig! og blodbetyngte Kroner
Sank i Glemsels Hav!

Byd, o Gud! og Fred paa Jorden
Tryghed, Rolighed og Orden
Fjern og nær
Blomstre overalt, som her!

Vi prise dig, Gud! i forenede Chor!
Du gav os de fage,
De rolige Dage!
Du signe hvert Rige, som Dan og Nor!
Almindelig Fred
Forkynde dit Forsyns opdagede Fjed!

Gud! dit er Riget og Magten og Æren
I Evighed!

Hymne til Fornuften.

Du Menneskets Guddom, hvis himmelske Haand
Vor Art til Fuldkommenheds Throne fremleder,
Hvis Love kun Slaverne trodse med Haan,
Men Frihedens Helt med Adlyden tilbeder;
O du, som med seirende Scepter engang
Skal Alt, overalt, uden Vexel, regjere!
Et Glimt af din Herlighed tænde min Sang,
At luttret dens Offer dig værdigt maa være

Du, Aandernes Nætter oplysende Sol,
Hvis Straaler Materiens Verd'ner fordunkle,
Mod hvilke de Perler, der krandse vor Pol,
Som Jorddiamanter mod Himmelens funkle!
I Lidelsers Skjød, i Lyksaligheds Favn,
For mig og den øverste Cherub den samme!
Hvem er du? hvor er du? hvad nævner dit Navn?
Kan Støvet dig fatte? kan Ordet dig stamme?

Ukjendt af din Fiende, miskjendt af din Ven,
Liig Solenes Sol mellem Ætherens Kloder,
Du virker i Løn, uopdaget som den,
Du, alle Opdagelsers evige Moder!
Midpunktet for Fnuggets og Stjernernes Sving
Sig taber i Dybet af Skabningens Ørke;
Men du, som hver Tanke sig dreier omkring,
Du skjuler dit Væsen i Skaberens Mørke.

Uendelig, aldrigudmaalelig stor,
Omfatkende Kredsen af Verdeners Vrimle,
Og evig som den, paa hvis Vink de fremfoer,
Og hvirvlende tabtes i Himlenes Himle,

Du rummes i Draaben af Aandernes Hav,
I Menneskets Aand, som dig aldrig udgrunder —
O Tankernes Moder, og Tankernes Grav!
Dit eget og Tidens og Evigheds Under?

Da Chaos udvælted' af Skaberens Haand,
Opfyldende Rummets og Tidernes Øde,
Nedsvævede du med Oplivelsens Aand,
Og Lysets og Tankernes Straaler frembrøde;
En høiere Skabning begyndte med dig,
I Rækken af Verd'ner og Aandernes Dage,
Hvor Middel og Øiemed favnede sig —
Forsvind, og den styrter i Chaos tilbage.

Jeg saae dine Glimt mellem dræbende Lyn,
Jeg hørte din Lyd i Orkanernes Brusen;
Og Flammerne svandt i veiledende Syn,
Og Stormene flygted' i viftende Susen;
Jeg skuede selv i Fordærvelsens Gang
Din ledende Haand — og af stridige Dele,
Som trued' at knuse hinanden, fremsprang
Bestraalet af dig det harmoniske Hele.

Fornuftens usporlige Gaade, Fornuft!
Alt Endeligts evig usynlige Øie!
Dig tændtes mit Offer — det blande sin Duft
Med Solhekatombernes Damp i det Høie!
Men bævende synker for Alterets Fod
Med stammende Læbe den blindede Muse;
Thi Duften nedsvæver dens Stirren imod,
Og selv Hekatombernes Røge nedbruse.

Og Offerets Flamme, som tunget opsteg,
Og hævede Hjertet paa luende Vinger,
For Dampens nedbølgede Hvirveler veg:
Den slukkes — og pludseligt Mulm mig omringer.
Forgjeves fremvanker i Natten mit Fjed,
Forgjeves hensamle de zittrende Hænder;
Selv Alteret sank — og i Offerets Sted
Paa Randen af Svælget den Offrende brænder.

Andagtshymne.

Dig alt Levendes Væld, dig, Aandernes evige Kilde,
Verdeners aldrig udgrandskede Grund, dig, Himlenes Udspring,
Dig, som utallige Chor lovsyngende hilse Jehova,
Tjen, Oromasdes, Gud, dig, evige, store, den Samme!
Prise min flammende Sang i Naturens jublende Samklang!

Stor i det Hele! saa stor, som i Alt, paa Grændsen af Intet!
Gradløs stor i din Dugs af et Græs nedrullende Perle!
Evig umaalelig stor i din Siriuskugle, som rastløs
Rundt om sin evig urokkede Grund i susende Hvirvlers
Trindtomstraalende Kredse de flammende Klober omsvinger!
Stor i et Kryb, hvis Liv kun varer et Blun, og i Seraph,
Der i Æonernes Top omskuer utalte Naturer,
Og, nær Ringen, den holdende Ring, høit over det Høie,
Uafseelige Led seer knyttet i Væs'nernes Kjæde!
O! du, dit Alts, det ugrændsede Rums oplivende Fylde!
Tør og en Dødelig stamme din Lov, Navnløse! som Himlen
Selv ei nævner med Evigheds Ord? Naar vældig din Almagts
Urandsagede Dyb, som Havet en Aa, opsluger

Alle henbrusende Verdeners Hav, nedstirrer Seraphen,
Aandernes Øverste, taus med bævende Gysen, og selv han,
Han, som min Tanke knap naaer, i din Storhed svimlende
synker!
O! hvad formaaer da mit zittrende Støv? Kun at nynne sin
Afmagt!
Gud! men at føle mig tabt i din Herligheds dybe Beundring
Hæver mig meer end al endelig Magt, og tilbedende Nedfald
For din omstraalede Fod er mit Høimods stolteste Stigen!

Gysen, uendelig meer end den jordiske Salighed, værd
mig,
Himmelens Gysen omspænder min Aand, naar i Skovenes
Templer
Tanken sig taber i dig! Ombuldret af Alpernes Tord'ner,
Høit paa Toppen af steilt optaarnede Fjeld, og paa Randen
Af den brat i dybeste Mulm huultbrusende Afgrund,
Griber usynlig din Haand mit i Fryd hensvimlende Hjerte!
O! hvor forsvinder deri hver sandselig Lyst! hvor ophøiet
Tændes af Himmelens Ild hver Følelse! Skaber! her staaer jeg
Tabt paa et Fnug af dit Alt, og oprækker til dig mine
Hænder:
Vil du, Algode! engang, naar mit Jordiske smuldrer, opholde
Denne tilbedende Deel af mit Jeg, som troer dig, og
haaber ......
Herre! du vil! din Villie skeer, i mig, som i Himlen!
Du, du lever i denne min Bøn! Du bød, og min Sjæl bad
Liv og Udødelighed! Døe Død! men i Gravenes Taushed,
Dybt i det døveste Mulm, hvor Thymmimerne tie, hvor
Urims
Stemmer ei trængte sig ind, hvor de hellige Lamper om
Altret

Slukkes, og Alteret sank, og den Bog, din Evighed opslog,
Solmillionernes, lukt henrullede — funkler din Ildorms
Dig gjenstraalende Glimt. Forgaaer og Jorden og Himlen,
Styrtes i Chaos tilbage mit Støv, og den synlige Skabning,
Slukkes dog aldrig, o Gud! den Gnist, som din evige Godhed
Tændte til Bøn i Tilbederens Haab, som lyder, og troer dig.

Formastelsen.

Til Grev Frederik Leopold Stolberg.

Som det usk*y*ldige, tryllende, himmelske
Smiil paa den blomstrende Skjønnes
Rødmende Kinder, naar rundere Barm sig
Hæver og synker,

Lokker en Yngling, der undrende, stirrende
Drukner sit Blik i dets Straaler,
Føler i zittrende Nerver dets Ild, og
Flammer i Længsel;

Sjælen paa svulmende Læber imøde det
Bæver, paa hidsige Kysses
Brændende Vinger at hvirvle sig henrykt
Ind i sin Himmel.

Men, som det samme livsalige, lokkende
Smiil paa den Yndiges Kinder
Jager i hellig, utolkelig Rædsel
Sjælen tilbage;

Nær ved sin Himmel den truffen af Straalernes
Alt for vellystige Vælde,
Ikarus liig, paa hensmeltende Vinger
Lynes til Jorden;

Saa med begeistrende Herlighed vinkende,
Tryller den hellige Lue
Helikons Helt til den studsende Verden,
Hentet fra Himlen;

Tænder i Undrerens fulde, berusede
Hjerte den brændende Længsel,
Og at udsprede fra Musers Triumphvogn
Vellyst til Jorden.

Ak! men den samme fortryllende, hellige
Nimbus om Digterens Isse
Splitter med lynende Straaler de vovsomt
Spilede Vinger.

Blindet af Glandsen nedstyrter den dristige
Flyvende Helikons Yngling,
Ikarus liig, og i Støvet med Taushed
Vidner sin Afmagt.

Til Skibet,

som førte Kronprindsen over Havet.

Taarn høie Hvirvler op, o Bølgevrimmel!
Fra Oceanets dybe Bund,
Mod Nattens slukte Stjerners mørke Himmel!
Og styrt igjen i Grund!

Dæk, tykke Mulm! hvert Skjær i hine Gruber,
Hvor Døden af sin gamle Grav
Opskyder graadig tusind aabne Struber,
Og fnys, og hyl, o Hav!

Brøl Storm i Torden! raser Elementer!
Og truer Himlen selv med Fald!
Mens Jordens Bæven Livets Ende venter
I næste Tordenskrald.

Du dandser trygt paa Randen af de Huler,
Nu Havets Bund, nu Himlen nær,
Hvor Livets Fiende sig i Mulmet skjuler
Blandt Skyer og vilde Skjær,

O Skib! Du trodser Mulm og Storm og Torden,
Og alle Styrtninger og Død;
Thi Danmarks Styrer, Fredens Gud i Norden,
Du bærer i dit Skjød.

Trolleborg.

Hvor var du, glade Sjæl! hvor endte sig
Den lange Rad af kummerfulde Dage?
Hvo løste Lænken, som nedtrykte dig?
Kom du fra Lysets Helligdom tilbage?

Hvor bleve de, hvis blide Glimt fra Gud,
Hvis matte Glands endnu min Aand omhyller,
Hvis rene Vellyst, skjøndt de slukkes ud,
I Nattens Mørke mig endnu fortryller?

Var du den Evighøies Throne nær,
Ved Kilden, af hvis Væld det Hele springer?
Hvad hørte du, hvad saae, hvad fandt du der!
Hvi zittre dine vellystmatte Vinger?

Jeg var i *Ludvigslund; der endte sig
En kjedsom Rad af kummerfulde Dage;
Paa Glædens Vinger der jeg hæved' mig,
Og sank betynget af min Lyst tilbage.

Jeg var den Evighøies Throne nær,
Jeg Kilden fandt, hvoraf det Hele springer;
Thi Viisdom, Dyd og Ynde fandt jeg der,
Og derfor zittre mine matte Vinger.

Men Støvets Toner danne ingen Lyd,
Som tolker Lysets Aanders Tryllerier.
Mon alle Sprogs foreente Harmonier
Udtrykke blot et Glimt af salig Fryd?

Dog — storme Længsler i mit glade Bryst,
For at udgyde mit for fulde Hjerte!
Min Sjæl ei taaler denne Strøm af Lyst,
Hvis Vælde skylte bort hvert Spor af Smerte.

Thi vant til Kummer, skjult i Nattens Skjød,
Og kun fortrolig med Elendigheder,
Jeg blindes i den Glands, som Mørket brød,
Og daaner mattet i uvante Glæder.

Landsforvandlingen
eller
Bøndernes Frihed.

(Skrevet i en huul Eeg i Skoven ved Christiansfæde).

Hvilken salig Glands mit Blik omhyller?
Fløi min Sjæl bag Solen i en Slum?
Skjønne Straale, som min Aand fortryller,
Vakte du mig til Elysium?
Her i Skovens lysbestrøede Skygger,
Langt fra kjede Stæders vilde Larm,
Hvor sin Throne Philomele bygger,
Føler jeg mig tryg i Friheds Arm.

Flygter ikke blide Tryllerier!
Skjønne Drøm, flyv ei min Sjæl forbi,
Hvor Naturen selv min Sands indvier,
Til den Salighed, du svømmer i!

Stands paa dine lette, lyse Vinger,
Lysets Faders milde Sendebud!
Tolk mig al den Vellyst, du medbringer,
Før du flyver hjem igjen til Gud!

Her i Egens tempelhvalte Hjerte,
Stille, som det Skjul, der gjemmer mig,
Renset fra hver Plet af jordisk Smerte,
Helliget i Fryd, jeg hører dig.
I Naturens Helligdom, omringet
Af dens Skabers Glands, en Engel liig,
Let, af salig Andagts Ild bevinget,
Skal den glade Digter fatte dig.

„Mærk, o Dødelige! Fremtids Syner
„Aabne sig for dit henrykte Blik,
„Gjennem Støvets Nat en Straale lyner
„Fra det Lys, som Aander ene fik;
„Fat det end ufødte Held, jeg bringer,
„See dets Billed svæve om din Aand!
„Nyd det Nu, hvori din Sjæl fik Vinger,
„Nyd det, løst af fordums tunge Baand!“

Som naar efter Livets lange Kummer
Jordens Søn, som her var god og viis,
Vækket af den kolde Dødens Slummer
Vaagner op engang i Paradiis,
Saa forsvandt i Blikket for mit Øie
Rundt omkring mig, hvad jeg forhen saae,
Og jeg skued', nærmere det Høie,
Under mig et Paradiis opstaae.

Der, hvor nylig golde Tidsler groede,
Bølged' sig en Hær af svangre Straae,
Der, hvor usle Hytter samled' stode,
Muntre Boliger adspredte laae.
Der, hvor Armod græd i tunge Kjæder,
Trættet Svaghed syg og døsig gik,
Flittige, og frie, og raske Glæder
Mødte mit umættelige Blik.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
Klare Bække verled' under mig;
Alt var fuldt af Liv, i Ord'nens Love,
Hvor Natur og Konst omfavned' sig;
Spredte laae de lykkelige Tage,
Under hvilke Jordens Rigdom laae,
Her gik Manden, hisset gik hans Mage,
Han til Ag'ren, hun til sine Smaae.

Begge sang i Hjertets glade Toner
Friheds Jubler op til Lysets Gud;
Og fra Fjeldets Hald til Skovens Throner
Echo lød til Echo: Gode Gud!
Alt var Dyd og Kjærlighed og Glæde,
Rundtom Fryden gik i Flidens Fjed,
Bjerg og Dal og Sø var Friheds Sæde,
Hele Landet Lykkens Opholdssted.

„Dette virkte Bondens Ven, hvis Øie
„Skuede hvad der var godt og ret,
„Og hvis Hjerte koldt ei lod sig nøie
„Med at skue — men begyndte det.

„Nu hans Støv i Jorden rolig hviler,
„Dvæget i en stille Slummers Fred;
„Men hans Sjæl fra lyse Himle smiler
„End i Sønnesønnen til os ned.“

Alt forsvandt, og Sang og Glands bortvege;
Tungt igjen jeg følte Støvets Baand;
Men imellem topforgyldte Ege
Svæved' end, o Reventlou! din Aand;
Og jeg priste Gud, som lod dig blive
Fyrstens Raad og Ven, og Landets Lyst,
Og som dig en Broder vilde give
Stor, som du, i alle Danskes Bryst.

Begeistringen.

Til Hertuginde Louisa Augusta.

Min Røst var svag, min Sang var mat,
Og Strængen zittred' som mit Hjerte;
Thi Lyn kun lysned' Skjaldens Nat,
Og ingen Muse Greb mig lærte;
Jeg sukked' i forspildte Klager
Ved Pindi tidselkrandste Fod;
I Kamp mod alle Livets Plager
Udtømtes endelig mit Mod.

De fore mig engang forbi
De hulde Heliconiader.
Hvor, Himmelske! henflygte I?
Saa raabte Digtekonstens Fader.

Vi flygte hen til Herthas Dale,
Saa svarte de forfulgte Ni,
Farvel, Parnas! Farvel, Castale!
Til Danmarks Paphos ile vi.

Da skimtede den tause Skjald
Et Glimt af Haab til Held i Sange;
Da følte han sit ædle Kald,
Og fandt sig dansk og mindre bange:
Med alle Muser vil jeg ile
Til Musers danske Tempel hen;
Jeg der vil see Louise smile;
Og Harpen lyde skal igjen.

Hvor glædedrukken saae min Aand
Gudinderne Louise krandse,
Og Gratierne, Haand i Haand,
Omkring vor Erycine dandse!
En Ild, som ingen Ord kan nævne,
Meer end Apollos Straalers Lyn;
Fornyet Ild i hver en Evne
Besjælte mig ved dette Syn.

Men du, hvis Skjønhed, Aand og Ild
Med ingen Sky sin Glands omhylled',
Hvis himmelblide lyse Smiil
Til Danmark alle Muser trylled'!
O! tør blandt Landets Millioner,
Som kappes at tilbede dig,
Den frelste Sangers glade Toner
Dit Tempels Alter nærme sig?

Hymenæe.

O! hvilken Følelse strømmer i dette Bryst!
Løftes mit Væsen fra Støvet til Himmelen?
Hvorfra den hellige Flamme, som festlig
Hæver mit Hjerte?

Skuffer en Drøm mig? et tryllende Skyggeværk?
Hører jeg ikke gjenlydende Himles Lov?
Hører jeg ikke den skinnende Cherubs
Salige Toner?

Himmelen aabner sig! gjennem de blindende
Straaler, gjennem utallige Soles Ild
Seer jeg (hvad styrker mit Øie?) din Throne,
Lysenes Konge!

Ordene døe paa de sludsende, bævende
Læber; hvi svæve de lyse, de glimrende
Skarer omkring mig? Kan skues i Støvet
Aandernes Syner?

Svøbt i Fortryllelser, ned fra den Helliges
Aabnede Himmel, omringt af de vingede
Harper, modtaget af vaagnende Jubelchor,
Svæver til Jorden

Morgenens høitidbebudende Straaledands;
Venskab den følger, og Dyd, og den lønnende
Kjærlighed. Hvem vil I Himmelske bringe
Himlenes Fylde?

Held mig Lyksalige! Kjærlig omslyngede
Seer jeg min Ven og Veninde for Alteret.
Dagen nedsynker; de zittre; nu knæle de
Kronte med Krandsen.

Paa Spidsen af St. Gotthard.

Støvet tav; og den sidste, den svageste Lisplen af Bækken
Tabte sig under min Fod.
Skabningen lytted' til Skaberens Gang; med tilbedende Taushed
Rullede Kloden i zittrende Hvirvel
Under hans Fod.

„Hellig! hellig! I Stjerner! o bæver det med mig! men tier,
„Tier det evige Navn!
„Stammer det ikke! thi nær er den Helliges festlige Rædsel.
„Hellig! o hellig! uendelig! evig!
„Hellig! —"

Ordet døde; men Aanden, igjenfødt, levende svang sig,
Løst af Begrebernes Baand,
Nærmere Gud i den voxende Glands. Den Eviges Almagt
Favned' i Glandsens omhyllende Straaler
Ordenes Sjæl.

Tordenen paa Toppen af Grimsel.

Høit opløftet over Jordens Tuer,
Over sjunkne Bjerges tause Væld,
Hvor det næste Trin mit Væsen truer
Med et Fald igjennem Skyens Buer
Ned i Dybet, i hvis Svælg jeg skuer,
Svimler jeg paa Toppen af mit Fjeld.

Skræk! i dette stille Lysets Øde,
Hvor det sidste Suk af Bækken døde,
Hvor jeg tabte dybt hvert Ly.
Pludselig den hele Himmel mørknes;
Og min Æthers klare Tomhed størknes
I en tordensvanger Sky.

Er det Livets eller Dødens Vinger,
Som paa denne Pynt omsuse dig?
Lyn, som den Usynlige nedsvinger!
Er det blege Lys, din Straale bringer
I det tykke Mulm, som Alt omringer,
Sendt at hæve — sendt at styrte mig?

Underfulde Skræk! i Skrald af Torden
Midt i Flammeskyens Hvirvelstorm,
Mellem Klippers Fald, mens hele Jorden
Bæver, og, imod Naturens Orden,
Himlen sort, og Dybet lyst er vorden,
Jubler i sin Undergang en Orm!

See! mit Øie blindes kun af Lyet,
See! mit Øre døves kun af Brag,
I hvis Rasen Jord og Himmel gruer
For den yderste Naturens Dag!
Neppe føler jeg mit Hjerte banke;
Dog forhøier Livet i hver Tanke
Døden i hvert Tordenslag.

Sandsers høie Qval, som Aanden fryder!
Rædsel, som mig evigt Mod indgyder!
Fare, som betrygger mig!
Kan en Traad, som Hændelse kun tvinder,
Som den blinde Skjebne sammenspinder,
Kan et Væsen, som i Støv forsvinder,
Føle dig?

Nei! hvor Sandserne kun Rædsler ændse,
Hvor Naturens Skabning ligger Liig,
Her, paa Livets og paa Dødens Grændse,
Blotte Støv! ophøiet over dig,
Føler jeg mig tryg i Skrækkens Svimmel,
Drømmer jeg mig ind i evig Himmel;
Thi jeg er udødelig!

Himlen i Draaben.

Dagbebudende Glands omflimrede Jorden;
Rødmende laae den, et Noer, i Morgenens Favn.
Helligt Gysende foer igjennem Naturen:
See! og den Slumrende vaktes
Op i Klangen af Lysets Bliv.

Evig vækkende Klang! fra vaagende Himles
Hvælvinger lyder end du til Jordenes Slum;
Vakt, jeg knælende bad; da voxede Glandsen
Festlig, og Skyernes Purpur-
Tæppe hævedes. Taagen svandt.

Solen flammede frem vidtstraalende; Himlens
Hvælvinger luede; Gud var Flammernes Sang.
Vaagen bæved' i Lyst den lyttende Klode,
Stirrede, jublede, tonte,
Sang, og sank under Livets Vægt.

Synet taalte dig ei, det luende Høies
Vældige Straalen, og Gud i Straalernes Glands!
Ak! det stirrende Blik, omlynet af Himles
Altfor udæmpede Klarhed,
Veg din Herligheds Overvæld.

Dybt tilbedende randt min helligste Taare
Ned, og dens Duggen modtog et visnende Straa;
Og i Perlen nedsank mit Blik fra det Høie,
See! men og her jeg et Gjenskin
Fandt af dig; hvor er ei din Glands,

Alnærværende? hist i Himlenes Ildhav,
Her i den Draabe, hvori sig sænkte mit Blik,
Synker Sjælen i dig, o Evigheds Under!
Draabens, som Ætherens Glarhav,
Favner Solen, og smiler Gud.

Mirabeaus Død.

Riqvetti døde. Høit fra Zoner indtil Zoner
I bange Røsters hule Torden løb
Et sammenblandet Skrig af vakte Nationer:
Den vaagne Frihedes Herkules er død.

Han Hydrens Hjerte traf. Sit Saar den skrækket følte;
Med Rasen saae den Folkeretten fri;
Giftsprudlende dens Qval af tusind Struber brølte;
Men ene skjalv den ved sit Raseri.

Fornuften frydet saae dens trufne Hjerte blöde,
Og sandt ulægeligt Uhyrets Saar;
Mat af sit Seierslag, saa sang den, Helten døde;
Men Seierslagets Virkning ei forgaaer.

Han hevnet faldt! Og I, som nysudløste bæve
Ved Seierheltens Fald for nye Baand,
Forsager ei! hans Aand skal over Throner svæve,
Og iisne hver til Vold bevæbnet Haand.

Europa græder; men de Taarer, som nu rinde,
(Frugtbare Dug i Frihedes unge Vaar!)
Skal modne Roserne til Krandsen om hans Minde.
Det — zittrer o Tyranner! — ei forgaaer.

Hans Lov henbruser lydt i disse Taarers Strømme;
En festlig Taushed vidner Jordens Dom.
Med Krympen Hydren selv ham Krandsen maa tildømme:
Stor var han! lyder hele Jorden om.

Stor var han! høit til Trods for hine Trælles Trælle,
Som skjalv med Thronerne ved hvert hans Ord,
Skal Evighedens Røst fra Slægt til Slægt fortælle,
Og Mørkets Hære bæve: Han var stor!

Og da, naar Rousseaus Sæd fremspirer i hvert Hjerte;
Naar i hvert Hoved, Kant! dit Lys opgaaer;
Naar Verden har forglemt hvad den af Præster lærte;
Og ingen død Apostel meer opstaaer;

Naar Storhedsboblen, Vold og Guld og Smiger skaber,
Ei trylleskuffer meer den vorne Jord;
Naar Glandsen, den som Barn beundrede, sig taber,
Og ingen Cæsar kaldes mere stor;

Og — langt bag Sekler — naar den sidste Neros Krone
Er smuldret hen i Glemsels mørke Favn,
Skal Lysets Venner end i høie Jubler tone,
Riqvetti! dit udødelige Navn.

Revolutionen.

Himmelen tordner, ei Jorden. I Tordenen ruller os Skjebnens
Udslag bringende Vogn nærmere nær.
Axlerne brage forfærdelig! Hjulene lyne
Skræk! og de vrinskende Hingste
Fnyse fraadende frem!

„Solene slukkes! og Natten opvælder af Helvedes Huler!
„Altomdampende Mulm hyller vort Blik!
„Ariman seirer! o Rædsel! dig Chaos opsluger,
„Jord! ak du synker! du synker!
„Helvede skjuler din Plads!"

Himmelen tordner, ei Helved. Vel sløredes Solen, og Mørkets
Rundtom dampende Mulm hyller vort Blik!
Typhon er løset, og Helvede vaktes, og Jorden
Sank — men den hæves! den hæves!
Solen oprinder igjen!

„Jorden, den hæves! af hvem? af den løsede Typhon? af Orcus?
„Af den knusende Vogns lynende Hjul?
„Hingstene trampe den ned under gnistrende Hove!
„Ak! og Fortvivlelsens Krampdrag
„Spiller — men hæver den ei!"

„Daaren kun haaber i Hvirvelens Dyb; den Kloge fortvivler
„Der, hvor seirende Mulm hyller hans Blik!

„Timen er kommen! nu sees det i Mørket, hvad Maalet
„Var! og i Helvedes Latter
„Høres det lydeligt nu:

„Drømmenes Drømme, Forædling! Fornuftsols Straalen og Frihed!
„Skjønt opfyldes I nu! Herlige Dag!
„Jubler I Vise! saa jubler dog lydt I Propheter!
„Høit! at de Brinskendes Latter
„Døves! o! døver den dog!"

Himlenes Høieste tordner! Forstummer Formastelsens Blinde!
Vognen nærmer sig alt nærmere! see!
Axlerne brage bedøvende! Hjulene gnistre
Lyn! og de skummende Hingste
Fnyse nu kaadere frem!

Typhon, Ariman, Orcus, i flammende Skagler af aabne
Struber Edder udspye! Bidslernes Staal
Rødmes af Blod, og i Dampen fremfnyse de Lastens
Ild! og Retfærdighed antændt
Flyer paa den skjælvende Jord!

O! men Tømmen, den skjulte, usynlige Tømme sig taber
Høit i Styrerens Haand umaalelig høit
Over Titanernes Manker og Hjulenes Gnistren!
Held! og det fnysende Forspand
Lystrer, uvidende hvem!

Dybenes forteste Kjæmper adlyde ham! Myrdende Magters
Vilde Rasen hans Vink! Helvede selv

Fordrer den Helliges Villie! Krigen er Fredens
Vogn — og de fraadende Hingste
Skynde den snarere frem.

Frihed stormes til Jorden, Forædling og Aandernes
Middag;
Snart den seirende Sol klarer vort Blik!
Dampene spredes! da sees det i Straaler hvad Maalet
Var; og en renere Verden
Priser da Tordnerens Gang!

Hellebeks Harpe.

Sapphisk Ode til Ernst, Greve af Schimmelmann.

Schimmelmann, din Lyra jeg fandt (o Held mig!)
Skjult i Løv, nedfalden af Helas Steeneeg,
Hvor du selv ophængte den, da du paatog
Danias Forsorg.

Solon liig, som, født til Homers og Maros
Mellemrang, opoffred' den anden Laurgreen
Patriotbvimodigen for den første
Borgernes Eegkrands:

See han borthang Lyren, og fulgte Pallas
Uden Klang, tausskridende hen, hvor Viisdoms
Raad, og Retfærd fordredes, og din Redning,
Synkende Cekrops!

Saa min Helt (jeg saae det, o troe mig, Fremtid!)
Rundt omsmiilt, gudvinket, i Musers Chordands,
Krandsen nær, høit kaldet af selv' Apollon,
Sled af Gudinders

Favn sig løs, manddommeligstolt, med Høimods
Hele Kraft undvigende Himlens Trolddom!
Dannemark! dig, dig han kun saae! Herakles
Vinked' Arete!

Lyren flux ophængt, mens en Taare smiilrandt,
Iilte bort Halvguden; i Lyrens Sted han
Arled' Statssølvaaget, og hjalp med Bernstorff
Frederiks Fredsskib

Gjennem Jordskjælvsvælg, mens Europa rundtom
Stat paa Stat nedhvirvledes i din Malstrøm,
Friheds Syndflodhav! Men fra Helas Eeg faldt
Lyren, og sukked'.

Jeg den fandt, dugrustet hver Stræng, dens Tvehorn
Løvomsnoet, muldsugtet, endnu dog klangfuld!
Schimmelmann! misund mig den ei! Min Andagts
Helligste Høisang,

Dydens Priis, Retfærdigheds Lov, Naturens
Høie Fryd, blot himmelske Nyn, min Midnats
Stille, høitidsfuldeste Hellig! Hellig!
Skal den ledsage.

Krandsen.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

Jeg offred' til Apol paa Bredden af Castale,
Hvor Gratierne mødte mig i Dands;
Med frygtsomt Blik, med Stammen i min Tale,
Og dog med Fryd, som ingen Toner male,
Nedlagde jeg for dem min Krands.

Modtager den, tilbedede Gudinder!
Saa stammed' jeg, den uanselig er;
Men Uskyld bandt den, og fra mine Kinder
En Taare randt paa hvert dens Blad, Gudinder!
O! disses Dug er alt dens Værd.

De tog den med de Smiil, der sees oplive
Saa mangen Kold og Følesløs og Død.
Jeg saae ved hvert den meer opfrisket blive;
„Kun Gratierne tage, for at give,"
Saa deres søde Stemme lød.

Charlotte, sang den Første, vor Veninde,
Skal denne Krands af os sig skjenket see;
Charlotte, sang den Anden, den skal finde
Forskjønnet, sang den tredie Gudinde,
Charlotte, sang de alle Tre.

Grevinde! men min Tak kan Taushed ene male;
Chariterne forlode mig i Dands.
Fortryllet, stum, fra Bredden af Castale,
Med Følelser, som Gratier kun tale,
Jeg saae dem række dig min Krands.

Til mit Fædreneland.

Du Plet af Jord, hvor første Gang mit Øie
Fra Veemods Favn opstirred' til det Høie;
Og i et Smiil, og Skyens Purpurbrud,
Fortryllet saae de første Glimt af Gud:

Plet, hvor jeg vaagned' op af Intets Slummer;
Fremkaldt af Almagts underfulde Bliv,
Til Livets korte Fryd og lange Kummer;
Men og, algode Gud! til evigt Liv:

O elskte Plet, hvor første Gang mit Øre
Henrykkedes af Vaarens Harpers Klang;
Hvor Himles Harmonie jeg troede høre
I Skovens Lyd, og i min Moders Sang;

Hvor første Gang min spæde Læbe stammed'
Med kjælen Følelse det ømme Navn;
Hvor første Gang mit tændte Hjerte flammed'
I Kjærligheds og Venskabs hulde Favn:

O Fødeland! hvor fandt en Plet min Leden,
Saa vidt vor Klode Støvets Slægt beboer,
Saa blid, saa lystelig, saa fuldt et Eden,
Som du, for den, hvis bedste Fryd herneden
Er Mindet af hans første Fryd som Noer?

Ak! ingensteds er Roserne saa røde;
Ak! ingensteds er Tornene saa smaa;
Og ingensteds er Dunene saa bløde,
Som de, vor *Barndoms Uskyld hviilte paa.

Forgjeves gød, i mindre brudte Straaler,
Ud over fremmed Egn den milde Sol
Velsignelsernes Væld i større Skaaler,
End over Veltet om vor kolde Pol;

Forgjeves hæver langt bag Hjemmets Hegne
Sig høiere mod Himlen Jordens Bryst;
O! hvad var Himlen selv, hvis ingenvegne
Vort Hjerte der fandt Spor af svunden Lyst?

Reis Kloden om, og smelt i kjælne Lunde;
Og gys i hellig Lyst paa Fjeldes Iis;
Skue tusinddobbelt Liv, og hør af tusind Munde
Naturens, Glædens, og dens Skabers Priis;
Bemærk hvert Fortrin der, hvor rene Sæder
I Liigheds Hegn betrygge Friheds Glæder:

Dog savner overalt veemodig glad
Din Aand et saligt sødt jeg veed ei hvad;
Ak! thi Hyrdinders Dands til Hyrders Qvad,
Ved Arnos Bred, er tvungen mod de Lege,
Hvori for Høgen vore Duer vege.

Thi *Heloises Lund seer tornet ud
Mod Krattet, hvor, omsnært af Brombærranken,
Du favnede som Barn din første Brud;
Og Skrækhorns Himmelspids endog ei høi som Banken,
Hvorpaa jeg efter Maanen greb, og Tanken,
Den første Tanke, tabte sig i Gud.

Nei, her! kun her, i den affides Have,
Som Fredrik vogter, Fredens Engel liig;
Hvor mine Brødres Slægter favne sig
I fælles Held, fra Sarpen ned til Trave;

Kun her, o Danmark! i dit stille Skjød
Fandt det i fremmed Lyst beruste Hjerte
Den hele Fryd, det længselfuldt begjerte,
Den Ro, som langt fra dig det aldrig nød.

Her kalder jeg i Mindet fro tilbage
Min vilde Vandrings underfulde Dage,
Og skuer dobbelt skjøn og elskelig
Hver svunden Engel blandt den fjerne Brimmel,
Hver Stjerne paa min gjennemfløine Himmel,
Min Frydhavns stille Havblik! speilt i dig.

Erotiske Sange og Elegier.

1782—1796.

Primula.

Til Henriette.

Er jeg rolig, er jeg bange,
Glad, i Selskab, eller ene,
Lyde kun om dig alene,
Hulde Pige, mine Sange.
Amor lærer mig de rette
Toner om min Henriette.

I en Kreds af muntre Frænder
Om et Bord, hvor Evan dandser
Mellem Bægre, mens han krandser
Dem med druesprængte Hænder,
Sees min Muse dig at flette
Myrthekrandse, Henriette.

Sidder jeg i Maanens stille
Lund, hvor Nattergalens Klukke
Blande sig med Skovens Sukke,
Medens mine Taarer trille;
Veemod nynner i den lette
Harpes Zittren: Henriette.

Strækker Døden mod din unge
Sanger sine kolde Hænder,
Og det Hjerte, som nu brænder,
Brister iisnet ved det tunge
Slag — mit sidste Suk i dette
Sidste Blun er: **Henriette.**

Til Døden.

I Livets Torden-Nat, hvor Alt omhyller
Min bange Sjæl med Taushed, Skræk og Mørk,
O længselønskte Død! kun du fortryller,
Kun du mig smiler i min Smertes Ørk!

Som mellem sorte Skyer Tord'nens Flamme,
Fremblinkende med blege Morder-Smiil,
Den nøgne Gran paa Klippen sees at ramme,
Saa ramme mig, o Død, din sikkre Piil!

Sit sidste Saar den bringe dette Hjerte,
Som bløder alt af tusind dybe Saar!
O, dette blot vil ende hines Smerte;
Min Qval, o Død, med Livet først forgaaer.

Kjærkomment skal dit Slag mit Hjerte være,
Som Peleidens Sværd var Philoktet.
Vi Avindsskjold mod Livet begge bære;
Vi hade begge Lysets Majestæt.

Men vee mig! mellem Helveds sorte Floder,
I Lysets Egn, i Støvets mørke Dal,
Har ingen Gud, har ingen Støvets Broder,
Har ingen Dæmon Medynk med min Qval.

Forgjeves jeg udstrækker mine Hænder,
Omsonst, o Død! mit Raab fremkalder dig;
Omsonst kun efter dig mit Hjerte brænder;
Du hører ei mit længselfulde Skrig.

Saa flygted' bort af Ariadnes Arme
Tyrannen Theseus; grusom meer end kjæk,
Han, døvet mellem Krigsbasuners Larme,
Ei skjøtted' den Fortvivltes vilde Skræk.

Omsonst hun iler over spidse-Stene;
Forgjeves mattes hendes svage Fod;
Omsonst hun mellem nøgne Klipper, ene,
Forvildet løber Havets Favn imod:

O Theseus! skynd dig i min Arm tilbage!
O Theseus! hør din Ariadnes Skrig!
O! hør din Ariadnes ømme Klage!
O Theseus! Theseus! kan du flygte mig?

Den Ulyksalige! Nu svulme Bobler,
Nu bløde Rifter i den spæde Fod.
Omsonst! Tyrannen medynkløs fordobler
De Skridt, hvis Spor hun farver med sit Blod.

Til Menander.

Du glade Ven! som i din Elsktes Arm
Kan trodse Skjebnens Storm og vilde Larm,
Som ved din Daphnes Haand paa Roser træder
I Livets Nat, hvor jeg blandt Torne græder;
Og ledes tryg ved hendes Trøst og Raad,
Som Theseus før ved Ariadnes Traad;
Som dysset i din Fryd ei Smerte føler,
Men hører Zephyr der, hvor Torden brøler;
Og tryg paa hendes Skjød, ved hendes Bryst
Seer i din Elskovs Speil kun Lys og Lyst!
Tilgiv mig, elskte Ven! om jeg afbryder
Et Dieblik den Rolighed, du nyder;
Tilgiv mig! ak, thi Skjebnen negted' mig,
Enhver Velsignelse, den skjenkte dig.
Viid, elskte Ven! den Jord, som hun ombanner
Til Himmel i din Arm, din Ven forbander;
Viid, Himlen jog fra mig for evig bort
Hvert Smiil af Fryd; mig Solen selv er sort,
Mig Jorden er, som Skrækkens mørke Rige,
Opfyldt med Bødler og Ulykkelige;
Fryd er mig Død, og om min knuste Barm
Opflammer Helved, selv i Venskabs Arm.

O! du, som ligger knuust af Vredens Torden,
Forglemt af Himmelen, forskudt af Jorden,
Trods den Elendighed, som martrer dig,
Trods al din Jammer, du er lykkelig,
Hvis du kun lider eget Uhelds Smerte,
Og Andres Suk din Sjæl ei større lærte;
Hvis ikke Frænders Graad og Venners Skrig
Dig friste til at glemme Gud og dig!

Dog! er det Ret, jeg dig min Smerte klager?
Din ømme Sjæl vil dele disse Plager;
Min Klage vil forgifte dig din Ro;
Ting, som din Ven saa gjerne vilde troe.
Og jeg, som føler al den Qval, som brænder
I Sorger for ulykkelige Venner,
Jeg smitter grum med Sorg for mig et Bryst,
Som Gud fandt værd og skabte blot til Lyst!
Jeg, Ven, bedrøve dig, og see dig græde!
Jeg skulde for min Skyld see Taarer væde
Det Øie, som af Vellyst straalte nys,
Som kun er skabt til Smiil og Daphnes Kys!
Din Sjæl jeg skulde grum min Gift indgyde!
Og røve dig, hvad selv jeg ei kan nyde,
Min sidste Trøst jeg skulde røve mig,
Min elskte Ven! at see dig lykkelig?
Nei! skjul dig tunge Qval i skjulte Taarer,
Du tynger dobbelt, hvis min Ven du saarer;
Kom sidste Glimt af Fryd og stem min Sang
Til Lyst den eneste, den sidste Gang.

Tidt, naar min Sjæl, forfulgt af Skræk og Kummer,
Mens salig i din Elsktes Arm du slummer,
Sank i det Hav af Sorg, den svømmed' i,
Den saae din Fryd at lyne sig forbi,
Og voldsom den anspændte sidste Kræfter,
For mere nær at svømme Glandsen efter.
Som bange Styrmand seer paa knuste Stavn,
I Stormens Nat et Glimt i nære Havn,
Som gjennem sorte Skov en Vandrer iler
Imod et Lys, der dybt i Grunden smiler,

Saa seer min Sjæl den Sol, der Skyen brød,
Og lyser rundt om dig paa Daphnes Skjød;
Af kjælent Venskab den da, lettet, svinger
Sig efter dig, paa Tankens snare Vinger;
Den glemmer Alt, og troer sig lykkelig,
Fordi den favner Daphne, Dyd og dig.

Da glemmer jeg hvert Nag af fremmed Smerte,
Og mindes knap, den saarede mit Hjerte;
Da min henrykte Sjæl i Glæden troer,
At Gud er god, og ei alene stor;
Da synes mig den hele Skabning smile,
Og Dyd mod Dyd og Lyst mod Vellyst ile,
Og kappes om, i Fryd at drukne mig;
Da er jeg rolig, glad og lykkelig.
Som en skibbruden Mand, igjen paa Landet,
Forglemmer Stormens Rædsler nys paa Vandet,
Saa glemmer jeg min Smertes vilde Larm,
Naar jeg dig skuer glad i Daphnes Arm.
Det er mit sidste Tilflugtssted paa Jorden,
Naar Himlen mig forfølger med sin Torden,
Hvor min forfulgte Sjæl kan skjule sig
For Fædres Hændevrid og Brødres Skrig.
Det er den Sol, jeg øiner midt i Taagen,
Som trøster mig i Nattens bange Vaagen;
Og styrker mig, at ende Livets Færd,
Min Gud, mig selv og min Menander værd.

Horaz og Lydia.

Han.

För, naar jeg tryllet ved dit Bryst
Dig, Falske, hørte kjælent sige,
At mine Kys var Nektar, uden Lige,
Og ene jeg var al din Lyst;
Jeg i din Favn da tænkte med Foragt
Paa Persiens Despot og al hans Magt.

Hun.

För, naar din Mund kun aabned' sig,
For mig med Amors egne Kys at sige,
Jeg var din evig elskte, bedste Pige,
Selv ingen Venus lignte mig;
Stolt af min Elsktes hele Kjærlighed
Jeg selv paa Roms Gudinde skued' ned.

Han.

For Cloe slaaer nu dette Bryst;
Nu lærer hun mig at foragte Throner,
Naar jeg ved hendes Stemmes søde Toner
Hensmelter i elysisk Lyst.
Med Glæde jeg modtager Dødens Slag,
Naar det min Cloe kjøber kun een Dag.

Hun.

For Cephalus jeg brænder nu,
Kun ham jeg ønsker, ham min Længsel favner;
Jeg paa hans Skjød engang dig aldrig savner;
Han ligner Amor meer end du.

Tre Gange døer jeg glad, naar ved min Død
Jeg ham kun gjør een Time dobbelt sød!

Han.

Men, om min Kjærlighed paa nye
Med fulde Flammer atter kom tilbage,
Hvis, for dig uophørlig at behage,
Jeg evig vilde Cloe flye?
Hvis jeg med tusind Kysse slette'd ud,
O skjønne Lydia! mit Elskovsbrud?

Hun.

Skjøndt Cephalus er Solen liig,
Naar den gaaer ned bag Tib'rens gyldne Bredde;
Skjøndt du, Horaz, er let, som Vind, til Vrede,
Og Havets Smiil i Falskhed liig;
Jeg leve vil med dig, og paa dit Skjød
Skal Døden selv din Elskte vorde sød!

Erato.

Langt fra det støiende Bulder af Vinens
Rasende Glæder, urørt af Bacchantens
Rusende Lyster og vilde Begeistring,
Synger min Muse.

Medens de rave med svingede Thyrser
Opad til Fjelds, og de mylrende Klipper
Vildt Dithyramber gjenklingre, hun sidder
Eensom i Dalen,

Mellem hvis Blomster sig bugtende slynger
Bækkens Krystal, i hvis glimtende Rislen
Cynthia zittrer, og nynner mit Hjertes
Salige Veemod.

Flye mig, o Satyr! o flyer mig, I Fauner!
Skjul dig blandt Klipper, berusede Sanger!
Echo af „Evan! o! Evan!“ sig tabe
Langt fra mit Alter,

Helliget Elskov, i Bøgenes stille
Bævende Skygger, omskimret af Lunas
Smilende Straaler, i Skjerm af min Sanglunds
Hvælvede Løvsal.

Skovenes Sappho, kun du, Philomele!
Nærme dig! Fløitende Klukke ledsage
Citherens Strænge, mens Eratos Toner
Tolke min Længsel!

Hør hendes Sang, Amathusia! hør den
Vingede Gud! og I Gratier! lytter
Leired' usynlig' omkring mig! Jeg priser
Helliget Eder,

Cyprias tryllende Belte, Chariters
Svævende Dands, og, o Amor! dit Koggers
Fylde, de nektarinddyppede Piles
Kildrende Smerte.

Idealia.

Skjøn og kjælen som Cythere,
Hvid og mild som Cynthia,
Rund som Hebe, rank som Here,
Er min Idealia.

Ingen af de tre Chariter
Er i Ynde hende liig;
Alle Jordens Aphroditer
Falme, naar hun viser sig.

Som en Straale fra det Høie,
I et Blik af Lysets Gud,
Munterhed i hendes Øie
Liv og Vellyst spreder ud.

Paa de hvide, runde Kinder
Dydens Roser aabne sig;
Naar hun smiler, Sorgen svinder
Morgenrødens Fiende liig.

Elskovs Guder rundt omkrandse
Hendes mørkebrune Haar;
Alle Gratierne dandse
Om den Skjønne, hvor hun gaaer.

Zephir overgiven spøger
Med en Fold, nu hist, nu her,
Som hver Yndighed forøger
Ved kun halv at skjule hver.

Trinde Bryster kjælent bølge
Af uskyldig Kjærlighed;
Ynde, Vid og Dyder følge
Glade hendes lette Fjed.

Roser spire, hvor hun træder,
Under hendes skjønne Fod;
Taus Beundring, Held og Hæder
Ile hendes Skridt imod.

Frækheds Satyr ærbar flygter,
Vover ei at see sig mæt;
Smigers lumske Slange frygter
Hendes lyse Majestæt.

Hendes søde Smiil henriver
Philosophens marmor Aand,
Lokker og tilbagedriver
Lige stærk hver vovsom Haand.

Ved at skue hendes Ynde
Kummer svinder bort i Fryd.
Ondskab blues ved at synde,
Naar den kjender hendes Dyd.

Der, hvor hendes Kys opliver,
Spilder Skjebnen al sin Harm.
Zembla, Zahra, Helved bliver
Paradiis i hendes Arm.

Men een Feil har dog min Pige,
Som det Alt fordunkle vil:
Denne Uforlignelige
Er desværre — ikke til.

Elskovsjubel.

Liig en Tordensky, naar til gyldne Høie
Phoebus atter leer,
Flye for evig Mørkhed fra mit Øie;
Ingen bitter Taare flyde meer!

Intet stønnet Suk, ingen hylet Klage,
Ingen Sørgesang
Echo bringe hulere tilbage,
Som naar før min Harpes Stræ nge klang!

Thi hun elsker mig! triller, Philomeler;
Thi hun elsker mig!
Triller glade Toner! nu jeg deler
Skovens Fryd, ei meer ulykkelig.

Smiil til Dal og Skov atter, Morgenrøde,
Min Seline liig!
Glade Blik skal dine Straaler møde
Fra mit Øie; thi hun elsker mig!

Iil mig, muntre Bæk, gjennem Blomsterenge
Rislende forbi!
Jeg vil henrykt stemme Harpens Strænge
Til din Bølges klare Melodie.

Viis mig, o Natur! alle dine Skatte
Hist i Lysets Hjem,
Her i Ormens Støv, og jeg skal fatte,
Favnet af min Elskte, føle dem.

Min Selines Smiil aabnede mit Øie
For din Herlighed.
Jubler med, I Skove, Dale, Høie!
See hun smiler! Alting smiler med.

Til Venus.

Cyprens skjønne Herskerinde,
Elskovs mægtige Gudinde!
Min Seline kalder dig.
O! forlad i Dag Cythere!
Byt det bort for meget mere,
Som hos hende venter dig!

Hendes Huus dig i det lille
Vil Olympen selv fremstille;
Konst, Natur, og attisk Smag
Overalt dit Øie maler
Phantasiens Idealer
Under min Selines Tag.

Vaarens sidste, skjønne Gave,
Rosen, staaer i hendes Have
Rød og hvid og frisk, som du.
Druen, som dig hjemme fryder,
Skjenket af Seline byder
Nektar, mere sød endnu.

I dit Paphos dunkle Gange
Blandes Nattergalers Sange
Sødt med Rislen af en Elv;
Aphrodite! men du glemmer
Dine Philomelers Stemmer,
Naar Seline synger selv.

Vellyst lokker ikke mere
Paa dit duftende Cythere
End paa hendes Opholdssted;
Men i hendes Øie byder
Dronningen for alle Dyder
Faunen selv Beskedenhed.

Værdigt Selskab og du finder;
Thi min Elskedes Veninder
Faaer du samled' her at see.
Hver af dem er en Charite,
Hos en anden Aphrodite
Seer du dine hulde Tre.

Intet, Intet vil du savne!
Giv det Alt Olympens Navne,
Saa bli'er det og Himlen Eet.
Og foruden Speil, Gudinde!
Vil du dig fordoblet finde,
Naar du har Seline seet.

Iil, Kronions skjønne Datter!
Kom med Elskov, Skjemt og Latter,

Kom med Amors hele Hær!
Ellers troer din Skjald, Gudinde!
At du frygter for at finde
Meer end dig i hende der.

Til Seline.

(Efter Tibullus's 3. Bogs 3. Elegie).

Hvad nytter det, med idelige Bønner,
Med Ønsker at bestorme Himmelen?
Jeg beder ei, som andre Jordens Sønner,
Om Rigdom; Elskte! jeg foragter den;
Ei at paa Marmortrapper jeg maa stige
Vidtglimrende til høie gyldne Sal;
At Tusind maae, for blot mig at berige,
Med deres Sved bedugge Herthedal;
Men, at hos dig mit Liv maa sødt hensvinde;
At jeg maa døe, som Olding, ved dit Bryst;
At paa mit Liig din Taare da maa rinde,
Naar du beklager ømt din tabte Lyst!
Thi, hvad mon hine Riges Guld os nytter?
Hvad tusind Hjordes fede Meieri?
Hvad Bygninger paa høie Jonske Stytter,
Med Steen-Apoller og Dianer i?
Hvad Hvælvinger, behængt' med Lysekroner?
Hvad Marmorgulv, hvor gyldne Stole staae?
Hvad Purpurdragt, bebræmmet med Galoner,
Og andet meer, som Pøblen gaber paa?
Misundelse, Misundelse kun vindes
Ved disse Ting, — og Pøblens Dom er blind;

Ei Sjælens Ro i gyldne Sale findes,
Ei Lægedom for et bedrøvet Sind.
Mig Lidet, deelt med dig, skal Rigdom være!
Jeg uden dig ei skjøtter Jordens Guld;
Jeg uden dig ei skjøtter Jordens Ære;
Jeg har dens bedste, naar du mig er huld.
O! gyldne Dag, som dig mig kunde give!
Tre Gange lykkelige, gyldne Dag!
Paa den jeg skulde Cæsar, Croesus blive,
Selv under mindste Hyttes lave Tag.
Men, dersom evig ingen Guder høre
Min ene Bøn, som jeg saa ofte bad,
Ei alle Jordens Skatte skulle gjøre
Een Time mig Ulykkelige glad.
Derom lad Andre bede! stille Dage
I min Selines Arm jeg ønsker mig!
Fra hendes Haand mig Alting sødt skal smage,
Og fattig skal jeg være lykkelig!
O! hør din Sangers Bønner, Erycine!
O! hør mig, du, som lønner Kjærlighed!
Lad snart den Dag, som giver mig Seline,
Gudinde! synke fra din Himmel ned.
Hvis ei, da hør mig, du, som Nattens Rige
Bestyrer med din rædsomsorte Stav!
Snart, snart, o! Pluto! lad mig Arme stige
Ned i den stille, tankeløse Grav!

Lycas til Lycilis.

O! jeg Lyksalige! Lycilis elsker mig!
Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?
    Lycilis elsker kun mig!
Lycilis deilige Læber kun aabne sig,
For at fortælle mig sødt, at hun elsker mig
    Lycilis kysser kun mig!

Himmelske Muser og Gratier, lærer mig!
Lærer min henrykte Sjæl at fortolke sig!
    Lycas forvildes i Fryd.
Lycilis synger; ophøiet, som Jupiter,
Hoit over alle lovsyngende Verdener
    Hører jeg Sangenes Lyd!

Lycas er mægtig og rig som Saturnion,
Viis som Tritonia, skjøn som Endymion,
    Stærk og berømt som Achill;
Lycilis smiler — Idalia skjuler sig —
Viisdom og Rigdom og Skjønhed og Styrke mig
    Møder i Lycilis Smiil.

Nedslyng fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
Sønderknuus Himle paa synkende Verdener!
    Omt trykt til Lycilis Barm,
Intet kan skrække mig; rolig jeg slumrer der;
Sødt under tusinde buldrende Tordener
    Døer jeg i Lycilis Arm.

Tidsfordriv.

Naar Solen vækker mig til Dagens Sysler,
Naar upaaklædt jeg sidder ved mit Bord,
Og mellem gamle Folianter nysler,
Og tømmer deres Viisdom, som man troer;

Naar, med Donat og Fibelbræt i Haanden,
Jeg sidder mellem haabefulde To,
Og ikke sjelden, ivrigen i Aanden,
Gjør Salomon af Klaus, som Nogle troe;

Naar midt i Musers Tempel, med en Mine,
Sig Cato selv ei skulde skammet ved,
Blandt Phoebi Børn jeg synes Mening pine
Af Ord, som min Decanus standser ved —

Naar stundom mellem stive Cavallerer,
Blandt Damer ved en gunstig Herres Bord,
Jeg allerydmygst vittig amuserer
Den naadige Forsamling, som man troer —

Naar paa min vante Plads i Høresalen
Jeg stirrer paa Cathedrets Clinias,
Og lytter, troer han, som paa Nattergalen
Til hans pedantisk declameerte Fjas —

Naar mellem Hvisken, Hosten, Støien, Grinen,
Paa Whigs Concert jeg een og anden Gang
Beundrer Torrys Greb paa Fiolinen,
Og smelter, som man troer, ved Lollis Sang —

Naar ikke blot til Lyst jeg paa Paterre
Maa grædende Crispin, som Doctor, see!
Og Odins Søn, og Thor, den gamle Herre,
Hvor nødig jeg end vilde det, belee —

Hvor vilde da Kjedsommeligheds Pine
Mig gjøre Tidens Gang utaalelig!
Hvis jeg ei tænkte kun paa dig, Seline!
Hvis overalt min Sjæl var ei hos dig.

Kysſene.

Til Seline.

Giv mig, Seline! tusind Kys, og atter
Ti Tusind, og saa Tusind nok igjen;
Derpaa ti Tusind under Spøg og Latter,
Et Tusind paa ti Tusind stedse hen!

Naar vi paa denne Viis hinanden have
Tre, fire Millioner Gange kyst,
Vi kunne det saa snildeligen lave,
At Ondskab taber reent sin Tællelyst.

Og Ingen skal til Andre kunne sige,
Som ved den simple Maade muligt var:
Saa mange Gange kyste han sin Pige;
Saa mange Gange hun ham kysset har.

Til Amor.

Da hun seilede.

See, hun seiler bort! mit Øie følger
Zittrende den lykkelige Stavn —
Triller sagte, muntre Bølger!
Bærer hende trygt i eders Favn!

Overgivne, sprudlende Delphiner
Skjemtsom rundt om Sluppen boltre sig!
Havets yngste Doridiner
Trække den, Diones Choncha liig!

Muskelklædte, blæsende Tritoner
Understøtte Nereiders Sang!
Festlig, som da deres Toner
Ved Cytheres Fødsel fordum klang!

*Luftens spædeste Favon besøge
Amphitrite første Gang i Dag;
For i lette Flugt at spøge
Med det purpurrøde Silkeflag.

Ingen taaget Sky fra Vesten ile!
Havets Flade glimre, Himlens liig!
At i klare Bølgers Smile
Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Ro forlod mig med min Pige;
Ene staaer jeg Arme her igjen —
Amor! bring den Elskelige
Snart tilbage til sin ømme Ven!

Trøsten.

Til min Ven, ved hans Elskedes Død.

Vis er Døden. Salig Slummer
Venter snarlig Sorgens Ven.
Trøstesløse! taal din Kummer!
Snart i Graven endes den.

Hvad er Venskabs høie Glæde,
Favntag af en yndig Mø,
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Vished, du skal døe?

See bag Skyer Solen ile
Sin bestemte Bane hen;
Snart den synker, for at smile,
Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde
Vinker dig til Jordens Skjød!
Denne *Vished bør forsøde
Al din Kummer, al din Nød.

Nyd den, føl den, fat dens hele,
Trøstefulde Salighed!
Sorgens Skyer mildt sig dele,
Flygte, svinde reent derved.

Som det dyrebare Minde
Af min Himmels tabte Fryd,
Da med Kys en øm Veninde
Styrked', lønnede din Dyd.

Da dit Blik i hendes Øie
Engles Salighed forstod,
Og du nærmere den Høie
Følte dobbelt, Gud er god.

O! som dette søde Minde
Kald den Visbed ofte frem:
Snart skal dine Dage svinde,
Og din Følelse med dem.

Kald den oftere tilbage,
End din nylig tabte Lyst!
Hiins Erindring den forjage,
Enevældig i dit Bryst!

O! thi hvad er svunden Glæde?
Skyggen af en jordet Ven?
Vi vil favne den, og græde
Dobbelt, naar den svinder hen.

Lad dit Hjerte Gift ei sanke,
Slangen mellem Roser liig,
Af den alt for søde Tanke:
Engang var jeg lykkelig.

Nei! men engang skal jeg blive
Fri for Liv og Qval som hun;
Døden mig den Ro skal give,
Som i Graven nydes kun.

Dette Haab bestandig svæve
For din Aand og styrke dig!
Men af Himlen ei du kræve
Hende! Hun er lykkelig.

Vel blev trefold Mørke givet
Dødens tavse Opholdssted;
Ak! men ei saa mørk som Livet
Er dens Hulers Eensomhed.

Ei forstyrre falske Syner
Slummeren i Gravens Skjød;
I dens Nat ei Drømme lyner;
Søvnen der er rolig, sød.

Frygt for op til nye Plager
Snart at vækkes ved dens Savn
Ei den Lykkelige nager,
Som hendysses i dens Favn.

Nei! men den, som rolig hviler,
Qvæget i dens søde Slum,
Dobbelt skjøn opvaagnet iler
Derfra til Elysium.

O! der skal du engang favne
Hende, som forlod dig her;
Saligheder uden Navne
Begge skal omgive der.

Og lad det end vare længe,
Mange Aar sig slæbe hen,
Før i hine Glædens Enge
Hun skal møde dig igjen.

Hvad er Jordens længste Plage,
Hele Livets Bitterhed
I en Rad af mørke Dage,
Mod en salig Evighed?

Hvor du mellem evig unge
Glæder, Gud og hende nær,
Nyde skal, hvad ingen Tunge,
Ingen Ord dig tolke her.

Til Søvnen.

Eneste blandt Edens Saligheder,
Som blev levnet os i Livets Nød,
Som jeg daglig længselfuld tilbeder,
Søde, korte, tidtgjentagne Død!
Forsmag paa den Ro, som venlig smiler
Fra det Mulm, hvor sødt min Fader hviler —

Søvn, hendysset i din Arm oplives
Matte Træl igjen til frugtbar Sved;
Og hans Fyrste nye Kræfter gives
Til at virke hans Lyksalighed;
Og jeg glemmer i din Favn den Smerte,
Dagligt Syn af Andres Kummer nærte.

Tak for hvert et Blund, som lod mig smage
Glemsels Nektar i dit hulde Skjød;
Tak for hver en Gang du Livets Dage
Sødt mig lønnede med natlig Død;
Tak fra mig og Tusinde, som nyde
Blot den Lyst, som dine Drømme byde.

Edderfulde Nag mit Bryst forgifte;
Tungt jeg aander Livets qvalme Luft;
Dødens Broder! du mig ofte vifte
Mild imøde Lethes linde Duft!
Til engang, giv snart! jeg i dens Bølger
Mig og Slangen i mit Hjerte dølger.

Til Hanna Braem.

Den Sindets Ro, som jeg skal aldrig smage,
Den Munterhed, som Himlen negted' mig,
Skal uformørkt bestraale dine Dage,
Veninde! Du skal vorde lykkelig.

Thi blot Naturen ei, som lod dig blive
Saa vittig, ædel, yndig, skjøn og god,
Har givet dig Alt hvad den kunde give;
Og Skjebnens Yndest blev din sjeldne Lod.

Sødt svunde hen din Ungdoms første Dage;
Sødt de nærværende bortsnige sig;
Til dem, som du, gid mange! har tilbage,
Udsigten smilende fortryller mig.

Ak! ofte, naar jeg i dit lyse Øie,
De muntre Dyders blide Himmel saae,
Naar, som en venlig Leder fra det Høie,
Jeg saae dig ved min Fredriks Side gaae;

Naar ingen Taarer, intet Spor af Smerte
Formørkede dets englemilde Blik,
Da glemte tidt mit venskabsfulde Hjerte
Den tunge Lod, jeg selv af Skjebnen fik.

Og, naar jeg skued' begge lykkelige,
Hinanden flyve Favn i Favn imod,
Udraabte jeg, skjøndt kyst af ingen Pige,
Som om jeg elskedes selv: o! Gud er god!

Jeg deelte begges Fryd; min egen Kummer
Forsvandt i Følelsen af eders Lyst.
Gid, aldrig vakt af eders Lykkes Slummer,
I stedse mig maae skjenke denne Trøst!

O! jeg beholder den, thi Haabet smiler
For dig, Elskværdige! hvorhen du gaaer;
Thi Gud og Dyd og Fredrik med dig iler,
Og dette Selskab varig Lykke spaaer!

Hvor ofte sværmer jeg blandt glade Drømme
Om eders vorende Lyksalighed!
Naar I skal Glædens fulde Bæger tømme
I fælleds Favn, i uforstyrret Fred!

O! megen, megen Trøst den Vished gjemmer,
At du min bedste Ven velsignes skal!
I denne glade Følelse jeg glemmer,
At Jorden blev for mig en Jammerdal.

Men, naar nu Haand i Haand med ham, Veninde!
Du vandrer Livets Blomsterbane hen,
Lad da en kjærlig Veemodstaare rinde
For Lydias ulykkelige Ven.

Aabenbarelsen.

Til Hanna Hornemann.

Tung af mange mørke Dages Kummer,
Kjed af Tanke, Lys og Liv og sig,
Sank min Sjæl i Nattens stille Slummer;
Søvn! o gjør mig tidt saa lykkelig!
Kom med denne Nektar tidt tilbage,
Som i Drømme nys du lod mig smage!

Ene med min Elskov og min Smerte
Sad jeg (syntes mig) i Ronas Dal;
Og min Harpes hule Torden lærte
Lundens Echo Gjenlyd af min Qval.
Tykke Skyer dækked' Aftenrøden;
Rundt omkring mig Alt var mørkt som Døden.

See! med Eet opklartes ved min Side
Luftens Dunster for min Phantasie;
Med en Mine, som en Engels blide,
Stod min Fredriks Elskede deri;
Som en yndig Guddom fra det Høie
Svæved' hun i Glandsen for mit Øie.

Svage Skjald om Farver ikke leder,
Til en Engel hist at male dig,
Som, trods Støvets Ufuldkommenheder,
Her, Veninde! var umalelig;
Tænk dig hende her, og tænk den samme,
Klædt i Salighedens lyse Flamme!

„Jeg er salig,“ brød hun ud — Seline
Synger ei saa sødt, som Talen lød —
„Ingen Støvets Glæder ligne mine;
Sørger ikke, Venner! ved min Død!
Siig min Ven, (her voxte hendes Stemme)
Han sin Sorg, og ikke mig, maa glemme.“

„Ja jeg veed det, Skjønne, Skyldfrie, Høie!
Du er salig i din Skabers Favn;
Men hvi synes Perler fra dit Øie
I din Himmel selv at røbe Savn?
Kan du lide? kan du salig græde?
Gud! er ingensteds da varig Glæde?“

„Jo den kommer. Himlens Myriader
Føle den; den kommer vissélig;
Men da først ublandet, naar vor Fader
Samler alle sine Børn til sig.
End er Længsel i mit glade Hjerte,
Skjøndt den ei er tung som Støvets Smerte.“

„Fredrik,“ blev hun ved, „at Fredrik græder —
Thi jeg elsker evig, evig nu —
Det er bittert, midt i mine Glæder
Kommer jeg det sørgelig ihu;
Men den Gode hører mine Bønner,
Fredriks Dyd han styrker og belønner.“

„At min elskte jordiske Veninde,
Som saa ømt, saa kjælent elskte mig,
Blot i Tanken bære maa mit Minde,
Ogsaa det endnu bekymrer mig;

At iblandt saa mange Venners Navne
Hun skal mit alene stedse savne."

„O! hvor meget vilde jeg nu sige,
O! hvor mange Glæder ønskte jeg
Denne dyrebare muntre Pige;
Men nu seer, nu hører hun det ei.
Hvad jeg ønsker mellem hine Throner,
Tolk du hende her i Støvets Toner."

„Siig, at Intet meer paa Jorden ligner
Himlens Engles Fryd, end Kjærlighed;
End jeg glad Erindringen velsigner
Af det første Kys, den tændtes ved;
Alle Himles Engle see med Glæde
To, som varigt elske sig hernede."

„For at trøste Kummer, lindre Jammer,
Sendtes Elskovs Ild fra Himlen ned;
Og dens rene, stærke, lige Flammer
Luttre Sjælene til Salighed.
Alle Salige med Vellyst skue
To henrykte Dødeliges Lue."

„Kjærlighed, som Mod og Styrke gyder
Med sin Nektar i den unge Sjæl,
Værner vældigt om de spæde Dyder,
Mod sin Himmels truende Rebel.
Selv den Høie seer med Faderglæde
To, som dydig elske sig dernede."

„Ja han smiler kjærlig fra det Høie,
Elskede Veninde! ned til dig;
Seer med Lyst, at Dyden i dit Øie
Drager nærmere din Ven til sig;
Seer din Elsker glad i dig tilbede
Den, som satte dig for ham dernede; —".

„Seer ham elske dobbelt Vid og Ynde,
Bed i dig at kjende deres Værd;
Seer ham skjælve dobbelt for at synde,
En uskyldig elsket Engel nær;
Og han vil opfylde hvad jeg beder:
Krone begge med Lyksaligheder."

Med en Følelse, som Ingen fatter,
Med en Røst, hvis Toner Støv ei fandt,
Raabte Paradisets skjønne Datter
Dette sidste — smiilte sødt — og svandt.
Vækket foer jeg op af Nattens Slummer,
Ak! til Lys og Tanke, Dag og Kummer!

Elegier til Seline.

1786—88.

Det første Haandtryk.

„Nei! bort med Trøst! paa denne Jord
Vi kun har Aarsag til at græde;
Saavidt som Støvets Afkom boer,
Har Ulykſalighed ſit Sæde;
Den Unges Spøg, den Viſes Ro,
Pokalens Trøſt, og Elſkovs Glæder,
Selv de, ſom mellem Dyder groe,
Er' glimrende Elendigheder.
Vær viis og rig ſom Salomon,
Vær Mønſteret for alle Dyder,
Din Velſtand er et Rikajon,
Som kun et Øieblik dig fryder,
For, visnet uformodentlig,
Den grumme Sandhed dig at lære:
At Ingen er ſaa lykkelig,
Som den, der holder op at være.
Kan Rigdom, Viisdom, Dyder ei,
Din Fryd, o Menneſke! betrygge,
Siig, hvor er da den ſikkre Vei,
Som ikke fører til dens Skygge?

Slet ingen. Gaae hvad Vei, du vil,
Du gaaer paa den en Død imøde;
Og hvo har viist dig Glædens Smiil
I dine Dages Aftenrøde?
Hvo sendte dig fra Gravens Bred
Tilbage Fader eller Broder,
Som meldte dig om Salighed
Bag Dødens taagedækte Floder?
Hvo gav din Sjæl en Vished om,
At throne paa sin Krops Ruiner?
Og, om den til Orion kom,
Den kom der ei til nye Piner?
Chaotisk Mørke skjuler dig;
Dit Liv henflød i Skræk og Kummer;
Du hilste Dagens Lys med Skrig;
Dit sidste Haab er evig Slummer."
Saa talte Smerten i min Barm,
Og mellem Taarer i mit Die
Stod skummel, misantropisk Harm,
Da, som en Engel fra det Høie,
Seline! nys du spurgte mig
Med din den kjælne, søde Stemme:
Om jeg var ikke lykkelig,
Og om jeg aldrig kunde glemme
Den Sorg, som Sukke fra mit Bryst
Forraadte, som mit Die malte?
Og Smertens hule Tordenrøst,
Seline! tav, saasnart du talte.
Ved denne himmelhulde Lyd
Jeg glemte Skræk og Skrig og Torden,
Jeg saae dit Smiil, og Haab og Fryd
At spire frem igjen paa Jorden.

O! dersom denne Venlighed,
Hvormed jeg, Engel! saae dig smile,
Var meer end blot Medlidenhed?
O! lad min Sjæl i Tanken hvile!
Hvis denne søde Haand, hvormed
Du trykkede min Haand, Seline!
Blev varm af fyrig Kjærlighed,
Da mine Fingre rørte dine?
Seline! hvis du elskte mig!
Dog nei! blandt alle Dødelige
Var Ingen da saa lykkelig,
Som jeg, som jeg Ulykkelige!
Dog — hvis du kunde? himmelsk Lyst
Min Sjæl til denne Tanke binder!
O! gid den knuse dette Bryst,
Og dræbe mig, før den forsvinder!
Ja! jeg vil nyde denne heel,
Vil Tankens hele Glæde nyde,
Min elskovsfulde ømme Sjæl
Skal sig ved indbildt Vellyst fryde.
Og, naar du Smile, dette liig,
Seline! mig vil stundom skjenke,
Da skal jeg frydes ved at tænke:
Maaskee du kunde elske mig!
Endog om mange mørke Dage
Du aldrig vil opklare mig,
Jeg denne kalde skal tilbage
Og troe dem alle denne liig!
Og ingen heraklitisk Sang
Skal fra min Harpe mere klinge,
Til Fryd jeg skal mit Hjerte tvinge
Ved Harpens Strænges muntre Klang:

Jeg dig, Seline! smile saae,
Jeg følte dig min Haand at trykke.
Ras Skjebne! lad dit Lyn nedslaae!
Din Torden knuser ei min Lykke.

Til Seline.

Siig, Elskede! den Mand, til hvem dit Øie
Med kjærlig Ømhed smiilte første Gang,
Var det en Aand, en Engel fra det Høie,
Hvis Tryllemagt dig til at elske tvang?
Hvad? eller var det en af Støvets Sønner,
Hvis Salighed er kummerblandet Fryd,
Hvis Magt er Frygt og Haab og Suk og Bønner,
Hvis Herlighed er ubemærket Dyd?
En Dødelig, som jeg? tilbedte Pige!
Hvori bestod hans Fortrin da for mig?
Hvad tænkte, sagde denne Lykkelige?
Hvad gjorde han, for at behage dig?
Siig, hvilken tryllende Camene lærte
Hans Tunge Guders Sprog? med hvilke Ord
Fortolkede hans Læber Elskovs Smerte,
At Lyden fra dit Øre spildt ei foer?
Ved hvilke Prøvers overvundne Plage
Beviiste han sin Elskovs Evighed?
Hvor mange kummerfulde, mørke Dage
Gik ham forbi med Sek'lers sene Fjed?
I hvilke Skove blandte sig hans Klage
Med Philomeles Trillers kjælne Klang?
Hvad Klippe, haard som du, slog vildt tilbage
Hver Gjenlyd af hans Elskovs ømme Sang?

I hvilken Dal mon Flora saae ham irre
Fortvivlet om, med vilde, tunge Fjed?
I hvilken Flod saae ham Najaden stirre
Med bange Tegn paa hans Urolighed?
O! kom han over Torne, spidse Stene,
Udmattet, blodig, for at kaste sig
I Støvet for din Fod, tilfreds ved ene,
At have kysset den, og skuet dig?
Igjennemirrede den Lykkelige
Solbrændte Zahras Heder, Afnus Sand?
Og løb han gjennem Løvers øde Rige,
For, skuffet, at forandre Sind med Land?
Kom han, som Seirer over Millioner,
Og lagde Jordens Kroner for dig ned?
Seline! hvad er alle Jordens Throner,
Og deres Skatte, mod din Kjærlighed?
Tilkjøbte han sig med tantalisk Smerte
Dit Haandtryks ubetalelige Lyst?
Fortæred' Japetidens Ørn hans Hjerte,
Før første Gang hans Mund af din blev kyst?
Ja! jeg vil troe det, elskte, grumme Pige!
Alt dette har han gjort og lidt for dig;
Men med det Alt, fortjente jeg din Lige;
Og ak! Seline er ulignelig.

Min anden Skabelse.

Udannet sprang jeg af min Moders Arme,
Udannet fra min Ungdoms Leders Haand;
Raa var jeg, følesløs, og uden Varme,
Blot Krop, foruden Sands og Liv og Aand.
Taus sad jeg gravet ned iblandt Ruiner
Af Alderdommens Daarlighed og Vid;
Og Krampe, Gigt, og evig mørke Miner
Blev Frugter af min uafbrudte Flid.
For mig fremkaldte Vaaren aldrig Livet
I den af Vintren myrdede Natur;
Ei mig til Lyst blev Solen Frihed givet,
At speile sig i Bækkenes Azur.
Døvt var mit Øre for de kjælne Toner,
Som Philomele fylder Lunden med;
I Aftenrødens Guld paa Skovens Kroner
En Blind ei skued' mindre Herlighed.
Stum gik jeg, naar de fjerne Bølgers Brusen,
Insekters Surren, Lærkens høie Slag,
Mailøvets Raslen og Zephirers Susen
Velkommen bøde den gjenfødte Dag.
Og medens Livets vakte Millioner
Med tusind glade Stemmer priste Gud,
Jeg pønsede paa Phtias Myrmidoner,
Og hvordan Capitolium saae ud.
Ved Nat og Dag, paa Landet og i Staden,
Steen var jeg, lige hærdet, overalt:
En Stub i Skoven og en Glut paa Gaden
Med lige Virkning i mit Øie faldt.

Slet Ingens Ven, den rige Plyndrers Slummer,
Den arme Vornedbondes Slaveri,
Ulykkeliges Taarer, Usles Kummer,
Med lige Skridt jeg rolig gik forbi.
Kun levende med Døde, mine Dage
Hengled bestandig een den anden liig;
Jeg ikke stræbte Nogen at behage;
Og ingen agted', Ingen elskte mig.
Kold, ligegyldig, med den Vises Mine
Jeg alle Nordens Døttre gik forbi; —
Men ak! jeg saae dit Smiil engang, Seline!
Farvel, min Ro! farvel, Philosophie!
Jeg saae dig, som en Guddom fra det Høie;
Og ved dit Smiils oplivelige Bliv
Mit kolde Jeg, i Glandsen af dit Øie
Forklaret, pludselig fik Aand og Liv.
Da saae jeg Himlens første Blik i dine;
Da følte jeg Naturen første Gang,
Da bad jeg høit til Venus Erycine,
Fik Liv, og elskede, fik Aand, og sang.
Saa staaer, mens Nattens Mulm paa Dalen hviler,
Den lukte Blomst, som visnet, gaaet ud;
Den Solen seer, og aabner sig, og smiler,
Og brammer stolt med tusind Præg af Gud.
Nu er mig Lunden hellig; mindste Knoppe,
Som Vaaren aabner, nu fortrylle mig,
Og Nattergales Sang i Skovens Toppe,
Og Bækken, hvori Solen speiler sig.
Og ofte sidder jeg i tause Skygger
Ved Egens Rod, alene, mild og glad,
Og et Beviis mig selv for Almagt bygger
Andægtig undersøgende et Blad.

Nu saarer Usles Klageskrig mit Hjerte;
Nu seer jeg Brødres Ulykſalighed;
Nu føler jeg, som egen, Andres Smerte,
Og naar en Broder græder, græder med.
Nu hænge fast ved Jorden mine Dage,
Og Intet er uvigtigt meer for mig;
Nu stræber jeg hver Skabning at behage,
For og, Seline! at behage dig.
Nu har jeg Venner, ædle, som forsøde
Den Lod, mig Skjebnen her i Livet gav,
Som lede mig med Raad, og, hvis jeg døde,
Med Taarer strødde Blomster paa min Grav.
Nu finde Mange, jeg var værd at have
Den Sundhed og den Ro, som negtes mig;
O! min Seline! det er Alt din Gave,
At jeg ei taales blot, jeg skylder dig.
Du gav mig dette bløde, kjælne Hjerte,
Som bløder ved den Usles Hændevrid;
Din Aand det er, som synger mig min Smerte;
Fra dig mit Hoved skjæler alt sit Vid.
Du tidt mig lærer, i dit Smiil at glemme
Min og al Jordens Ulykſalighed,
At munter jeg kan Harpens Strænge stemme
Til Spøg, engang iblandt, og Latter ned.
Og dersom Evighedens Hæder lønner
Min Sang, og vorder jeg saa lykkelig,
At elskes af den fjerne Fremtids Sønner,
Din Aand, dit Vid, dig elsker man i mig.

———————

Erklæringen.

Naar Morgenrødens første Smiil indbyde
Den slumrende Natur til Liv og Lyst;
Naar Solens Straaler brændende sig bryde
Paa Markens svedende Beplanters Bryst;
Naar gyldne Phoebus ned i Havet daler,
Og ender Bondens Slæb og Byens Larm;
Naar Midnatstimens Stille skaber Qvaler
Selv i den kronede Misdæders Barm;
Jeg tænker, føler, seer kun dig, Seline!
Jeg vaagner op kun for at tænke dig;
Mig smiler Solen i din kjælne Mine,
Naar du er blid, den ei gaaer ned for mig.
Den mørke Nat paa mig sin Rædsel spilder,
Dit lyse Billed mig opklarer den,
Dig Kjærlighed mig overalt afbilder,
Og rundt omkring mig straaler Himmelen.
Med Guld hver Gjenstand males af de Luer,
Som dine Smile tænde i mit Bryst;
Mig Alting straaler Fryd; hvorhen jeg skuer,
Mit Øie møder allevegne Lyst.
Og rolig skal jeg ned i Graven stige,
Naar jeg kun ogsaa der kan tænke dig;
I Jordens Muld, i Dødens mørke Rige
Dit skjønne Billede skal følge mig.
O! hvad er Purpur, hvad er gyldne Throner,
Hvad er Horazers og Pindarers Ild,
Homerers Hæder, Evighedens Kroner,
Seline! mod dit mindste søde Smiil?

Og jeg har seet det, jeg har seet dig smile,
Og evig staaer det malet i mit Bryst;
Jeg mellem Farer nu kan rolig hvile;
Jeg kjender dig, og kjender idel Lyst.
Og denne faste Fryd skal Intet rykke,
Trods Skjebnens Harm og Livets Bitterhed;
Dybt i min Sjæl er Grunden til min Lykke,
Den knuses ei, før denne knuses med.
Thi naadig Himlen bandt med ingen Lænke
Den indre Kraft, som virker i min Sjæl;
Jeg kan jo dig og al din Ynde tænke,
Jeg kan jo henrykt glædes ved dit Held.
Jeg kan jo fryde mig, naar du dig fryder,
Jeg kan jo lide, græde her med dig,
Jeg kan jo synge dig og dine Dyder,
Og jeg kan døe, naar Jorden taber dig.

Bønnerne.

Gjet, Elskede! hvorom din Elsker beder,
Naar Morgenrøden vækker Alt igjen,
Naar Rosen, aabnende sin Barm, udspreder
Sin søde Duft om din henrykte Ven!
At du maa vaagne mild og glad, Seline!
Og munter føle Vaarens hele Lyst,
At Dagens første Smiil maa møde dine,
Og fylde med elysisk Fryd dit Bryst.
Naar Middagssolens lige Straaler stræbe
At gjennembryde Skovens tætte Løv,
Naar Tørken binder matte Hyrdes Læbe,
Og Zephir boltrer sig i Blomster-Støv,
Da sidder jeg i Lundens svale Skygge,
Og beder, at en kjølig Vestenvind
Med Ambra-Vingers Duften maa betrygge
Mod Solens Blik din hvide Barm og Kind.
Naar Aftenrødens Purpur farver Dalen,
Hvor, tænkende paa dig, din Elsker gaaer,
Og minder sig dit Smiil, mens Nattergalen
Mig minder om din Sang, i det den slaaer;
Da beder jeg, o! vidste du, Seline!
Hvor varmt, hvor inderligt, hvor tidt jeg bad:
Gid munter, mild og blid, som Erycine
Du smile, stedse lykkelig og glad!
Gid ingen Storm, gid intet Vift af Kummer
Forstyrre dine Dages stille Fred!
Til du, som qvæget af en rolig Slummer,
Opvaagner smilende paa Lethes Bred!

Naar Skovens muntre Chores Melodier
Forstumme, naar min Rose lukker sig,
Naar slumrende den hele Skabning tier,
Og Maanens blege Glands omskimrer mig,
O! da, mens Dal og Skov og Alting hviler,
Er jeg i Tanken, Elskede! hos dig,
Og seer, hvor yndigslumrende du smiler,
Den skjønne Kjærligheds Gudinde liig;
Og, sværmende blandt Aft'nens Yndigheder,
Begeistret af den milde Cynthia,
Jeg knæler for dit Billed, og tilbeder
Den Himmel, hvor du smilende kom fra.
Og, hævet af min Længsels Tryllerier,
Jeg op i Sphærers Chore svinger mig,
Og hører dig i deres Harmonier,
Og i hver salig Glands jeg øiner dig.
Jeg vandrer rundt i Himlen, og fremtræder,
Løst i din Kjærlighed af Støvets Baand,
Paa Roser mellem evig unge Glæder
Fra et til andet Eden ved din Haand;
Og glemmer Støvets usle Frygt herneden,
Og nærmer mig til ham, som skabte mig,
Og beder blot, at gjennem Evigheden
Jeg Haand i Haand maa stedse følge dig.

Sværmeri.

Gid alle Jordens Kroner vare dine!
Gid alle Folkeslag fra Syd til Nord
Adløde Dig, fortryllende Seline!
Hvor lykkelig blev da vor usle Jord!
Da skulde Strid og Borgerkrig ei mere
Bedugge den med dræbte Sønners Blod;
Men Freden venlig overalt regjere,
Og Hyrder dandse, hvor Trophæer stod.
Da skulde Themis ikke meer beklage
Sin Støtte haant i Dommerens Gemak;
Astræa skulde komme mild tilbage,
Som flygter nu for Advocaters Snak.
Ei spottet Klage længer skulde lyde
Fra Hytten til dens Plyndrers gyldne Bo;
Men Hver sin Møies Frugt i Hvile nyde,
Og mæt og munter prise Gud i Ro.
Som i Saturns berømte gyldne Dage,
Man skulde skue Flid og Dyd og Fred
Forenede, som Gratier, at drage
Velsignelser fra blide Himle ned.
Thi du, Seline! vilde see og skjønne
Hvad der var skjønt og godt og elskeligt;
Du vilde Dyden, hvor du fandt den, lønne;
Og straffe, selv hos Granden, sveget Pligt;
Du vilde høre moderlig de Sukke,
Som fordre Ret i sultne Bønders Skrig;
Du vilde Vei til Virksomhed oplukke
For hver en god og klog Vindskibelig.

Og naar en Ædel, mægtig eller ikke,
Udmærkede sig, flittig i sin Kreds,
Belønnede du ham med milde Blikke,
Hvori han saae dig med sin Flid tilfreds;
Og, troe mig, alle Dødelige vilde
Med Iver kappes om at see dig blid;
Og, for at skue dine Blikke milde,
Til lutter Dyd anvende deres Tid.
Vel styrter Tiden Throner og Pagoder,
Men aldrig slukte den Hengivenhed
Af Landets Børn til Landets sande Moder;
Dens Gang maa kun Tyrannen skjælve ved.
Lad Frederik i tusind Aar regjere,
Og ingen Brutus skal fremvise sig.
O! Sammenrottelser blev aldrig mere,
Hvis hele Jorden blev regjert af dig.
Saa ønsker i forfængelige Drømme,
Seline! din Tilbeders ømme Sjæl,
At du som Dronning maatte Jorden dømme
Til alle hans fortrængte Brødres Held;
At Alle maatte dine Vink adlyde,
Og vorde saa lyksalige, som han,
Ved under en Gudindes Skjerm at nyde
Den Fryd, hans svage Sang ei tolke kan.

Kjærlighedseden.

Lad Venus mig en Huldgudinde sende;
Ei Venus selv skal kunne lokke mig;
For dig, Tilbedede! skal ene brænde
Det Hjerte, som blev ene til for dig.
Ved Dyden, som din skjønne Sjæl tilbeder,
Som derfor blev mig evig dyrebar!
Ved denne Sjæl! og ved dens Yndigheder,
Hvormed du mig for evig fængslet har!
Ved Himlen! ved det Helligste paa Jorden!
Seline! ved din vundne Kjærlighed!
Jeg sværger dig, og al Olympens Torden
Forfølge mig, ifald jeg brød min Eed:
Dig ene tro, dig evig at tilbede,
Bestandig din og Dydens ømme Ven;
Endog, om evig straffet med din Vrede,
Jeg langt fra dig skal sukke Livet hen.
Men ak! jeg raser mod mit eget Hjerte!
Hvad gjør jeg ubesindige? Min Eed
Betrygger dig, og frit med Sorg og Smerte
Du nu belønne kan min Kjærlighed.
Du nu den mindste Fryd mig grum vil negte;
Vil spotte mine Qvalers Raseri;
De Saar, som ved dit Smiil du fordum lægte,
Du aldrig meer vil gyde Balsam i.
Du aldrig meer min Haand vil kjærlig trykke;
Ei lære mig, foragte salig meer
Ved dine blide Blik al Jordens Lykke;
Maaskee du mig vil aldrig skjenke fleer.

Jeg aldrig meer fortrolig mig skal klynge,
Seline! til din ømme kjælne Barm,
Og aldrig i min Elskovs Hede slynge
Omkring dit Liv med Fyrighed min Arm;
Men eensom, uden Glimt af Fryd fremdrage
Det Liv, jeg hader kun, naar du er vred,
Og ubønhørt i stille Skove klage
Min Elskov og min Ulyksalighed.
Dog nei! dit ømme, fromme, kjælne Hjerte,
Jeg veed det, Elskte! hader Tyranni,
Du vil forsøde blid min bittre Smerte,
Og ynksom lette selv mit Slaveri.
Endskjøndt du veed jeg bryder ei min Lænke,
Endskjøndt du veed jeg dæmper ei min Ild,
Du dog, som før, mig stundom mild vil skjenke
Et kjælent Fingertryk, et venligt Smiil!
Og jeg skal end velsigne disse Kjæder,
Troe, Venus mig med unge Roser bandt,
Naar eet af disse Kys du mig tilsteder,
Hvori hun har sin Nektars Sødme bland't.
Og jeg skal lønnet nære disse Luer,
Og troe, jeg gjemmer Himlen i mit Bryst,
Naar eet af disse milde Blik jeg skuer,
Hvori den smiler med sin hele Lyst.
Og salig Phantasie skal vinget hæve
Hoit over Stjernerne din Sangers Aand;
Af Guders Lyst skal dette Hjerte bæve,
Naar du! Seline! trykker ømt min Haand.

Overalt den Elskede.

Tæl Engens Blomster, Skyggelundens Blade;
Tæl Perlerne paa Dalens Morgendragt;
Tæl Diamanterne paa Bækkens Flade;
Tæl alle Speilene for Solens Pragt;
Tæl Himmelens og Jordens Yndigheder,
Og maal Naturens fulde Herlighed;
Saa tæller du hvert Suk af din Tilbeder,
Saa maaler du min hele Kjærlighed!
Ved Nat og Dag, i Selskab og alene,
I Stadens Sværm, ved Egens tause Rod,
Jeg tænker kun paa dig, og du alene
Mig danner hele Jorden skjøn og god.
Hvorhen jeg gaaer, dit Billede mig følger;
Dig seer jeg overalt i Vaarens Fjed;
Dig skuer jeg i Havets gyldne Bølger,
Naar Aftensolen smilende gaaer ned.
Dig seer jeg i den lyse Morgenrøde;
Dig ligner Rosen, naar den aabner sig;
Din Dragt er Blomster-Engens; din den søde
Musik, hvormed min Lærke vækker mig;
Dit Smiil fortryller mig i Lunas stille,
Uskyldighvide, høitidsfulde Glands;
Dig hører jeg i Philomeles Trille;
Dig øiner jeg i Zephyrs lette Dands;
Dig tænker jeg, naar tankeløse Daarer
Med kjedsomt Morskab underholde mig;
Mit Øre blot et dunkelt Bulder saarer,
Min Sjæl er evig, overalt hos dig.

Udelukkende Hyldest.

Seline! du skal ene mig behage;
Jeg evig ene brænde skal for dig;
Mig ingen Andens Skjønhed skal indtage;
Kun dine Smile skal fortrylle mig.
Jeg ingen anden Piges Haand vil trykke;
Og, om en Anden kjærlig trykker min,
Skal ingen saadan Zittren mig henrykke,
Som naar min Finger blot berører din.
Kun dine Kysse, smilende Seline!
Med Himlens Vellyst fylde skal mit Bryst;
Thi kun i dine blanded' Erycine
Sin Nektars uforlignelige Lyst.
Paa dine bløde Hænder kun min Læbe
Skal i sin kjælne Ruus forvilde sig;
Paa Andres skal den aldrig langsom klæbe,
Naar Moden saadan Hilsen byder mig.
Og, hvis paa Foden mig en Anden træder,
Var det end Venus selv, den flytter sig;
Kun du, Seline! tryller Guders Glæder
I hver Berørelse, som røber dig.
Foruden dig er ingen Stadens Pige
I mine Øine faver, yndig, skjøn;
O! Ingen, Ingen i det hele Rige;
Nei! Ingen, Ingen i dit hele Kjøn!
Og gid, Tilbedte! gid kun mig alene
Forundet var din fulde Glands at see!
Gid ingen anden undrende Camene
Fandt i dig ene Cythereas Tre!

Men ak! der ei behøves Smag, end sige
Begeistret Øie, for i dine Blik
At see den Guddom, ingen yndig Pige
Saa straalende, som du, af Himlen fik;
Selv den, der Vand i Bækkens Rislen finder,
Og aander Luft i Vestenvindens Kys,
Seer dog, at andre Skjønnes Glands du blinder,
Som Luna Himlens andre mindre Lys.
Gid Blindhed træffe hvert vanhelligt Øie,
Som hefter sig, du Hellige! paa dig!
Den Stolthed mindre Salige fornøie,
At føle Tusinde misunde sig!
Den Vise nyder glad sin skjulte Glæde,
Og gjenner Vidner fra sin Himmel her;
Den voxer ei derved, at Andre græde,
Som see, men den tør ikke komme nær.
Langt heller vil jeg under fjerne Zoner
Umærket, umisundet slumre trygt
I Lykkens Arm, end mellem Millioner
Med Glimmer blande den, men og med Frygt.
Seline! langt fra Byens Sværm og Tummel,
I stille Skove, langt fra Folkesjed,
Endog naar Natten negted', mørk og stummel,
Selv Stjerners Blik at blinke til mig ned,
Dit Smiil mig skulde Nattens Mulm opklare;
Saa tyk er ingen Sky, som den ei brød;
Du ene blev mig en utallig Skare;
I dit jeg al min Verdens Selskab nød.
Jeg skulde paa dit Skjød fortryllet sidde,
Og trykke tæt mit Hjerte til din Barm;
Og nyde salig i sin hele Vidde
Min Fryd, mit Alt, min Himmel i din Arm.

Til Sangen.

Gaae, lykkelige Sang! til min Seline,
Og undersøg, og mærk omhyggelig,
Om med en mørk, om med en venlig Mine,
Den Yndige modtog, og aabner dig!
Siig hende: den, som sender dig, erkjender
Sin matte Sangs uvigtige Værdi;
Men siig dertil: Hans hele Hjerte brænder
I hvert et Ord, i hvert et Træk deri.
Føl hver Bevægelse, mens sødt du hviler
I hendes Haand, og naar du kysser den,
Mærk, om hun er fortørnet? om hun smiler
Ved din Forvovenhed? og kom igjen!
Og siig mig Alt! Dog nei! hvis hendes Øie
Blev mørkt, da det sig heftede paa dig;
Hvis med et flygtigt Blik hun lod sig nøie;
Jeg ulykfalige! da lyv for mig;
Og siig alligevel, at mens du hviled'
I hendes Haand, som Tolk for Kjærlighed,
At hun blev rød, og kyste dig, og smiled',
Som om hun ei fortørnedes derved.
O! vilde hun dog venligen dig høre!
O! mag det, om du kan, at hist og her
Hun med sin Kind og Læbe dig maa røre!
Stræb hendes Bryst engang at komme nær!
Fald ned i hendes Skjød! forsøg at glide
Derfra til hendes Fod paa Gulvet ned;
Og kys den, kom igjen, og lad mig vide
Nøiagtig hele din Lykfalighed!

Og jeg skal kysse dig, og heftig trykke
Dig til min elskovsfulde, kjælne Barm,
Dig, Hellige! som nød min drømte Lykke,
Som trylledes i min Selines Arm.

Da hun skulde reise.

Hvad Mørke for min Sjæl udbreder sig!
Afgrundens mørke Nat forfærder mig;
Alt svæver den mig nær paa sorte Vinger,
Og Skræk, og Qval, og Død dens Komme bringer.
Et Aar skal tungt sig slæbe mig forbi,
Og ingen Fryd skal glimte mildt deri!
Og, ak! saalænge Liv og Fryd undvære
Vil Mulighed til Liv og Fryd fortære.
Som den, der, langt fra Dag, en Tid nedsat
I Jordens Skjød, i tyk chaotisk Nat,
Trakt op igjen, ei Lyset mere taaler,
Men blindes pludselig af Solens Straaler:
Saa skal og jeg, Seline! langt fra dig,
I Sorg og Qval saalænge blinde mig,
At, naar jeg seer dig atter, vant til Smerte,
Skal fremmed Vellyst knuse dette Hjerte;
Fortrolig kun med Mørket, Lasten liig,
Dit allerførste Smiil skal dræbe mig.

Da hun var bortreist.

O! hvor er Glimt af Trøst? Omsonst mit Øie
Igjennem Taarer stirrer mod det Høie!
En venlig Straale nylig Skyen brød;
Hvor er den? Ak! dens Fødsel var dens Død.
Med større Rædsel Natten nu mig skrækker;
Vildt Armene mod Skyggen jeg udstrækker,
Alene vanker jeg med vilde Fjed;
Kun Sorgen og min Smerte vanker med.
Hvor seent henslæbe sig de mørke Dage!
I evig Cirkel Tiden gaaer tilbage!
Et Øieblik gaaer langsomt den forbi,
Hvis Hjerte sukker lidende deri.
Aar flyve hastig bort, Minuter lige,
I Glædens Slummer for den Lykkelige;
Men, ak! Minuter blive langsomt Aar
For den, som blodig mellem Torne gaaer.
Og jeg har Tiden seet umærket ile
Som Tanken; jeg har seet Seline smile;
Jeg og har salig drømt mig Vintre bort
Som Blun, og tænkt mig Evigheden kort.
Men nu, fra hende skilt, i tvende Dage,
Et Aar blev i den første lagt tilbage;
Et Sekel i den anden seent henskred;
Den tredie mig alt er Evighed.
O! Døden kun vil ende denne Kummer;
Den første Trøst er i min sidste Slummer.
Min Qval, min Længsel vil fortære mig,
Før jeg igjen, Seline! skuer dig.

Flye Glimt af Salighed, bag Evigheder!
Kun Daarens vilde Blik forfølger eder,
For, tryllet af den Redning, Haabet spaaer,
At martres længer, før det reent forgaaer.

Savnet.

Af ængstlig Længsel nu mit Hjerte gyser,
Min Sjæl er skjult i Nat, som Nordens Pol;
Thi for en anden Folkekreds du lyser,
Du, mine Dages elskelige Sol!
Og hvor er Lys for mig? og hvor er Varme
For dette Hjerte? hvor er al dets Lyst?
Kun i dit Smiil, og kun i dine Arme,
Og kun i salig Slummer ved dit Bryst.
Kun hvor du er, min Himmel, Elskte! smiler,
Kun hvor du er, omgiver Glæden mig;
Hvorhen du gaaer, did hele Himlen iler,
Du flytter hele Jordens Fryd med dig.
Ak! at jeg, som en Engel, ei kan svæve
Omkring dig, Yndige! hvorhen du gaaer;
At ei min Sjæl i himmelsk Lyst kan bæve
Paa Rosen, som henvisner i dit Haar;
At ei blandt hine Perler jeg kan nyde
I Kjæden om din Hals elysisk Lyst;
At ei mit hele Hjerte sig kan gyde
I Lilien, som falmer paa dit Bryst.
Misundte Rose! Lykkelige Kjæde!
Tre Gange lykkelige Blomstersnee!
Den hele Verden gav jeg bort med Glæde
For een af eders Lod, misundte Tre!

Lad ei forgjeves Skjebnen eder byde
Den Lod, den negtede Selines Ven!
Men ak! I Følesløse skulle nyde,
Jeg ømme, kjælne, kun skal fatte den!
Ja! jeg skal i sin hele Vidde savne
Den Himmel, som med hende mig forlod,
Og i mit Helved længselfuld omfavne
Den tomme Luft, hvori min Engel stod.

Richardsons Clarissa.

O du! som ofte saae min Taare rinde,
Du, som medlidende den tidt modtog,
Naar hendes sidste Smiil mig randt i Sinde,
Som gav mig dig, o elskelige Bog!
Vær Vidne til den Sorg, som dette Hjerte
Fortærer langsomt, nu, da hun er vred!
Medlidende vær Vidne til min Smerte,
Og kjærlig deel min Ulyksalighed!
De svandt, de svandt, de lykkelige Dage!
Med hendes Smiil forsvandt min hele Lyst!
Og aldrig, aldrig komme de tilbage,
Selv Haabets Glimt udslukkes i mit Bryst.
O! jeg var lykkelig! blandt Støvets Sønner
Den lykkeligste, salig, som en Gud!
Nu døer min Kraft i frugtesløse Bønner;
Min Ungdoms Ild i Graad nu slukkes ud.
Vildt vanker jeg i Mørket, for mit Øie
Fremlyner rundt i Natten Skræk og Død;
Og ingen Ven mig trøster, fra det Høie
Seer ingen Gud medlidende min Nød.

Kun du, o Bog! for dette knuste Hjerte
End gjemmer Styrkning og balsamisk Trøst!
Kun dig, kun dig jeg klage vil min Smerte;
Du spotter ei, som Echo, grumt dens Røst!
Ei dig omsonst min faldne Taare væder,
O! dette være din Forfatters Løn!
Naar Richardsons Seline med mig græder,
Min Veemod ei misunder Glædens Søn.
O! ganske vist hun ikke vil min Plage,
Som gav mig dig, min sidste Vellyst! nei;
Clarissa — glade Drøm! kom tidt tilbage!
Clarissas fromme Hjerte hader ei.
Og er det Ret at klage, Ret at murre
Mod Skjebnen, naar, o Bog! jeg eier dig?
Bør den, som er saa rig, mod Himlen knurre?
Er den, hvis Skat du blev, ulykkelig?
Nei, flyer min Harpe, sørgelige Toner!
Bort fra mit Öie, Sorgens mørke Skyer!
Did, hvor blandt øde Klipper Døden throner,
Did, hvor hvert Glimt af Solen slukkes, flyer!
Thi jeg er lykkelig; og jeg skal fatte,
Erkjendtlig glad, at Himlen elsker mig;
Thi hvad er Perus, alle Jordens Skatte,
Al Verdens Rigdom, elskte Bog! mod dig?
O! hvis det Alt, og hine lyse Himle,
Hvis denne Klode, hvis den hele Hær
Af andre Kloder, som om denne vrimle,
Den hele Skabning, paa min Elskte nær,
En mægtig Gud mig gav, imod at tage,
Clarissa! dig; jeg sagde: Støvets Ven!
Tag Stjerner, Himmel, Jord og Alt tilbage,
Og giv mig ene denne Skat igjen!

Ja! jeg skal nøisom skjønne paa min Lykke,
At du, Selines Helligdom! blev min;
Tidt til min ømme Barm jeg dig skal trykke;
Tidt til min taarevædte, blege Kind.
Og jeg skal frydes saligt ved at kysse
Hver Side, hendes Blikke vandred' i,
Og sødt i milde Følelser neddysse
Min bittre Smertes vilde Raseri.
O! du mit Alt, min hele Rigdom gjemmer;
O! du mig, elskte Bog! en Verden blev,
I dine Blades Skuen jeg forglemmer,
Hvad Skjebnen grusom i min Stjerne skrev.
Hvor skjøn, hvor elskelig, er du mod Jorden!
Selines Dies lyse Herlighed
Forskjønner kun en Plet af den i Norden;
Men du forskjønnes overalt derved.
Hvor stolt, hvor fuldt af Guddom er mit Hjerte,
Naar blot en Deel af dig er i min Haand!
Ei større Saligheder Engle lærte
End Følelsen, som hæver da min Aand.
Mit Die, vellystdrukkent, allevegne
Da vanker om fra et til andet Blad,
I de af hendes Smiil bestraalte Egne.
O! hvor hun smiilte, Sorgen selv blev glad!
Tilsidst, som gjennem Vellyst-Bølger drevet,
Det hviler i sin Glædes sidste Havn,
Hvor hun med egen Haand har kjærlig skrevet
Sit yndige, guddommelige Navn.
O! tusinddobbelt det dit Værd forøger!
O! held den Dag, hvorpaa din Lod mig faldt!
Du dyrebareste blandt alle Bøger,
Du er min Trøst, min Bibel, og mit Alt!

Og ofte skal jeg i min Elskovs Hede
For dig, min Helligdom! nedkaste mig,
Og festlig andagtsfuld i dig tilbede
Den nye Clarissa, som mig skjenkte dig.

Selines Tab.

Taus er Naturen, Skabningen er øde;
Min Tanke døer i Skræk, min Sjæl er mat;
Selines Smiil og al min Vellyst døde;
Selines Smiil forsvandt, og Alt er Nat.
O! hvor er Kraft til dette Tab at bære?
Til hvilke Guder flyer min bange Sjæl?
Af hvilken Lysets Engel skal jeg lære
At tvinge Glædens myrdende Rebel?
O! dette Smiil, min Reises muntre Leder
Igjennem Livets sørgelige Dal,
Forsvandt, og Natten rundt omkring mig spreder
Sin mørke Rædsels gyselige Qval.
Saa gaaer en Vandrer mellem Ørkners Klipper,
I vilde Skove med en stadig Fod,
Og Haabet ei hans kjække Hjerte slipper;
Saalænge Solen lyser, har han Mod;
Men denne Sol gaaer ned, og for hans Øie
En stummel Rædsel=Nat udbreder sig;
Fra næste Brink, som han besteg med Møie,
Han styrter i en Afgrund pludselig.
Ved hendes Smiil blandt *Tigre, Drager, Løver,
I Ørkens Sand, paa Klippens bratte Ryg,
Jeg gik og sang og trodsed' hver en Røver,
Ved hendes Smiil, endskjøndt uvæbnet, tryg.

Min vilde Skov, som Erycines Lunde,
Var fuld af muntre Philomelers Sang;
Den rædselfulde Larm af Scyllas Hunde
Som Ossians og Evalds Harper klang.
Mig Ørkens Sand var lutter Diamanter,
Hvor unge Lam i Duggen boltred' sig;
Aurora strødde Guld paa Klippens Kanter;
Og Echo fra hver Hule svarte mig;
Mig Solen vækkede til virksom Glæde,
Og Natten vinkte mig til qvægsom Slum;
Naturens Alt var Fredens lyse Sæde,
Den hele Skabning var Elysium.
Men ak mit Lys forsvandt, Selines Øie
Blev mørkt; Seline smiler ikke meer!
O! leder mig, I Stjerner i det Høie!
Hvor Livet før, jeg nu kun Døden seer.
Nu bruser atter Skraal i Havets Bølger,
Nu tordner mørknet Himmelen igjen;
Nu Løver, Drager, Tigre mig forfølger,
Og Angest møder, hvor jeg flygter hen.
Nu raver jeg igjen i Nattens Øde
Paa mørke Fjeld en Afgrunds Svælg imod;
Imellem Torne mine Fødder bløde;
En Morder venter mig ved Egens Rod.
Hvor er jeg? Himmel! ingen Stjerne lyser,
Jeg i min Nat kan ene Mørket see;
O vee mig! vee! mit hele Hjerte gyser;
Gjenhyl, o dybe Mulm! mit sidste Vee!

Til Seline.

Før, naar i Venskabs Runs Kritikens Pligter
Forglemtes af min elskende Qvintil;
Naar, dvende, selv Danmarks første Digter
Min Barndoms Sang fandt værd sit Bifalds Smiil —

Ja, naar den Anden selv som Jocus smiilte
Til min undseelig muntre Muse ned,
Og, mens hans Roes til Evigheden iilte,
Mit ellers glemte Navn trak kjærlig med —

Da legte tidt i glade Phantasier
Om Digtergave min beruste Sjæl:
„Og mig en lille Laurbærkrone bier;
„Og mig man ikke skal begrave heel;

„Og jeg skal kunne med Foragt nedblinke
„Paa hiin forgyldte Daares falske Glands,
„Skjøndt mindst blandt dem, Kronions Døttre vinke,
„Mit Navn dog langt skal overfunkle hans!“

Saa drømte jeg, sødt dysset hen af Smiger;
Saa sang jeg, og, naar en og anden Gang
Den yndigste blandt alle Nordens Piger
Med kjælne Kys belønnede min Sang —

Hver Tvivl i hendes Smiil mig syntes svinde;
Da saae jeg selv Apol, i himmelsk Glands,
Omdandset af de fjerne Sekler, vinde
Min Tinding om med Daphnes grønne Krands.

Da hørte jeg fra vidtadskilte Zoner
Mit Navn imellem høie Jubelskrig —
Og følte henrykt, spirende Nationer
I hidtil skjulte Lande kjendte mig.

Al Frygt for Svaghed, for min hæse Stemme,
For, efter fire Jevndøgn, at forgaae,
Det søde Smiil mig lærte reent at glemme,
Det søde Smiil, hvori jeg Alting saae.

Men, o! men dette Smiil er nu forsvundet!
Og Himlen, det fortryllede, forgik —
Mit Digtertimeglas er alt udrundet,
Trods Evalds, Prams og Vessels Spaadoms-Blik!

Seline! deres Dine skued' ikke
Det Lys, som hæved', som forklarte mig,
Dèt Lys, som nu er slukt med dine Blikke! —
Hvad dem fortryllede, tilhørte dig.

Til Apollo.

Til Nogle Himlen Scepter gav og Krone,
Til Andre Titler, Nøgler, Stjerner, Baand,
Hiin Rigdom fik, og hiin en yndig Kone,
Og hiin af fyldte Glas Champagnens Aand;
Hiin fik en Sjæl, som paa sig selv kun tænkte,
Hiin en, som ei engang saa vidt det drev;
Mig Himlen ingen saadan Gave skjenkte;
Alt, hvad jeg fik, lidt Digtergave blev.
Men ak! naar Harpens hule Tordentoner
Min mørke Kummer meer kun fortne mig,
Mon deres Klang erstatter hines Kroner,
Og disses tankeløse Himmerig?
Naar haanet Elskov, evig spottet Klage,
Naar Mulm og Skræk og Død er al min Sang,
Mon jeg deri den søde Trøst kan smage,
Som hine fandt i Bacchi Baabens Klang?
Naar evig dette Hjerte, mens jeg synger,
Seline! bløder ved at tænke dig,
Kan jeg da viis foragte hine Dynger,
Hvis Guld gjør følesløs og lykkelig?
Naar Musen levende min Smerte maler,
Og toner blot min vrede Skjebnes Harm,
Mon den forsøder mig de Livets Qvaler,
Som Manden glemmer i sin Kones Arm?
Nei Gift, o Phoebus! blev mig Sangens Gave,
Skjøndt, naadig, du kun lidt tildeelte mig;
Thi Musen steg til mig fra mørke Grave,
En Charis ei, men en Erynnis liig.

Digtekonstens Undfangelse.

(Paa Bredden af Thunersøen.)

Begeistring! i Skjønheds uskyldige Skjød
Undfangede Psyche din himmelske Spire,
I Cyprias Lund, hvor din tryllende Lire,
O Phoebus, ledsaget af Cynthias Sukke gjenlød;
Hvor Øret og Øiet og Hjertet fandt Hvile,
Hvor Aanden i Saligheds Anen henflød,
Omtonet af legende Zephirers Susen,
Af Fuglenes Qvæken og Bækkenes Brusen,
Omstraalet af Lysets sølvløvede Krands,
Omsvævet af alle Chariter i Dands,
Fortryllet af Jordens og Vandets og Luftens og Himmelens Smile.
Did bragte du, Eros! din rødmende Brud.
Hvor bæved' det vellystberusede Hjerte!
Det anede Frihed og Viisdom og Gud,
I smertelig Fryd, og i kildrende Smerte.
Jomfruelig bly; men og qvindelig øm,
Sank rødmende Bruden i Brudgommens Arme,
Og Angestens Iis paa Henrykkelsens Strøm
Hentø'des i Kjærligheds smeltende Varme.
Da slumrede Psyche paa Roser i Cyprias Lund,
Hendysset af alle den vuggende Jords Melodier;
O lette, o søde, o salige Blund!
Hun drømte sig favnet af Gud, i Favnen af nye Tryllerier.
Den Vaagnendes Aand
Fandt, løst af de jordiske Baand,
Sig hævet paa Følelsens Vinge til Himlenes Himle;
Nedstirrende saae
Hun under opsvævende Fødder en Verden fremgaae,
En skjønnere Verden, hvor tusind Fortryllelser vrimle.

Harpeklang.

Hvor er du, o salige Lyst?
Hvor er du, o himmelske Glæde?
Kom hid til mit Bryst!
Tag tæt ved mit Hjerte dit Sæde!
Dlim — dumdlum — dumdumdrum —

„Her er jeg! modtag mig! og lee!"
Saa vinkte Gudinden for Latter;
Jeg loe — men, o Vee!
Det ikke var Himmelens Datter.
Dlim = = =

„Kom! favn mig! omsving mig og larm!"
Saa hopped' en Anden, og spøgte;
Jeg sprang — men o Harm!
Det ikke var hende, jeg søgte —
Dlim = = =

„Kom! kys mig! og smelt i min Lyst!"
Saa tonte den tredie Gudinde;
Jeg sang — men mit Bryst
Blev tomt, det var ei min Veninde!
Dlim = = =

Da taug det; en Perle nedrandt;
Det smiilte, som Englene græde.
Jeg græd — men jeg fandt
Min søgte, min himmelske Glæde!
Dlim — dumdlum — dumdumdrum.

Arion.

(Efter at have seet Myris).

Mig en kjælen Længsel lærte
Strængeleeg til eensomt Qvad:
Hvad jeg sang, hvad jeg begjerte,
Var et sødt jeg veed ei hvad.

Harpens bange Harmonier
Kurred' Turtelduens Kluk,
Og min Læbes Melodier
Rynned' mat mit Hjertes Suk.

I dets dybe Længsel brændte
Haabets Flamme nært af Dyd;
Men endnu min Sjæl ei kjendte
Livets ene fulde Fryd.

Harpens bange Harmonier
Kurred' Turtelduens Kluk,
Og med Læbens Melodier
Blandte sig mit Hjertes Suk.

Held mig! at et Blik mig lærte
Dig, o søde Sympathie!
Og i blandet Fryd og Smerte
Glædens fulde Harmonie.
Vellyst nu med Haabet brænder
I mit elskovsfulde Bryst;
Og min hele Sjæl nu kjender
Livets Himmels hele Lyst.

Taus Tilbedelse.

Til Palmine.

Den høiere Begeistrings Himmel-Elv
Henrinder uden Sprudlen i sig selv,
Og den Religion, Naturen selv os lærte,
Hvis Andagt gløder dybt i Kjærnen af vort Hjerte,
I Røg og Gnister ei med Knittren bryder ud;
Dens hellige, dens rene, lyse Lue
Udsvæver ikke pralende til Skue,
Men brænder nært af Dyd, alene seet af Gud.
Den Kolde Hjertets Væld i Talens Bække leder,
Og den tilbeder ei, som overlydt tilbeder.

Palmine! som i Duggens Draaber sig
Afspeilet Solen seer, naar Skyerne den vige,
Saa tusindfold gjenstraalet seer du dig
I tusind Blikke, som din Glands imøde hige;
Hvert Øie, du din Ynde speiler i,
Det Belte, Cypris skjenkte dig, fortryller
Med stærkere, med svagere Magie,
Som mindre eller meer det Støvets Taage hyller.

Palmine! men blandt Millioner fik
Af Phoebus Ingen et saa dannet Øie,
Som jeg, for hele Himlen i dit Blik;
I Intet speiler du dit Værd saa reent, du Høie!
Hvert Syn din Skjønhed seer en Guddoms-Skimmer liig;
Mit ene seer dig selv, og skuer Gud i dig!

Ei blot den Fod, hvorunder Floras Spæde
Med Smilen segne mellem Engens Straae;
Ei blot den Haand, af hvilken man med Glæde
Sig lod til Ridder blandt de Døde slaae;
Ei blot de Lokker, i hvis brune Ringe
Sig Frihed selv med Vellyst binde lod;
Ei blot den Væxt, som Gratier omsvinge,
Som Amathusias er krum imod;
Ei blot, hvad selv den blinde Hob fortryller,
Din indre Guddoms ydere Gestalt,
Det skjønne Støvets Slør, din Aand omhyller,
Med al sin Trolddom i mit Øie faldt.
Men denne Sjæl, som i dit Øie maler
Med hellig Glands, hvad Mængden ikke seer,
Som Viisdoms Sprog paa dine Læber taler,
Og i hver Mine Himlens Adel leer,
Som nynner Salighedens Melodier
I hver din vellystmilde, søde Sang,
Naar Konsten lytter, og Naturen tier
I Himmellyden af din Harpes Klang.
Den ædle, store, høie Sjæl, som hæver
Dig over din Gestalt saa høit, som den
Sig over andre Høiner, naar du svæver
I Gratiernes Dands blandt Muser hen;
Det milde, bløde Hjerte, som fornæmmer
Meer smertelig end egen Andres Nød,
Og som i Viraksdampen aldrig glemmer,
At Evas Blod i Alles Aarer flød;
Den lysere Forstand, det Vid, den Evne,
Som skjelner Tings og Tankers sande Værd,
Og det jeg veed ei hvad, som intet Ord kan nævne,
Som idealtilrunder al din Færd;

Den i dit hele Jegs Fuldkommenheder
Fuldendte, mageløse Harmonie,
Der samler i sig selv de Træk, Naturen spreder,
Til Eenheds livelige Melodie.
Det Alt, Palmine! Saligheders Fylde!
I min Beundrings Öie speilte sig;
Og see dig, som du er, og ikke hylde
Din Guddom — ganske see dit hele Dig,
Og ei mit hele Liv til Offer dig berede,
Og ei med Sands og Aand dig evig at tilbede,
Umuligste af al Umulighed for mig!

Men, min tilbedende Begeistrings Elv
Henrinder evig skjulet i sig selv,
Og den Religion, som dine Smiil mig lærte,
Hvis Tempellampe brænder i mit Hjerte,
Ei bryde skal i Ords forvovne Gnistren ud;
Dens hellige, dens himmelrene Lue
Fremsvæver fra sit Alter ei til Skue;
Den brænder, nært af dig, men ene seet af Gud.

Serenade.

Lyt, Elskede! lyt!
Hør, Kjærlighed kalder
Den blomstrende Alder!
Før Bladene visne, før Sneen den falder,
Lyt! lyt!

Kom, Elskede! kom!
Kast om dig din Kaabe!
Hør Kjærlighed raabe:
Naar lønnes min Troskab? hvor snart tør jeg haabe?
Kom! kom!

Luk Vindvet lidt op!
Skue ned paa den Vange,
Hvis bævende Sange
Saa bønligen nynned' alt hundrede Gange:
Luk op!

O salige Nu!
See! Stjernerne svinde!
O elskte Veninde!
O bliv! lad din aabnede Himmel dem blinde
Endnu!

Blik ned! det er mig!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker
Kun dig!

Luk Vindvet igjen!
Forkjøl dig dog ikke!
Kun nok et Par Blikke!
Hav Tak da, du Søde! glem ikke! glem ikke
Din Ven!

Nok eengang! Farvel!
Blik til mig i Drømme,
Som Kjærlighed sømme!
Sov sødelig sagte! drøm salige Drømme!
Sov vel!

Til Palmine.

Palmine! vi vil elske, være glade,
Og mindste Glimt af Kummer kysse bort;
Thi, Elskte! til at sørge, til at hade
Er Livets længste Drøm for kort.

Lad følesløse Daarer til os skele,
Lad Nid bagtale vores ædle Lyst;
Vi den med smilende Foragt vil dele,
Tæt trykte til hinandens Bryst.

Hvi skulde Sorg forbittre vore Dage?
Naar Solen er i Vesten dalet ned,
Vi hele Natten har igjen tilbage,
Den tause Nat for Kjærlighed.

Og naar i Østen Solen atter stiger,
Vi muntre høre Lærkens Morgenlyd;
Vort Liv den med en Dag endnu beriger,
Som og skal svinde bort i Fryd.

Kun den, hvis mørke Sjæl er Avinds Sæde,
Seer Glæden evig lyne sig forbi!
Lad Elskovs daarlige Foragter græde!
Vi, Elskte! ville kysse, vi.

Digterfortvivlelse.

Nei! længer vil jeg ei min vilde Smerte styre;
Jeg længe nok den fængslet holdt;
Jeg sønderbryder dig, forhadte, haante Lyre!
Du har mig Kjede nok forvoldt.

Tag, Phoebus! søndertraadt den Skjenkede tilbage!
Der ligger den! forgjeves klang
Dens Strænge længe nok; jeg spildte mine Dage
Alt længe nok med spottet Sang.

Hvi kan jeg ei med den tillige knuust bortslænge
Det Hjerte, som beruste den med Klang,
Hvis Følelser henrisled' i dens Strænge,
Naar jeg, af Echo spottet, sang?

O! kunde jeg med den tillige sønderbryde
Den indre Cither i mit Bryst!
O! kunde paa dens Brud mit Blod i Taarer flyde!
Min eneste, min sidste Lyst!

Thi Hevn, thi blodig Hevn, o Skræk! kan ene kjøle
Min Muses vilde Raseri;
Med Kildren vilde jeg til Iis forvandlet føle
Det Flammehav, jeg bruser i.

Thi see! den Himmelske, hvis lyse Blik antændte
Med apollonisk Ild mit Bryst,
For hvem min Aand, et evigt Offer, brændte
Med Veemods stille Martyr=Lyst;

Hun, som mit Hjerte sang i alle Musens Toner,
Begeistret blot af hendes Savn,
Naar Apenniners Fjeld og Alpers Echothroner
Gjentoge min Gudindes Navn;

Hun, som ukjendt jeg sang, for hvem jeg ene stemte
Min Harpe; hun, hvis drømte Smiil
Var al min Lyst; ak! hun, for hvem jeg gjemte
Skjult i mit Hjerte Dødens Piil;

Hun, som jeg nævnte skjult i digtede Veninder
Seline, Chloris, Idealia;
Hun, i hvis Aand og Blik sig overtrufne finder
Amanda selv, og selv Urania;

Hun, som jeg digted' mig nu grusom, nu bedrøvet,
Nu munter, nu medynksom mild,
Nu trykket til mit Bryst, nu stedse mig berøvet,
En evig Olie i min Ild;

Hun, som jeg uden Haab tilbedende har dyrket
Umærket, uden Løn; hun, af hvis Fod
Et fundet Spor i Støvet havde styrket
Til evig Taal mit svage Mod;

Hun, som, o Salighed! jeg endelig har fundet,
Med al min søgte, drømte, tabte Fryd,
I hvis tilbedte Haand min Sjæl har forud vundet
En evig Løn for evig Dyd;

Hun, o Fortvivlelse! forstaaer ei Musens Toner,
Og fatter ei den danske Harpes Klang.
O falmer, visner om min Tinding, Bragas Kroner!
Døe paa min Læbe, du min sidste Sang!

Helbredelsen.

Til Palmine.

Solen mig ei bragte Glæde;
Maanen stedse saae mig græde;
For mit Syn var Alting sort.
Ved dit første Smiil, Palmine!
Flygted' Mørke, Skræk og Pine
Fra min Sjæl for evig bort.

Før jeg saae Naturen øde;
Morgenrødens Straaler døde
I mit Dies mørke Sky;
Nu jeg seer, og Himlen priser,
Godheds smilende Beviser,
Seer dem glad hver Morgen ny.

Før jeg hørte kun paa Jorden
Støvets Skrig og Himlens Torden;
Bækken rislede mig Skræk;
Nu, mens Skrig og Torden tier,
Lyde Glædens Melodier
Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfyldte Hjerte
Følte lutter Nag og Smerte,
Da det ikke slog for dig;
Nu, det ganske dig tilhører,
Ingen Plage meer det rører;
Alting nu henrykker mig.

For med bange Blik mit Øie
Gjennem Taarer saae den Høie,
Saae ham lyne, saae ham vred;
Støvet glad jeg nu forlader,
Naar jeg svævet nær min Fader,
Drukken af hans Salighed.

Jeg, ved Foden af hans Throne,
Priser ham i Glædens Tone;
Ved min Side knæler du.
Vred og streng jeg seer ham ikke;
Ak! thi gjennem dine Blikke
Seer jeg denne Fader nu.

Haand i Haand vi ville vandre
Livets Bane med hverandre;
Og ved Dødens Engels Bud
Skulle, for igjen at leve,
Vore Sjæle sammensvæve
I de sidste Suk til Gud.

Palmines Smiil.

„Elsk Dyden!“ lød en ukjendt Røst
Alt tidlig i mit spæde Bryst;
„Vær Dyden tro!“ saa bød min Fader;
„Følg Dyden!“ bød min Lærer mig,
„Og du skal blive lykkelig,
„Hvis aldrig du dens Spor forlader“.

Jeg saae den i min Moders Blik,
Naar tryg ved hendes Haand jeg gik;
Men ak! jeg saae den gjennem Taarer.
Jeg elsked' ei, men ynked' den;
Thi Rosen er ei Barnets Ven,
Naar Rosens skjulte Torn det saarer.

Jeg saae den med et stadigt Smiil,
At vente rolig Dødens Piil
I Oldingens alt matte Blikke.
Fast stirred' den mod Graven hen;
Jeg frygtede, jeg æred' den;
Men elske kunde jeg den ikke.

Jeg saae den, Nordens Fjelde liig,
Mørkladen, kold, urokkelig,
I gamle Fædres stolte Minde.
Jeg den beundringsværdig fandt;
Mit Hoveds Bifald heelt den vandt;
Men Hjertet kunde den ei vinde.

Jeg saae den, gjennem Hovedbrud,
I Moralistens vise Bud;
Men barsk og tør og uden Ynde.
Jeg fandt tilsidst, af Ponsen træt,
At Moralisten havde Ret;
Men blev desværre ved at synde.

Jeg saae den agtet, og forsmaaet;
Jeg saae den i den Usles Graad,
Og i den Glades muntre Blikke.
Jeg fandt den kold, jeg fandt den varm;
Jeg fandt den selv i Venskabs Arm;
Men den fortryllede mig ikke.

Jeg saae den i Palmines Smiil,
Undseelig, munter, lys og mild,
I al sin Himmelglands og Ynde;
Og Sjælen foer i salig Fryd
Til dig, guddommelige Dyd!
Jeg nu skal aldrig mere synde.

Jeg nu skal evig elske dig;
Du mig skal gjøre lykkelig;
Du mig skal uophørlig lede;
Thi min Palmines lyse Smiil,
Som straaler af din egen Ild,
Jeg uophørlig skal tilbede.

Til Psyche.

Skal jeg da skylde dig mit Væsens hele Vel?
Vil du min takkebundne Sjæl
Med uafbrudte Lænker binde,
Min sande Glædes første Skaberinde?

Skal jeg da blot af din tilbedte Haand
Modtage hver den blide Himmels Gave,
For i min Gjelds uløselige Baand
Til evig Tid at føle mig din Slave?

Skal evig ingen anden Lyst,
End den, at see dig, elskte Mage!
Lyksalig alle dine Dage,
Min hele Sjæl med Længsels Vold indtage?
Vil du despotisk af mit Bryst
Hver anden Følelse forjage?

Hold op, hold op engang at gjøre mig
Med Godheds evig uafbrudte Prøver
Saa tusind Gange mere lykkelig,
End slig en Orm at være det behøver.

O! denne Haand engang tilbage tag,
Hvormed, Naturen liig, du Dag fra Dag
Foryngede Lyksaligheder
Omkring mig paa min Gang i Livet spreder.

Lad dog en Time stundom gaae forbi,
Hvori jeg ei skal tænke dig, Veninde!
Med østerlandsk Afguderi,
Mit Væsens eneste Velgjørerinde!

Saa knæler Geberen for Solen ned,
Der, aldrig mørknet, venlig smiler,
Og med fornyet Liv og Kraft og Munterhed
Hver Morgen gavmild til ham iler.

Han glemmer over Godheds Sendebud
Den Gode, som det bød paa Himlen frem at ile.
Hold op, Tilbedte! som Guds Sendebud at smile,
At over dig jeg ei skal glemme Gud.

Venskab og Kjærlighed.

O du, som medsmilende leer,
Er jeg glad, og medlidende græder,
Naar ingen Fryd mig tindrer meer,
Naar Død kun i Livet jeg seer:
O Venskab! din Skat er mig meer
End al Jorderigs glimrende Glæder;
Med dig i min Lykke jeg leer,
Og med dig i min Kummer jeg græder.

Men du, som omslyngte mit Bryst
Med Chariternes duftende Kjæder,
Da første Gang med Zittren kyst
Min Fanny mig lærte din Lyst:
O Elskov! du fylder mit Bryst
Med de høiere Himmelens Glæder;
Med dig er min Smerte mig Lyst,
Og med dig i min Vellyst jeg græder.

Minonas Fraværelse.

Fra den sørgende Stund, da Minona forlod dine Bredde,
Tonende Hyla! din Lunds jublende Sangerske taug;
Saa forstummede Paphos tilforn ved Cyprias Affked,
Saa forstummer et Løv, Zephyr beaander ei meer.
Memnons Billede liig, naar Helios daled' i Vesten,
Tier i Skyggerne her, savnte Minona! din Skjald.
Selv paa den gladeste Fest, din Byrddag, døer paa hans Læbe
Glædens udbrydende Raab, qvalt i et klagende Suk.
Ak! vi savne Minona, Minona er borte! Minona!
Echo gjentager omsonst hist paa den hylende Bred,
Her i den sukkende Skov, og ak! i mit blødende Hjerte.
Kom o tilbage! o! kom hid til dit Paphos igjen!
Da skal dit Hyla paa ny begynde de jublende Chore;
Da skal fremnynne dit Navn Buskenes lisplende Løv;
Da skal den memnonske Støtte, din Skjald, oplives og tone
Dagens Gudinde, vor Lyst, Edelstands Elskede, dig.

Til Palmine.

Skaberens blindende Glands gjenstraaler utallige Speile,
Et dog det andet ei ligt, klarere det end som hiint.
See! han speiler sig selv, og afstraaler sin Guddom i alle;
Hele den skabte Natur seer ham i Skabningens Alt.
Mennesker skued' ham størst i Mennesker. Elskte! blandt disse
Du det reneste, du, viser ham tydeligst mig.
Mildere straaler hans Glands, og nærmere mig i din Ynde.
Du mig fortryller i ham, ham jeg tilbeder i dig.
Ham vil jeg elske som dig, og dig, som man ham bør at elske:
Reen, uskyldig, med Fryd, barnlig og nøisom og tro.

Til Søvnen.

(Da hun var syg).

Iil, kjærligste blandt alle milde Guder,
O Søvn! og bring de hulde Drømme med!
O! flyv med al den Ro, dit Smiil bebuder
Til Rosentemplet for Uskyldighed;

Hvor rundt omring't af Ungdoms Yndigheder,
Bevogtet trygt af Dydens lyse Vagt,
Den Himmelske, jeg ene tro tilbeder,
I mine Bønners Favn sig nys har lagt.

Du nærmer dig til mig; men lad mig kjende
Din Mildheds hele Fylde denne Gang!
Iil bort, du venlige! fra mig til hende!
Og jeg skal offre dig min bedste Sang.

Thi, sandt! jeg Arme nyder ingen Glæde,
Som du mig skjenker ei, du Støvets Ven!
Men skal Palmines Øie vaagent græde,
Da lad mig Arme ogsaa savne den.

Skilsmissen.

Hun.

Snart hæves jeg til Lysets Sæde;
Mig Gravens Mørke skrækker ei;
O! dobbelt døde jeg med Glæde,
Hvis Nogen elskte dig, som jeg.

Han.

Ved dig kun dette Hjerte hænger;
Dit Billed kun mit Øie seer;
Hvis du mig ei kan elske længer,
Jeg Elskov ei behøver meer.

Hun.

O! meer og meer, og uden Ende
Jeg hist vil elske dig, min Ven!
Mit Hjertes Ild skal dobbelt brænde,
Hvor ingen Smerte dæmper den.

Han.

Din Stemme dæmpes; men dit Øie
Mig smiler dobbelt hvert et Ord;

Hun.

Jeg nærmer mig den Evighøie;
Den synker alt, den mørke Jord.

Han.

O Gud! o Smiil! o kom tilbage!

Hun.

Jeg elsker dig i Himlens Skjød .....

Han.

O! rinder Taarer! rinder Dage!
O! rind mit Liv! o favn mig, Død!

Palmines Bortgang.

Her svandt hun, Rosen falmer, Løvet bæver,
Violen visner langt fra hendes Fod;
Men meer end Rosers og Violers Duft omsvæver
End Stedet, hvor hun stod.

Hun svandt — og Solens sidste Straaler tabtes
I Mulm; den hele Himmelegn blev mørk;
Og Jordens lyse Paradiis omskabtes
Til Dødens tause Ørk.

Hun svandt — og Zephyr taug, og Philomele,
Selv Bækken taug, som lagt i nye Baand.
Alt sukked' dybe Suk, som om den hele
Natur opgav sin Aand.

Hun svandt — og Lundens Glæder svandt med hende;
Med hendes Smiil forsvandt min hele Lyst.
Erindring! ene du kan atter tænde
Dens Fakkel i mit Bryst.

O fyld min Sjæl med Mindet af den Rene,
Du Duft, som hun i Flugten efterlod!
Et Rosenkys oplive min Camene
I Spor af hendes Fod!

Jeg knæle vil andægtig, og beaande
Med fyrig Læbe hvert et segnet Straa,
Som — (o det segned' i vellystig Vaande!)
Den Engel traadte paa,

Til, mattet af mit ømme Hjertes Stræben,
Løst, i det sidste Kys, af Livets Baand,
Jeg, med min Elsktes qvalte Navn paa Læben,
Opgiver sødt min Aand.

Flyvedigte af blandet Indhold.

1782—1795.

Til Pram.

O du, hvis muntre Smiil, da jeg den første Gang
Dig saae, din hele Sjæls Uskyldighed mig malte;
Hvis uforstilte Sprog Oprigtighed mig talte;
Og fra det Øieblik at elske dig mig tvang!

Der gives de, som troe sig høit paa Lykkens Tind,
Naar Pøblen blendende, paa Folkets Samlingssteder,
Af Dyr til Mennesker omdanned' af en Skrædder,
De vinde Prisen i den Konst at gjøre Vind.

Liig Bier sværme de med Surren rundt omkring
Fra hiin til denne Blomst i Kongestadens Have,
Velrustede med den misundelige Gave,
At more hiin med Fjas, og den med ingen Ting.

Der findes Andre, som det ene Held attraae,
Paa Rangens Trappe høit fra Trin til Trin at stige;
Og som da troe sig først fuldkommen lykkelige,
Naar de det hvide Baand omskifte med det blaae.

Af al Fornøielse Hiin synes Jagten bedst;
Han glemmer over den sin unge, kjælne Kone,
Og gjennem Skov og Krat, ved Hornets vilde Tone
Fortryllet, Hjort og Hind forfølger paa sin Hest.

Trompetens raske Lyd en Andens Sjæl til Kamp
Opflammer; Fiender maae for Heltens Arme vige;
Lad Mødre længe nok forbande grumme Krige!
Ham fryder ene Mord og Skrig og Brag og Damp.

Hiin Seiler, som sit Skib nu synkefærdigt seer,
Blandt blinde Skjær, med Suk: Kun Farer er paa Vandet;
Hvor lykkelig er den, som har sit Brød paa Landet!
Fortømrer det igjen af graadig Lyst til Meer.

En Anden elsker Mag, og finder største Lyst
I sine Fædres Jord med egne Dyr at pløie;
Han paa det vilde Hav ei vovede sin Trøie
For Vinding af hver Skat fra Perus gyldne Kyst.

Han drikker til sin Sang, og synger til sit Glas,
Adskilt fra Hoben i Dryaders lette Dandse,
Kron't af Apollo selv med Pieriders Krandse,
Som vor Anakreon; blandt disse var Horaz.

Der Nogle været har, og gives vel endnu,
Hvis Ønskers Krone var, i glade Favnetage
At dandse Livet hen med en elskværdig Mage,
Som din Elisa, Pram! og iblandt dem er du.

Men jeg, jeg kjender dem, hvis Sjæle drømme ei
Lyksaligere Lod, end Himlens næste Gave:
En Ven, en dydig, viis, og munter Ven at have;
En Ven, som du, min Pram! og iblandt dem er jeg.

O! maatte jeg engang dig trykke til mit Bryst!
O! vilde du, mit Raad, min Trøst, min Leder være!
Mit Ønske skulde meer af Skjebnen ei begjere,
Og kun Horaz og du da tolkede min Lyst.

Digtertrygbed.

Den, hvis Samvittighed Dyder omgjerde,
Aldrig til Vaaben og ulmiske Sværde
Trænger; hans fredsomme Gjørtel ei taaler
Ladte Pistoler;

Enten han vandrer i Lybiens Heder,
Truet af Løver, blandt Dragernes Reder;
Eller hvor Troldene koglende værge
Finniens Bjerge.

Væbnet med Dydens de himmelske Vaaben
Hører han rolig Huronernes Raaben
Midt i det Land, hvor med tordnende Sluser
Njagara bruser.

Mig, mens jeg syngende dig, min Veninde!
Drukken af Elskov, omvanked' i Blinde,
Mødt' ubevæbnet en Ulv; men den frygted'
Musen, og flygted';

Skjøndt et Uhyre, saa farligt som hine,
Skovene nære ved Bredden af Dvine.
Sjelden i Løvernes sandige Rige
Saae man dets Lige!

Sæt mig, hvor Sommeren aldrig opliver,
Hvor ubevandret en Ørken omgiver
Bjørnenes Fjeld, fra hvis evige Huler
Boreas tuler!

Sæt mig, hvor Solens nedfaldende Luer
Evig forbrænde ufrugtbare Tuer!
Der skal jeg dog et Elysium finde
Hos min Veninde!

Til Helgesen.

Et Blun forsvandt, o Ven, den Tid, som hidtil skabte
Mit Valhal i din Favn!
Ak! hvor er Trøst? Kun Skræk, at jeg den evig tabte,
Omlyner Glædens Savn!

Flye, Morderstraale, flye til Nastrond, som udsendte
Dig for at martre mig!
Antænd ei dette Bryst, hvor Mod til Qvaler brændte
Høit, før jeg følte dig!

Men nærm dig venlige, den lyse Himmels Datter,
Mit Livs Gudinde, Haab!
Som skaber Dag af Nat, og tidt til munter Latter
Forvandler bange Raab;

Bemægt dig dette Bryst, og i mit knuste Hjerte
Din Balsams Lindring gyd;
At blot et Dieblik det døve maa sin Smerte
Med Harpens høie Lyd!

O! hvi forbydes mig, hvad nu kun Held jeg føler,
Min Ven, at følge dig
Til Jordens Ender hen, hvor Midgardsormen brøler
I vilde Stormes Skrig?

O! glad jeg skulde staae ved Masten, ved din Side,
Og fast omfavne dig,
Ei skulde Bølgers Slag, ei skulde Stormen slide
Min Helgesen fra mig.

Mit Venskab skulde høit min Sjæl med Mod opflamme,
Og mandige min Arm
Til at beskytte dig mod Alt, som kunde ramme
Din Norske Helte-Barm.

Og traf os Skjebnens Slag, jeg Vellyst skulde smage
Ved dog at døe med dig.
Mig røves denne Trøst; dog har jeg een tilbage,
Er du kun lykkelig.

Min Sang skal følge dig igjennem Storm og Torden
Og Brag og Hvirvlers Skrig,
Hvor Dybets Bølger høit, som Dovrerne paa Jorden,
Mod Himlen taarne sig!

Naar Skyen brøler huult, og naar Orkanen bruser
I styrtende Dravat,
Naar Nattens røde Lyn blandt sorte Storme suser
Igjennem Dybets Nat;

Da skal min Genius staae hjælpsom ved din Side,
Og Musen skjerme dig,
At gjennem Oceanets Bølger du maa glide
Did, hvor du ønsker dig.

Ved Herman Henrik Konnemans Død.

Jeg leies ei til Sang. Min Muse lyder
Ei Mecenaters og Patroners Bud;
For Guld den aldrig kalder Laster Dyder,
Og Jordens Røver Jordens Gud.

Reen er min Cither. Aldrig klang dens Strænge
Ved Leilighed til Glimmerboblers Priis.
Den rige Daare segne! den skal hænge
Taus, uden Lyd om Statsforliis.

Men ak! Naar Dydens Søn forlader Jorden;
Naar Viisdoms unge Helt forlader den;
Da græder jeg, og Harpens hule Torden
Forkynder, jeg har tabt en Ven.

Ak! i sin Kommes lyse Morgenrøde
En Sol for dig, mit Fødeland, gik ned;
Du tabte, da min unge Chrichton døde,
Du, Danmark, tabte meest derved.

Men du, som kjender Sympathie, hvis Hjerte
Som egen Qval fornæmmer Brødres Skrig,
O! deel en Faders og en Moders Smerte
Ved en betroet Engels Liig;

Og græd med mig, som Himlen gav den Lykke,
Hver Dag at see ham, Barn endnu, sin Sjæl
Med Ynglingens Fuldkommenheder smykke,
Til Fædres Fryd og Statens Vel!

O! han er død! jeg saae hans Sjæl, og spaaede:
Du bliver døende Forældres Trøst;
Du bliver stor engang i Fredriks Naade,
Og elsket i hver Landsmands Bryst!

Ak! han er død, den ædle, fromme, gode!
Vort Haab, vor Fryd er skjult i Gravens Skjød;
Nu hyler Sorgen der, hvor Glæden boede;
Skræk tordner der, hvor Jubler lød.

Thi han er død, og kommer ei tilbage;
Forgjeves er hans Moders vilde Skrig;
Forgjeves er hans Faders ømme Klage;
Omsomst jeg græder ved hans Liig.

Forgjeves, qvalt i Taarer, min Camene,
Den Trøst, hun mangler selv, her stammer ud:
Dig, Fader! trøster ingen Melpomene;
Dig, Moder! Ingen uden Gud.

Han vinkte! alt for skjøn til Støv, han iilte,
Og tog sin Yndling atter i sin Haand,
Reen som han sprang deraf — og Drengen smiilte
Ved Vinket, og udgav sin Aand.

Til Faye.

I Kummer svunde bort din Ungdoms Dage,
Blandt Mindeglimt af spæd Uskyldighed,
Hvis tabte Fryd du ønskte dig tilbage
Omsonst, o Ven! og græd.

Du reiser bort. Vent ikke hist at finde
Den Ro, som Skjebnen negtede dig her;
I Kummer skal dit Liv og der bortsvinde,
Du og skal græde der.

Thi du vil bringe med dit ædle Hjerte,
Og naar var her den Ædle lykkelig?
O! Dydens Lod er Strid og Haan og Smerte,
Og den skal følge dig.

Men, naar du vanker om bedrøvet, ene,
Og blander dine Suk med Stormens Skrig
Blandt Eggerøens mosbegroede Stene,
Hvis Echo spotter dig;

Og langt fra Nannas Blik, fra Venners Arme,
Fra Dale, hellige ved hendes Fjed,
Du gjennemtænker, med fortvivlet Harme,
Din Ulyksalighed;

Tænk da, der vandrer om i Herthas Egne
En Ven, som, spottet, lider med dig nu,
Som søger Ro forgjeves allevegne,
Ulykkelig, som du.

Til min Søster.

Paa hendes Confirmationsdag.

Skjøn er Purpur=Rosen, naar dens Mund
Aabner sig, og friske, dobbelt røde
Dens jomfruelige Læber møde
Solen i den feire Morgenstund;
Vestenvindens Kjøle den omlufter
I de hede Middagsstraalers Ild;
Blidt bedrøvet, yndig, stille, mild
Veemod i dens Aftenluning dufter —

Skjøn er Himlen, naar i Purpur=Glands
Rosens Brudgom frem af Østen træder,
Og en Hær af Livets vakte Glæder
Møder den i Jubelchores Dands;
Lystudspredende den glad fremiler,
Blomstersmykket hilser Dalen den,
Skoven tager Fugles Sang igjen;
Al Naturen rundt omkring den smiler —

Men saa skjøn er Purpur=Rosen ei,
Men saa skjøn er Morgenrøden ikke,
Som Uskyldighed i Pigens Blikke,
Naar hun gaaer paa Dydens Himmel=Vei;
Gudsfrygt hendes unge Sjæl bevarer,
Aldrig snubler hendes lette Fod;
Munter dandser hun sit Maal imod,
Tryg i Himlens Varetægt for Farer.

Denne Vei, Marylli! vandre du
Tro til dine Dages Aftenrøde!
Naar dig Jordens Smiger-Slanger møde,
Kom din Pagt med Himmelen ihu!
Da skal han, som Dyden ei forlader,
Af hvis Hænder Solens Purpur flød,
Han, som dig og Rosen rødme bød,
Her og hisset signe dig, som Fader.

Til Laville.

Da han reiste til Norge.

Vee Støvet, hvis i denne Livets Scene
Slet intet Lys opklarte Tvivlens Nat!
O vee den Ven, som af sin Ven forladt
Da fandt sig uden Haab i Mørket ene!

Liig Tantalus sin flux forsvundne Drik,
Da tørre Læbe Bæg'ret neppe rørte,
Forbande skulde jeg det Øieblik,
Som dig, du Ædle! mig imøde førte!

Forbande skulde jeg det falske Nu,
Som mig en flygtig Trylleglæde skabte,
Hvori jeg saae med Smiil en anden Du,
For evig at begræde hvad jeg tabte!

Nei flye, min Sjæl! fortvivlte Raseri,
Der myrder selv den Glæde, Dyder tænde,
Med den affindige Philosophie,
Som slutter: Alt med Døden har en Ende.

Trods Robinet, Helvetius og hver,
Som med Voltairisk Vid Fornuft forjager,
Jeg troer et Liv, hvor den, som var mig kjær,
Mig ingen sydlig Vind saa let borttager.

Til Dydens Ven.

Ved Bergers Død.

Ei Lægen blot, som hans Exempel lærte,
Som ledtes ved hans faderlige Raad;
Men hver, som kjendte hans det sjeldne Hjerte,
Deeltager ved hans Bortgang i min Graad.

Selv du, som med et Mod, der aldrig svigter,
End ei paa Hoffets glatte Trappers Iis,
I Stilhed stræber ved opfyldte Pligter
At vinde din Bevidstheds egen Priis —

Og du, som ene samler, for at sprede
Hvad du fortjener ved din egen Flid;
Som til hver Jammers Lindring glad er rede
Med din fra Dagens Nødtørft sparte Hvid —

Du Himlens Ven, som ene Vellyst finder
I Dydens vundne Seier i dit Bryst,
I Graads Aftørren paa den Ulſles Kinder,
Og i Fortryllelsen af Andres Lyst!

Dit Mønsters Tab i Berger du begræder:
„Hvor er en Læge,“ raaber du, „som han?
„Hvo brugte saa til Landets Fryd og Hæder
„Foreent Erfaring, Kundskab og Forstand?

„Hvo led, som han, ved sine Brødres Smerte?
„Hvo var saa redebon at lindre den?
„Hvo leved', tænkte, talte, handled', lærte
„Saa viist og venligt, som min tabte Ven?“ —

Aftør din Taare! Bergers Aand omsvæver
Endnu sit elskede, forladte Land:
„Min Callisen!“ saa sang Hygæa, „lever!“
Som Berger længe — længe leve han!

Den brave Digter.

Tilegnet Hr. Pastor V. K. Hjort.

Den Mand fortjener Digternavn,
Som med Forstand sit Vid regjerer,
Som skjønner Almues sande Gavn,
Og Lyst til Borgerdyd formerer.
Thi Gud velsigner saadan Sang,
Men aldrig tomme Bjælders Klang.

Du, Sanger! derfor tænke maa,
Vel ogsaa føle — men til Maade;
Du maa Fornuftens Brug forstaae,
At ei din Phantasie skal raade.
Blot Overqvækker snart faaer Skam,
Selv Frøer spille Gjek med ham.

Gaae trolig i Naturens Fjed;
Du finder, hvad du ærlig søger.
Læs Mennesker til Tid og Sted,
Det nytter meer end alle Bøger.
Boglærdom agtes snart for Tant,
Men Sjælens Die skuer grandt.

I Hjertet maa du holde Fred!
I Hjernen Alt i Orden være!
Hav hist en god Samvittighed!
Og her foreente Tankers Hære!
Saa kan du trodse Livets Nød
Og Klaffer og Forfatterdød.

Vær mod din svage Læser mild,
Gud satte dig for ham til Leder;
Foer ham paa Roser aldrig vild,
Skye Faunernes Uteerligheder.
Med Smaafeil skjemt og overbær,
Men streng mod Last og Udyd vær!

For Alting være Pligt og Dyd,
Hvad du din Læser vil indgyde;
Den blotte Tro er Klokkelyd;
Man blot med Ord ei Gud kan lyde.
Hvo følger tro Fornuftens Bud,
Og gjør sin Pligt, adlyder Gud.

Hold kun din Læser altid fro
Med kraftig, nærsom Mad og Drikke!
Dit Taffel være Sundhed tro,
Hvert Digtertaffel er det ikke.
Qvæg Vandreren paa mødig Vei,
Og styrk ham, men beruus ham ei.

Her seer den unge Digter nu
I kort Begreb min Digterlære.
Du skjønt den efterlever, du,
O Hjort! dets skee dig evig Ære!
Saa længe tro du følger den,
Er hver det Godes Ven din Ven.

I Viser klang det længe nok:
Kun elske, drikke, drikke, drikke!
Det kunde deres hele Flok,

Men andet kunde de og ikke.
Du sandt, at Harpens Tryllelyd
Blev givet os til ædel Fryd.

Du foregaaer hver Sanger smukt
Med Mønster selv, som med Exempel.
Du lærer Flid og Dyd og Tugt,
Du straale skal i Musers Tempel.
Og Fremtids Slægt skal takke dig,
Naar Ingen mere hører mig.

Til Schleppegrell.

(Under Evalds: „Haab og Erindring" i hans Stambog.)

Liig Memnons Støtte, kold og uden Liv,
Mit Orgel ubevidst, jeg stod
I Nattens Mulm, hvor sjeldne Lyn af Fryd
Forgjeves glimted' mig imod.

Men Memnons Støtte liig, da Phoebus, rød,
Fra Himmelbuens østre Rand
De første Straaler paa dens Isse skjød,
Og tændte dens Metal i Brand;

Jeg pludselig blev varm og fuld af Liv,
Da Dans Begeistrings-Sol opgik;
Jeg sang; din Glands, o Evald! var det Bliv,
Hvorved mit Orgel Stemme fik.

Din Hymnes Straaler tændte første Gang
Med apollonisk Ild min Sjæl;
Og aldrig glemmer jeg, at denne Sang
Var Evalds Sang til Schleppegrell.

Tilegnelse,

med Holger Danske, Oper i tre Acter.

Til Kronprindsesse Louise Augusta.

Thronens Glands og Hoffets Pragt ei blinde
Den, som luttredes i Himlens Ild,
Ved at see, vor Nordens Huldgudinde!
Ynde, Viid og Fromhed i dit Smiil.

Ynde, Viid og Fromhed! Eder ene,
Ikke Hoffets Pragt og Thronens Glands,
Rækker den fortryllede Camene
Sin usmittede, skjøndt ringe Krands.

Længe du, vor Huldgudinde! smile
Blid og viis og god og elsket her!
Og til dig skal alle Muser ile
Med en Krands din Ynde mere værd.

Romancer og Ballader.
1782—1796.

Digterdrømmen
eller
den sovende Semire.

Den eensomme Skov
Gjenlød af forelskede Toner;
Og Troskabs og Kjærligheds Lov,
Mens sødt, o Semire! du sov,
Omjubled' Dryadernes Throner;
Hvor fjædrede Sapphoers Klager
Gjenkaldte de bortfløine Mager.

Jeg listede mig
Til Leiet i Skyggen af Bøgen;
Zephyrerne boltrede sig
I Løv, da jeg nærmede mig:
„O! røber mig ei ved jer Spøgen!"
Saa hvisked' jeg til dem, og iilte
Did, hvor min Tilbedede hvilte.

Her stod jeg og saae;
Og ønskte, med smægtende Blikke,
Eet Kys kun, for strax at bortgaae.
Hvor skjalv jeg! den Yndige laae,
Og slumred', og mærkte mig ikke.
Saa laae den homeriske Skjønne
For Paris engang i det Grønne.

Da sukked' til dig,
Sødtsmilende Venus! din Sanger:
Tillad kun den yderste Flig
Blot eengang at kysses af mig;
Det er jo dog lidt, jeg forlanger.
Og medens jeg kysser, Gudinde!
Hold Styr paa de spøgende Vinde.

Jeg bukked' mig ned,
Og kyste kun Fligen, og bæved'
Af Frygt, at hun vaagned' derved;
Thi Læben berørte det Sted,
Hvor Kjærligheds Himmel sig hæved'.
Den Yndige vedblev at sove:
O turde jeg mere dog vove!

Vellystige Nu!
Paa rødmende Lilie-Kinder
Min Mund sig nu hefted'; men du,
Sødtsmilende! slumred' endnu;
Og fyrig og frit, uden Hinder
Jeg kyssed', og kyssed' dig atter,
Du Himmelens yndigste Datter!

Hist kom han: du seer,
Letvingede Søn af Cythere!
Saa bad jeg, hvor passende her
Anbragtes en Piil eller fleer!
Naar pleied' du langsom at være?
Lad ene mig Arme ei brænde;
Viis ogsaa din Magt över hende!

Den spøgende Gud!
See, sagde han, der har du Pile,
Med Buen; skyd selv dem kun ud,
Og, hvor du vil, ramme dit Skud!
Jeg selv mig en Smule maa hvile.
Aglae med Roser bedækked'
Det Sted, hvor den Lille sig strækked'.

Lyksalige jeg!
Udbrød jeg, og Buen opspændte;
Og Pile paa Pile nu fløi.
Den Yndige mærkte det ei;
Men Kysse paa Læberne brændte,
Som vidnede sødt om den Flamme,
Jeg tændte, ved rigtig at ramme.

Jeg sigted', og skjød,
Og spændte, og sigtede atter.
Hvor smilende, blussende, rød,
Hvor yndig, hvor kjælen og sød
Laae Himlens uskyldige Datter!
Hun drømte, hun smiilte, hun spøgte.
Hver Piil hendes Ynde forøgte.

Men pludselig svandt
Den Yndige, Kogger og Bue;
Mens Eos af Havet oprandt,
I Ætherens østlige Kant,
Med tusindfold straalende Lue.
Forundret og frygtsom og ene
Jeg stod under qviddrende Grene.

I glimrende Sky
Sank ned Harmoniernes Fader;
Ham fulgte Parnassets de ni
Gudinder, som dandsed' forbi
Min Studsen i verlende Rader.
De sang; og fortryllet og bange,
Jeg hørte de himmelske Sange.

Kom, sagde han, kom!
Tag her mod den Lesbiske Lire!
Den stemte til Hymner for Rom
Min Flaccus! du stemme den om
Til Sang om den Danske Semire!
Jeg vaagned' af Fryd — men med Blunden
Var Synet og Liren forsvunden.

Den visnede Maiblomst.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

Jeg spired' frem til moden Duft;
Men langsomt i den kolde Luft
Jeg Arme spired frem;
Jeg blev imellem Torne fød;
Jeg smægted' i min Moders Skjød;
Jeg alt for liden Næring nød,
Og vorte mellem Liv og Død
I mit for kolde Hjem.

Medlidende mig Phoebus saae,
Paa Sandet, mellem Torne staae,
I Natten, kold og svag;
Han brød mig af, og tog mig op,
Og aanded' i min spæde Knop:
Du ikke ganske visne skal;
Kom med til min Veninde Sal,
Til Næring og til Dag!

Han bar fra Stedet, hvor jeg stod,
Mig hen til hendes skjønne Fod;
Og Foden traadte mig;
Jeg fandt dens kjælne Tyngde sød,
Og ønsked' under den min Død.
Til anden Undertræden vant,
Jeg denne saa livsalig fandt,
Og jeg var lykkelig.

Men ak! hun blikte ned, og saae
Den spæde Blomst, hun traadte paa,
Og mildt hun tog den op;
Og bar den i sin skjønne Haand,
Og gav den apollonisk Aand,
I det med Smilen hun udbrød:
Jeg dig vil ikke træde død,
Du lille spæde Knop!

Hun bar mig hen omhyggelig
Til Solens Skin, og satte mig
I qvægende Chrystal;
Hun ofte skjenkte mig et Smiil,
Der meer end Solens Straalers Ild
Fuldmodned' min udsprungne Knop,
Og alle Blade frisked' op
I Glemsel af min Qval.

Men o! det varede saa kort,
Min indre Næring svinder bort,
Og, ak! jeg visne maa.
Jeg døer, omplantet uden Rod,
Og døer ei meer ved hendes Fod;
Jeg visner her paa Glassets Rand.
O! grusom satte hun i Vand
Den Blomst, hun traadte paa.

Roserne.

Til Grevinde Sybille Reventlou.

Da jeg fik dem.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke!
Blomstrer trygge her hos eders Ven!
Eders spæde Torne frit ham stikke,
Eders Duft helbreder ham igjen!
Eders kjælne Spyd omsonst ham true!
Gjerne lider han, hvad Amor led,
For i eders Purpursmiil at skue
Billedet paa skjøn Uskyldighed.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke!
Dufter indtil Dagens Ende sødt!
Dufter end i Nattens Øieblikke,
Naar Naturens sidste Smiil er dødt!
Solen atter frem i Morgen iler,
Og opvarmer mildt den kolde Luft;
Naar dens første Blik til Jorden smiler,
Lad det vække mig i eders Duft!

Da de visnede.

Røde Roser! Eders Purpur blegner;
Hvide Roser! Eders Snee blev graa.
Ak! saa falmer, svinder, mattes, segner
Al den Skjønhed, Solen blomstre saae.
Roser! Eders sidste Smiil mig minder
Hendes Smiil, hvis Haand I blomstred' i;
Ogsaa dette Smiil engang forsvinder!
Grumme Roser! ak! hvi visned' I?

O! vi haabede den stolte Lykke,
Tryllet født i hendes Haand af Lyst,
Hendes skjønne, skyldfrie Barm at smykke,
Og engang at døe paa hendes Bryst!
Ak! vi maatte hendes Smiil forlade;
Og af hendes Haand modtag os du;
Grumme! derfor falme vore Blade.
Grumme Sanger! derfor døe vi nu.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandiue sad hisset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun, mellem Prindsesser en lysende Sol,
Han, Ynglingers Ziir bag den Skjønnestes Stol.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
Med Guld og med Perler og Ringe belæss't,
At frie til den Skjønne, som hver kunde bedst.

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld
Og Ringe med glimrende Stene saa huld,
Som Rosen, der visned' paa sneehvide Bryst,
Af Ynglingen hemmelig plukket og kyst.

Den skjønne Lenardo var ædel og god,
Skjøndt ei i hans Aarer flød adeligt Blod.
Een Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
Tidt boer i den Ringe den ædlere Sjæl.

Engang, som i Haven de samlede sad,
De Fyrster og Herrer i glimrende Rad,
Og qvægede sig med den kjølige Frugt,
Som vims af den flinke Lenardo blev plukt,

Da tog af sin Sølvkurv i yndige Skjød
Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rød;
Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
Og sagde med Smiil, da hun rakte ham den:

„Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt
„Og nydeligt vorte for Prindser ei blot.
„Det udentil er saa velsignet og kjønt;
„Gid det, som er inden, var dobbelt saa skjønt!“

Og see! da den Yngling sig hurtig stjal hjem,
Da tog han, o Himmel! en Seddel herfrem!
Den Seddel i Æblet saa hemmelig stak,
Derpaa denne søde, fortrolige Snak:

„Du skjønneste Yngling, hvor Øiet seer hen!
„Meer yndig end alle de glimrende Mænd!
„Meer ædel end disse, høimodig og god,
„Skjøndt ikke fremblomstret af adelig Rod!

„Dig har jeg for Alle til Ven mig udseet;
„At see dig og ynde dig, Elskte, var Eet.
„Af Længsel fortæres min bævende Barm;
„Jeg ikke faaer Ro før, o Ven! i din Arm.

„Ved Midnat al Slummer og Hvile forkast,
„Og skynd dig til Træet i muligste Hast,
„Som Kjærligheds Æble dig bar! Paa det Sted
„Dig venter lidt kjærligt, som ... Nok du nu veed."

Det tyktes den Yngling saa ængstlig og vel,
Saa vel og saa ængstlig; hans tvivlende Sjæl
Nu tumledes hist, og nu tumledes her,
I Haabets og Frygtens urolige Færd.

Dog, da det lidt hen imod Midnatten gled,
Og alle smaa Stjerner taus blinkede ned,
Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod;
Og iilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og, som han saa stille, saa ventende sad,
Da rasled' i Lunden det bævende Blad.
Han lytted'; da tog det ham hurtig ved Arm;
Da mærktes en Aande, saa kjælen og varm —

Og, førend en Lyd ham fra Læberne foer,
Det drukned' i heftige Kysse hvert Ord —
Og, førend det hvisked' ham hvidt eller sort,
Med bløde smaa Hænder det førte ham bort.

Det førte ham tyst i letsvævende Fjed:
„Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!
„Koldt aander her Luften! Ei Pels, eller Frak
„Beskjermer os — kom i mit stille Gemak!“

Det drog over Torn, over Tidsel og Steen
Ham til en bebusket Ruinhvælving hen;
Der flimred' en Lampe; det drog, ved dens Skin,
Tilsidst ham til Enden af Gangen, og ind.

I Slummer var Alting indhyllet; dog nei!
Forræderens Øie tillukkedes ei!
Lenardo! Lenardo! hvor vil det dig gaae,
Naar Hanerne gale, naar Lærkerne slaae?

Langt ude fra Spaniens største Provinds,
Var kommen en stolt og høipralende Prinds,
Med Perler, med Guld og med Ringe belæss't,
At frie til den Skjønne, som han kunde bedst.

Han brændte, han tørsted' med smægtende Mund;
Men tørsted', og smægted' omsonst i Burgund.
Han beiled' forgjeves Aar ud og Aar ind;
Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
Ved Dag og ved Nat hverken Rast eller Ro;
Og havde med lumsk og forræderisk Id
Sig sneget i Haven paa selvsamme Tid;

Og havde det mærket, og havde det seet,
Hvad nær ved, tre fire Skridt fra ham, var skeet;
Da skar han med Tænder, bed blodig sin Mund;
„Du snart skal det vide, Regent i Burgund!

Og iilte paa Timen at melde, som sagt.
Ham standsed' forgjeves den truende Vagt —
„Nu maa jeg, nu vil jeg til Kongen!“ han foor,
„Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!“ —

„Ho! Holla! Vaagn op du, Regent i Burgund!
„Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
„Blandine, din dydige Datter, i Seng
„Fordriver sin Tid med din nedrigste Dreng!“

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
Han havde den eneste Datter saa kjær!
Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
Ja! meer end den Skat, som al Jorderig har.

Vild reiste han derfor af Sengen sig nu:
„Det lyver du, Skjelm, med forræderisk Hu!
„Dit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
„Ifald mig bedrager din giftige Mund!“ —

„Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pant!
„Op! skynd dig! saa finder dit Øie det sandt!
„Mit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
„Hvis Løgn besmittet min varslende Mund!“ —

Da fremløb den Gamle med blinkende Spyd,
Ham ledte den Lumske med blodgjerrig Fryd;
Og drog over Torn, over Tidsel og Steen
Ham til den bebuskede Muurhvælving hen.

Her kneisede fordum et fyrsteligt Huus,
Som nu var af Ælde nedmuldret i Gruus;
End hvælved' sig Kjeld'ren og Hallen, foran
Bedækket med Tidsler, med Torn og med Sand.

Faa kjendte dens Aabning i Krattet; men hver,
Som kjendte den, fandt uden megen Besvær
En hemmelig Dør til de Værelser smaa,
I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

En Kjærligheds Lampe ved Indgangen hang,
Mildt skimrende gjennem den natlige Gang.
De holdt deres Aande, de traadte saa tyst
I Gangen, af Kjærligheds Lampe belyst —

Og nærmede sig til den lukkede Dør —
Og stod der og lytted' — „Hør, Konge! nu hør
„Tys! hør, hvor det hvisker! hør, Konge, hvert Ord!
„Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer.“ —

„O Elskte! min Elskte! hvi modfalder du
„Hos mig, som er evig din Eiendom nu?
„Om Dagen adlyder jeg kongeligt Bud;
„Nu lyder jeg Elskovs, nu er jeg din Brud!“ —

„O ſkjønne, tilbedte Prindſesſe! var du
„En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
„Jeg Kjærligheds hele Lykſalighed nød!
„Men nu er min Elſkov min Angſt og min Død.“ —

„O Elſkte! min Elſkte! lad fare den Skræk!
„Er jeg en Prindſesſe? betragt mig! vær kjæk!
„For Krone, for Scepter og gyldene Karm
„Jeg valgte mig Kjærligheds Rok i din Arm.“ —

„O ſkjønneſte Skjønne! ved Liſt eller Tvang
„Dit kjærlige Løfte vil brydes engang!
„Ved Beilen og Beilen, om langt eller kort,
„Tilſidſt dog en Prinds dig ſom Brud fører bort!

„Vel bruſer en Bølge, vel ſtormer en Sky;
„Men Bølgerne falde; men Stormene flye:
„Som Vinden og Vandet er qvindeligt Sind!
„Din Elſkov forſvinder ſom Vand og ſom Vind.“ —

„Lad beile, lad beile ſaa mange der vil!
„Jeg ene ſkal evig kun dig høre til —
„Min Elſkte! min Engel! vær fyrig og fro!
„Mit Løfte jeg evig ſkal holde dig tro.“

„Som Vind og ſom Vand er mit elſkende Sind —
„Vel bortrinde Vande, vel henvifter Vind;
„Dog alle bortrinde, henvifte dog ei;
„Saa evig min brændende Elſkov og ei.“ —

„O skjønne Prindsesse! dog vanker mit Mod;
„Tungt anes mig Skræk i det iisnende Blod:
„Den hevnende Himmel den Ring sønderbrød,
„Hvorover ei Kirkens Velsignelse lød."

„Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,
„Da drypper mit Blod fra det rygende Sværd!
„Da maa du, belænket i Hulen nedsat,
„Hengræde dit Liv i uendelig Nat." —

„Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Baand,
„Som Troskab os fletter med Kjærligheds Haand.
„Den salige Vellyst i natlige Ro
„Seer ingen Forræder, veed ene vi To.

„Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!
„Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!" —
Da kyste han fyrig den lokkende Mund,
Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og favntes saa heftigt, saa tidt;
De dreve den salige Spøgen saa vidt. —
Da raste de Vidner, da vilde de frem;
Men Slaaen og Laasene hindrede dem.

De bleve, de vented' med fraadende Mund;
Saa venter paa Haren den lurende Hund.
Derinde tilsidst, efter mattende Lyst,
Blev tungt og uroligt den Elskendes Bryst:

„Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!
„Hør galende Haner alt Morgenen spaae!“ —
„O Elskte! o bliv, indtil tredie Gang
„Os Hanerne vække ved Morgenens Sang!“ —

„O elskte Prindsesse! see Morgenen grye!
„O slip mig! før Solen staaer op, maa jeg flye!“ —
„O Elskede! bliv! de smaa Stjerner dog ei
„Forraade den Elskendes lønlige Vei.“ —

„Vaagn, elskte Prindsesse! jeg hører en Lyd;
„Ak! Svalen forkynder alt Morgenens Fryd.“ —
„O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den,
„Men klagende Nattergal, Kjærligheds Ven.“ —

„Nei! slip mig! alt Hanen har galet, og rød
„Frempipper alt Dagen i Morgenens Skjød!
„Alt Lærkerne synge — hvor gyser min Sjæl!
„O, slip mig! mit Hjerte vil briste! Lev vel!“ —

„O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!
„O Gud! men hvi zittrer saa bange min Sjæl? —
„Kom! viis mig dit Hjerte! — det banker saa mat!
„Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!“ —

„Sov rolig! sov sødt!“ ... og nu smutted' han væk;
Men kold i hans Aarer krøb dødelig Skræk;
Rundt om sig han lugtede Liig — og med Nød
Han raved' til Enden af Gangen, som død.

Hu! fremsprang de Tvende; med mordsvulmet Arm
Hver stødte sit Spyd i hans bævende Barm:
„Der har du dit Scepter! regjer nu Burgund!
„Der har du din Medgift, forbandede Hund!“ —

„O Jesu Maria! forbarm dig! og skaan“ ...
Da bruste hans Dine — han opgav sin Aand;
Og uden Beredelse, Trøst, eller Ven
Hans tvivlende Sjæl foer til Evighed hen.

Forræderen hugged' med fnysende Harm
I mange smaa Stykker hans blødende Barm:
„Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!
„Hold af din Tilbedede — kommende Nat!“ —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —
Og kjølte sin Rasen i Helvedes Lyst:
„Der har jeg dit Hjerte! ak! banker saa mat!
„Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!“ —

Prindsessen imens i urolige Blund
Sig kasted' i Søvne; fælt drømmede hun:
Om blodige Perler i blodige Krands,
Om blodige Brudgom og Spøgelsers Dands.

Og vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,
Koldt svedende, hele den følgende Dag:
„O kom dog, o Midnat! du Kjærligheds Ven!
„Og bring mig, min Engel, min Vellyst igjen!“ —

Og da det lidt hen imod Midnatten gled,
Og alle smaa Stjerner taus blinkede ned:
„O, vee mig! hvad anes dig, bævende Bryst?“
Da aabnedes Døren saa frygtelig tyst:

En Ridder i Flor og i Sørge-Talar
Paa to Keridoner to Liigfakler bar,
Med dødelig Taushed og rædsomme Blik
Han satte dem ned for Prindsessen, og gik.

Ham fulgte en Ridder i sneehvid Talar:
En blodig og sønderbrudt Ring han frembar;
Med tause Gebærder og stirrende Blik
Han lagde den ned for Prindsessen, og gik.

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar:
Et Guldkar, forseglet med Vaab'net, han bar,
Omvundet var Laaget og Hanken med Sort;
Han satte det tiende ned, og gik bort.

Tilsidst kom en Ridder i Solvmors-Talar:
Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,
Og bukked' sig taus, og gik baglænds igjen.

Og see, da med Zittren hun aabnet det fik,
Og gjennemløb Skriften med rullende Blik,
Det sortnedes for den Elendiges Syn,
Og kold foer hun sammen, som truffen af Lyn.

Og da hun den spæde matzittrende Krop
Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op:
„Hop! hopsa!“ da sprang hun, „hei lystig! sving om!
„Hei! Spillemand! frisk! paa min Bryllupsdag! kom!

„Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
„Jeg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
„Nu dandser I Prindser fra fjern og fra nær!
„Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

„Op! lystig! — ak før var mit Hjerte saa sygt —
„I Fruer og Herrer! hvi leer I saa stygt?
„Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
„Os Himmelens Engle troloved' — o Gud!

„Til Dandsen! til Dandsen! — hvi nøle I? See!
„Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!
„Væk, Adelspak, væk dog! du stinker — o flye!
„Du stinker af stinkende Hovmod — fy! fy!

„Hvem skabte paa Jorden vel Ridder og Træl?
„Tidt boer i den Ringe den ædlere Sjæl! —
„Min Brudgom er skjøn og høimodig og god;
„Og han kan foragte høiadeligt Blod.

„Hei! Spillemand! lystig! spil op til en Dands!
„Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!
„Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!
„Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!“

Saa sang hun og hopped', saa sprang hun og sang,
Til Dødsduggen iiskold paa Panden udsprang;
Dødsduggen paa blegnende Kinder nedfløð,
Og mat hun paa Gulvet omtumled', som død.

End reiste hun sig, før hun opgav sin Aand,
Og strakte mod Karret den dødmatte Haand;
Og tog det i Skjødet, og stirred' derpaa;
Og aabnede Laaget, og saae hvad der laae.

Da damped', da banked' det mod hendes Bryst,
Som om det end slog imod hendes i Lyst —
Da styrtede Taarernes blodige Flod,
Og blandede sig med den Elskedes Blod.

„O blodige Jammer!“ trykt tæt til sin Barm,
Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
„O blodige Hjerte! slaae heftig endnu —
„Slaae heftig mod mit! o det bløder som du!“

End damped', end banked' det mod hendes Bryst,
Som om det end følte sig nær ved sin Lyst —
Og stærkere Taarernes strømmende Flod
Nu styrted' af Øinene ned i dets Blod:

„Jeg leved' for dig, og nu døer jeg med Lyst —
„O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
„O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
„Jeg kommer — din Brud — o slaae heftigt — endnu.“

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,
Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
Fra bristende Blik faldt en Blodsdraabe ned —
Det sidste Gang zittred' — og hendes brast med.

Og Sjælen fløi bort til sin vinkende Ven —
Til Kongens Gemakker man stormede hen;
Høit blandede Skrig gjennem Salene lød:
„Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død."

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
Han havde den eneste Datter saa kjær —
Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
Ja meer end den Skat, som al Jorderig har.

Og see! da Forræderen fremviste sig,
Da raste den Gamle: „Det skylder jeg dig!
„Dit Blod det betale! det drikke Burgund!
„Thi dette mig raadte din giftige Mund!

„Høit klager for Dommen dig nu hendes Blod —
„Kjøl, Djævel! i Helved dit snysende Mod!"
Rask uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
Og død for hans Fod laae Forræderen der.

„Lenardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!
„Min blodige Synd, o Forbarmer, slet ud!
„Dog, forklager mig ei, mine Børn! o nei!
„Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!"

Den kronede Gamle nu Hænderne vred,
Og trøstløs den blodige Gjerning begræd —
Han siden lod gjøre en Kiste af Guld,
I hvilken han gjemte de Elskendes Muld.

Leonore.

(Efter Bürger.)

Leonore foer, da Dagen brød,
Forskrækt af Søvnens Arme:
Er Vilhelm troløs, eller død,
Hvad forestaaer mig Arme?
Han dragen var med Fredriks Hær
Mod Prag forlængst i Ledingsfærd;
Og havde lovet Breve,
Som altid udebleve.

Af Krigen med hinanden kjed,
Monarken og Czarinden,
Omsider foredroge Fred
For blodig Tab og Vinden.
Og begge Hære nu med Sang
Og Spil og Dands og Kling og Klang,
Udmaiede saa fage,
Til Hjemmet drog tilbage.

Og overalt, hvorhen man saae,
Mens Glædestaarer fløde,
Drog Alt, hvad kunde staae og gaae,
De Kommende imøde!

Velkommen! Mødrene brød ud,
Velkommen! raabte mangen Brud.
Men ene Leonore
Forbi de Favntag fore.

Hun gjennemfløi den hele Rad,
Udspurgte, søgte, ledte
Om Vilhelm; ingen vidste hvad;
Omsonst den Arme svedte.
Da hele Troppen var forbi,
Hun slængte sig i Raseri
Paa Jorden hen, bedrøvet,
Alt Haab og Trøst berøvet.

Den bange Moder nærmed' sig:
„O! det sig Gud forbarme!
O Barn! o Barn! hvad fattes dig?
Hviil i din Moders Arme!"
„O Moder! Moder! tabt er tabt!
For mig er Liv og Alt fortabt!
Gud vil sig ei forbarme!
O Vee! o Vee! mig Arme!" —

„O Barn! o bed dit Fadervor!
Gud see til os i Naade!
Hvo kun sin Lid til Herren slaaer,
Ham vendes Alt til Baade!"
„Nei Moder! Moder! nei, mod mig
Han ei har handlet faderlig!
Hvad nytted' al min Beden?
Fortvivlt jeg vandrer heden." —

„O! nei! har du til ham dig vendt,
Han naadig dig annammer,
Vær trøstig, Barn, hans Sakrament
Vil lindre al din Jammer!“ —
„O Moder! Moder! Hjertets Brand
Ei Sakramentet lindre kan!
O det har aldrig Livet
Igjen de Døde givet!“

„Hør, Barn! og om den falske Mand
I fjerne fremmed Rige
Troløs har givet Mund og Haand
Alt til en anden Pige?
Lad fare, Barn, hans Løfters Vind,
Og slaae den Utroe af dit Sind!
Engang ved Livets Ende
Hans Meeneed ham vil brænde!“

„O Moder! Moder! tabt er tabt!
Til Qval, til Brand, til Bløden,
Blev ene din Lenore skabt;
Min Redning er kun Døden!
Vær lukt, mit Øie, stedse lukt!
Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!
Gud vil sig ei forbarme!
O Vee! o Vee! mig Arme!“

„O Gud, gaae ei i Rette vred
Med Ormen i sin Vriden!
Hun ei, hvad Læben siger, veed,
Hun synder uden Viden!

O Barn! forglem al Verdens Svig!
Og tænk paa Gud og Himmerig,
Den Brudgom, der dig venter,
Dig ved sin Engel henter!"

„O Moder! hvad er Himmerig?
O Moder! hvad er Helved?
Hos Vilhelm kun er Himmerig,
Og uden Vilhelm Helved!
Vær lukt, mit Øie, stedse lukt!
Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!
Jeg ene ved hans Side
Af Salighed vil vide!"

Saa raste med fortvivlte Skrig
Afsindigen den Arme;
Og meer og meer formastelig
Mod Gud udgød sin Harme;
Forslog sit Bryst, og Led fra Led
Vred Fingrene, til Sol gik ned,
Og alle Stjerner blide
Gik op i Østerlide.

Men udenfor nu: trap trap trap
Man hørte Slag af Hoven,
En Rytter steg af Hesten rap
For Døren ud til Skoven.
Og lyt! lyt! lyt! den Klingelring
Alt klimpred' sagte kling! kling! kling!
Da lød tilsidst en Stemme
Igjennem Dørens Klemme!

„Holla! Holla! luk op, min Glut!
Hvad? vaager eller sover
Min Skat? Er venlig eller mut
Den Engel, jeg mig lover?“ —
„Ak! Vilhelm, du, i Storm og Nat!
Ak! jeg har grædt mig øm og mat!
Hvad kunde Vilhelm hilde?
Hvi kommer du saa silde?“

„Vi sadle bløt om Midienat;
O! hvis den Vei du kjendte!
Jeg seent til Hest mig havde sat,
Seent kom jeg dig at hente.“ —
„Ak, Vilhelm! først i Hast kom ind!
Derude suser barske Vind;
Kom ind, og lad mig varme
Min Ven i mine Arme!“

„Lad suse Vind i Skov og Krat,
Lad suse, Glut, lad suse!
Min Ganger skraber! det er Nat!
Jeg her tør ikke huse!
Kom! Kaaben om! og sving dig op
Paa Hesten bag mig! I Galop
Jeg end maa hundred Mile
Til Brudesengen ile!“

„Du vil mig hundred Miil før Dag
Til Brudeleiet bringe?
Og nylig Kirkeklokkens Slag
Alt elleve lod klinge!“ —

„Blik om dig! Maanen skinner klart;
Vi ride med de Dødes Fart;
Jeg end, før tolv det ringer,
I Brudeseng dig bringer!

„Siig, hvor er da din Brudesal?
Hvor er dit Sovekammer? —
„Langt, langt herfra — taus, smal og sval:
Sex Bræder og to Klammer!“ —
„Er Rum for mig?“ — „For mig og dig!
Kom, Kaaben om, til Hest med mig!
Skuf ei de Budnes Haaben!
Vor Høitidssal staaer aaben!“

Hun kasted' Kaaben om sig, svang
Sig op, og fast sig klynged'
Bag Rytteren. Og Hesten sprang,
Og hele Jorden gynged'!
Og Hurra! Hurra! hop hop hop!
Det gik i susende Galop,
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Flintestene lyste.

Paa høire Haand, paa venstre Li,
Foer Bjergene tilbage —
Hvor dundrede hver Vei og Sti!
Hvor hørtes Broen brage!
„Hvad bange, Glut, i Maanens Glands?
Hurra! rask er de Dødes Dands!
Hvad? frygter du de Døde?“ —
— „Ak nei! — dog lad de Døde!“ —

„Tys! hørte du den Sang og Klang?
    Af Liig jeg aander Lugten.
Hør Klokkeklang og Dødningsang,
    Og Ravne hist i Flugten!“
Og see! en Skare nærmed' sig
Med sorte Kiste sørgelig;
Og hule Stemmer løde:
„Vi jorde vil den Døde!“

„Ved Midnat Liget Jorden giv,
    O Trop, som du mon pleie!
Jeg bringer først min unge Viv
    Med mig til Brudeleie.
Kom, Klokker, hid med Chor og Klang,
Og syng mig for min Brudesang!
Kom, Præst, og vie os begge,
Før vi til Sengs os lægge!“

Det taug; og Baare svandt, og Liig;
    Men lydig fulgte Resten,
Og Hurra! Hurra! vendte sig
    Og fulgte tæt bag Hesten.
Og stedse fremad, hop! hop! hop!
Det gik i susende Galop!
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Flintestene lyste.

Hvor foer de Farende forbi
    Nu Hytter, og nu Slotte!
Hvor svandt paa høir' og venstre Li
    Skov, Mark og Fjeld og Grotte!

„Du gyser? — Maanen skinner klart!
Hurra! de Døde ride snart!
Glut! frygter du de Døde?“
„Ak! lad i Ro de Døde!“

Det gik forbi et Rettersted.
I Maanens Skin om Hjulet
En Lufttrop dandsed' op og ned,
Halv synlig og halv skjulet.
„Hop, hop, Gespenster! rask herhid!
Kom, Lufttrop, kom og følg mig did,
Og fletter Brudekrandsen
Os hist i Høitidsdandsen!“

Og Hurra! Hurra! Vift i Vift
Den Trop bag Følget bruser,
Som gjennem øde Klippers Rift
Nordhvirvelvinden suser;
Og stedse fremad, hop! hop! hop!
Det gik i stormende Galop,
Saa Hest og Rytter snyste,
Og Flint og Kampe lyste.

Hvor fløi, hvad Maanen skinte paa
Dybt i det mørke Fjerne!
Selv Himlen syntes at forgaae,
Saa flygtede hver Stjerne!
„Du gyser? — Maanen skinner klart!
Vi ride med de Dødes Fart!
Glut! frygter du de Døde?“ —
— „O Vee mig! — Lad de Døde!“ —

„Rap! Midnatshanen galer snart!
Jeg aander Morgenduften;
Rap! stræk dig! til den sidste Fart
Paa Jorden gjennem Luften!
Fuldendt! fuldendt er vor Galop!
Vi rede med de Dødes Hop!
Hist Høitidssalen blinker,
Hvor Brudesengen vinker!“ —

Og rask imod et Gitters Værn
Det gik i Farten lige —
Et Pidskesnært — og Bolt og Jern
For Slaget saaes at vige;
Og op fløi Porten, Laasen sprang,
Og Knokler under Jorden klang,
Paa Veien, mellem Rader
Af sorte Marmorplader.

Der standsed' det. — Men Skræk og Gru!
Den Rytters Hjelm og Taske
Faldt af; hans Harnisk gik itu;
Hans Rustning sank i Aske;
Hans Legem blev en Rad af Been,
Hvorpaa et Dødninghoved green;
En Lee han trak isteden
For Sabelen af Skeden.

Vildt steiled' Hesten, vrindsked', fnøs;
Høit hørtes Skrald af Torden.
Lenore svedte, skjalv, og gøs —
Da sank det Alt til Jorden.

Og bange Hyl i Luften lød,
Og Hyl opsteg af Gravens Skjød.
Af Angest, Nag og Smerte
Var knuust den Armes Hjerte.

Nu dandsede ved Maanens Glands
Hiint Følgeskab fra Kulen
I Kreds en stummel Dødningdands
Med Hyl i Hyl om Hulen:
„Trods aldrig fromme Moder-Bud!
„Træt aldrig, Støv! med Himlens Gud!
„Din Krop er Ormes Føde.
„Din Sjæl see Gud imøde!“

Ludvigs Gjenfærd.

Marie foer af Sengen op,
O! Jesu! frels mig Arme!
Koldt svedte hendes spæde Krop,
Da Døren knagende gik op —
Det Gud sig mildt forbarme!

Der stod han kold og bleg og lang
I Gravens Dragt, den Arme!
Hvis spildte Suk, hvis spildte Sang
Forkortede ham Livets Gang
I uophørlig Harme —

Der stod han lang og kold og bleg
I Gravens Dragt, den Arme!
Som ingen Tid sin Elskte sveg,
Skjøndt stolt hun stedse ham undveg,
Og spottede hans Harme. —

Der stod han bleg og lang og kold
I Gravens Dragt, den Arme!
Som for sin Elskovs Tro til Sold
Fik haabløs Kummer tusindfold,
Og dræbtes af sin Harme.

„Marie! hør din dræbte Ven
„Fra Gravens mørke Bolig!
„Giv mig den Tro og Lov igjen,
„Som jeg i Live gav dig hen,
„At jeg kan slumme rolig.“ —

„Din Tro og Løve jeg igjen
„Dig aldrig før vil give,
„Før i min Favn du kommer hen,
„Og med et Kys besegler den,
„Du gav mig hen i Live.“ —

„Jeg i din Favn ei komme vil;
„Hvad nytter det mig Arme?
„Forsvunden er min Læbes Ild,
„Mit kolde Kys dig dræbe vil
„I mine kolde Arme.

„Nei! hør din troe, din dræbte Ven,
„Fra Dødens tause Bolig!
„Giv mig den Tro og Lov igjen,
„Som jeg i Live gav dig hen,
„Saa vil jeg slumme rolig.“

„Din Tro og Love jeg igjen
„Dig aldrig før vil give,
„Før du gaaer med for Alt'ret hen,
„Og med en Ring besegler den,
„Du gav mig hen i Live.“

„Jeg alt paa stumle Kirkegaard
„I sorte Kiste ligger;
„Mit Gjenfærd her kun for dig staaer!
„Negt ei din Ludvig, stedse haard,
„Hvad han i Døden tigger!“ —

Sin hvide Haand hun gav ham hen —
„Der! tag din Tro og Love!
„Jeg skjenker dig den heel igjen;
„Gaae til din Grav tilbage hen,
„At du maa rolig sove!“

Flux hun i Klæder skyndte sig,
Og i de Dødes Have
Den hele Nat forvildte sig,
Og fulgte med det kjære Liig
Imellem mørke Grave.

„Er ved din Side, Ludvig! Rum
„I Kisten for din Pige?
„Kan hun hos dig i Dødens Slum
„Faae kun ved dine Fodder Rum,
„Hun ned til dig vil stige.“ —

„Min Kiste kun er smal og kort,
„Den ikkun mig kan rumme;
„Der er saa koldt, der er saa haardt,
„Der er saa stille, tyst og sort,
„Du der kan ikke slumme.“ —

Nu Hanen goel, og pludselig
Saaes Morgenen fremile,
„Farvel, Marie! signe dig
„Gud Fader udi Himmerig!
„Jeg gaaer igjen til Hvile.“

Det blege Gjenfærd taug — og svandt
Blandt sorte Træer og Stene —
Ned paa Maries Kinder randt
En blodig Taare, da det svandt;
Nu stod hun der alene:

„Hør! Elskte! din Marie dig
„Skal snarlig hisset møde!“
Det lyse Øie lukte sig —
Kold som en Steen, bleg som et Liig,
Hun faldt omkuld og døde.

Agnete fra Holmegaard.

Agnete var uskyldig,
Var elsket, var tro;
Men stedse var hun eensom,
Hun aldrig havde Ro —
Aldrig Ro —
Hun frydede vel Andre;
Men aldrig var hun fro.

Agnete hun stirred'
I Bølgen den blaae —
Og see! da kom en Havmand
Fra Bunden at staae —
Op at staae —
Men stedse Agnete
Paa Bølgerne kun saae.

Hans Haar var som spundet
Af pureste Guld,
Hans Øie det var kjærligt,
Hans Mine den var huld —
O! saa huld!
Hans skjælbække Barm var
Af Kjærlighed fuld.

Han sang for Agnete
Sin Elskov, sin Nød.
Hans Qvad det var saa kjælent,
Hans Stemme var saa sød —
O! saa sød!
Hans Hjerte ham fra Læberne
Saa lifligen flød.

„Og hør, min Agnete!
Hvad jeg vil sige dig:
Mit Hjerte, det fortæres
Af Længsel efter dig!
Efter dig!
O! vil du det husvale,
O! vil du elske mig?“

To sølvspændte Skoe flux
Paa Klintebredden stod —
Der fandtes aldrig skjønnere
Paa nogen Dronnings Fod.
„For din Fod —
„Min Elskede! (saa qvad han)
„Du tage dem imod!“

Saa tog han af Barmen
Det perlestukne Baand —
Der aldrig saaes et skjønnere
Om nogen Dronnings Haand:
„Dette Baand —
„Min Elskede! (saa qvad han)
„Du bind det om din Haand!“

Saa tog han en Guldring
Af Fingeren sin —
Der fandtes ingen skjønnere
I nogen Dronnings Skrin:
„Her, fra min —
„Min Elskede! (saa qvad han)
„Du sætte den paa din!“

Agnete ned paa Himlen
I Havdybet saae —
Den Bølge var saa sølvklar,
Og Bunden var saa blaa!
O! saa blaa!
Da smilede den Havmand
Og sang, og sagde saa:

„Og hør, min Agnete,
Hvad jeg dig sige vil:
For dig mit Hjerte brænder
Af Kjærligheds Ild —
O vær mild! —
Siig! vil du mig husvale?
Vil du mig høre til?“

„Og hør du, skjøn Havmand!
Jeg vil tilhøre dig!
Hvis ned i Havets Afgrund
Du med vil tage mig!
Tag du mig!
Og før mig til din Havbund,
Der vil jeg elske dig!“

Han stopped' hendes Øre,
Han stopped' hendes Mund;
Saa foer han med den Skjønne
Dybt ned i Havets Bund.
Mund paa Mund —
De favnedes og kyste sig
Saa trygt paa Havets Bund.

Agnete, hun var der
I Aaringer to —
De elskede hinanden
Saa kjærlige og troe —
Elskovsfroe.
To Sønner der hun fødte
I Havmandens Bo.

Agnete sad rolig
Ved Vuggen der, og sang —
Da hørte hun en Jordlyd,
Som ovenover klang
Ding, ding, dang;
Og det var Kirkens Klokker
I Holmegaard, som klang.

Agnete lod Vuggen
Saa pludseligen staae,
Og iilte til sin Havmand:
„Skjøn Havmand tør jeg gaae?
Tør jeg gaae?
O tør jeg end før Midnat
Til Holmekirke gaae?“ —

„Du gjerne maa før Midnat
Til Holmekirke gaae —
Naar kun før Dag du vender
Til Børnene de smaa —
Gaae! gaae! gaae!
Men vend før Dag tilbage
Til Børnene de smaa!“

Han stopped' hendes Øre,
Han stopped' hendes Mund,
Saa foer han op med hende
Til Holmegaardens Grund —
Mund fra Mund
De skiltes, og han dukked'
Igjen til Havets Bund.

Agnete sig skyndte
Til Kirkegaarden hen —
Der mødte hun sin Moder,
Og vendte sig igjen —
„O! hvorhen?“
Men hendes Moder vendte
Den Flygtende igjen:

„Og hør du, Agnete,
Hvad jeg vil sige dig:
Hvor har du havt dit Ophold
Saalænge langt fra mig —
Langt fra mig?
Siig, hvor du har opholdt dig
Saalænge hemmelig?“

„O Moder jeg har dvælet
I Havmandens Bo:
Med ham jeg alt dernede
Har avlet Sønner to.
Und mig Ro!
Jeg nu gaaer hen at bede,
Og vender til min Bo!“

„Og hør du, Agnete,
Hvad jeg vil sige dig:
Her dine to smaa Døttre
Tildøde græmme sig —
Skrig i Skrig
De græde, de smaa Piger,
De længes efter dig!“

„Lad længes, lad græde
De to smaa Døttre her!
Mit Øre, det er lukket,
Jeg hører dem ei der —
Dem ei der!
Og der de to smaa Sønner
Forsmægted', blev jeg her.“

„O! red dog de Arme!
O! lad dem ei forgaae!
O! tænk dog paa den Mindste,
Som end i Vuggen laae!
Hjem du gaae!
Og glem de to smaa Trolde
For dine ægte Smaa!“

„Lad blomstre, lad falme,
De To, som Himlen vil!
Mit Hjerte, det er lukket,
Det hører dem ei til —
Dem ei til.
Jeg ene for min Havmands
Smaa Sønner leve vil!"

„Og kan du dem glemme,
Som ved dit Bryst dig loe,
Saa tænk paa deres Faders
Din Ægtemands Tro —
Kjend hans Tro!
Saasnart du var forsvundet,
Han mistede sin Ro."

„Han sørged' en Sommer,
Han sørgede for dig —
Og ned fra Holme Fjeldklint
Han styrtede sig —
Styrted' sig.
Der funde de paa Stranden
I Skumringen hans Liig."

„Nu nys man det lagde
I Kisten ned med Sang —
Og hørte du, min Datter,
Ei Klokkerne, som klang
Ding, ding, dang?"
Nu vendte hendes Moder sig,
Og Midnatsklokken klang.

Agnete, hun traadde
Ad Kirkedøren ind —
Og alle de smaa Billeder,
De vendte sig omkring —
Rundt omkring
I Kirken de smaa Billeder,
De vendte sig omkring.

Agnete, hun stirred'
Mod Altertavlen hen —
Og Altertavlen vendte sig, og
Alteret med den —
Alt med den
Sig vendte, hvor hun Øiet
I Kirken vendte hen.

Agnete, hun stirred'
Paa Stenen for sin Fod,
Og saae sin Moders Navn, som
Paa Liigstenen stod,
Hvor hun stod —
Da brast den Armes Hjerte,
Da iisned' hendes Blod.

Agnete, hun raved',
Hun segnede, hun faldt —
Nu alle hendes smaa Børn,
De længes overalt —
Overalt.
Nu Sønner, som Døttre,
De længes overalt.

Lad græde, lad længes,
Lad sørge her og der!
Lukt er nu hendes Øie,
Det aabnes aldrig meer —
Aldrig meer!
Og knuust er hendes Hjerte,
Det slaaer nu ikke meer.

Viser og Sange.
1782—1796.

Hvad jeg synger og ikke synger.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig,
  Og Heltes Seire paa Stridens Enge;
Min Muse blegner og skjuler sig,
  Naar Sværd mod Skjolde sig mordisk trænge,
Naar Sablen klirrer, og Spydet hviner,
Naar Døden throner paa Livs Ruiner,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke til Evans Priis,
  Naar glad han mellem Pocaler dandser.
Jeg har, blandt andre, den egne Viis,
  At uden Drikken jeg bedre sandser;
Skal Verset søges i Glas og Kruse,
Saa bli'er ved Prosa min ædrue Muse,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke en Elske-Konst
  Og Regler for at indtage Piger;
Al Ars amandi er dog omsonst,
  Naar Ald'ren kommer, og Styrken viger;
Og da først er det jeg den behøver;
Men, naar mig denne min Ungdom røver,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke, som Juvenal,
  Min Næstes Feil og min Naboes Lyder;
Vor Jord blev derfor ei mindre gal,
  Og Laster derfor blev ikke Dyder.
Naar Podagra dig forbyder svire,
Skriv da mod Dobleren en Satire;
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke om snedig Ræv,
  Om gamle Katte, og Muse-Krige.
Æsopus skrev sig jo Ryggen skjæv,
  Og Verden blev dog ei mere lige;
Naar Skader pluddre Juristerier,
Og Katte mjave Philosophier,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ei den symphonske Skov,
  Hvor Philomele sin Solo triller,
Hvor Almagts Under og Godheds Lov
  Hver vinget Evald i Toppen spiller;
Naar Aftenrøden Naturen maler,
Og Skoven skingrer af Nattergaler,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke Monarkers Priis;
  Jeg neppe kjender dem ret — desuden
Er en og anden lidt god og viis,
  Faaer han vel Røgelse mig foruden;
Og overalt, naar en Enkelt byder,
Og halve Verden den Ene lyder,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke ved Leilighed,
 Naar Livet farer af en Spadille;
Om naadig Frue selv dandsed' med,
 Saa taug jeg, troer jeg, dog ganske stille;
Da Tingen skeer i naturlig Orden,
Og Tabet sjelden just skader Jorden,
  Saa tier jeg.

Jeg synger ikke for en Mæcen;
 Thi, sandt at sige, saa troer jeg ikke
Det blev mig muligt at finde een,
 Om jeg fik Indfald, i Riim at tigge;
Thi Sandhed vil jeg saa gjerne sige,
Og dette kan man just ei saa lige,
  Saa tier jeg.

Jeg synger ikkun om Kjærlighed;
 Kun Elskov toner min kjælne Lyre;
Jeg synger ikkun den Salighed,
 Jeg svømmer i ved dit Bryst, Semire!
Hvor Evighed jeg alene savner,
Naar du mig kysser, naar du mig favner,
  Saa synger jeg.

Og Alt gjentoner, Semire! dig.
 Semire: gjenrasle Skovens Ege;
Semire: gjenvifter Engen mig,
 Hvor Vestenvinde med Flora lege,
Semire gjenlyde steile Fjelde,
Semire: gjenrisle Kildevælde,
  Dig synger jeg.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var kun en Alen lang;
Sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøged' i min ømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
Og kjendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme
Saa lidt som Penge, Græsk og Galathe.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
Men og tillige meget mindre slem;
Da saae jeg Stjernerne som Prikker tindre,
Og ønskte Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned bag Høien glide,
Og tænkte: gid jeg var paa Høien der!
Saa kunde jeg dog rigtig faae at vide
Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kjøn den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
Mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød,
Og dog om Morg'nen tidlig atter male
Den hele Himmelegn i Østen rød.

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
Som skabte mig og denne smukke Sol
Og alle disse Nattens Perlerader,
Som krandse Himmelbuen Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
At vorde viis og god og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
Og for min Søster og den hele By;
Og for ukjendte Konge og den Stodder,
Som gik mig krum og sukkende forbi.

De svandt, de svandt de Barndoms blide Dage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
Jeg kun Erindringen har nu tilbage:
Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den

Morgensang.

Nu stiger Dagens lyse Gud
I Østen over Jorden,
Og spreder Liv og Vellyst ud
Fra Syden indtil Norden.

Nu flygter Nat og Skræk og Skrig
Og Skygger af de Døde;
Og Engens Blomster aabne sig,
Og smile ham imøde;

Med Purpur overstrøer hans Hær
Den nylig mørke Klode,
Og danner Paradiset der,
Hvor Dødens Skygger stode;

De gyldne Skyer sænke sig,
Og krandse Høiens Kanter,
Og hele Himlen speiler sig
I Duggens Diamanter;

Og sødt gjenlyder Dal og Skov
Af vingede Tibuller,
Og Havets Bølger til hans Lov
Med dæmpet Brusen ruller.

Den hvilte Bonde nu sin Brud
Og Brudeseng forlader,
Og dandser glad i Marken ud,
At svede paa sin Ager.

Den Bæk, hvis rislende Krystal
Ei Isen længer binder,
Fra Bakken ned i grønne Dal
Imellem Blomster rinder;

Og Skovens Søn, den raske Hjort,
Sig speiler i dens Bølger,
Og seer sig om, og iler bort,
Og elskte Hind ham følger.

De overgivne, spæde Lam
I Dalen glade bræge,
Og Karper i den tøede Dam
Med glade Karper lege.

Af Rislen, Brægen, Brusen, Sang
Alt om mig her gjenlyder;
I sammenstemte Jublers Klang
Den hele Jord sig fryder.

Og du, min Røst, skal blande dig
Med hine Melodier!
Min Læbes Lyd skal tabe sig
I Vaarens Harmonier:

Tak! milde Skaber! at dit Bliv
Mig bød af Natten vandre
Til Følelse, til Lys og Liv,
Og Nydelse med Andre!

Tak! gode Fader! at du gav
Mig Øiet til at fatte
Fortryllet her paa Jord og Hav
Naturens mange Skatte!

Min Tak, min Priis, o Gud! modtag,
Fordi du gav mig Øre,
Til Bækkens Rislen, Lærkens Slag
Og Havets Drøn at høre!

Lovpriset, takket vær! fordi
Du Tanken lod mig lede,
Til i din Skabnings Harmonie
Din Almagt at tilbede!

Lovpriset, takket evig vær!
Fordi du gav mig Tunge,
Hvis Lyd den Priis kan stamme her,
Som Engle hisset sjunge!

Den lille Landsbypige.

Jeg har af alle Himlens gode Gaver
De bedste, Sundhed, Sorgløshed og Ro,
Og tusind Glæder, hvilke den kun haver,
Der langt fra Stadens Sværm i Mag kan boe.

Og, for ret glad at nyde disse Goder,
Med elskte Sødskende jeg deler dem,
Beskyttet af min Fader og min Moder,
I Glædens og Uskyldighedens Hjem.

O! jeg er lykkelig! og Tusind ere
Ei halv saa froe, som jeg, og takke dog —
Min Tak skal sees i Lyst til meer og mere
At være lydig, flittig, from og klog.

Min Barndom skal i denne Tak forsvinde,
Og mere lydig, flittig, klog og from
Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
Og Gud skal høre, hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
Saa følge denne Moders Ja og Nei,
At, naar det elskte Ledebaand har Ende,
Jeg selv kan vandre tryg paa Livets Vei!

Og naar engang den endes med en bedre,
Naar hendes Liv jeg her omlevet har,
Da dette skjønne Sagn mit Minde hædre:
Hun var som hendes elskte Moder var.

Skaal for den Elskede.

Drikkevise.

Fylde hver sit Glas til Randen!
Bacchus elsker bredtfuldt Maal;
Klinker glade med hinanden,
Drikker hver sin Piges Skaal!
Fordom, Tvang og Griller vige,
Ingen af os være Nar!
Ingen skamme sig at sige
Høit, hvad Navn hans Pige har.

Ingen uden Tossen tænker
Ondt om Viin og Kjærlighed;
Bacchi Krands og Amors Lænker
Skammer ingen Klog sig ved;
Ingen er saa stor en Tiger,
At han ønsker, Alt forgaae!
Mon en Verden uden Piger
Nogen Time kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden,
Til du kommer her igjen,
Elskov overalt er Moden,
Tyrk og Jøde kjende den!

Elskov har os Alting givet,
Hvo blev uden Elskov fød?
Elskov gav os alle Livet;
Uden den var Alting Død.

Lad endog et Marmorhjerte
Hos en Pige her og der,
Een og Anden volde Smerte,
Smerten selv er stundom kjær!
Pirres du for stærkt i Panden
Af en troløs Delia,
Nu saa søg dig op en anden;
Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
Hvis hans Sjæl er Dydens Ven,
Ved en reen og ædel Flamme,
Og den Mø, som tændte den.
Ud med Navnet! Ingen svige!
Lev — — — lykkelig!
Himlen give dig, min Pige,
Den til Mand, jeg ønsker dig!

Den bedste Verden.

Drikkevise.

Det gaaer saa herligt overalt,
Hvor man sit Øie vender;
Hver anden Verden ufortalt,
Jeg ingen bedre kjender.
Reis, hvem der vil, med Montgolfier,
For nye Verd'ner at besee!
Mon Vinen der er sødere?
Mon der er bedre Venner?

Det gaaer saa godt i Verden her;
Alting er smukt i Orden;
Sol, Maane, hele Himlens Hær
Spadserer rundt om Jorden.
For ingen Penge kan man see
Den himmelske Comedie,
Som føres op af Stjernerne,
Fra Syden indtil Norden.

Det gaaer saa godt her i vort Nord;
Her voxe smukke Piger;
Og om end Druen ikke groer
Netop i disse Riger,
Har man dog Vand paa hver en Kant,
Hvori man seile kan galant
Til det velsignede Levant,
Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
Concerter, Klubber, Baller,
Comedier, og andet meer
I deilig Mængde falder.
Man hopper om fra Dør til Dør;
Man gifter sig, og Bøger gjør;
Man puffer, drikker, leer og døer,
Naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord;
Os ingen Sorger tynge,
Thi Venskab sine Arme snoer
Om hele denne Klynge;
Og det er dog en herlig Sag,
At sidde trygt i Vennelag,
Og nyde Druen ret med Smag,
Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
Jeg glad hver Broder skuer
At bygge sig en Himmel her
Af Venskab, Sang og Druer.
Gjør paa den sidste Flaske Kaal!
Fyld Glassene til fulde Maal!
Drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal! Venskab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig,
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Og i mit Bryst den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.

Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Ønske: hele Verdens Fryd;
Min Mening: Tossen græde!

De Skjønnes Skaal.

Selskabs-Sang.

Skaberen stued' den nyskabte Klode,
Ufødte Menneskers Skjebner han saae,
Og, for disses Umildhed at bode,
Mild bød han Druer opvoxe derpaa;
Men end han et Mørke blandt Tingene fandt;
„Bliv Piger!“ saa bød han, og Mørket forsvandt.

Hines Velgjerning vi glade velsigne,
Derfor en Sang vi dem offrede nys;
Men hvad er Druernes Nectar at ligne,
Brødre! mod disses fortryllende Kys?
Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
Er Perler i Glasset mod Pigernes Smiil.

Derfor vi alle til Søstrenes Ære
Fylde det vinkende Glas til sin Rand;
Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
Den, som er ugift, kan vel blive Mand.
Den Sandhed bestandig urokkelig staaer:
Enhver har sin Donna, har havt, eller faaer.

Du, som i Hymens lykfalige Kjæder,
 Ved en Veninde's fortrolige Barm,
Nyder en Forsmag paa Himmelens Glæder,
 Glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm,
Skjøn glad paa din Lykke! tag Glasset, og priis
Den Engel, som skabte dig dit Paradiis!

Du, som med Haabet ved Siden fremiler
 Glad mod din Elskers dig vinkende Maal,
Trodser hver Hindring, saa længe hun smiler,
 Drukner i Kys hver Besværligheds Skaal,
Lykfalige Broder! den Sang være din:
Hver Broder en Donna sig vælge, som min!

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
 Regtes hvert Glimt af fødtsmilende Haab,
Skuffet af Skjebnen ulykkelig græder,
 Spottet af Echo gjentager dit Raab!
Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
Din Broders og Alles forenede Fryd!

Høit lyde Glassenes klingrende Toner!
 Høit lyde Brødres forenede Røst:
Smilende Piger og kjærlige Koner
 Leve os alle til Held og til Trøst! —
Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal:
I Koner! I Piger! I Skjønne! jer Skaal!

Afskedsvise.

Vor Klode sig dreier omkring uden Rast,
Og Intet derpaa staaer ret varigt og fast;
Vi vaklende rave paa rullende Muld,
Og endelig falde vi Alle omkuld.

Vor Tid snoes i Kurrer af Haab og af Frygt,
Og Intet i Livet er varigt og trygt;
Paa Regn følger Solskin, paa Vinteren Vaar,
Og Døden paa Livets de vexlende Kaar.

Forspildt er vor Omsorg, vor Iver og Flid,
I Hvirvlen af Rum, og paa Hjulet af Tid;
Vi mattes omsonst paa den slibrige Vei,
Og det, som vi søge, det finde vi ei.

Høit over det lavere Støv er den Lyst,
Som letter, og roliger ene vort Bryst;
Og Vinger gav Himlen os, naadig og huld,
Til Flugt over Jordens det nedrige Muld.

Hvor Intet forstyrrer den reneste Fryd,
Som utømt fremvælder af Viisdom og Dyd,
Til ægte Lyksaligheds straalende Top,
Did svinge sig Tanken og Følelsen op.

Der sætte vi Stævne hinanden hver Gang,
Os samler til Afsked en sørgelig Sang;
Der mødes vi stedse, trods Afstand og Aar,
Og samles for evig, naar Alting forgaaer.

Til Musen.

Mig, som en Ven af den rolige Muse,
Flyer I vanhellige, Kummer og Frygt!
Bort til de Hjem, som Unøisomhed huse;
Flygter til Hoffet! Lad mig leve trygt!

Mig, som en Yndling af stille Gudinder,
Rører ei Rygtet om Britternes Krig;
Gratier, Amor, Cythere, Dorinder,
Og min Semire berolige mig.

Lad et Par Tusinde Spanier flyve
Op fra Minorca til Himmels med Eet!
Bryder vel mig hvad Aviserne lyve,
Tydskens Journal og de Franskes Gazet?

Flaccusses Oder, Anakreons Viser,
Wielands og Vessels velsignede Spas,
Tryller min Aand, og jeg synger og priser
Glædernes Guddom, og tømmer mit Glas.]

Hvad kommer det mig vel ved, om Marocco,
Tunis og Tripolis ruste sig ud?
Om Moskovit sætter Tyrk i Barocco?
Britterne skyde med Flesk, eller Krud?

Enten den store Chinesiske Keiser
Gi'er Audienz Klokken Fem eller Ni?
Enten hans Hellighed cognito reiser,
Eller incognito, rager ei mig.

Jeg, som en Yndling af kjælne Gudinder,
Andreslags Ting maa bekymre mig om:
Krandsen, Apollo mit Hoved omvinder,
Henter jeg ei fra Paris eller Rom.

Men du horaziske, hellige Muse,
Du, som omsvæver den yndige Dal,
Mellem hvis Blomster Zephyrerne suse,
Speilende dig i en Bæk af Krystal;

Digteres Dronning, du Sangenes Moder!
Smiil til en Bøn af din dristige Skjald:
Lær ham paa Vinger af Grækernes Oder
Flugten mod Himlen! beskyt ham mod Fald!

Lær ham i Nynnen af Gratiers Sukke
Kjælent, med Veemodens bævende Lyd,
Blødende Hjerter den Vellyst at klukke,
Himlen dem gjemmer i lidende Dyd!

Uden du, søde Gudinde! hans Tunge
Løsner, og nærer Begeistringens Ild,
Strængene slappes, de bæve, de runge;
Sangen bli'er falsk og barbarisk og vild.

Men, naar du stemmer til smeltende Toner
Læbens og Harpens forenede Klang,
Krandser ham Phoebus, og Dans Millioner
Høre med lyttende Vellyst hans Sang.

Vivli.

(Sang ved Solens Opgang paa sin Kones Fødselsdag.)

Velkommen, o Sol! hvis fortryllende Glands
Oplyser og varmer og føder!
Velkommen til Vaagen, til Arbeid og Dands,
Til Vands og til Lands,
Hvor afslumret Øie dig møder!

Velkommen til mig med den favreste Dag
Af alle, jeg hilser i Aaret,
Paa hvilken min Glæde, min Lise og Mag
Ved Nat og ved Dag,
Min Vivli til Verden blev baaret!

Med Lærkens sig blander min tidlige Sang,
Mens Vivli end ligger og sover;
O Sol! du skal høre dens jublende Klang,
Dingdang! dinglidang!
Min Vivli jeg synger og lover!

Min Vivli er vakker og huuslig og net,
Som Fuglen i Luften saa vever!
Til Arbeidet rask, og til Høstdandsen let,
Spirvip! spirrevet!
Min Vivli imøde mig svæver!

Hun deler hver Møie med mig, og saa suurt
Er Intet, som hun jo forsøder.
I Huset og Haven staaer Alting, som smuurt,
Saa peent og saa puurt!
Og Reenhed paa Ringheden bøder.

Vor Tid flyver hen under Arbeid og Bøn
Med Springen og Syngen saa fage;
Ad Aare maaskee hun mig bringer en Søn
Til meer end til Løn
For hver lille Sorg eller Plage!

Og vanker jeg hjem, af min Dagmøie træt,
Det Billed imøde mig smiler:
Hvor venlig med Kysse, hvor vever og let
Spirvip! spirrevet!
Min Vivli i Favnen mig iler!

Med Bøn og med Tak, og med Sang og med Klang
Jeg møder den Festdag i Aaret,
Da hele min Rigdom, min Pryd og min Prang,
Dingdang! dinglidang!
Min Vivli til Verden blev baaret.

Velkommen, o Sol! i din straalende Krands
Med Dagen, med Lyset og Livet!
O! straal til hans Ære med hele din Glands,
Til hans — o! til hans,
Hvis Godhed mig Vivli har givet!

Jordens Fethe.

Drikkevise.

Naar, som vi daglig see desværre,
Den Gode, Kloge lider Nød,
Mens mangen dum og nedrig Herre
Sødt slumrer mildt i Lykkens Skjød;
Naar Daarens frydefulde Stemme
Stolt døver Armods Klagelyd,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
Den Vises Suk og Daarens Fryd!

Naar sultne Bondes spildte Klage
Gjenlyder fra den stolte Borg,
Hvis Eiermand, blandt gode Dage,
Forhaaner Brødres Nød og Sorg,

Og, trodsende Naturens Stemme,
    Ved deres Sved og Blod bli'er rig,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
    Hans Rigdom og hans Bønders Skrig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
    Mistjendes af en nedrig Mand;
Naar Strømme Taarer ei forsone
    En ægteskabelig Tyran;
Naar hun sit Liv maa taus bortgræmme,
    Skjøndt hun af ingen Brøde veed,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
    Den lidende Uskyldighed!

Naar en troskyldig, yndig Pige
    I uerfaren Ungdoms Vaar
Een af vort Kjøns Foragtelige
    Uheldigviis til Elsker faaer,
Og skuffet maa tilsidst fornæmme
    Bagtalelsens og Kummers Braad,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
    Den yndige Forførtes Graad!

Var ei den Saft af røde Druer,
    Hvo vilde længer blive her?
Thi, hvor den Vises Øie skuer,
    Det møder lutter Lidelser.
Høit lyder Undertryktes Stemme,
    Forførtes Skrig fra Syd til Nord —
Op, Brødre! drikker, for at glemme
    Vor hele sørgelige Jord!

Maadens Skaal.

Drikkevise.

En Daare sørger for i Morgen;
Den Vise bruger glad sin Dag,
Og Himlen overlader Sorgen;
Sligt er kun dens, ei vores Sag.

Skal Livet, Venner! os behage,
Og skal vi det ei ønske kort,
I Viin og Elskov vore Dage
Maae synges, kysses, spøges bort.

Ei ville vi, som andre Daarer,
Med Sorg os gjøre Tiden lang;
Han skuer nødig vore Taarer,
Som gav os Piger, Viin og Sang.

Ved fyldte Glas, i Venskabs Arme,
Og ved en elsket Mages Bryst,
Han bød os glemme Livets Harme,
Og glade nyde Livets Lyst.

O! vi vil elske, synge, drikke
Saa længe, Venner! vi er her!
Her kunne vi — men vide ikke,
Om vi det ogsaa kunne der.

Dog ville vi det Alt med Maade,
Den Daaren ei at holde veed;
For meget og for lidt er baade
To Mødre til Elendighed.

O! vi vil elske, drikke, synge;
Men, for at naae vort skjønne Maal,
Vi klinke høit i Venskabs Klynge:
Vor Glædes Moders, Maadens Skaal!

Min Sang om min Veninde.

Cither-Vise.

Hvis Nogen seer her i vort Nord,
I Dannerkongens Rige,
Hvad man dog kun i Himlen troer:
En Skjønhed uden Lige,
En Mø, der, seer man nøie til,
Fuldt ligner en Gudinde —
O! jeg vil vedde, hvad man vil,
At det er min Veninde.

Og hvis fremlokket ved et Syn,
Der Stene selv maa røre,
Man dog, som truffen af et Lyn,
Tør intet Ord fremføre;

Kan ikke flye, tør ikke staae,
Kan ingen Udvei finde —
O! jeg vil vedde Alt derpaa,
At det er min Veninde.

Hvis man da, stirrende derpaa,
Sig taber i at skue,
Og i en Haandevending saa
Staaer lys i Elskovs Lue;
Og seer, og bliver ved at see,
Og seer sig reent i Blinde —
O! jeg vil vedde Ti mod Tre,
At det er min Veninde.

Hvis i den glade Landsbydands
Man træffer en Hyrdinde,
Som Alle række første Krands,
O! det er min Veninde!
Hvis Hver og En i Veddesang
Tilsidst dog maa tilkjende
Den samme Prisen hver en Gang —
O! det er altid hende.

Nys i en Lund min Cither klang,
Bag Busken Doris hviilte;
Hun lytted' længe til min Sang,
Og sprang saa frem og smiilte:
„For hvem klang vel den søde Lyd?“
Jeg svarte strax: Hyrdinde!
Jeg dig bekjender det med Fryd,
Den klang om min Veninde.

Jeg veed, hun mangen Elsker har;
    Hvis det mig skulde bryde,
Jeg maatte hver en Viis og Nar
    Al Sind og Sands forbyde.
Jeg gjerne seer den hele Jord
    Paa Knæe for min Gudinde —
Gjentager Alle frit i Chor
    Min Sang om min Veninde!

Sang for Muserne.

Viisdom bød, og Himlen ynder
    Mild og blid og munter Dyd;
Rask og fri vor Sang forkynder
    Aabne Hjerters rene Fryd;
See den mildt i Glasset vinker:
Skjenker! drikker! synger! klinker!
    Himlens Bud er: „Lev og nyd!"

Chor.

Glæden mildt i Glasset vinker:
Skjenker! drikker! synger! klinker!
    Viisdoms første Bud er „Fryd!"

Tiden flyer ved Spøg og Latter;
    Viisdoms andet Bud er „Lee!"
Mørket svandt, da Klogskabs Datter,
    Vor Thalia, lod sig see;
Arbeid fandt en ædel Hvile,
Naar den Skjønnes muntre Smile
    Nødte Kummer selv, at lee.

Chor.

Længe Holbergs Muse smile!
Aldrig den fra Norden ile!
Længe vi dens Ynde see!

Vellyst tidt paa blidne Kinder
I den stille Taare flød;
Sødt vor Sorg i Andres svinder,
Ved at dele fremmed Nød.
Sorgens Muse! dig til Ære,
Ædel Ynk os hellig være!
Fryd i Veemod dobbelt sød!

Chor.

Melpomenes Taarer være,
Som Thalias Smil' os kjære!
Veemods Vellyst dobbelt sød!

Høit til Aanders Glæde stemmes
Jordens Søn ved Harmonie;
Alle Støvets Qvaler glemmes
I dens Himmels Trylleri.
Hymnia! dit Nyn, din Torden
Dysser, vækker, tryller Jorden;
Verdner lyde din Magie.

Chor.

Sangens Muse! skab i Norden
Stedse Paradiis paa Jorden
Leve! Leve Harmonie!

Svandt i Taage Himlens Smile,
Skov og Eng var skjult med Snee,
Diet søgte Lyst og Hvile —
Diet fandt Terpsichore.
Bundet om med Floras Krandse
Let, i Dalens Zephyrs Dandse,
See vi Dandsens Gratie.

Chor.

Tryllende med Floras Krandse,
Skjøn, i Huldgudinders Dandse,
Leve vor Terpsichore.

Festlig her, hvor Glæden throner,
Mellem Venner, Viin og Sang,
Synger Konstens Lovsang! toner!
Klinker i forenet Klang:
Alle Glædens Fiender bæve!
Alle danske Muser leve!
Leve Spil og Dands og Sang!

Chor.

Alle skjønne Konster leve!
Alle Muser leve! leve!
Leve Spil og Dands og Sang!

Almindeligt Chor.

Skaal for hver en Konstens Lærer!
Skaal for hver, som øver den!
Skaal for hver, som Konsten ærer!
Skaal for hver, som elsker den!

Skaal for den, hvis Sjæl kan fatte
Samlet Værd af Phoebi Skatte,
Skjønheds! Sandheds! Glædens Ven!

Selskabssang
paa Kongens Fødselsdag.

Lad Herman von Bremerne kives,
Saa stærkt og saa længe de vil,
Om Staten er syg, eller trives,
Og Grunden udgrandske dertil!
Naar Gud giver Staten en Fader,
Som agter og elsker sit Land,
Saa, Brødre! lad høie Rullader
Velsigne den kronede Mand!

For Østers og for Skampioner,
Som Andre fordøie saa trygt,
Og disse høibaarne Patroner
Jeg har en besynderlig Frygt.
Maaskee er det Feil i min Hjerne,
Maaskee i min øvrige Skik —
Jeg stammer kun: leve hver Stjerne!
Men mærk, det er ingen Supplik.

Det er et Slags Synd mod Naturen,
At ønske en Læge Profit;
Dog, bruges ei Sygdom til Curen,
Desuden og Doctoren tidt

Gjør vel i at give vor Klode
Imellem et godt Laxativ, —
Saa, alle de Sunde til Gode,
Hver Doctor henleve sit Liv!

Hvad Konen er Manden, hvad Torden
Er Luften, og Ætna sin Ø,
Er Procuratorer for Jorden,
De derfor ei heller maae døe;
Saa længe I, kjære Personer,
Kun skaane vor fattige Kat,
Saa klemmer de rige Patroner!
Saa leve hver brav Advocat!

Den Første blandt alle Platoner
Fordømte af sin Republik,
Af Frygt for Adagios Toner,
Den himmelske søde Musik;
Men siden de Sartiske Triller
Er vegne for Hjerternes Sang,
Saa leve hver Sanger og Spiller,
Som skjønner paa Glassenes Klang!

Man seer vel, nu Konsterne stige,
Saa mangen et lykkeligt Fjog;
Dog holde vi med dem, som sige,
Man stundom bør være lidt klog.
Til Maade! For megen Sottise
Er just ikke heller saa ret.
Vi klinke da: Leve de Vise,
Hvis Viisdom tillader dem det!

Skjøndt Eva forførte vor Fader,
    Skjøndt mangen i Ægteskabs Ruus
Slaaer Panden til Skamme — saa lader
    En Kone dog kjønt i et Huus;
Saa er der og Noget desuden —
    Og Ingen af os er af Staal:
Vi kan Jer ei være foruden,
    Og derfor, I Koner! jer Skaal!

Man skulde vel neppe formode,
    At Nogen var saadan en Trold,
At ønske den herlige Mode,
    At kysse, var Pokker i Vold —
Kun Mandfolk at kysse, er vandet;
    Desuden af Tode forbudt;
Derfor, om nu ikke for andet,
    Saa leve hver elskelig Glut!

Motion, og ei andet, man vinder,
    Saa vidt jeg kan see, ved at slaaes.
Krig ønske vi kun vore Fiender;
    Men rigtig nok ikke med os!
Dog, Sikkerhed skader just ikke
    Til Forsvar og Værn om vor Stat —
Vi derfor forsigtigen drikke:
    Lev længe Matros og Soldat!

Der var et Slags Folk under Kronen,
    Som, skjøndt de var Danske, som vi,
Og vældige Støtter for Thronen,
    Dog sukked' i tungt Slaveri;

Man agted' dem skammelig ringe;
De leved' utaalelig slet —
Ha! Brødre! lad Glassene klinge:
Nu Bonden dog engang skeer Ret. *)

Nu, Venner! Pocalen os vinker!
Op! fyld den til fuldeste Maal!
Og drikker og synger og klinker:
Vor Faders, Kong Christians Skaal!
Vor Fader, Kong Christian, leve
Til Trilling-Familiens **) Held!
Hver Fiende for Faderen bæve,
Hvis Vellyst er Børnenes Vel!

*) I Aaret 1784 klang dette Vers saaledes:

Der er et Slags Folk under Kronen,
Som, skjøndt de er' Christians Børn,
Og Danske, og Støtter for Thronen,
Og Rigets fornemmeste Værn,
Dog agtes forfærdelig ringe!
Og leve (Gud bedre det!) slet.
Ha! Brødre! Lad Glassene klinge:
Gid Bonden dog engang skee Ret!

**) Danmark, Norge, Holsteen.

(Noter af Forf.)

Dansk Tranquebar-Vise

med mesopotamisk Omqvæd.

Jeg lever, rolig og munter, her
 Saa luunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukken er,
 Og nyssens lod jeg min Pibe tænde;
Og naar jeg drikker, og naar jeg smøger,
Jeg kjæk med Skjebnens Orkaner spøger —
 Ski-olski-dol!

Og hvorfor skulde jeg plage mig
 Med sorte Griller og mørke Tanker?
Vor Verden er, som man ta'er den sig;
 Jeg Roser mellem dens Torne sanker;
Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,
Staae begge blandte fra Syd til Norden —
 Skio-po-dol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
 En tyve tredive hundred' Mile
Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
 Og kan i Aften derhen ei ile,
Om mine Been var end nok saa lange
Som Laffers øgede tusind' Gange —
 Po-dolski-o;

Men, naar jeg undtager denne Torn,
Saa seer jeg heller ei mange flere;
Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
Min Sjæl i Griller skal ei krepere!
Vort Livs Kattun overalt er broget,
Og, hvor man lever, man savner Noget —
Dol-skio-po!

Hvad har man hist, som man her ei har?
Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
Jeg dette Savn mig saa nær ei ta'er —
Og hvad er Smør mod Philosophien?
Jeg uden Smør vel skal bytte Livet,
Og ene dertil blev Mad os givet —
Emme-ba-si!

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
I Haletippen af den Bjørnlille,
Hvorom mig sagde min salig Fa'er,
At den for Danske staaer altid stille;
Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
Den løb, som andre, vel ogsaa gjerne —
Op-emme-ba!

Man har for Resten Musik og Sang:
Jeg troer, man kalder det Operetter;
Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
Og er i Dudeldum-Troen Kjætter,
For mig maa Pokker ta'e Trille Tralle,
Daleidi lari, daleidi ralle,
Klemme-ba-si!

Den Flok af Skjønne, man finder der,
Jeg her ei heller saa blodig savner;
Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
Jeg skyer og frygter, som selve Fanden —
Basi-o-po!

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
Naar ene dig jeg kun have kan,
Tilbedte, himmelske Caroline! *)
Saa har jeg nok, og for andre Smukke
Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —
Sio-po-do!

Ski-olski, dolski, o-podol-ski!
Podolski-o-sio, podol, skio:
Basiopo, dolski-o-basi!
Op emmebasi o podol skio!
Lemme basio podolski, lemme,
Klemme basio podolski, klemme —
Ba-sio-po! **)

*) I Tranqvebar skal man have et meget godt Billard.

**) „Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!"
Ulysses hos Holberg.
(Noter af Forf.)

Til Kronprindsen.

(Ved hans Hjemkomst fra Sverrig 1788).

Lad Kampens Helt, i Vaabens Larm,
Paa Brødres Liig,
Sin dyre Krands med blodig Arm
Tilfægte sig!
O! snart en Krands, bestænkt med Blod,
Skal visne hen,
Naar fredsomt Navn af viis og god
Staaer lyst igjen.

O! naar Triumphens stolte Fryd
Om en Tyran
Bedøver Usles Klagelyd
I trykte Land,
Naar om Trophæen samler sig
En Rest af Folk,
Mon deres vilde Seiersskrig
Er Glædens Tolk?

Nei, Jublen i Triumphens Larm
Med Graad er bland't,
Trophæen vidner tause Harm
Det Blod, som randt;
Og Folket synger kun af Tvang
I halve Chor,
Og deres vilde Jubelsang
Er ei som vor.

Velkommen til Dit Land igjen,
    Vort Nordens Haab!
Det glad modtager Fredens Ven
    Med Fryderaab.
O! Din Triumph er Brødres Lyst
    I Fredens Hegn,
Og Tillid i hver Borgers Bryst
    Dit Seierstegn.

Bliv hos os længe! skab i Fred,
    Med Vid og Dyd,
Dit elskte Folks Lyksalighed,
    Din egen Fryd!
Bliv stedse Fredens faste Ven!
    Her virke Du!
Og naar Du drager ud igjen,
    Kom hjem, som nu!

Misund ei Krigeren sin Krands!
    Tag Fredens hen!
Ei rødmer den af Blod, som hans,
    Ei visner den.
I rolig Virksomhed bliv stor
    Og elskelig!
Og virksom Rolighed i Nord
    Skal signe Dig.

Og Krigens Rædsler skulle flye
    Dit Danmarks Strand;
Og alle Muser skulle tye
    Til Fredriks Land;

Og Flids og Helds og Glædens Sang,
I Fredens Favn,
Skal tone høit med Jublers Klang
Dit elskte Navn.

Den rette Biskop.

At ingen Tid og intet Land
Kan Geistlighed undvære,
Historien tilfulde kan
Os lære;
Men uden Bisp er Geistlighed
Slet ingen Ting, som hver Mand veed.

Chor.

Nei! uden Bisp er Geistlighed
Slet ingen Ting, det hver Mand veed.

Man har nu ledt sig blind og ør
Tretusind Aar og flere,
Om Bisp der var, som Biskop bør
At være;
Omsonst! man hidtil ingen fandt,
Og Geistlighed var lutter Tant.

Chor.

Som sagt, man hidtil ingen fandt,
Og Geistlighed var lutter Tant.

De gode Franske saae ret godt,
At det var Fjas i Grunden,
Og at man havde Troen blot
I Munden.
De sagde: væk med alt det Pak,
Hvis Geistlighed er lutter Snak!

Chor.

Ja, væk med alt det Munkepak,
Hvis Geistlighed er lutter Snak!

Dog slænge bort det skidne Band,
Er ikke nok alene,
Naar man saa strax ei have kan
Det rene.
Det tænkte de for sildig paa,
Og derfor gaaer det nu, som saa!

Chor.

Ja, man for seent har tænkt derpaa,
Og derfor gaaer det nu, som saa!

De lod de falske Bisper gaae;
Men ak! hvad hjalp dem dette?
Da de var ikke sikkre paa
Den rette —
Ak! uden al Religion
Staaer ingen Constitution!

Chor.

Ak! uden al Religion,
Staaer ingen Constitution!

Men vores evig skal bestaae!
    Vi fundet har den rette!
Vi kunne trygge lade gaae
    De slette —
O Bisko p! i dit Bispedom
Vi fandt, hvad Frankrig leder om.

Chor.

Ja, Biskop, i dit Bispedom
Vi fandt, hvad Frankrig leder om.

Gid snart det franske Folk maa see,
    Hvori dets Feil mon stikke!
Desværre! hidtil kjendte de
    Dig ikke —
Naar først hos dem, som her, du staaer,
Den sande Tro de og vel faaer.

Chor.

Naar, Biskop, først du for dem staaer,
Den sande Tro de sikkert faaer.

Fandens Abestreger.

Bispkopsvise.

Fanden, fra den Tid han drat
Ned fra Himlen i den Mose,
Vi, som bedste Verden, rose,
Baglænds, hov'dkulds, uden Hat;
Mens han nu, som Amtmand, snyder
Russer, Tyrker, Preussser, Jyder —
Er vor Herres Abekat.

Da vor Herre sagde: „Lev!“
Blev hans Bud, til Fryd før Manden,
Givet samme Stund en Anden:
Adam favnede sin Ev' —
Eva knap var ganske færdig,
Før ved Fusken, Fanden værdig,
Dens og dens Zantippe blev.

Da vor Herre sagde: „Døe!“
Skabte han en venlig Engel,
Der med omvendt Fakkelstængel
Pegede paa Glemsels Ø.
Fanden gav de nye Tider
En formavret Grinebider,
Der nu æder Kjød som Hø.

Til vor Kummers Medicin,
Til at nære Elskovs Lue,
Skabte Gud den ædle Drue,
Saften fra Garonn' og Rhin.
Fanden vilde kopiere
Denne Drik, som andet mere;
Og det blev til — Brændeviin.

„Ingen Vold uhevnet skee!
Helte Røvere forjage!“
Raabte Gud i hine Dage,
Og nu fik man Mænd at see.
„Det forstaaer sig, hvert et Rige
Selv i Fred maa evig krige!“
Brølte Fanden — stod Armee.

„Kaster Aaget! vorder frie!“
Raabte Herren, til Exempel,
I sin Almagts Alpetempel,
Og der blev Nomokratie.
„Kaster Aaget!“ skreg den Anden,
„Vorder Alle frie, som Fanden!“
Og hvad fik man? — Anarchie.

„Tal til Tusinde paa Prent!“
Raabte Herren, — „alle Zoner
Lytte til din Harpes Toner!“
Strax fik Verden en Skribent.
„Jeg vil gjøre ham en Mage,“
Raabte Fanden; — „opad Dage!“
Og der stod — en Recensent.

Ak! omsonst man sang og skrev.
„Man maa buldre høit til Jorden,"
Raabte Herren, „lyd min Torden!"
Tord'nen lød; see! Luther blev.
„Rigtig! man maa bande, brøle!"
Raabte Fanden i sin Søle,
Og — Zeloter skreg og skrev.

Biskop! i din røde Glands
Skjelnes Himlens Tryllerier
Fra den onde Trolds Magier
Indenrigs og udenlands.
Alt fra Mest'rens Haand os qvæger;
Men for Fusk'rens Abestreger
Har din Dyrker ingen Sands.

Pereat alt Despotie!
Pereat hver Grinebider!
Hver en Menneskeberider!
Hver en kaad Parnassets Spi!
Døe hver tøileløse Bander!
Falde hver, som frit ei stander:
Døe for Alting — Anarchie!

Leve hver Mandinde her!
Leve hver, selv Dødens Engel!
Blomstre hver en Liliestængel!
Leve Musers ædle Hær!
Leve, hvo miskjendte bleve!
Alle Dannegode leve!
Leve hver, som Liv er værd!

Slutningssang.

Drikkevise.

For at være som man bør,
Venner, maa man drikke!
Bollen reent maa tømmes! før
Bliver man det ikke —
Jeg, som Broderparten fik,
Eder bedst kan raade:
Vers og Kjærlighed og Drik
Taaler ingen Maade.

Man maa sige, hvad man vil,
Ædru bør man være;
Men hvad der nu hører til,
Vil jeg Eder lære —
Hver af os var Bollen huld,
Alle Bollen hulde,
Jeg er fuld, og du er fuld,
Vi er Alle fulde.

Har du, som det lader til,
Broder, tabt Forstanden,
Og i Aften have vil
Den igjen i Panden, —
Før du søger den igjen,
Maa du vide, Kjære,
Paa hvad Sted du tabte den,
Og hvor den mon være!

Hver af Eder mærke kan
    Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
    Her et Steds i Salen —
Mærker nu Moralen min!
    Hvor jeg den har funden,
Kan enhver og finde sin:
    Dybt paa Bollebunden.

Drikker! øser! skjenker i!
    Drikker Alle! drikker!
Hisset er den Krog, hvori
    Deserteuren stikker —
See! her er han! Bollen tom!
    Tralle, ralle, ralle!
Punschen gik — Forstanden kom —
    Ædrue er' vi Alle.

Friheds Kampsang.

Op Brødre! det er Tid at hæve
Det støvnedtraadte Sandhedsskjold!
Vildt lyne det, og Mørkets Hære bæve!
Høit Brødre! Skjold og Arm og Aand sig hæve
I fulde Kraft mod vore Fienders Vold.

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Sværd!
Hevn over Despoternes Hær!
De frygte! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

Alt længe nok — ak! alt for længe!
Laae Jorden sænkt i Slaveri —
Den hæve sig! den Byrden vidt henslænge!
Op, op af Dybet, Jord! din Kraft sig trænge!
Styrt ned igjen i Svælget Tyranni!

Chor.

Hevn! Hevn! over Afgrundens Aand!
Hevn over Despoternes Baand!
De zittre! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky!

De haante længe nok, de Stolte,
De Undertryktes Suk og Taal —
Vee over dem — de smedte nye Bolte —
De Sjæle, Ord og Tanker fængsled' holdte —
Og fuldt er deres Blodmisgjernings Maal!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Skjold!
Hevn over Despoternes Vold!
De skjælve, de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

De slagted' Millioner Brødre
I lystanrettet blodig Dyst —
Vee over dem! I Suk af bange Mødre,
I Fædres Skrig, i Hyl af faldne Brødre
De søgte deres Grusomheders Lyst!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Spyd!
Hevn over Despoternes Fryd.
De bæve, de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

De Kirkens Lygtemænd lod brænde,
Og slørede Fornuftens Sol —
O vee dem! vee! — For Jorden trygt at skjænde,
De slukte hvert et Lys, som Gud lod tænde,
Og Natten bredte sig fra Pol til Pol.

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Lyn!
Hevn over Despoternes Lyn!
De svinde! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

Op! det er Tid at sprede Taagen,
Og splitte Mørkets Slør!
De see med Skræk, at Himmelen er vaagen;
At Friheds fulde Sol forjager Taagen!
At Menneskheden evner, hvad den tør!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Magt!
Hevn over Despoters Foragt!
De falde! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky!

Op! Arm i Arm foreente hæver
Det broderlige Friheds Skjold!
Vidt lyne det! Tyranner, bæver! bæver!
Vor Jord sit Lys, sin Ret, sin Frihed kræver,
Dybt styrte ned i Svælget eders Vold!

Chor.

Triumph! vor Forløsning er nær!
Alt viger Despoternes Hær.
De styrte — de flye!
Men Frihedens Sang lyder høit i den vigende Sky.

Frihedssolens Opgang.

Triumph! Triumph! See Friheds Sol oprundet!
Triumph! den straaler alt!
Triumph! Vor Hoitids Hellige har vundet —
Og Mørkets Hære faldt!

Tutti.

Velkommen, o Sol! i din Glands!
Vi møde med Sang og med Dands
Din vinkende Krands!

Omsonst fremvælted' alle Nattens Dampe
Imod dens lyse Skær!
See! Frihed seired' i gjentagne Kampe
Mod Mørkets Slave-Hær!

Tutti.

Velkommen i stigende Glands!
Vi møde med frydefuld Dands
Din seirende Krands!

Dens Krigsraab døved' alt dens Fienders Torden
Med magisk Harmonie —
Dens Seierssang skal vække hele Jorden;
Snart synger Alt, som vi:

Tutti.

Velkommen i voxende Glands!
Foreente Nationer i Dands
Modtage din Krands!

Europa hylder dig, Despoters Bane!
Din fulde Dag frembrød!
Hvert ædelt Hjerte sværger alt din Fane,
Høit: Frihed eller Død!

Tutti.

Velkommen i straalende Glands!
Europa med Sang og med Dands
Modtage din Krands!

Høit, Brødre! himmelhøit lad Sangen lyde,
Gjenlyde Pol til Pol!
Foreente Jubelraab Velkommen byde
Den feire Friheds Sol!

Tuttissimi.

Velkommen i fuldeste Glands!
Al Verden i frydefuld Dands
Modtager din Krands.

Citherspilleren.

Jeg vandrer fra By og til By
Paa min Fod, jeg savner ei Vinger,
Med munter Sang i høien Sky
Jeg vandrer fra By og til By.
Og knap seer man Morgenen grye,
Før til Sang alt Citheren klinger;
Og Koner og Børn om mig tye,
Og de Piger saa tæt mig omringer.

Og Venskab og Elskov og Sang
Er det Maal, hvorefter jeg tragter;
Mit Hjertes Lyst, min Cithers Klang
Er Venskab og Elskov og Sang.
Og falder da Tiden mig lang,
Naar jeg seer paa Menneskens Fagter,
Med Venskab og Elskov og Sang
Jeg da dem og al Verden foragter.

Og Kummer ei kommer mig nær,
For min Sang den hurtigen viger;
Den Mand, hver Viv og Mø har kjær,
Ham kommer ei Kummeren nær.
Thi Glæden er der, hvor jeg er,
I min Kreds staae smilende Piger;
Den Sanger, som de have kjær,
Han er tryg som i Himmelens Riger.

Jeg synger fornøiet og fri
Om de Ting, som Livet forsøde,
Om Elskovs Himmels Trylleri,
Om Venskab og om Harmonie;
Og naar min Sangs Melodie
Faaer et Bryst af Snee til at gløde,
Saa smelter mit Hjerte deri,
Og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Ak! ei for al Jorderigs Prang,
For hver Skat, ei selv for en Throne,
Bortgav jeg dig, min ringe Sang,
Mit Hjertes og Citherens Klang!
Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
Mod din Glands, du Musernes Krone?
Mod Kys for hver smeltende Sang?
Og mod Smiil for hver smeltende Tone?

Saa seer man med vanlige Gang
Af een Kreds i en anden mig ile;
Mig ingen Vei kan falde lang
Med Venskab og Elskov og Sang.
Og standser omsider engang
Mine Fjed, og jeg segner til Hvile —
Skal Venskab og Elskov og Sang
Om min Grav gjennem Taarer end smile.

Holger Danske.

Lyrisk Drama i tre Acter.

Sat i Musik af F. L. Kunzen, og opført første Gang i 1789.

Personerne:

Holger Danske, Prinds af Danmark, Ridder i Karl den Stores Tjeneste . . . . (Rosing.)
Kerasmin, hans Vaabendrager . . . . (Gjelstrup.)
Oberon, Alfernes Konge.
Buurman, Sultan i Babylon. . . . . (Knudsen.)
Fangulasser, Prinds af Libanon.
Mufti.
Bobul, Sultan i Tunis.
Rezia, Sultan Buurmans Datter, Prindsesse i Babylon . . . . (Mad. Bjørn.)
Titania, Sylphernes Dronning, Oberons Gemalinde.
Almansaris, Sultaninde i Tunis . . . . (Mad. Preisler.)
Marylli, Tinni, Tity, tre Sylphider.
Harem, i Babylon.
Vagt, i Babylon.
Vagt, i Tunis.
Chor, af Alfer, Sylpher og Sylphider.
Chor, af Tyrker.

Vezirer, Emirer, og andre Babyloniske og Tunesiske Hoffolk, Gildinger og Slaver.

Første Act.

Første Scene.

(Mørk Nat. Stormen hyler langt borte imellem Klipperne. **Oberon** sidder alene, i en tungsindig Stilling, saaledes, at man kun utydelig kan skimte ham.

Titania! Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

O salige bortfløine Dage!
O! kom igjen Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

O! bring mig dem igjen tilbage!
Hør, elskelige tabte Mage,
Din Oberons fortvivlte Klage!
Titania! Titania!

Echo.

Titania —

Oberon.

Kom til mit ømme Bryst tilbage!
Kom, elskelige tabte Mage!
O! kom og end min bange Klage!
O! kom igjen, Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

Men ak! kun Echo svarer mig!
Omsonst din Mages ømme Skrig,
Fortørnede! gjenkalde dig;
Kun Echo dem med Haan gjentage!
O elskelige tabte Mage —
Og jeg kan aldrig glemme dig,
Titania! Titania! —

Echo.

Titania!

Oberon (reiser sig).

Nei! aldrig —, aldrig, aldrig meer
Skal hendes Smiil fortrylle mig —
Ak! ingensteds paa Jorden finder jeg
Den Elsker, til hvis Skjebne min
Er bunden. Sekler saae mig haabe
Forgjeves; Sekler hørte mig
Blandt disse Klipper. Jordens Søn
Er Ubestandighedens Boldt —
Og ak! blandt alle Støvets Sønner
Er ikke een bestandig Elsker!
Ak! paa Jorden findes Ingen,
Ingen, som kan frelse mig!

O! den Helt, hvis faste Hjerte,
Gjennem Livets Fryd og Smerte,
Ved en Evadatters Hjerte
Knyttes uopløselig,
Han, til hvem min Skjebne bindes,
Aldrig, aldrig, aldrig findes —
Ak! paa Jorden findes Ingen
Trofast og urokkelig,
Ingen Elsker uden Svig —
Ingen! ingen! ingen! ingen! —

Echo.

Ingen —

(Det stormer, lyner og tordner endnu skrækkeligere, og i et Skrald forsvinder Alt.)

Anden Scene.

(En dunkel Skov imellem Libanons Bjerge. Alting er stille. **Holger Danske** og **Kerasmin** komme ind paa Skuepladsen; hiin er bevæbnet i Ridderdragt, og denne i en Pels med en Kølle paa Nakken.)

Kerasmin.

Nei, troe mig, bedste Herre! Oberon
Opholder sig i denne Skov — og Ingen
Er kommen ud igjen, som kom derind —
For Himlens Skyld! —

Holger.

Forsagte Kerasmin!
Du viste dig saa tapper nys — og nu —
Her er jo stille som i Paradiis.

Kerasmin.

Desværre! Hvad Alarm er gyselig
Som denne Stilhed? — See! —

Holger.

Jeg Intet seer.

Kom, følg mig, gamle Fjante!

Kerasmin.

Herre! nei!

For Deres egen Skyld, og ei for min,
Flye dette Sted!

Holger.

Du sagde jo, det var
Den næste Vei til Babylon?

Kerasmin.

Ak! did
Vi aldrig komme seent nok — Herre! hør
Mit Raad, min Bøn —

Holger.

Og du kan troe, at jeg,
Som gaaer til Babylon, for Keiser Karl
At hente Sultan Buurmans Skjæg, at jeg,
Som vove skal at kysse ved hans Side
Hans Datter — skulde zittre for en Skov,
Fordi du siger mig, der spøger — Nei!
Tie med dit Raad! mig skrækker ingen Ting;
Hvis du mig ei tør følge, vel! saa bliv!
Jeg gaaer alene —

Kerasmin.

Nei! til Helved selv
Jeg fulgte Dem. Men lad os hvile lidt!
Den Kamp mod Røverne, kun to mod tyve,
Har mattet os.

(De sætte sig, hver paa sin Stub; medens Holger er fordybet i Tanker, bliver Kerasmin red)

Hvor gyseligt! hvor stille!

Tillad mig, Herre! dog at synge. Sang
Dog lindrer lidt min Angst — den Vane har
Jeg havt fra Buggen. Tør jeg?....

Holger.

Syng! ja syng
Syng! jeg er selv en Ven af Sang i Skove.

Kerasmin.

De Spøgelser dandsed' ved Midienat
Om Urian,
Og Bjerg og Dal og Sump og Krat
Stod lyst i Brand.

De Tord'ner rulled' i Natten hen
Om Urian,
Og Alting blev saa sort igjen,
Som slukte Brand.

Men kjæk Ridder Oller i Skoven reed
I fuld Galop,
Og sporede rask sin Hest afsted,
Hop! hop! hop! hop!

De Spøgelser dandsede ham imod,
Og Gjorden brast —
Og Hesten skummed', skjalv og stod,
Som naglet fast.

Ridder Oller svang sig af Hesten ned
Da gled hans Fod —
Og Oller mærked', at den gled
I levret Blod.

De Tord'ner rulled' i røde Lyn
Om Urian —
Og flux stod Alt for Ollers Syn
Rundt om i Brand.

Bag Flammerne saaes en blodig Hær
Af Djævle staae —
Og Oller med sit dragne Sværd
Gik løs derpaa.

Men Urian fnysende mod ham treen:
„Hvad gjør du her?“
Og Oller og hans Hest blev Steen —
Nu staae de der.

(Det lyner.)

Den Urian er Oberon, som boer
I denne Skov! O troe mig, Herre! See
De Støtter hist! Enhver af dem var før
En tapper Ridder — Skjælv for Ollers Skjebne!

Holger.

Trods Urian — og Oberon — og Satan —
Jeg gaaer! mit Hjerte kjender ingen Frygt.

Kerasmin.

Hvad nytter Mod i Kamp mod Spøgelser?

(De reise sig.)

Mig tusind blanke Spyd ei skrække;
For ingen Fiender flygter jeg;
Med Skjold man kan mod dem sig dække,
Med Sværd man kan dem Halsen knække;
Men imod Satan er jeg feig.

(Det lyner bestandig stærkere og stærkere, medens denne Duet varer).

Holger.

Mig alle Jordens Spyd ei skrække,
Og hele Helved trodser jeg;
Mod Aander man sig ei kan dække,
Man Aander ei kan Halsen knække;
Men man behøver det og ei.

Kerasmin.

Naar man et Spyd i Satan stikker,
Der flyder ikke mindste Draabe Blod —

Holger.

Om al sin Hær han mod mig stikker,
Jeg trodser den paa stadig Fod.

Kerasmin.

Med tusind Stik, med tusind Stød,
Man faaer paa Spøgelser ei Død.

Holger.

Med tusind Stik, med tusind Stød,
Gjør Spøgelser os ingen Nød.

Kerasmin.

Med tusind Stik, med tusind Stød —

Holger.

Trods alle Stik, trods alle Stød —

Kerasmin.

Man faaer paa Spøgelser ei Død.

Holger.

De gjør os sikkert ingen Nød.

Kerasmin.	Holger.
Med tusind Stik, med tusind Stød,	Trods alle Stik, trods alle Stød,
Man faaer paa Spøgelser ei Død.	De gjør os sikkert ingen Nød.

Begge.

Ei tusind blanke Spyd os skrække,
For ingen fiendtlig Hær vi flye;

Med Skjold man kan mod dem sig dække,
Med Sværd man kan dem Halsen knække,
H. Og Satan selv vi ikke flye.
K. Men Satan burde vi dog flye.

(Det lyner usædvanlig stærkt, og idet de synge de sidste Linier, høres et skrækkeligt Tordenskrald. De gaae ind i Skoven. Tordenen vedvarer, Stormene tude, Løverne brøle, og hele Skoven dundrer af hule Echoer.)

Kerasmin (zittrende).

Det er ham! det er ham!
Lad os flye! lad os flye!

Holger.

At flye er en Skam,
Og kun den bør vi flye.

(Midt imellem den rædsomme Bragen, Tuden og Brølen høres langt borte af og til en sød og behagelig Lyd.)

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Hør! himmelske Toner
Fra Cedrenes Kroner!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Ikkun Flugt bør vi flye —
Hør! himmelske Toner
Fra Cedrenes Kroner!
De lyde paany!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!
De tryllende Toner
Fra Cedrenes Kroner
Meer end Alt vi maa flye!

Holger.

O! salige Toner!
O himmelske Lyd
Fra Cedrenes Kroner!
Du tryller med Fryd!

Kerasmin.

O! lokkende Toner!
O! skuffende Lyd
Fra Cedrenes Kroner!
Kun Gift er din Fryd!

Holger.	Kerasmin.
O! salige Toner!	O! lokkende Toner!
O! liflige Lyd	O! skuffende Lyd
Fra Cedrenes Kroner!	Fra Cedrenes Kroner!
Du tryller med Fryd!	Kun Gift er din Fryd!

(Den behagelige Lyd nærmer sig. Torbenen ophører, og Alting bliver stille. Oberon skimtes af og til i Baggrunden. Man hører kun hans Stemme:)

Min Holger! min Ven!

(Holger vil hen imod Stemmen; men Kerasmin trækker ham af alle Kræfter tilbage.)

Holger.

Kun Niddingen frygter!

Kerasmin,

(som trækker ham omkring, medens Torbenen forfølger dem.)

Ak! hvor vil De hen?

Stemmen.

Min Holger! du flygter?
Du flyer for din Ven!

Holger.

Slip! Niddingen frygter —

Kerasmin.

Ak! hvor vil De hen?

Stemmen.

Kom igjen! kom igjen!

Holger (sliber sig løs fra Kerasmin).
Kun Niddingen flygter —
Jeg iler derhen.

Tredie Scene.

(**Oberon**, med et Horn i en Guldkjæde om Skulderen og en Liliestav i Haanden, er imidlertid kommen hen i Forgrunden. Alting bliver atter stille. Holger styrter ned paa sit ene Knæ for ham.)

Oberon.

Velkommen! unge Helt! velkommen her
Til Oberon, som skjønner Mod og Dyd,
Og elsker dem, som Mod og Dyd udøve!
(Han berører ham med sin Liliestav, og reiser ham op.)

Chor af usynlige Aander.

Lastens feige Sønner
Flye fra dette Sted.
Aanders Konge lønner
Dyd og Tapperhed.

Oberon.

Jeg kjender dig, min Holger! Fra din Bugge
Jeg kjendte dig og yndte dig, og glad
Jeg saae dig voxe frem i Mod og Styrke,
Omgjerdet af Uskyldighed og Sundhed!
Min Hjælp og Held skal følge dig, saalænge
Du bli'er den rene Dyd, som hidtil, tro!

Chor af usynlige Aander.

Aanders Konge skjønner
Dyd og Tapperhed;
Oberon belønner
Reen Uskyldighed.

Kerasmin (skjælvende og sagte.)
Den Djævel smiler som en Lysets Engel,
Og præker som en Erkebisp.

Oberon.

Jeg veed, du dræbte Karls forvovne Søn
Af Vaade — veed det Eventyr, som Karl
Dig derfor paalagt har. Til Babylon
Du gaaer at hente Sultan Buurmans Skjæg,
Karls grumme Vrede dermed at forsone.
Men min Beskyttelse skal følge dig
Igjennem alle Farer,
Og jeg — og du — skal blive lykkelig,
Hvis stedse du din rene Sjæl bevarer,
Trods alle hildende Vellysters Snarer,
Hvis ei — maa jeg, og Held, og Alt forlade dig.
(Idet han siger det sidste, triller en Taare ned paa hans Kinder.)

Chor af Aanderne.

Aanders Konge skjønner
Reen Uskyldighed;
Oberon belønner
Tro Bestandighed.

Holger.

Du tryller mig, udødelige Ven!
I salig Tillids Vellyst. See! mit Hjerte,
Min hele Sjæl er i din milde Haand.
Hvor skjøn er Dyden i sin egen Glands!
Men ak! hvor himmelsk yndig er dens Smiil
Fra dine Læber! Ukjendt Ild
Alt flammer i mit tillidsfulde Bryst.
En uvant Glæde nærmer sig mit Hjerte!
Hvor elsker jeg dig, salige Beskytter!

Ak! aldrig — aldrig — aldrig skal min Sjæl
Forglemme dit og Dydens Bud! —

Oberon.

Omfavn mig!
Vær stærk! vær fast! vær Helt, min Ven, i Prøven!
Dig venter større Fryd og større Farer,
Vær stærk! vær fast! vær Helt! vær tro til Døden!

Ukjendt Salighed dit Hjerte bier;
Elskovs lette, lyse Tryllerier
Vinke dig til Jordens Himmel ind.
Men bevar din Sjæl ved fremmed Skimmer,
At den aldrig i Vellystens Glimmer
Bli'er for Dydens Himmelstraaler blind.

Chor af usynlige Aander:

Aanders Konge skjønner
Reen Uskyldighed;
Aanders Konge lønner
Dydig Kjærlighed.

Oberon (til Kerasmin).

Men Kerasmin! — hvad Ondt har Oberon
Dig gjort, hvorfor du flygter ham? Endnu
Du zittrer for mig? — Vel! saa dands,
Til Straf for den og dine Ungdoms — Synder!

(Han blæser i Hornet.)

Kerasmin (skjælvende).

Ak! spar mig — naadigste Hr. Urian!
Jeg er en gammel Mand,
Som ikke dandse kan —
Hvad nu?

(Han begynder at hoppe.)

Hu! hu! hu! hu!
Au! au! hop! hop! puh! puh!

Hop!
Hop! hop!
Ak! ak! spa — spar! naa — naa —
Naa — naa — dig — ste — He — Herr!
Herr — U — saa — saa — saa! saa!
Herr — Urian! jeg — er —
En — ga — ga — ga — ga — gar . . . .
(Han dandser lystig om.)
Sa! sa!
Ah! (Han tumler udmattet omkuld.)

Oberon (til Holger.)

Modtag af Oberon, min ædle Holger!
Et Tegn i denne Gave paa hans Venskab:
Den største Skat i Tryllerigets Gjemmer
Jeg skjenker dig i dette Horn —
(Han hænger det om hans Skuldre.)
Og mærk!
Saa snart du aander sagte kun deri,
Maa hver, som ei blev stedste Dyden tro,
Hver Hykler, Nidding, hver, som Last besmitter,
Umiddelbar omkring dig alle dandse.
Men kun i største Nød du stærkt deri
Maa støde! Da forstaaer jeg, at du kalder;
Og i et Øieblik jeg hos dig staaer!
(Til Kerasmin).
Staae op igjen, og vær fra denne Dag
For paanødt Dandsen fri! miskjend ei meer
Den Oberon, som elsker alle Brave!
Qvæg dig ved denne Drik! og til Erindring
Modtag dens uudtømmelige Gjemsel.
(Han giver ham et Bæger.)

Kerasmin (som har drukket.)

Nu staaer min Tillid som et Fjeld! Og nu

Til evig Tid jeg gjerne blev her! ak!
Hvor styrked', hvor oplived denne Drik!

Oberon.

Vær tro! min Helt! og glem mig ei! Kun frem!
Kun ligefrem! og Held skal krone dig!

Chor af usynlige Aander.

Mildt til Dydens Sønner
Smiler Himlen ned.
Aanders Konge lønner
Reen Uskyldighed.

(Under dette Chor forsvinder Oberon; det bliver lys Dag.)

Fjerde Scene.

Holger.

Han svandt! han svandt!

Kerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

En Zephyr lufter,
Og Lilier dufter,
Hvor han forsvandt!

Kerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

Til Babylon!

Kerasmin.

Til Babylon!

Holger.

Trods alle Farer!
Trods alle Snarer!
Til Babylon!

Kerasmin.

Til Babylon!

Holger.

Kun frem! kun frem!

Kerasmin.

Kun ligefrem!

Holger.

Dyd skal ledsage
Sin Ven tilbage
Til ønskte Hjem!

Kerasmin.

Til ønskte Hjem!
Dyd skal ledsage
Sin Ven tilbage! —
Kun ligefrem!

Begge.

Kun frem! kun frem!
Dyd skal ledsage
Sin Ven tilbage
Til ønskte Hjem!

(De forsvinde i Skoven.)

Femte Scene.

(Prindsesse **Rezias** Sovegemak. Hun ligger i let Morgendragt paa en Sopha, urolig slumrende.)

O Fryd! — ukjendte Kildren i mit Bryst! —
Guddommelige Straale! midt i Natten! —
O Glands, som Allahs Glands!
— Hvad nærmer sig
Fra Vesten? — O! mit Hjerte kjender dig!
Min Helt! min Ven! min Engel! min Beskytter!

(Hun slumrer hen igjen.)

O! Morgenrøde! lyse Glimt af Haab! —
Flye, sorte, blodige Barbar! o flye!
Flye mørke Brudgom for min Engels Glands! —
Han er min Brudgom, han, den ædle, høie,
Den skjønne, blide Helt, som straaler hist!
Min Morgenrøde straaler nu fra Vesten —
O! Glimt af Salighed! — men ak! — hvor er jeg?
(Hun farer bestyrtset op.)
Hvi svandt det? Smiil! o smiil igjen, min Lyst! —
O! søde Drøm! o kom igjen tilbage! —
(Hun vil slumre hen, men farer urolig op igjen.)
Nei! nei! den flyer! jeg seer ham ikke meer!
Jeg saae ham rank og herlig som en Engel —
O! mon han vilde frelse Rezia? —
Hvor ædel, mild og venlig var hans Mine! —
O! mon han vilde frelse Rezia?
Men vee mig, vee mig! — Intet mig kan redde!
Alt rasle Lænkerne, som vente mig! —
(Man hører udenfor Høitids Musik af Trommer, Trompeter, Cymbler og Basuner.)
I Dag, ulykkelige Rezia!
Din Haand skal gives bort — og ak! dit Hjerte briste —
Den rædselfulde Time nærmer sig —
(Stød i Trompeterne)
Snart skal du i forhadte Arme
Fortvivle, falme, segne, døe! —
(Hun falder hen, men løfter sig op igjen med et Smiil.)
Og dog! hvi kommer stedse Haab og Fryd
Tilbage til mit Hjerte? Søde Tillid!
Hvad trøster mig? hvad føler jeg? hvor er jeg?

Min Sjæl forvildes af dunkle Tanker
I Frygt og Haab mellem Qval og Lyst,
Min Barm sig hæver, mit Hjerte banker,
Og Sukke qvæle mit spændte Bryst —

Men o! den kildrer, den søde Smerte!
Og Vellyst slynger sig om mit Hjerte,
    Og Frygten smiler i Haabets Favn —
O Sjæl! hvi raver du vildt i Tanker?
O Hjerte! siig mig, hvorfor du banker?
    Hvad kan du haabe? hvad er dit Savn? —
Nu styrker Tillid igjen mit Hjerte,
Du svandt i Vellyst, o søde Smerte!
    Min Angest slumrer i Haabets Favn.

(Alarmen af Høitids Musikken tager til, og Dækket falder.)

Anden Act.

Første Scene.

(En stor og prægtig Sal paa Sultanens Slot i Bagdad. Taffelet er dækket i en Halvcirkel. Adskillige Emirer, Vezirer og andre Hoffolk komme Par og Par ind paa Skuepladsen, midt imellem dem **Sultanen, Rezia og Langulaffer.**)

Tyrkiske Sangere.

Med trefold Ild
Straal lys og mild,
O Sol! paa denne store Dag!
Hver dunkel Sky
Fra Himlen flye!
Fra Syd til Nord
Den hele Jord,
Hvor Buurmans Scepter-Vælde groer,
Gjensmile Himlens Velbehag!

Chor af Sangere, Slaver og Hoffolk.
Fra Syd til Nord
Den hele Jord,
Hvor Buurmans Scepter-Vælde groer,
Gjensmile Himlens Velbehag!

Sangere og Slaver.
(I det Sultanen gaaer forbi.)
Vi styrte ned,
O Sultan! for din Herlighed.
O! smiil til dine Slaver blidt!
Vort Blod, vort Liv, vort Alt er dit!
Selv Aandens Sang
Ved Himles Harpers høie Klang
Forkynde svagt
Din Krones Pragt,
Og umodstaaelig er din Magt.

Chor.
Selv Himles Harpers høie Klang
Forkynde svagt
Hans Krones Pragt,
Og umodstaaelig er hans Magt.

Sangerne.
(I det Langulaffer og Rezia gaae forbi.)
Vi styrte ned
Paa Lilier i dine Fjed.
O Rezia! hvor du fremgaaer,
Rundtom et Paradiis opstaaer —

Een af Sangerne.
Med meer, end Solens Middags Ild,

En anden.
Med meer, end Maanens Midnat-Glands

Den første.

Oplive hendes Øines Smiil.

Den anden.

Fortryller hendes Blik hver Sands.

Alle Sangerne.

O Rezia! hvor du fremgaaer,
Rundtom et Paradiis opstaaer!
Og stærk og kjæk,
Til Christnes Skræk,
Du, Langulaffer, stor og viis,
Skal værne vores Paradiis!

Chor.

Urokket, kjæk,
Til Fienders Skræk,
Du, Langulaffer! stor og viis,
Skal værne vores Paradiis.

(De sætte sig.)

Sangerne.

Rundtom er Lyst,
Og Glæden throner i hvert Bryst.
Vor Jubels Echo tabe sig
I Christne Hundes fjerne Skrig!
Paa denne Dag
Kun Vesten høre Tordenslag!
Men glad, hvor Buurmans Vælde groer,
Den hele Jord
Fra Syd til Nord
Gjensmile Himlens Velbehag!

Almindeligt Chor.

Hvor Buurmans Scepter-Vælde groer,
Den hele Jord
Fra Syd til Nord
Gjensmile Himlens Velbehag!

Anden Scene.

Fest-Musik.

(Øverst lige for Tilskuerne sees Sultan **Bunrman** med Prindsessen **Rezia** paa sin høire og Prindsen af **Libanon** paa sin venstre Side. I Forgrunden staaer **Mufti**. Rundt omkring staae Musikanter, sorte Gildinger og andre Slaver. Den høitidelige Musik afbrydes af)

En Herold.

Libanons kronede Ceder i Dag
Forenes med Østens kronede Palme.

En Sanger.

Held den kronede Libanons Ceder!
Held den Palme, som Østen beundrer!
Allah velsigne dem! Allah!

Mufti.

Allah velsigne dem! Allah!
Allah! Illah! Allah!

Alle Sangere, Gildinger og Slaver.

Allah velsigne dem! Allah!
Allah! Illah! Allah!

Mufti.

O! Allahs ene, mægtige Prophet!
See, Mahomet! med Velbehag det Baand,
Som sammenbinder Mod og Yndighed!
Velsign den tappre Helt,
Som seired' over hiin den grumme Løve!
Velsign den yndige Heltinde,
Som seired' over Løvens Overvinder!

Held og Ære, Magt og Seier
Vorde dig, tilbedte Par!
Al den Lykke, Jorden eier,
Al den Vellyst, Himlen har!

Toner, Sahras Sønner! toner,
Toner Østens Millioner:
Længe leve dette Par!

Chor.

Toner, Sahras Sønner, toner!
Toner Østens Millioner:
Længe leve dette Par!

En Sanger.

Viisdom, Mod og Vælde pryder
Allahs og Prophetens Ven;
Høit vor Sultans Ære lyder
Indtil Jordens Ender hen.
Toner, Østens Myriader:
Rezias tilbedte Fader
Stige seent til Himmelen!

Chor.

Toner, Østens Myriader:
Rezias tilbedte Fader
Stige seent til Himmelen!

En anden Sanger.

Solen ei saa skjøn fremiler,
Som vor skjønne Rezia;
Du, som blid om Thronen smiler,
Sildig ile du herfra!
Straal os længe Lys og Varme,
Salig i din Brudgoms Arme,
Vellystmilde Rezia!

Chor.

Straal os længe Lys og Varme,
Salig i din Brudgoms Arme,
Vellystmilde Rezia!

En anden.

Længe Sarahs Sønner sukked'
Under hint Uhyres Harm;
Helten kom, og Løven bukked'
For hans seiervante Arm.
Langulaffer længe leve!
Seent til Paradiis han svæve
Fra sin Bruds fortjente Barm!

Chor.

Langulaffer længe leve!
Seent til Paradiis han svæve
Fra sin Bruds fortjente Barm!

Mufti og de tre Sangere.

Held og Ære, Magt og Seier
Vorde dig, tilbedte Par!
Al den Lykke, Jorden eier!
Al den Vellyst, Himlen har!
Toner, Østens Millioner!
Høit gjenlyde Vestens Zoner:
Længe leve dette Par!

Chor.

Toner, Østens Millioner!
Høit gjenlyde — — —

Tredie Scene.

(**Holger**, i prægtig tyrkisk Dragt, med et Sværd ved Siden og Hornet om Skuldrene, kommer pludselig ind; **Kerasmin** følger ham. Sangen afbrydes midt i Choret; de Spillende snige sig efterhaanden bort, og Musiken ophører. Alle blive opmærksomme, undtagen **Rezia**, som bestandig i det forrige Optrin har siddet ganske stille fordybet i Tanker. **Langulaffer** bliver især kjendelig bestyrtset. **Holger** bukker sig tre Gange for Sultanen, medens de andre reise sig med en forvirret Mumlen.)

Holger.

Dig, Sultan Buurman! sender Vestens Keiser
Ved mig sin Hilsen. Som hans Sendebud,
Jeg fordrer taus Opmærksomhed. Mit Navn
Er Holger, Danmark er mit Fødeland —
Til Danmarks Krone fødtes jeg — og Orlog
Var altid Danmarks Sønners Skole. Tidt
Mit ridderlige Sværd mod Christnes Fiender
For Keiser Karls og Kirkens Ære lynte —
Du kjender mig! —

Sultanen.

Jeg kjender dig —

Rezia (slaaer Øinene op.)

O! Allah!

Adskillige Emirer og andre Tyrker.

Vi kjende dig! vi kjende — Holger Danske!
(hviskende og skjælvende)
Holger Danske! — Holger Danske! —
Holger Danske! —

Rezia.

O! Himmel! det er ham!

Holger.

O Fryd! o! det er hende! —

Sultanen.

Hvad Ærinde hidbringer dig?

Holger.

En Lok,
O Sultan! af dit Skjæg forlanger Karl —
(Han nærmer sig til Rezia, omfavner og kysser hende)
Og dette — ak! forlanger Holgers Hjerte —
(Han vender sig til Sultanen)
Din Svigersøn, o Sultan! er en Nidding,

Og ikke Støvet af din Datters Fødder værd!
(Han vender sig til Langulaffer)
Kjend, Nidding! her i mig den, som dig frelste
I Flugten for den Løve, jeg betvang!
Kjend mig, du lønned' med at byde Gift,
Da heed af Kampen, jeg dit Bæger modtog
I Busken, hvor du feig dig skjulte! Flye!
Den Eddergift, som flyder i dit Blod,
Skal ei besmitte Holgers Sværd!
(Han jager Langulaffer ud, iler hen til Rezia, og bortslænger sit Sværd.)

Sultanen.
(springer op, stamper og brøler.)
Op! Op!
Ha! Slaver! griber denne Hund! O! Spot!
Ha! griber ham! —

Holger.
(henrykt i Rezias Arme, medens Sablerne blinke rundt omkring ham.)
Min Drøm! mit Syn! min Engel! —

Rezia (paa samme Tid).
Min Brudgom! —

Emirer og Slaver.
(stormende omkring dem med udtrukne Sabler.)
Ha! Forvovne!

Kerasmin.
(løber til og støder i Hornet.)

Sultanen.
Støder! dræber! —
(Emirerne og Slaverne begynde at hoppe uordentlig imellem hinanden med blinkende Sabler. Holger og Rezia staae henrykte i hinandens Arme. Kerasmin ved deres Side.)

Holger (giver hende sin Ring.)
Min Brud! —

Rezia (giver ham sin.)
Min Brudgom! —

Fjerde Scene.

(Det hele Harem og Haremsvogterne strømme ind ved Alarmen, og blande sig i Dandsen, i det de raabe):

Mahomet!

Kerasmin.

Ha! lystig!

(Han giver sig til at spille paa en Bas, som han finder, og synger, medens de dandse.)

Spring om! spring om! tralla la la!
Hop! hop! hop! hop!
Hei! lystig! Alle, heisa sa!
Sving om din Krop,
Du gamle Sultan Buusbaba!
Du, tykke Muf!
Skrig, til du bliver hæs: sa sa!
Uf! uf! uf! uf!
Spring, til du trimler om! ha ha!
Puf! puf! puf! puf!
Hei! lystig Alle! meer endnu!
Herom! herom!
Herop igjen! hvad? trimler du?
Trommelom! trommelom!
Trommelom! trommelom! trommelom! trommelom!

Femte Scene.

(Vagten kommer ind med Spyd og Sabler, men henrives af det almindelige Dandseraseri. **Langulaffer** lister sig ind bag efter dem, men nødes og til at dandse. **Kerasmin** udtrykker sin Fornøielse ved at efterabe de Dandsendes Gebærder.)

Sultanen.

(som med Mufti er tumlet om paa en Sopha.)

O! Mahomet! jeg døer —

Mufti.

Uf! uf! —

Kerasmin.

Hei! lystig!
Hei! lystig Alle! fleer endnu!
Kom! kom! kom! kom!
Herop igjen! hvad trimler du?
Trommelom! trommelom!
Trommelom! trommelom! trommelom! trommelom!
Trommelom! trommelom!

Sjette Scene.

(Urtegaardsmænd, Gartnerdrenge, Kokke, Jøder, Dervischer og andre i forskjellige Dragter klædte Personer komme til, og hvirvles ligeledes ind i Dandsen. Adskillige Dandsere ere allerede faldne om. De svingle, mattes og tumle omkuld efterhaanden alle.)

Holger (til Rezia.)

Jeg har dig, Elskte! —

Sultanen.

Ha!

Rezia (til Holger.)

Jeg har min Holger!

Sultanen (fnysende.)

Ha! Slaver! knuser —

Mufti.

Uf! uf! uf!

(De ere Alle omtumlede. Holger overlader Rezia til Kerasmins Beskyttelse, giver ham Hornet, og kaster sig ned paa det ene Knæ for Sultanen. Han klipper en Lok af hans Skjæg; men Langulaffer, som hidtil ikke er bleven bemærket af ham, lister sig krybende bag ved ham med sin Dolk for at stikke ham. De Andre røre sig. Kerasmin seer det og støder af alle Kræfter i Hornet.)

Rezia (i det Kerasmin blæser.)

— Forræder! —

Syvende Scene.

(Storm, Torden, Lynild og frækkelige Brag forkynde Aandernes Komme. **Oberon** med sit Følge lader sig pludseligen see. Han svinger sin Liliestav mod de henfaldne Tyrker, medens **Holger** er paa hans ene og **Rezia** paa hans anden Side, med **Kerasmin** bag ved dem.)

Forsvinder! Forsvinder,
For Oberons Harm!

Sylpherne.

Forsvinder! Forsvinder!

(De Omfaldne flye zitrende bort.)

Oberon

(til Holger og Rezia; i det han omfavner dem.)

Men elskede Par! vær du tryg ved min Arm!

Holger.

Min Skytsgud! —

Rezia.

O! min Holgers Engel!

Kerasmin.

Frels os!

Holger.

Bevar mig Hende!

Rezia.

O beskjerm mig Ham!

Sylpherne.

Lastens feige Sønner
Flye fra dette Sted.
Aanders Konge lønner
Dyd og Tapperhed.

Oberon.

Eder vente nye Farer!

Holger.

Kjærlighed skal trodse hver!

Rezia.

Oberon os jo bevarer!

Kerasmin.

Seieren alt vunden er!

Holger.

Rezia! i dine Arme —

Rezia.

Holger! ved dit elskte Bryst —

Holger.

Suser Fryd i Modgangs Larme.

Rezia.

Smiler Skjebnens Harm i Lyst.

Oberon.

Held ustandset skal ledsage,
Seier stedse krone Dyd.

Kerasmin.

Jeg skal følge dem, og smage
Dobbelt Fryd i deres Fryd.

Holger og Rezia.

Hvor vor Skjebne hen os fører,
Følger jeg min Elskte glad —

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører —

Begge.

Aldrig skal vi skilles ad!

Oberon.

Men hvad Eder end skal ramme,
Skjønne, skyldfrie, elskte To!
Bliver Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig troe!

Oberon.

Men hvad Eder end skal ramme,
Skjønne, skyldfrie, elskte To!
Bliver Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig troe.

Holger og Rezia.

Men hvad os endog skal ramme,
Skulle stedse dog vi To
Blive Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig troe.

Kerasmin.

Men hvad dem endog skal ramme,
Skulle disse elskte To
Blive Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig tro.

Chor af Sylpher.

(medens Oberon fører dem bort.)

Aandens Konge skjønner
Dyd og Tapperhed;
Oberon belønner
Trofast Kjærlighed.

(Dækket falder.)

Tredie Act.

Første Scene.

(Titania alene, henkastet paa en Klippe i en gyselig Fjeldegn. Det er mørk Nat omkring hende. Hun er klædt i Sorgens egen Dragt, og Haaret flagrer hende vildt om Skuldrene. Det lyner. Man hører Havet bruse mellem hule Vindstød, og langt borte rullende Torden.)

Tord'ner brage, Havet bruser,
Jorden bæver, Stormen suser,
Nat er Alt indhyllet i —

Ak! men Fryd i Skyen brager,
Venlig vrede Bølge bruser,
Hvirvelstormen liflig suser,
Mod den Qval, som Hjertet nager,
Mod de Suk, som Brystet hæver,
Mod min Længsels Raseri —
Mindre bange Jorden bæver,
End min smertefyldte Barm!
Oberon! dit Savn, min Smerte
Snart vil knuse dette Hjerte!
O! før sidste Gang det bæver,
Kom tilbage i min Arm!

Dog, spæde Glimt af Haab! Titania
Skal øm og kjælen nære dig! o! Fryd!
Med denne Rosenknop mit spæde Glimt
Maaskee skal aabnes snart til modent Haab!
Ja! den Fortvivlte haaber! hør det Himmel!
Titania vil haabe! —
(Hun vil reise sig, men falder pludselig tilbage.)
Men o Skræk!
O! Skræk! — o Holger! flye! flye, Rezia —
See! Vellyst vinker til sin falske Himmel,
See! Døden truer med sin falske Rædsel
De nylig Frelste! — Skræk! hvad tør jeg haabe? —
Omsonst maaskee min Omhu frelste begge,
Da i hinandens Favn de vented' Døden
Imellem Havets Bølger — Strid, o! strid,
Min Holger! strid og vind! — og, Rezia!
Vær stærk! —
O! Salighed! ifald de vandt,

O! jeg vil haabe dig! — Flye! Nat og Torden!
I Storme tier! Hav! hold op at bruse!
(Hun reiser sig og staaer i glimrende sneehvid Dragt med grønt Belte, grønne Sløifer og en grøn Krone paa Hovedet.)
Det blive Dag omkring mig!
(Skuepladsen bliver pludselig lys, og Alt er stille.)
Hører! hører!
Marylli! Tinni! Tity!

Anden Scene.

(De tre **Sylphider**, klædte i hvid let Gratiedragt med sorte Belter og Baand, fremstyrte paa hendes Vink, og kaste sig ned for hende.)

Alle Tre.

Milde Dronning!

Titania.

Hvor var du?

Den første.

Jeg usynlig stod paa Bredden
Af Tunis Kyst, da Favn i Favn en Bølge
Halvdøde dem og Kerasmin slog op
Paa Sandet. Rezia blev revet bort
Af Holgers Arm — Han reiste sig, og skreg.
Og faldt igjen tilbage.

Titania.

Hvor var du?

Den anden.

I Sultanindens Have. Jeg ham saae
Forvirret, uden Hornet, uden Vaaben,
Forklædt, som Gartner, Morgenrøden møde
Med Blomster i en Blomsterkurv.

Titania.

O Skræk! —
Og hvor var du?

Den tredie.

Hos Rezia; hun sad
I Bobuls prægtigste Gemak! og græd —
Den yndige! hvor var hun himmelsk skjøn!
Jeg græd med hende —

Titania.

Himmel! styrk dem begge!
I Dag er Prøvens Dag! mit Hjerte zittrer!

Zittrer sagte, gyldne Strænge!
Bæver som mit Bryst!
Bæver længe —
Festlig Eder gjennemtrænge
Angst og Qval og Haab og Lyst!

Staaer ei Helten kjæk i Faren,
Trylles han deri,
Seer ei Snaren,
Overvinder han ei Faren,
Er mit Haab, er Alt forbi —

La'er den Skjønne sig forblinde;
Bli'er i Prøven svag
Min Heltinde,
Haabets sidste Glimt da svinde
Fra min Sjæl paa denne Dag —

O! men staae de fast i Faren,
Trylles ei deri,
Undflyes Snaren,
Overvinde begge Faren,
Er min Frygt, min Qval forbi!

Da skal Oberon forsone
Sin Titania!
Begges Throne
Da med varigt Held skal krone
Holger og hans Rezia!

Chor
(af de tre og andre useete Sylphider, i det de forsvinde.)

Da skal Oberon forsone
Sin Titania!
Begges Throner
Da med evigt Held skal krone
Holger og hans Rezia!

Tredie Scene.

(En prægtig Pavillon i Sultanindens Have i Tunis. Det er i Dagbrækningen. Sultaninde **Almansaris** ligger skjødesløst henkastet paa en Sopha. Hendes oppvartende Slavinder staae, opmærksomme paa hendes Vink, omkring hende.)

Almansaris.

O! Længsel! hvilken Marter! o hvor langsomt,
Hvor dræbende, hvor tungt er hvert Minut! —
Hvor bliver han? — Slavinder! iler! flyver
Og bringer mig —
(De styrte Alle mod Udgangen af Pavillonen.)
Dog, nei dog! — Stille! Stille! —
Slavinder! muntrer mig!

To Slavinder.

Vor Dronning!

Almansaris.

Tier!
Hvor tung er Luften! kjøler mig! — min Cithar!
(De bringe hende Citharen.)

Hvor saae du ham? hvor er han? — Tys — min Cithar
Min Cithar hid! — jeg har den! ak! hvor Luften
Er qvælende! — jeg døer! —
Men skulde Hassan
Ei bringe Blomster hid? den unge Slave?
Hvor bier han? — Seer om han kommer!
(Slavinderne ile ud i Haven.)
Himmel!
Hvor venter jeg! hvor længes jeg! hvor frygter ...

Fjerde Scene.

(**Holger**, klædt som Gartner, kommer forvildet ind imellem Slavinderne med en Blomsterkurv, seer sig forvirret om, uden at blive **Almansaris** vaer.)

Hvor er hun? hvor? min Rezia?
(Han bemærker Sultaninden.)
O! Himmel!

Almansaris.
(til Slavinderne.)

Forsvinder!

Femte Scene.

(Slavinderne ere borte. **Holger** staaer bestyrtset, fatter sig, og nedsætter knælende Kurven for Sultanindens Fødder.)

Almansaris.

Hvi saa frygtsom, skjønne Hassan?
Ræk mig en Rose! — Reis dig! nærm dig!
(Hun tager Rosen af hans Haand, og sætter den paa sit Bryst.)
Sæt dig
Her ved min Side!
(Hun tager hans Haand, og trækker ham til sig paa Sophaen.)
Hassan! — hvi saa frygtsom?

Glem Slaven! — Her er Glædens Tempel! Hassan! —
Og jeg vil glemme Dronningen! — Min Cithar
Din Sorg skal dysse hen —

Bæver, gyldne Strænge! bæver!
Skjælver! zittrer! triller! bæver,
Som Zelides Sang!
Eensom, længselfuld og bange
Sang Zelide;
Dunkle Gange,
Mellem Nattergalers Sange
Gjentog hendes Harpes Klang:

„Elskovs vellystfulde Smerte,
„Elskovs smertefulde Lyst
„Raser i mit kjælne Hjerte —
„Bæver, kjælne Strænge! bæver!
„Bæver! bæver!
„Elskovs Vellyst, Elskovs Smerte,
„Frygt og Haab og Qval og Lyst
„Smerter, tryller, tynger, hæver
„Mit beklemte Bryst.

„Deel min Lyst! o! deel min Smerte!
„Skynd dig i min Arm!
„Zelis! Zelis!
„Skynd dig til mit ømme Hjerte!
„O! det banker! o! det bæver!
„Deel den Smerte,
„Deel den Vellyst, som det hæver!
„Deel den, Elskte! ved min Barm!

„Zelis kom — den Haarde, Grumme
„Gik Zelide kold forbi —
„Lundens Sangere blev' stumme —
„Taus blev hendes Melodie."
Tier! kjælne Strænge! tier!
Tier! svage Harmonier!
Tie, min Cithar! tie!
Harpen gled af hendes Hænder:
„Zelis! Zelis! o jeg brænder!
„O! mit hele Hjerte brænder!"
Tie, min Cithar! tie!
Hassan! Hassan! o jeg brænder!
O! jeg døer i dine Hænder!
(Hun synker hen i Holgers Arme.)

Holger (reiser sig).

Trods hildende Snarer,
Trods Vellysts forførende Mine,
Trods tusinde Farer
Min Sang kun skal tone Palmine!

Mit frydløse Hjerte
Den Yndiges himmelske Mine
Lyksalighed lærte;
Og evig jeg elsker Palmine!
Fra Pol og til Pol
Den undrende Sol
Seer Intet saa skjønt som Palmine.

Hvad Skræk er tilbage?
O! Død kan min Jammer kun ende!
Min Vellyst er Plage,
Og Livet er Død uden hende.

Trods hildende Snarer,
Trods Vellysts forførende Mine,
Trods tusinde Farer,
Trods ventende Marter og Pine,
I Medgang og Nød,
I Liv og i Død
Jeg ene skal elske Palmine!

Almansaris,
(hvis Fortvivlelse er stegen, medens han sang, farer forvildet op.)
Fordømte! — Vagt! bortfør ham! langsomt svinde
Hans sorte Liv i Baalets Flammer! —
(Vagten springer frem og fører ham bort.)

Sjette Scene.

Almansaris (alene).

Marter!
Ha! meer end Helvedes Marter! — Hevn og Elskov
Fortærer mig! — Nu døer han! o! mit Hjerte
Vil briste! o! det bløder! o! jeg rev ham
Fra dette Hjerte! Hassan! Hassan! Hassan!
Usalige! — nu brænder han! — Tilbage!
Tilbage Slaver! Grumme! Baalets Flammer
Nu slukke reent mit sidste Haab — o! Pine!

Meer end Baalets Flammer brænde
I min piinte Barm.
Flye mig, Billed! flye mig Tanke!
Hjerte brist! hold op at banke!
Skjul min Elskov! skjul min Harm!
O! jeg seer dem Baalet tænde!
Meer end Baalets Flammer brænde
I min piinte Barm.

Red ham! Red ham! kom tilbage!
O han kommer ei tilbage!
Kommer aldrig meer igjen! —
O! jeg seer dem Baalet tænde!
O! jeg hører Flammen brage!
O! hvor flyer, hvor flyer jeg hen?
(Hun styrter fortvivlet ud af Skuepladsen.)

Syvende Scene.

(Sultan **Bobul** paa sin Throne, omgivet af Emirer og Slaver.)

Bobul.

Forkynder det i hele Tunis høit:
„Saa straffer Bobul den, som Harems Dronning
„Forvoven nærmer sig!"
(Idet Slaverne ile bort, styrter Rezia ind med flagrende Lokker, i prægtig Morgendragt, og kaster sig ned for Sultanens Fødder.)
O! Sultan! frels ham!
O! frels ham! milde Sultan! frels min Holger!
Han døer! han døer! han døer uskyldig —

Bobul.

Fat dig!
Staae op! hvad bad Palmine vel, som Bobul
Ei vilde give? Tryllerinde! —

Rezia.

Hassan —
Min Hassan — kun min Hassans Liv!

Bobul (bestyrtset).

Din Hassan?
Den unge Slave, som har nylig vovet
At overraske Sultaninden? Hassan?
Du raser! han maa døe! —

Rezia.

Han døer uskyldig!

Bobul.

Hvad gaaer hans Liv dig an? forklar dig! —

Rezia.

Sultan!

Hans Liv er mit! jeg er hans Brud —

Bobul.

Forvovne!

Det vover du at sige mig? — Han døe!
Tredobbelt døe han nu! Din Graad er spildt!

Rezia (kaster sig atter ned for ham.)

O! tilgiv ham! o! tilgiv!
Kun mod mig din Vrede brænde!
Lad mit Liv, mit Blod den ende —
O! men spar min Hassans Liv!

Bobul.

Velan! det er i dine Hænder! — Engel!
Vær min! og deel mit Rige! deel min Vælde!
(Idet han springer ned af Thronen.)
Vær min — i dette Øieblik! —

Rezia
(som river sig løs af hans Arme.)

Tyran!

Afskyelige Barbar! o! heller Død
Og Helvedqval med ham, end Liv med dig —
O Døden os forener! —

Bobul.

Vel da! døe!

Paa Baalet! griber, Slaver! — vilde Flammer
Fortære denne Rasende!
(De gribe hende og føre hende bort.)

Rezia.
(Idet han henſegner i deres Arme.)

Min Holger! —

Bobul (ſom ſtyrter ud.)

Ha! de ſkal ſee hinanden brænde! —

Ottende Scene.

(Mørkt og ſlummelt Fængſel.)

Holger (i Lænker.)

Rezia! Rezia!
Lyden af dit Navn forſøder
Smerten af mit Savn!
Lindret Holgers Hjerte bløder,
Rezia! Rezia!
Ved dit elſkte Navn!

Ak! Oberon! hvor er din Hjælp? Forladt
Af dig! forladt af Alt! og ſkilt fra hende
O! hvad er hendes Skjebne! — vee mig! vee mig!
Jeg ulykſalige!

(Idet han udſtøder dette, ſtyrter Almanſaris, fulgt af to Slavinder med Lys, ind i Fængſelet.)

Niende Scene.

Almanſaris.

Endnu lykſalig,
Ifald du vil! Tilbedte, grumme Haſſan!
Almanſaris dig ſkjenker Frihed, Livet,
Sin Haand og Bobuls Throne. Vær lykſalig
Og gjør mig lykkelig! Mig Alting lyder —

Og, naar du vil, er din Forfølgers Hoved
For dine Fødder! Endnu, sidste Gang,
Endnu, min Hassan — glem Palmine!

Holger.

Hun er mig meer end Frihed, meer end Livet,
Meer end din Haand med alle Jordens Kroner!

Almansaris.

Saa døe da! døe da!

Holger.

Vel!

Almansaris.

For en Slavinde,
Som spotter dig i Bobuls Arm! —

Holger.

Ha! Slange!
Din Gift er spildt! jeg vakler ei! —

Almansaris
(idet hun styrter ned for hans Fødder).

Jeg elsker,
Jeg brænder, jeg tilbeder dig —

Holger.

Forgjeves!
Jeg døer for Dyden og Palmine!

Almansaris.

Til Baalet, Slaver, uden Ophold! —
(Han gribes af den fremspringende Vagt og føres bort.)

Tiende Scene.

Almansaris (alene).

Døe da!
Saa døe da! døe! — Forsvind i tifold Marter!

Og, naar du krymper dig i vilde Smerter,
Og raser mellem Luerne, og vrider
Dig som en Orm, og langsomt piint udstøder
Dit sidste Suk — o Vellyst! søde Vellyst!
Du kjøler mig! du lindrer mig! du kildrer
Med meer end Elskovs Fryd! — O, jeg er rolig!
Jeg er lyksalig, jeg! Triumph! Triumph!
Nu zittrer han! nu snoe sig Baalets Flammer
Om den Forpiintes Ledemod! Triumph!
Nu brænder han! nu gisper han! nu brister
Det sorte Hjerte! — Ha! jeg leer deraf!
Jeg døer i Latter! — glem ei Dyden, Ædle!
Glem ei Palmine! —

(Hun kaster sig hen paa hans Leie; men farer op igjen.)

Nei! o nei! o flye mig!
O flye mig, brændende Gestalt! bort! bort! hvor er jeg?
Usalige! hvad har jeg gjort? — o vee mig!
Jeg elsker ham endnu — o Hassan! Hassan! —

(Hun styrter ud af Fængselet.)

Ellevte Scene.

(En stor Plads i Tunis. **Holger** og **Rezia** staae lænkede med Baalet omkring dem. Vagt af Sorte med Fakler. Folket stimler til fra alle Kanter.)

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O Qval!

Rezia.

O! Fryd!

Holger.

Du døer —

Rezia.

Jeg døer —

Holger.

Du døer for mig!

Rezia.

Jeg døer med dig!

Holger.

O bittre Qval! du døer for mig!

Rezia.

O søde Fryd! jeg døer med dig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Chor af Vagten.

Rykker an! rykker an!

Rezia.

O! Qval!

Holger.

O Fryd!

Rezia.

Du døer —

Holger.

Jeg døer —

Rezia.

Du døer for mig!

Holger.

Jeg døer med dig!

Holger.	Rezia.
Du døer for mig!	Jeg døer for dig!
O Helvede!	O Himmerig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O! Skrækken svinder ved dit Smiil!
Og Smerten smelter hen i Lyst!

Rezia.

Dit ædle Blik, dit Dies Ild
Opflammer Tillid i mit Bryst!

Holger.

Vi sees igjen! —

Rezia.

I Himmelen.

Holger.

O! snart formørkes dette Smiil!

Rezia.

Snart slukkes dine Dines Ild!

Holger.

Vi sees igjen —

Rezia.

I Himmelen!

Holger.

Vi sees —

Rezia.

Igjen —

Begge.

Vi sees igjen,
I Himmelen!

Chor af Vagten.

Rykker an! rykker an!

Holger.

Jeg er glad!

Rezia.

Mig Skræk ei rører!

Begge.

O med dig hvor døer jeg glad!

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører!

Begge.

Døden os ei skiller ad.

Holger.

Vi sees igjen —

Rezia.

I Himmelen!

Chor af Vagten.

Tænder an! tænder an!
Stikker Baalet i Brand!

(De sorte Slaver nærme sig med brændende Fakler og stikke Baalet an. Det blusser op; men slukkes pludselig i et skrækkeligt Tordenskrald. Baalet forsvinder. Holger og Rezia staae frie, løsladte af deres Lænker, ved hinandens Side. Holger har Hornet om sine Skuldre. De Sorte vige tilbage, idet de raabe:)

Skræk!

Holger.

Oberon!

Rezia.

Ak! Oberon!

Alle Slaverne og Vagten.

O Skræk!

Tolvte Scene.

Sultan Bobul,
(som styrter ind fra den ene Side af Slueplabsen.)

Pardon!

Sultaninde Almansaris,
(som styrter ind fra den anden Side.)

Pardon!

Holger.

Foragtelige! føler
Min hele Hevn —
(Han støder i Hornet.)

Kerasmin,
(som pludselig stormer ind til Holger.)

O Herre! bedste Herre!

Oberon,
(bag paa Slueplabsen, nærmende sig til Holger.)

Triumph!

Titania,
(ligeledes, nærmende sig Rezia.)

Triumph!

Holger (omfavnende Rezia.)

Min Rezia!

Rezia (i hans Arme.)

Min Holger!

(Alle de andre begynde at dandse. Bobul svinger om med Almansaris, som forgjeves stræber imod. Vagten, de sorte Slaver, Brimmelen af Pøbel, Mandspersoner og Fruentimmer, Alting, undtagen de fire Elskende og Kerasmin, dandser.)

Oberon
(til Holger, omfavnende Titania.)

Dig skylder jeg hende!

Titania
(til Rezia, i Oberons Arme.)

Dig skylder jeg ham!

Holger (til Oberon, omfavnende Rezia.)
Du skjenkte mig hende!
Rezia (til Titania.)
Du skjenkte mig ham!
Kerasmin.
O Fryd! o Fryd!
Hop! hop! hop! hop!
Farvel vor Nød!
Farvel o Død!
De frelste bleve!
De leve, leve!
O Fryd! o Fryd!
Hop! hop! hop! hop!
(De Dandsende udmattes efterhaanden. Oberon svinger sin Liliestav imod dem, og raaber:)
Forsvinder! forsvinder!
For Oberons Harm!
Titania.
Forsvinder! forsvinder!
Chor af Alfer og Sylpher,
(som komme dandsende ind.)
Forsvinder! forsvinder!
For { Oberons / Titanias } Harm!
(Barbarerne forsvinde af Skuepladsen.)
Oberon,
(medens Sylphiderne krandse Holger og Rezia.)
Nyd, elskte Par! den Løn, som Dyden vinder,
Urokket, varig, evig, uden Hinder,
I Elskovs rene Himmel Arm i Arm!
Titania.
Fra denne Dag skal ingen Sky den dække,
Med evig nye Smiil dens Sol skal vække
Forynget Fryd i Eders skyldfrie Barm!

Chor
af Alfer, Sylpher, og alle de Øvrige paa Skuepladsen.

Alfers Konge Sylphers Dronning	skjønner

Reen Uskyldighed;

Sylphers Dronning Alfers Konge	lønner

Dydig Kjærlighed!

Anmærkninger

til andet Bind.

---

1. Lyriske Digte. Saavel ved den ældre som ved denne Udgave af J. Baggesens danske Værker har man søgt at ordne de lyriske Digte systematisk og chronologisk saaledes, at Digte af forskjelligt Indhold og fra forskjellige Perioder ikke unødvendigen blandedes imellem hverandre. I denne Udgave har Udg. imidlertid forsaavidt afveget fra Ordningen i den ældre, at den chronologiske Orden ogsaa i sin mindre Detail er bleven underordnet den systematiske. Da flere ældre lyriske Digte ere blevne omarbeidede ved en sildigere Udgave, er det ei heller vel muligt at følge en streng chronologisk Orden med dem alle. Og naar derfor Tiden er angiven, i hvilken en Samling af Digte i det Hele taget ere fremstaaede, viger deres indbyrdes chronologiske Ordning for Afrundingen af den hele Gruppe. Heri har Udg. ogsaa for en Deel fulgt det Exempel, Forf. selv har givet ved Udgaven af det i 1801 udkomne Bind „Lyriske Digte“. Medens derfor i den ældre Udgave de meddeelte „Hymner, Oder og Elegier“, i en muligst streng chronologisk Orden, ere blandede imellem hverandre, saa ere de i denne Udgave grupperede mere systematisk.

2. Hymner og Oder, S. 1. Med disse begynde de Lyriske Digte, ligesom i Forf.'s egen Udgave fra 1801; og ligesom i denne anføres Hymnerne først, og iblandt disse Hymnen: Den eneste Gud, endskjøndt denne først er digtet imellem 1787 og 1789, og saaledes noget yngre end enkelte af de paafølgende Digte.

3. Sjælens Høisang, S. 7. Ideen til denne Hymne blev udkastet paa Digterens første Alpevandring i 1789, og udvikledes senere fuldstændigere paa Tydsk i Digtet „An Gott“ (See: J. Baggesens Poetische Werke in deutscher Sprache, 2ter Theil.)

4. Christi Død, S. 8. Denne Hymne er som et Oratorium sat i Musik af Capelmester Schulz og opført i Slotskirken første Gang i 1792. Hymnens særskilte Aftryk er ledsaget af Forf.'s danske Oversættelse af det latinske Motetto: Kyrie eleison.

5. Skabningens Halleluja, S. 13. Oversat af Forf. paa Tydsk (See: J. B.'s poetische Werke, 2ter Th.), og componeret af Capelmester Kunzen. Ved det tydske Digts Udgave i 1803, har Forf. tilføiet den Bemærkning: „Halleluja bruges af Digtere og Componister med Tonefaldet snart paa den anden og snart paa den tredie Stavelse. Dette sidste er vel det rigtigste, men da det er mindre velklingende, har Forf. i Almindelighed lagt Tonefaldet paa den anden Stavelse.“

6. Danmarks Lovsang, S. 19. Digtet oprindeligen som „Lovsang til Kongen for Bøndernes Frihed“; sat i Musik af Capelmester Schulz og opført i Slotskirken første Gang d. 3die Febr. 1793, i Anledning af Kongens Fødselsdag.

7. Andagtshymne, S. 25. Til denne Hymne er Ideen, ifølge Forfatterens egen Bemærkning, tagen i 1789 af

Ramlers Rhapsodie: „Allgemeines Gebet“; men i 1802 har Digteren i Paris, uden at have Ramlers Original ved Haanden, omplantet Hymnen paany i det tydske Sprog („Andachtshymne“, Poet W., 2ter Th.), tildeels for at see, hvor nær han kunde komme den tydske Original ad denne Omvei.

8. *Ludvigslund, S. 30. Digteren har saaledes benævnt Trolleborg, hvor han i 1787 digtede den meddeelte Ode, der tidligere havde hiin og senere denne Overskrift.

9. Revolutionen, S. 43. Denne Ode har Forf. ogsaa i 1793 digtet paa Tydsk (See: Poet. W. 2ter Th.), og Udg. antager, at den tydske Digtning er den ældre.

10. Hellebeks Harpe, S. 45. Ogsaa denne Ode er tillige digtet paa Tydsk (See: Poet. W., 2ter Th.); men begge Digtninger kunne betragtes som originale. Til det tydske Digt har Forfatteren i 1803 bemærket iblandt Mere: Landgodset Hellebek, beliggende paa Sjællands yderst romantiske Nordkyst, har sit Navn efter Bækken Hela, der har været indviet til Dødens Gudinde. Dets fortræffelige Besidder vilde høist sandsynligen være bleven en stor Digter, hvis han havde tilladt sig at følge Musernes Vink, hvilket han, „liig Solon“, kun havde gjort i enkelte Momenter af sin tidligste Ungdom. Liig Athenienseren „Cekrops“ borthængte han sin Harpe, for, som Statsmand, ganske at hellige sig Statens Tjeneste.

11. Til mit Fædreland, S. 48. Denne Digtning er fra 1796, og dens første Overskrift: Danmark (Gjensyn og Tilbageblik).

* „Barndoms Uskyld.“ Forfatteren har senere brugt Udtrykket „Fordums Uskyld“, men Udg. har beholdt det ældre.

* „Heloises Lund,“ S. 49. Denne skildres af Rousseau som en af de meest fortryllende.

12. Primula, S. 51. Digtet allerede 1782 og saaledes det ældste Digt iblandt de erotiske Sange og Elegier, hvilke Udg. har troet at burde adskille fra de meddeelte Hymner og Oder.

13. Idealia, S. 60. Ogsaa dette Digt er et af Forf.s ældste. Han har i 1809 oversat det paa Tydsk: »Meine Göttin«, og i Udgaven af hans tydske Værker (5ter Theil) er det optaget som Indledning til en Samling af erotiske Digte: »Letzte Dichterliebe«; hvilken Cyclus iøvrigt først er digtet i 1823.

14. Lycas til Lycilis, S. 68. Digtet 1785 og meddeelt efter den ældre Udgave. Det er nemlig saavel ved de danske Værkers ældre Udgave, som ved denne, overseet, at dette Digt er udkommen paany i 1801 under Overskrift »Bønhørelsen« og helliget Fanny. Noget senere er det oversat paa Tydsk (: »Liebetrunkenheit,« Poet. W., 2ter Th.)

15. Til Amor, S. 71. I Udgaven 1786: »Seiladsen«.

* »Luftens« — — — Ældre Variant: »Tempes« — — —

16. Trøsten, S. 72. Digtet 1788.

* »Visheb« — — — En sildigere Variant er »Tanke«, men Udg. har foretrukket det ældre Udtryk.

17. Elegier til Seline, S. 83. Disse ere fremstillede som et samlet Heelt, saaledes som dette allerede er skeet i de danske Værkers ældre Udgave med Digtene til Nanna, og i de tydske Værker med den Samling af Digte, der have til Overskrift: »Letzte Dichterliebe«.

18. Digtekonstens Undfangelse, S. 114. Med dette Digt har Udg. begyndt den Samling af erotiske Digte, der ere helligede Palmine, men iblandt hvilke nogle enkelte oprindeligen henhøre til en tidligere Periode, navnligen: »Helbredelsen« (1786) og »Skilsmissen« (1788), og ikkun ere gjengivne senere i

en nyere, forbedret Udgave. Det sidstnævnte Digt har Forf. i 1797 ogsaa gjengivet paa Tydsk i Hexametre (See: Poet. W., 2ter Th.)

19. Flyvedigte af blandet Indhold, S. 137. De under denne Overskrift meddeelte Poesier ere fornemmeligen saadanne mindre Digte, der ved en given Anledning ere rettede til enkelte bestemte, sædvanligen navngivne Personer; hvilke Digte i den ældre Udgave vare blandede imellem Hymner, Oder og Elegier.

20. Den brave Digter, S. 150. Tilegnet Pastor og senere Bisskop Victor Kristian Hjort, Fader til Forf. af de fra Trylleharpens Procedure bekjendte „Tolv Paragrapher.“

21. Roserne, S. 160. Af denne Romance, som er digtet paa Trolleborg i 1787, har Forf. i 1823 oversat de tvende sidste Vers paa Tydsk: „Die welkenden Röschen,“ og tilføiet dem tvende nye: „Als sie wieder aufblühten.“ (See: Poet. W., 5ter Th.)

22. Viser og Sange, S. 197. I en af Forf. 1799 nedskreven Fortegnelse over hans Digterarbeider har han under denne Overskrift anført de Poesier, der her ere meddeelte: og af denne Grund ere Digtene: „Da jeg var lille“, — „Morgensang“ o. fl. meddeelte iblandt: Viser og Sange, istedetfor i den ældre Udgave iblandt Hymner, Oder og Elegier.

De i den ældre Udgaves 3die og 7de Bind meddeelte Sange: „Afskedsvise“, „Min Sang om min Veninde“, „Friheds Kampsang“, „Frihedssolens Opgang“ og „Citherspilleren“ ere, af Hensyn til den chronologiske Orden, optagne allerede i dette Bind.

23. Da jeg var lille, S. 200. Om denne Digtning findes udførlige Bemærkninger i J. Baggesens Biographie. I Bind. Tillæg VI. En tydsk Oversættelse („Meine Kindheit“) findes i „Poet. Werke, 2ter Th.“)

24. Den rette Biskop, S. 234 og Slutningssang S. 240, ere ligeledes begge oversatte af Forf. paa Tydsk. See: „Der ächte Bischoff" og „Rauschlied" i „Poet. W. 2ter. Th."

25. Frihedssolens Opgang, S. 245, er af Forf. udarbeidet paa Tydsk og udgivet i 1803 som en Frihedshymne: „Der jüngste Tag (Nach Gott weiß wie vielen Jahrhunderten zu singen)"; see Poet. W. 2ter Th; men i 1813 omarbeidet paany og fordeelt i særskilte Aftryk, under Overskrift: „der erwachte Tag. Auferstehungshymne an Alexander." (See: „Poet. W. 5ter Th.").

26. Holger Danske, S. 249. I den ældre Udgave af de danske Værker findes kun optagne fex Digte af dette lyriske Drama, hvorimod det i denne Udgave meddeles heelt. Thi vel har Forfatteren selv benævnt dette Drama kun et Forsøg; men da det har erholdt en litterair-historisk Berømthed og desforuden er saare rigt paa lyriske Skjønheder, har Udg. troet at burde meddele det i sin Heelhed.

27. Videre og tildeels fuldstændigere Oplysninger om flere af de meddeelte Digte findes i J. Baggesens Biographie, der tillige er et Supplement til Digterens danske og tydske Værker.

28. Flere Digte, som ere optagne i den ældre Udgaves andet Bind, findes ikke i dette; men disse ville blive meddeelte i de paafølgende Bind, der, hvor de ifølge en formeentlig bedre Ordning høre hen.

